CĂRȚI ROMANTICE

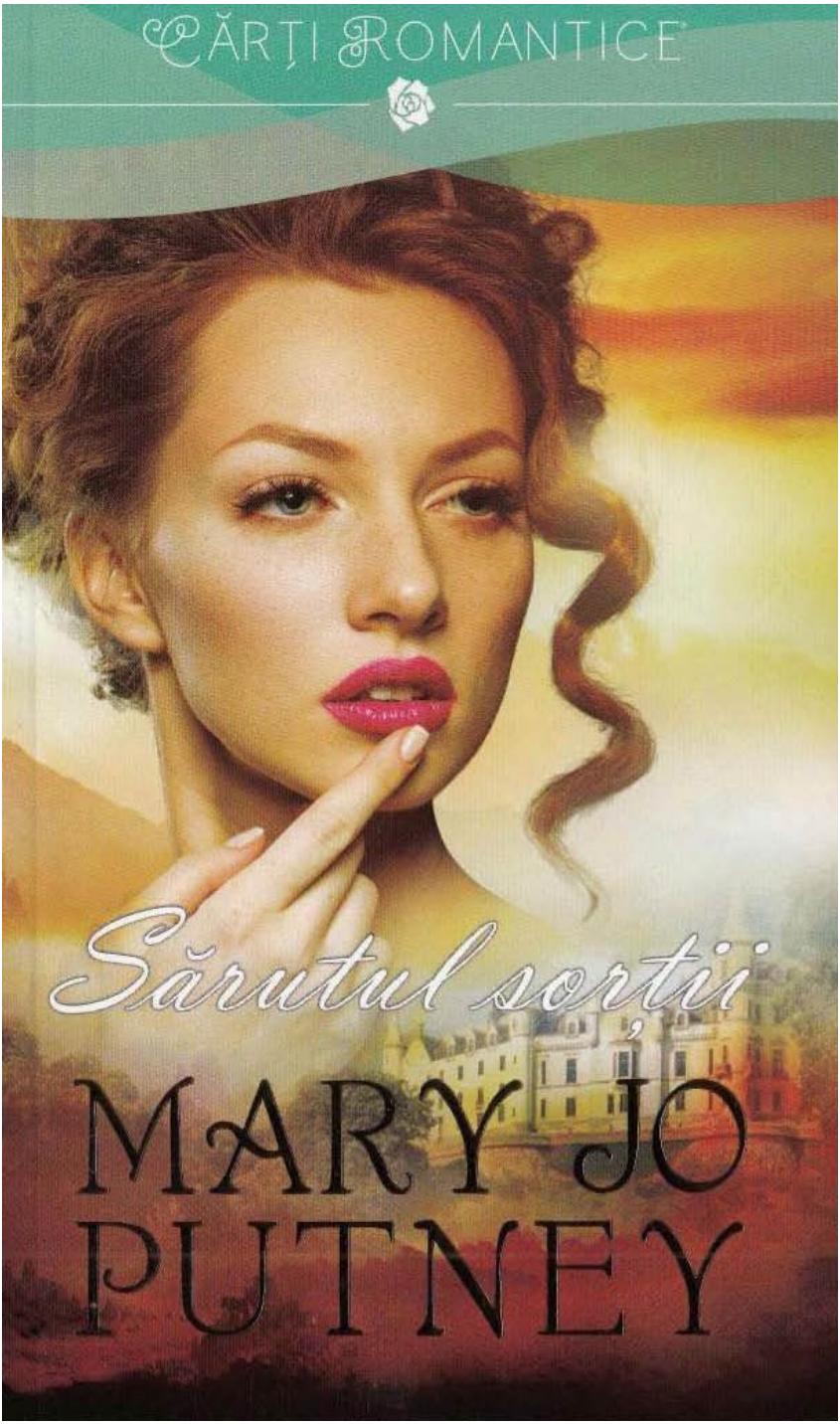

Sărutul sorții

MARY JO PUTNEY

MARY JO PUTNEY
SĂRUTUL SORŢII

A Kiss of Fate by Mary Jo Putney

2004 Mary Jo Putney
Lira
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Sărutul sorţii – Mary Jo Putney
2015, Grup Media Litera
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Traducere din limba engleză Dumitru Petcu

Lui Hilary Ross, care a avut viziunea şi/ sau încrederea să cumpere prima mea carte, când nu aveam nici cea mai vagă idee ce fac.

prolog

Domeniul Harlowe
Hertfordshire, Anglia
Noiembrie 1737

Cerurile plângeau cu o ploaie de toamnă, numai bună pentru îngropăciune. Gwyneth Owens era recunoscătoare că tradiţia interzicea prezenţa femeilor la cimitir, căci nu ar fi fost în stare să îşi păstreze calmul în timp ce tatăl ei era coborât în ţărâna umedă.

Ca întotdeauna, căută refugiu în biblioteca lui Lord Brecon. Tatăl ei, Robert Owens, fusese bibliotecarul stăpânului său timp de aproape treizeci de ani, iar Gwyneth crescuse printre aceste cărţi nepreţuite.

Îşi trecu uşor vârfurile degetelor peste volumele învelite în piele, cu titlurile imprimate în auriu, din secţiunea de memorii de călătorie. Tatăl ei spusese întotdeauna că o minte bine hrănită oferea protecţie împotriva singurătăţii. Spera ca el să fi avut dreptate, căci acum avea nevoie de această alinare.

În timp ce mergea de-a lungul zidului sudic, îşi zări reflexia în oglinda de deasupra şemineului. Se întoarse, evitând să-şi privească silueta prea înaltă şi părul coafat demodat, neatractiv. Ce păcat că nu moştenise nici puterea tatălui său, nici frumuseţea mamei sale.

Probabil că o plimbare în viteză călare pe dealurile de la Harlowe i-ar potoli tensiunea nestăvilită, dar acest lucru nu era posibil, căci în curând avea să fie chemată jos, să facă pe bocitoarea la întâlnirea solemnă ce urma să se ţină în onoarea tatălui ei. Din nevoia de a face ceva, descuie galeria alăturată, care adăpostea biblioteca privată, precum şi biroul tatălui ei.

Când păşi înăuntru, un fior de energie slab, aproape imperceptibil, îi străbătu pielea. Camera lungă, cu tavan înalt, conţinea cea mai aleasă colecţie de cărţi şi manuscrise despre magie din Marea Britanie. Volumele

reprezentau, de asemenea, istoria şi înţelepciunea vechilor familii de Protectori din Insulele Britanice.

Protectorii, clanul tatălui ei. Fiinţe umane, dar înzestraţi cu puteri magice, aceştia trăiseră clandestin printre oamenii de rând din vremuri imemoriale. Gwynne fusese crescută ca Protectoare prin virtutea sângelui patern, deşi ea însăşi nu avea puteri proprii. Era recunoscătoare să facă parte din Familii, căci femeile aveau un grad de egalitate nemaiîntâlnit în rândul muritorilor. Tradiţia aceasta se dezvoltase de timpuriu, căci, pe tărâmurile magiei, femeile puteau avea puteri care le egalau sau chiar le depăşeau pe ale bărbaţilor.

Protectorii îşi luaseră numele de la jurământul pe care îl făcuseră cu toţii de a-şi folosi puterea pentru a-i apăra şi a-i sluji pe semenii lor cât puteau de bine. Datorită acestei misiuni, Protectorii respectau istoria, în speranţa că aceasta avea să-i împiedice să repete greşelile din trecut.

Şi uneori îi împiedica.

Ca Păstrător al Învăţăturii, contele de Brecon era responsabil pentru aceste cărţi şi manuscrise preţioase. La vârsta de şase ani, Gwynne se apucase să-şi ajute tatăl la întreţinerea cărţilor. Începuse prin a le şterge de praf, mânuind volumele cu atenţie sporită, de parcă ar fi fost din porţelan fin. Mai târziu, copiase texte descompuse pe un pergament nou şi învăţase secretele conservării.

Examină colecţia cu regret, ştiind că avea să ducă dorul cărţilor dacă pleca de la moşie. Dată fiind importanţa colecţiei, în curând urma a fi angajat un nou bibliotecar, aşa că trebuia să facă pregătirile necesare pentru schimbare şi să mute obiectele personale ale tatălui său.

Cel puţin nu urma să fie aruncată în lumea largă fără niciun ban. Protectorii aveau grijă de ai lor.

Avea să se găsească un post oarecare pentru banala fiică a lui Robert Owens. Cu puţin noroc, postul ar putea fi la Harlowe, singurul cămin pe care îl cunoscuse ea. Nu îndrăznea să spere la mai mult.

Cu un sunet uşor, de felină, pisica ei grăsuţă, Athena, sări pe birou şi se strânse ghem. Alinată de prezenţa pisicii,

Gwynne se aşeză la masa tatălui ei şi începu să caute în sertare după obiecte personale. Era esenţial să-şi facă de lucru dacă voia să nu înceapă să-şi jelească trecutul sau să-şi facă gânduri negre legate de viitorul ei.

Îşi stăpâni cu greu lacrimile când descoperi medalionul mamei sale în micul sertar din mijloc. Înăuntrul cutiei ovale se găseau miniaturi cu părinţii ei, pictate în timpul logodnei lor. Păreau tineri şi foarte îndrăgostiţi. Probabil că tatăl ei păstrase medalionul acolo ca să poată studia imaginea soţiei sale şi să viseze la vremurile mai fericite.

Bărbat reţinut şi erudit, Robert Owens dusese o viaţă liniştită la domeniul Harlowe. Singurul lui act de revoltă fusese să se însoare cu Anna Wells împotriva dorinţei ambelor familii. Familia ei o renegase. Familia Owens acceptase legătura, însă fără nicio tragere de inimă. Protectorii erau încurajaţi să se căsătorească la rândul lor cu alţi Protectori, iar Anna fusese un om simplu. Cu toate că era frumoasă şi binevoitoare, nu avea niciun pic de magie în suflet.

Dar căsătoria fusese una fericită, iar moartea Annei, din cauza febrei, cu doi ani în urmă, devastase mica ei familie, acum murise şi Robert, iar Gwynne rămăsese singură. Păcat că nu avea vreun frate sau vreo soră alături de care să-şi jelească pierderea.

Ultimul sertar era aproape golit când se deschise uşa. Bătăile unui baston îi dădură de înţeles că se apropia Emery, Lord Brecon. La vederea siluetei lui sobre, înveşmântată splendid, se ridică. Înalt şi distins, avea părul atât de des şi de alb în mod natural, încât nu avea nevoie de pudră. Contele era centrul în jurul căruia se învârtea întregul Harlowe. Curtoazia şi cunoştinţele sale erau legendare, iar el fusese întotdeauna bun cu o fetiţă care iubea cărţile.

Văzând-o, spuse încet:

— S-a terminat, draga mea.

— Părinţii mei sunt acum împreună şi se odihnesc în pace.

Pe măsură ce Gwynne vorbea, adevărul cuvintelor ei găsea ecou în interiorul său. Avea din când în când astfel de străfulgerări de cunoaştere absolută, singurul ei semn de putere a Protectorilor. Nu era ca şi cum ar fi putut stârni vânturile, prevesti viitorul sau i-ar fi putut vindeca pe cei bolnavi.

— Suntem aşteptaţi amândoi în salonul albastru, dar sper că nu te superi dacă stau aici câteva minute înainte să coborâm. Bătea un vânt aspru.

Obosit, contele se aşeză în fotoliul din piele de lângă şemineu.

— Mă bucur că a plouat. O zi frumoasă nu ar fi fost potrivită pentru o înmormântare.

— Nu există zile potrivite pentru înmormântări.

Privirea lui se îndreptă spre coşul de răchită pe care ea îl umpluse cu amestecul eclectic de notiţe şi obiecte ale tatălui său.

— Văd că ai fost sârguincioasă. Biblioteca va fi mai săracă după plecarea ta.

Aşadar, urma să fie izgonită. Şocul provocat de acel gând o făcu să îndrăznească să ceară ceva ce constituia singura ei şansă de a-şi îndeplini visul secret.

— Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez în bibliotecă. Într-adevăr, stăpânul meu, am... am sperat că poate mă vei angaja ca bibliotecară în locul tatălui meu. Cu toate că nu am educaţia lui formală, el m-a pregătit bine. Am lucrat cu cărţile întreaga mea viaţă. Tatăl meu spunea că nimeni nu se pricepe mai bine ca mine la păstrarea lor şi am un scris foarte citeţ când copiez manuscrise fragile. Şi, dacă nu ca bibliotecar-şef, poate aş putea continua aici ca asistent?

— Copilă, ai doar şaptesprezece ani, spuse contele, luat prin surprindere. Eşti prea tânără să te îngropi în vrafuri de cărţi. Pe lângă studierea ei printre pagini prăfuite, viaţa trebuie trăită. Nu te vei căsători niciodată dacă craiul tău nu te poate găsi.

Ea mai că izbucni în râs. Însemna că stăpânul ei nu o privise cu destulă atenţie dacă i se părea bună de măritat. Nu avea nici avere şi nici nu era frumoasă, şi doar puţini

dintre flăcăii localnicilor abia de-o băgaseră în seamă vreodată.

— Nu am întâlnit niciun tânăr care să mă intereseze la fel de mult ca o carte bună sau un cal bun, stăpânul meu.

Sprâncenele lui stufoase se strânseră laolaltă.

— Mă gândeam să port această discuţie cu tine mai târziu, dar se pare că acum e timpul. Care-ţi sunt planurile şi dorinţele pentru viitorul tău?

Ea îşi ridică puţin bărbia.

— Nimic nu este încă stabilit, dar stai fără grijă, stăpâne, nu voi rămâne să fiu o povară.

— De parcă ai putea fi. Harlowe este casa ta, Gwynne, şi eşti întotdeauna bine-venită aici. Totuşi, dacă preferi să pleci…?

— Un verişor din partea tatălui meu mi-a scris ca să-mi ofere un cămin. Ezită, apoi hotărî că era de datoria ei să fie sinceră, întrucât hotăra cursul pe care urma să-l ia întregul ei viitor. Nu mă deranjează să lucrez ca să mă întreţin, dar aş prefera să-l ajut pe noul bibliotecar decât să fiu o dădacă neplătită pentru copiii verişorului meu.

— Meriţi mai mult decât să fii o servitoare ori să te îngropi printre cărţi. Ochii lui de un albastru-deschis o studiară cu o intensitate neliniştitoare. Însă nu eşti pregătită încă pentru căsătorie. E prea devreme.

Auzind un înţeles ascuns adânc în vorbele lui, ea spuse cu nerăbdare:

— Mi-ai văzut viitorul, stăpâne?

— Doar în linii generale. Drumul tău este neclar, cu multe posibilităţi. Dar eu şi sora mea Bethany simţim amândoi că te aşteaptă un destin măreţ. Măreţ, dar dificil.

„Un destin măreţ”.

— Cum poate să fie adevărat dacă nu am nicio putere?

— Destinul este ceva separat de putere – oameni de rând fără nicio părticică de magie au creat cea mai mare parte din istoria lumii. Nu că ai fi lipsită de magie, Gwynne. Doar că te dezvolţi mai lent, la fel ca un trandafir de iarnă.

— Sper să ai dreptate, stăpânul meu.

Închise ochii pentru o secundă, clipind des pentru a-şi reţine lacrimile care astăzi stăteau să se reverse. Pe când era copil, visase să devină o mare vrăjitoare, o purtătoare de magie. Când devenise femeie, se trezea zilnic nerăbdătoare să vadă dacă puterea înflorise în interiorul ei, dar în zadar. Avea doar acea intuiţie pe care orice om de rând o putea pretinde.

— Cu sau fără magie, eşti o fiinţă rară şi preţioasă. Să nu uiţi niciodată asta.

Ca bărbat trecut de şaptezeci de ani, el idealiza tinereţea, bănuia ea. Dar cuvintele lui erau pline de afecţiune şi încurajatoare.

— M-ai învăţat că întreaga existenţă umană este rară şi preţioasă, Protectori şi oameni de rând în aceeaşi măsură. Nu voi uita asta.

Bătrânul îşi împreună mâinile deasupra capătului auriu al bastonului său, încruntându-se cu o nelinişte pe care ea nu o mai văzuse vreodată.

— Există o posibilitate care nu-mi iese din minte, oricât de mult încerc să o alung. La prima privire, pare absurdă – şi totuşi, o simt ca fiind corectă.

— Da? spuse ea pe un ton încurajator.

Faptul că stăpânul de la Harlowe se gândise la Gwynne şi la viitorul ei îi dădea senzaţia de mulţumire.

— M-am gândit să-ţi cer să fii soţia mea.

Mută de uimire, lui Gwynne i se tăie răsuflarea.

— Ideea aceasta te şochează. Îi zâmbi crispat. Şi este normal să fie aşa. Peste cincizeci de ani de viaţă se află între noi. Căsătoria ar fi scandaloasă. Femeile m-ar dispreţui, acuzându-mă că profit de inocenţa ta, iar mulţi bărbaţi ar fi invidioşi, şi pe bună dreptate. Dacă ideea te dezgustă…

El se întinse după baston ca să se ridice, iar ea îşi dădu seama că era stânjenit, chiar ruşinat.

— Nu! îl opri cu un gest rapid. Ideea este surprinzătoare, dar nu… nu dezgustătoare. Ea îi studie într-o nouă lumină chipul familiar, cu ochi plini de uimire. Ai fost ca soarele, stelele şi cerurile peste Harlowe, iar eu nu mai

mult decât o vrabie. Îmi este greu să cred că nu este o glumă.

— Nu e deloc o glumă. Trebuie să înveţi mai multe despre lume înainte ca destinul să te ia pe sus. Se jucă din nou nervos cu bastonul său. Nu ar fi decât o căsătorie de convenienţă. Eu nu voi mai trăi prea mulţi ani, iar tu vei deveni în curând o tânără văduvă bogată şi independentă.

— Cu siguranţă copiii tăi se vor opune recăsătoririi tale. O vor lua drept o insultă la adresa mamei lor şi vor respinge orice moştenire pe care mi-ai putea-o lăsa.

Se gândea la cei trei copii în toată firea ai contelui. Erau suficient de amabili cu ea în calitate de membră neînsemnată a gospodăriei, dar ideea ca tânăra Gwynne Owens să devină mama lor vitregă era într-adevăr absurdă.

— Sunt încă stăpânul casei şi pot să fac ce doresc, spuse el sec. Dar, după ce voi sta de vorbă cu ei, nu se vor opune. Căsătoria cu tine ar fi în folosul intereselor Protectorilor, dacă ai fi dispusă să mă accepţi.

Ea încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Mă ceri în căsătorie fiindcă e obligaţia ta faţă de Familii, Lord Brecon?

— Cu toate că, pregătindu-te pentru destinul tău, îi ajut pe oamenii noştri, aş putea face asta fără să mă căsătoresc cu tine. Mi-a... mi-a făcut întotdeauna plăcere prezenţa ta, Gwynne, spuse el şovăielnic. Anii care au trecut de la moartea lui Charlotte au fost singuratici. Inteligenţa, căldura şi farmecul tău ar fi o binecuvântare mai mare decât merită un om bătrân. Aş fi onorat şi recunoscător dacă ai deveni soţia mea.

Ea îşi dădu seama că vorbea serios, acest bărbat minunat, puternic şi înţelept voia cu adevărat ca ea să se mărite cu el. Pentru prima dată în viaţa ei, simţi suflul puterii – nu puterea magiei, ci puterea străveche a femeii de a-i face pe plac bărbatului.

Strălucind de încântare, se ridică şi îi oferi mâinile ei.

— Îmi acorzi o onoare mai mare decât mi-am putut imagina vreodată, stăpânul meu. Dacă doreşti cu adevărat asta, voi fi cu dragă inimă mireasa ta.

Cu un zâmbet care îi tăie răsuflarea, el îi strânse mâinile.

— Este bine pentru amândoi, Gwynne, sunt sigur de asta.

La fel credea şi ea, cu o siguranţă care depăşea raţiunea. Fără să se gândească, ridică mâinile lor împreunate şi sărută degetele lui noduroase. Era deja întristată gândindu-se cât de scurt avea să fie timpul petrecut împreună. Dar avea să facă tot posibilul ca el să nu regrete acea decizie.

Destinul putea să-şi poarte şi singur de grijă. Deocamdată, ea avea să se preocupe să fie o soţie bună.

Partea întâi
Stăpânul Tunetului

capitolul 1

1745, vara
Richmond, Anglia

Duncan Macrae trase adânc aer în piept, îmbătat de mirosurile bogate ale verii. Ajunsese în Londra cu o noapte înainte, după un tur lung şi istovitor al continentului, şi ar fi preferat să îşi petreacă ziua dormind, dar prietenul său, Lord Falconer, insistase să îl târască din Londra în Richmond. Acum lui Duncan îi părea bine că venise.

În timp ce făceau un tur al conacului gazdei lor, el cercetă cu atenţie femeile în rochiile lor minunate care treceau prin iarba de culoarea smaraldului, flirtând scandalos cu bărbaţi chiar mai minunaţi.

— Doamnele din Londra sunt ca un buchet de flori exotice.

Simon Malmain zâmbi alene.

— Nu vei găsi femei atât de minunate în sălbaticele

tale dealuri scoţiene.

— Fetişcanele scoţiene sunt la fel de încântătoare, dar au mai puţine şiretlicuri. Duncan aruncă o privire spre cer. Lady Bethany a ales bine ziua. O zi perfectă pentru Marea Britanie.

— Cum bine ştii, are ceva sânge de Macrae. Suficient cât să aleagă întotdeauna o zi frumoasă pentru recepţiile ei, în ciuda vremii noastre englezeşti nesigure. Simon îşi netezi cu delicateţe o încreţitură a mânecii sale din brocart albastru. Dacă ar fi existat pericolul să plouă, nu aş fi purtat această haină nouă. A fost al naibii de scumpă.

Duncan zâmbi larg. Prietenul său mima atât de bine manierele unui dandy, încât chiar şi lui Duncan, care îl cunoştea de când era copil, îi venea greu să îşi aducă aminte că Simon era cel mai periculos magician din Marea Britanie. Exceptându-l, poate, pe Duncan.

— Unde este Lady Bethany? Ar trebui să-mi prezint omagiile gazdei noastre. Nu am mai văzut-o de ani buni.

Simon îşi puse mâna streaşină la ochi şi cercetă mulţimea.

— Acolo, sub foişor.

Bărbaţii îşi îndreptară paşii spre gazdă. Duncan privi cu interes mesele îmbelşugate cu gustări, dar manierele veneau înaintea mâncatului. Pe când se apropiau de foişor, auzi din interior un cvartet de coarde care cânta o muzică la fel de voioasă ca vremea de afară.

— E greu de crezut că deasupra Marii Britanii se întinde umbra războiului civil, spuse cu blândeţe Duncan.

— De aceea eşti aici, replică Simon cu la fel de multă blândeţe. Şi de aceea eu şi alţii am petrecut atât de mult timp în Scoţia. Viitorul nu este stabil. Dacă noi, Protectorii, construim suficiente punţi între naţiunile noastre, poate că războiul are să fie împiedicat.

— Poate, dar scoţienii şi englezii se luptă de secole, iar astfel de obiceiuri sângeroase nu pot fi anihilate prea uşor. Duncan îi aruncă prietenului său o privire piezişă. Când noi doi ne-am întâlnit pentru prima oară, ne-am bătut până la leşin.

— Da, dar asta nu s-a întâmplat din cauză că erai un scoţian barbar, spuse imediat Simon. Te-am urât pentru că ai fost adus la şcoală în timpul orelor mele şi ai dovedit imediat că greaca ta era mai bună decât a mea.

Duncan zâmbi prefăcut, amintindu-şi de acea primă întâlnire.

— Bănuiesc că e mai bine decât dacă ne-am fi urât din cauza naţionalităţii noastre.

Grupul de care se apropiau includea şase bărbaţi şi femei, având în centru chipul rotund şi părul argintiu al lui Lady Bethany Fox. Deşi trecută de şaptezeci de ani, avea ţinuta şi oasele delicat» care făcuseră să fie considerată o frumuseţe întreaga ei viaţă. Era o grădinăreasă pasionată, o bunică iubitoare şi cea mai puternică vrăjitoare din Marea Britanie.

Lady Bethany râse la ceva ce spusese femeia de lângă ea. Duncan îşi întoarse privirea şi rămase împietrit, fermecat de însoţitoarea lui Lady Beth. Înaltă şi elegantă, purta o rochie crem, croită simplu – şi totuşi, veşmântul modest nu putea să îi mascheze silueta cu forme, creată să înnebunească bărbaţii. Şi, de parcă nu era suficient de ispititoare, de sub pălăria de paie se zărea o faţă cu trăsături clasice, ce strălucea de umor şi inteligenţă. Era o femeie periculoasă.

— Doamne, Dumnezeule, murmură el, în timp ce un tunet se auzi în depărtare. Elena din Troia.

— Poftim? Urmărind privirea lui Duncan, Simon spuse: Ah, Lady Brecon. O fetişcană minunată, dar să trimiţi pentru ea o mie de vase[1]? Nu prea cred. Cinci, cel mult şase.

— Zece mii de vase. Mai mult decât atât. Este ca o vrăjitoare din vechime, a cărei privire îi poate înnebuni pe bărbaţi.

Duncan se simţea recunoscător că Lady Brecon nu era conştientă de privirea lui devoratoare. Aflată la apogeul

---

1 Trimitere la povestea Elenei din Troia, care spune că, atunci când aceasta a fost răpită de către Paris, o flotă de o mie de nave a fost trimisă pentru recuperarea ei, stârnind astfel războiul troian, (n.tr.)

feminităţii, era atât de irezistibilă, încât el nu ar fi putut să-şi întoarcă privirea ca să-şi salveze viaţa.

— Ai spus că e soţia lui Lord Brecon? Contele are gusturi bune.

— Nu este soţia actualului Brecon, ci văduva celui bătrân. Te aflai pe continent când s-au căsătorit, dar a fost ceva scandal, căci ea avea numai şaptesprezece ani, iar Brecon – peste şaptezeci. Părea o fată cam banală pe-atunci.

— Banală? Duncan o privi în timp ce ea îşi îndreptă atenţia spre un filfizon tânăr şi plăpând, îmbrăcat în brocart auriu. Linia simplă a gâtului ei îl fermecă, iar pielea ei luminoasă implora să fie mângâiată. Ea?

— A înflorit în timpul căsniciei – un soţ bogat are de multe ori acest efect. Dar ea şi Brecon păreau cu adevărat devotaţi unul altuia.

Se putea baza pe Simon să ştie toate bârfele. Absurd de recunoscător să afle că era văduvă, Duncan încercă să-şi aducă aminte când murise cel de-al cincilea Lord Brecon. De mai bine de un an, îşi dădu el seama.

— Acum, că nu mai e în doliu, probabil are o legiune de peţitori.

— Are mulţi admiratori, iar eu mă număr printre ei, dar nu am văzut-o niciodată să prefere pe cineva anume. Simon ridică dintr-o sprânceană. Nu te-am mai văzut aşa de când am mers la târgul de cai ţigăneşti şi ai pus ochii pe calul acela sur de vânătoare.

Prietenul lui avea dreptate. Duncan avea şaisprezece ani când văzuse calul acela, iar reacţia lui fusese asemănătoare cu cea de astăzi, când o văzuse pe Lady Brecon: trebuia să o aibă.

Trase aer în piept, reamintindu-şi că nu mai avea şaisprezece ani, că femeia putea să fie o scorpie sau îl putea considera la fel de primejdios cum îl considerau cele mai multe dintre femei. Un cal dorit se poate cumpăra, dar cu femeile este mult mai dificil.

— Dacă a fost soţia lui Brecon înseamnă că este Protectoare?

— Da, provine din familia Owens. Nu are vreo putere anume, dar a crescut în biblioteca din Harlowe şi este un discipol remarcabil al învăţăturii Protectorilor. De când a murit soţul ei, locuieşte aici în Richmond cu Lady Bethany. Simon zâmbi larg. Este greu de crezut că sunt cumnate. Contesa văduvă arată ca nepoata lui Lady Bethany.

Dacă doamna era pedantă, lucrul acesta nu se vedea. De la părul ei pudrat şi până la condurii eleganţi, ea reprezenta o construcţie aleasă, menită a împodobi cele mai înalte cercuri sociale.

Se auzi un nou bubuit de tunet, de data aceasta mai aproape. Duncan îşi miji ochii. Francheţea era ceva deplasat în Londra aristocratică, dar era singura metodă pe care el o ştia.

— Simon, prezintă-mă doamnei, să aflu dacă este atât de perfectă pe cât pare.

*

Gwynne zâmbi la sonetul îngrozitor de prost pe care i-l recitase Sir Anselm White. Deşi inima lui era la locul potrivit, versurile sale erau la kilometri depărtare, în direcţia greşită.

— Mă flatezi, Sir Anselm. Ochii mei sunt căprui-deschis, nu „mai azurii decât cerul verii”.

Privirea lui apatică deveni focalizată pentru scurt timp, în vreme ce el studia culoarea ochilor ei.

— Monede de aur care întrec în strălucire soarele!

Presupuse că o metaforă căzuse în capul săracului om când era copil mic şi nu-şi mai revenise niciodată, întrucât aproape nimic din poezia lui Sir Anselm nu părea să aibă sorţi de izbândă, fu fericită să o audă pe Bethany spunând:

— Lord Falconer, cât mă bucur să te revăd.

Zâmbindu-i pentru ultima oară lui Sir Anselm înainte de a se întoarce, Gwynne îl întâmpină cu căldură pe nou-venit.

— Simon, filfizonul meu favorit!

Îi întinse mâna.

— M-ai neglijat, pungaşule.

Unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din Londra, Falcon era întotdeauna demn de admiraţie. Astăzi, părul lui frumos era prins la spate cu o panglică albastră de aceeaşi nuanţă cu haina sa din brocart, ambele potrivindu-se perfect cu ochii lui azurii, acea vestă brodată argintie merita mai multe sonete decât oricare parte a trupului lui Gwynne. Putea să-i dea lecţii lui Sir Anselm în privinţa eleganţei relaxate – iar sub acea eleganţă se afla o sabie sclipitoare în teacă de mătase.

— Filfizon? oftă teatral. Mă jigneşti, milady.

Se înclină deasupra mâinii ei cu o graţie desăvârşită, nepărând deloc jignit.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe prietenul meu, Lord Ballister. Bănuiesc că ai auzit de el, dar el călătoreşte în străinătate de ceva timp şi spune că nu aţi avut niciodată şansa să vă întâlniţi.

Toţi Protectorii auziseră de Lord Ballister. Căpetenie a clanului Macrae din Dunrath, era cunoscut printre Familii drept cel mai bun magician al vremii din Marea Britanie. Unii spuneau că era chiar mai puternic decât străMoşul său, Adam Macrae, care invocase marea furtună ce distrusese Armada spaniolă.

Întrucât el avea soarele în spate, ea nu văzu mai mult decât conturul unei siluete puternice, impunătoare.

— E o plăcere să te întâlnesc, Lord Ballister.

— Plăcerea este de partea mea.

Ballister se înclină.

Un nor întunecă soarele în momentul în care el se îndreptă, îngăduindu-i lui Gwynne să-i vadă limpede chipul. Privirea lui de oţel o lovi precum fulgerul. „Destin…” Cuvântul îi răsună în minte, împreună cu sentimentul năucitor că lumea se schimbase irevocabil.

Se dojeni singură fiindcă dăduse dovadă de prea multă imaginaţie. Lumea era exact la fel cum fusese. Soarele strălucea, Bethany era calmă, iar Falconer era aceeaşi persoană minunată. În ceea ce îl priveşte pe Ballister, acesta arăta destul de normal. Cu toate că

înălţimea şi umerii săi largi atrăgeau atenţia, chipul său era prea dur pentru a putea fi numit chipeş, iar haina sa bleumarin şi vesta de culoarea pielii erau banale după standardele Londrei aristocratice.

Doar ochii săi de un cenuşiu intens erau remarcabili. Îşi aminti de o demonstraţie de ştiinţele naturii la care fusese martoră odată. Profesorul spusese că electricitatea era o forţă sălbatică, misterioasă, care nu putea fi controlată şi pe care nimeni nu o înţelegea. Cu siguranţă în ochii lui Ballister era electricitate, la fel ca în aerul care dansa între ei…

Petrecuse prea mult timp ascultându-l pe Sir Anselm – metaforele lui erau contagioase.

— Ai fost pe continent, Lord Ballister? întrebă ea politicos.

— De-abia ieri m-am întors în Londra. În această dimineaţă Falconer m-a târât din pat, jurând că Lady Bethany nu se va supăra dacă vin neinvitat.

— Băiatul ar fi avut probleme dacă nu te-ar fi adus, spuse cu severitate Bethany. Sper că vei sta ceva timp în Londra, Ballister?

— Da, deşi tânjesc să mă întorc acasă în Scoţia. După o clipă de ezitare, spuse pe un ton grav: L-am cunoscut pe răposatul Lord Brecon. A fost un exemplu pentru noi toţi în ceea ce priveşte învăţătura, înţelepciunea şi purtarea aleasă. În ciuda timpului care a trecut, sper să-mi acceptaţi amândouă condoleanţele pentru pierderea suferită.

În timp ce Lady Bethany murmură mulţumiri, Gwynne îşi stăpâni cu greu emoţiile, impresionată pe neaşteptate de compasiunea lui.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase. Am fost foarte norocoasă că am petrecut alături de stăpânul meu ultimii săi ani.

Ballister îşi înclină capul în semn de respectuos acord, înainte să spună:

— Lady Bethany, pot să-ţi fur încântătoarea însoţitoare ca să-mi arate grădinile?

— Chiar te rog, spuse Bethany cu o mină preocupată.

Asta îmi va permite să flirtez scandalos cu Falconer. Gwynne, nu uita să-i arăţi lui Ballister răsadniţa.

Bucuroasă că avea şansa să vorbească mai mult cu scoţianul, îl luă de braţ. Cu toate că era o femeie înaltă, el o făcu să se simtă mică şi fragilă.

Răsadniţa se găsea la poalele dealului, lângă râu. În timp ce traversau pajiştea catifelată, el spuse:

— Să înţeleg că locuieşti aici, alături de Lady Bethany?

— Da, după moartea lui Brecon, m-a invitat să stau cu ea.

— Era prea dificil să rămâi la Harlowe?

Surprinsă de înţelegerea de care dădea el dovadă, ea îşi ridică privirea şi fu din nou surprinsă de ochii lui.

Cenuşiul era schimbător, acum mai degrabă cald decât intens.

— Da, deşi nu din cauza noului conte şi a soţiei sale. Casa primită moştenire pot să o folosesc oricând vreau să merg la Harlowe, dar atât eu, cât şi Lady Bethany aveam nevoie de tovărăşie, aşa că am acceptat cu plăcere oferta ei.

În ciuda diferenţei de vârstă între ele, fuseseră proaspete văduve împreună. Asta întărise legătura între ele.

Când Gwynne şi însoţitorul ei intrară în răsadniţa cu model complicat, compus din arbuşti cultivaţi cu grijă, Ballister se opri şi studie cu atenţie modelul.

— Nu e doar decorativ, nu-i aşa? Modelul este menit să amplifice puterea.

Gwynne privi automat în jurul ei să vadă dacă cineva era suficient de aproape încât să-i audă. Familiile supravieţuiseră de-a lungul secolelor neatrăgând atenţia nedorită asupra abilităţilor lor. Să fii diferit era periculos. Unul dintre primele lucruri pe care copiii Protectorilor le învăţau era să păstreze secrete. Nu trebuiau să vorbească niciodată despre puteri în faţa străinilor. Dar Ballister fusese bine pregătit, şi nu se găsea nimeni în apropiere.

— Da, aici există un punct de putere. De aceea Lady

Bethany şi soţul ei au cumpărat proprietatea. Cercul din centrul răsadniţei poate fi folosit pentru ritualuri.

— Simt energia pământului trăgându-mă spre ea. Tu o simţi?

Ea înţelese ce o întreba.

— Eu nu am nicio putere adevărată. Pot să simt vag atmosfera, energia şi emoţia, dar nu mai mult decât orice om de rând mai sensibil. Nici măcar anii fericiţi de căsătorie şi acceptarea ei în comunitatea Protectorilor nu eliminaseră regretul nostalgic pentru ceea ce îi lipsea. Dar tu, Lord Ballister? Eşti supranumit Stăpânul Tunetului sau Stăpânul Furtunilor. Puterea ta s-a manifestat devreme?

— Nu înainte să mă apropii de maturitate, dar mi-a plăcut întotdeauna vremea, cu cât mai zguduitoare, cu atât mai bine. La vârsta când de-abia puteam să merg, mama mea m-a găsit pe acoperişul turnului castelului în mijlocul unei furtuni, cu braţele întinse spre cer, ţipând de bucurie. Zâmbi melancolic. Am descoperit că furia unei mame este un alt tip de furtună.

Gwynne râse.

— Din moment ce eşti un Macrae, presupun că părinţii tăi au recunoscut devreme că eşti un magician al vremii.

— Da, e o trăsătură de familie, şi unde putem învăţa mai bine decât în Scoţia, unde vremea se schimbă la fiecare cinci minute, cu sau fără ajutorul unui magician? Afişă un zâmbet şiret. Când învăţam, nimeni nici măcar nu observa succesele şi eşecurile mele.

— Mă întreb dacă nu cumva clima Scoţiei este motivul pentru care cei mai buni oameni în ale vremii au provenit mereu din familia Macrae.

— Probabil. O fi în aerul din Dunrath ceva ce sporeşte acest tip de magie.

Făcu o grimasă de nemulţumire.

— Ne sporeşte şi slăbiciunile. Cu cât un magician al vremii este mai puternic, cu atât suntem mai slăbiţi de atingerea fierului, şi ce pacoste blestemată e asta. Cele mai multe dintre armele din arsenalul nostru au mâner din lemn sau de alamă.

— Am citit despre legătura dintre transformarea vremii şi sensibilitatea la fier. Fierul produce o slăbiciune generală sau doar îţi blochează puterea?

— Depinde. Schimbând subiectul, el zise: Falconer mi-a spus că eşti expertă în învăţătura Protectorilor.

— Întrucât tatăl meu a fost bibliotecarul din Harlowe, am învăţat devreme să cataloghez şi să citesc arhivele, să scriu eseuri despre evenimente obscure şi să le corelez. Zâmbi amar. Ştiu totul despre putere, mai puţin cum este să o ai.

— Cunoaşterea e o putere importantă, spuse el cu seriozitate. Cunoaşterea istoriei şi a propriilor greşeli este cea care ne dă înţelepciunea pe care o avem. Opera învăţaţilor Protectori, cum eşti tu, este cadrul care ne ajută să ne împlinim jurămintele.

— Ce mod plăcut de a te gândi la munca mea. Curioasă în privinţa lui, îl întrebă: Călătoreşti mult, Lord Ballister? Înţeleg că ai fost plecat mult timp din Scoţia.

— Prea mult timp. Ajunseseră la malul râului, unde un debarcader mic se întindea în Tamisa. În urmă cu trei ani, Consiliul mi-a cerut să acţionez ca trimis al Familiilor în celelalte naţiuni. Călătoriile mele au fost importante şi interesante, dar mi-a fost dor de casă.

Consiliul Protectorilor era format din cei mai înţelepţi şi mai puternici magicieni din Marea Britanie. Lady Bethany era în prezent şefa acestuia, cea dintâi dintre cei egali. Sugestiile ei nu erau refuzate cu uşurinţă.

— Cunoaşterea vremii din alte ţinuturi a compensat pentru faptul că ai fost plecat atâta timp din Dunrath?

— Principiile de bază ale vântului, ale norilor şi ale ploii sunt la fel peste tot, dar modelele şi nuanţele diferă. Vânturile cântă pe voci diferite. Vocea îi deveni mai gravă. Aş vrea să îţi arăt vânturile din Italia, milady. Calde, senzuale, uşoare ca oftatul unei iubite.

O rafală de vânt se năpusti asupra lor, învârtind fustele lui Gwynne. Învăţase mult despre flirt după căsătorie, căci mulţi bărbaţi o curtaseră pe tânăra soţie a unui conte bătrân. Ştia când flirtul era un joc uşuratic sau

când un bărbat avea un scop mai serios.

Lord Ballister era îngrijorător de serios.

Îi dădu drumul braţului sub pretext că îşi îndrepta fustele.

— Sperasem să călătoresc alături de soţul meu, dar sănătatea lui nu i-a permis.

— Lady Brecon, imaginează-ţi că eşti în Paris, Roma sau Atena şi poate că asta va ajuta ca viziunea ta să devină realitate.

Se uită la ea ca un înfometat care pusese ochii pe un festin. Respiraţia i se înteţi. Cine ar fi crezut că ideea de a fi devorată putea reprezenta o perspectivă atât de interesantă?

Vântul izbucni din nou, iar şuviţe din părul lui de culoarea corbului se eliberară din strânsoare. Gwynne simţi un impuls să fi îndepărteze buclele. Ar fi fost plăcut să simtă textura acelui obraz puternic şi bronzat...

Dintr-odată, recunoscu unda aia de electricitate dintre ei ca fiind dorinţă. Îşi iubise profund soţul şi era suficient de femeie să aprecieze un bărbat chipeş, dar această insistenţă flămândă era complet diferită şi deloc confortabilă.

O rafală de ploaie îi lovi chipul şi îi udă pe jumătate rochia. Dezlipindu-şi ochii de la Ballister, văzu cum un nor de furtună aflat la înălţime joasă se întindea spre râu, marginea peretelui de ploaie observându-se la fel de clar precum peretele unei clădiri.

— De unde a venit asta? Lady Bethany a spus că vremea va fi frumoasă întreaga după-amiază.

Îşi ridică fustele şi se pregăti să fugă să se adăpostească.

— La naiba! El privi spre cer, în timp ce ploaia îi curgea pe faţă. Îmi pare rău, milady. Nu am acordat suficientă atenţie împrejurimilor noastre.

Ea aproape râse când îşi dădu seama că Stăpânul Furtunilor nu observase schimbarea vremii. Oaspeţii care se găseau mai sus pe deal văzuseră ploaia care înainta şi alergau să se adăpostească sau se înghesuiau în foişor, în

timp ce servitorii încercau să acopere mâncarea.

— Nici eu, iar rochia mea va plăti pentru lipsa mea de grijă.

— Nu pleca.

El ridică o mână poruncitoare.

Gata să o ia la fugă, ea ezită când el îşi închise ochii. În ciuda părului şi a hainelor sale îmbibate de apă, concentrarea lui se răspândea precum căldura unui foc.

I se tăie brusc răsuflarea când văzu că norul de furtună se separă în două şi se rostogoleşte spre cele două margini, evitând grădina. În câteva secunde, ploaia se opri. Uimită, privi cum norii se împrăştiară. Soarele reapăru şi, pentru o clipă, un curcubeu se arcui deasupra capului lui Ballister. Ea îşi ţinu răsuflarea. Era cu adevărat Stăpânul Furtunilor.

Curcubeul dispăru, chiar şi mai efemer decât furtuna. Pe deal, oaspeţii râseră şi se opriră din retragere, pregătiţi să se bucure din nou de petrecere.

Ballister îşi şterse apa de pe faţă.

— Aici, vremea nu este la fel de nesigură precum în Scoţia, dar e suficient de imprevizibilă ca un pic de ploaie să nu atragă niciodată atenţia asupra sa.

Tonul lui era prea relaxat. Bazându-se pe intuiţie, ea spuse:

— Nu ai scăpat din vedere furtuna. Tu ai cauzat-o, nu-i aşa?

Păru stânjenit.

— Dacă sunt neglijent, pot să atrag vremea urâtă când atenţia îmi este absorbită de altceva.

Amuzată, îşi aranjă părul, căci vântul şi ploaia îi eliberaseră o buclă din coafura sobră.

— Ce ar putea fi atât de interesant la o petrecere pe pajişte încât să atragă o mică furtună atât de violentă?

Privirea lui se întunecă. Întreaga forţă a acelor ochi era… periculoasă. Puteau să facă o femeie să uite de sine şi de judecata sănătoasă.

— Tu, bineînţeles. Între noi există putere. Şi tu simţi asta, sunt sigur. Îi atinse părul ud în locul în care câteva

scânteieri luminoase se vedeau prin pudră. Vârfurile degetelor sale îi atinseră uşor gâtul dezgolit, în timp ce mângâie şuviţa rătăcitoare. Care este culoarea naturală a părului tău? murmură el.

Respiraţia i se îngreună, de parcă şireturile corsetului său fuseseră strânse prea tare. Senzaţia era la fel de tulburătoare ca masculinitatea lui puternică. În calitate de văduvă şi Protectoare, avea mai multă independenţă decât cele mai multe dintre femei, şi ajunsese să fi placă. Ignorându-i întrebarea, ea zise:

— Puterea pare să nu fie decât un alt nume pentru pofta trupească, Lord Ballister.

Ea se întoarse dinadins într-o parte, rupând vraja aruncată de ochii lui.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, dar nu sunt deloc interesată de o legătură amoroasă. La revedere, domnule. E timpul să merg înăuntru şi să mă schimb cu haine uscate.

— Stai!

O prinse de încheietura mâinii, iar pielea ei simţi atingerea unui fulger.

O parte din ea voia să se întoarcă, dar partea care avea nevoie să scape era mult mai puternică. Se smuci din strânsoare şi o luă la fugă, urcând dealul şi sperând ca el să nu o urmărească.

Nu o făcu. Când se apropie de casă, se întoarse şi văzu că el stătea nemişcat pe debarcader, urmărind-o cu o privire îngândurată. Avu un moment în care ştiu fără tăgadă că el nu dispăruse din viaţa ei.

Cu o expresie hotărâtă, intră în casă şi urcă scările până la camerele ei. Acum, că era departe de Ballister, era mai dificil să îşi amintească de ce i se păruse atât de neliniştitor. Comportamentul lui nu fusese nepotrivit. Sinele lui puternic o făcuse să caute grabnic un loc în care să se simtă în siguranţă.

Intră în dormitor, iar paşii îi fură opriţi de imaginea reflectată în oglinda ei înaltă. De-a lungul anilor de căsnicie, devenise o femeie demnă de soţul ei: modestă, discretă şi

bine îmbrăcată, aşa cum trebuia să fie o contesă. Emery se mândrise cu înfăţişarea ei, la fel cum se bucurase de compania ei şi de dragostea lor comună pentru cărţi.

Dar femeia din oglindă nu mai era acea văduvă şi soţie sfioasă. Ochii îi erau luminoşi, era roşie în obraji, iar rochia udă îi atârna nefiresc.

Îşi atinse o buclă de păr umed ce îi căzu pe umăr, simţind cu dezgust alifia abundentă folosită pentru pudra de păr. Nu îi plăcuse niciodată să îşi pudreze părul, dar începuse să facă asta după ce se căsătorise, deoarece culoarea naturală a părului ei era necuviincioasă, prea vulgară pentru o contesă. Părul pudrat o făcea să arate mai rafinată şi mai matură. Mai potrivită pentru a fi soţia soţului ei.

Simpla prezenţă a lui Ballister îi adusese culoare în viaţă. Era un bărbat atrăgător şi interesant şi se uita la ea de parcă ar fi fost cea mai frumoasă femeie născută vreodată. Privirea lui fusese mişcătoare, şi totuşi…

Athena sări din pat şi veni spre ea, pentru a se lipi sugestiv de glezna lui Gwynne. Ridică pisica bătrână şi o strânse la piept, scărpinându-i gâtul şi burta blănoase.

— Athena, tocmai am cunoscut un bărbat care m-a făcut să mă simt ca un şoarece urmărit de o pisică. Şi nu de o pisică dulce şi prietenoasă ca tine.

Mai degrabă de un tigru.

Se mută în salon, unde mai bine de o duzină de cărţi aşteptau atenţia ei. Erau mai multe cărţi în acea încăpere decât în unele conace. Pe biroul ei se afla jurnalul unui magician elisabetan, un tratat latin despre vrăji scris de o vrăjitoare flamandă, caietul de lucru al unui botanist, parţial ars, pe care încerca să îl reconstituie. Toate proiectele ei necesitau o muncă atentă, migăloasă. Era greu să se gândească la Ballister şi la munca ei în acelaşi timp.

Simţise pasiunea care ardea în el şi, ca un fluture, fusese atrasă de flacără. Însă focul lui avea puterea să distrugă viaţa calmă şi ordonată pe care ea o iubea. O văduvă putea avea legături amoroase dacă era discretă, dar o legătură cu Ballister ar fi schimbat-o în moduri pe

care nici măcar nu şi le putea imagina. Trebuia să îl ţină la distanţă. În curând, el urma să se întoarcă în Scoţia, cu tot cu furtunile pe care le isca.

Totuşi, când sună după servitoare, i se păru că aude din nou cuvântul şoptit: „Destin…”

capitolul 2

Cu mintea învolburată, Duncan urcă încet dealul, abia observându-i pe oaspeţii vorbăreţi din jurul său. Toate gândurile lui se învârteau în jurul lui Lady Brecon, care era la fel de încântătoare şi de inteligentă pe cât era de frumoasă. Deşi fusese precaută, nu-l respinsese. Chiar dimpotrivă…

Vocea lipsită de emoţii a lui Simon se auzi lângă umărul lui:

— Acum, că ai alungat-o, e timpul să ne întoarcem la Londra.

Duncan dădu aprobator din cap, fericit că Simon era gata de plecare. Avea prea multe pe cap pentru a putea socializa şi fusese vlăguit de acumularea de putere necesară pentru a alunga furtuna. Fusese un prost pentru că se pierduse în zâmbetul lui Lady Brecon atât de mult încât nici măcar nu observase că atrăsese nori de furtună.

În timp ce îşi luară rămas-bun de la Lady Bethany, aceasta şopti:

— Ce neglijenţă din partea ta, Ballister. Bine că ai risipit furtuna aceea. Aş fi fost mai mult decât nemulţumită dacă mi-ai fi distrus petrecerea.

Se îmbujoră sub privirea ei furioasă, bănuind că ea ştia exact motivul pentru care făcuse el o asemenea gafă. După ce se înclină, îl însoţi pe Simon la trăsura familiei Falconer. Se aşeză pe scaun cu spatele spre sensul de mers, dar, înainte să înceapă să întrebe de Lady Brecon, prietenul lui răbufni:

— Ce i-ai făcut lui Gwynne de a fugit în halul ăla?

— Prenumele lui Lady Brecon e Gwynne?

Duncan îi rosti cu voce tare numele. Era diferit, la fel ca ea, cu un sunet deopotrivă lin şi clar.

— Pe scurt, de la Gwyneth. Şi nu încerca să schimbi subiectul.

Trăsura se clătină, şi Simon se prinse de un mâner ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Dacă i-ai făcut vreo propunere indecentă, ai noroc că nu e genul care să împingă un bărbat în râu. S-ar putea ca eu să fiu mai puţin înţelegător.

Duncan îşi aminti prea târziu că Simon era unul dintre admiratorii văduvei, iar folosirea prenumelui ei sugera un grad de intimitate.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că eşti cu adevărat interesat de ea.

Totuşi, îşi dădu seama stânjenit că, chiar şi dacă Simon ar fi dorit-o pe doamnă pentru el, Duncan nu ar fi fost capabil să se retragă.

— Nu o curtez, dar îmi este prietenă, şi e o doamnă bună. Nu vreau să o văd coruptă de niciun bărbat, cu atât mai puţin de unul pe care îl consider prieten.

Furia lui Duncan începu să crească.

— Nu ar trebui să crezi asta despre mine. Intenţiile mele sunt pe de-a-ntregul onorabile.

Se lăsă o tăcere copleşitoare înainte ca Simon să spună neîncrezător:

— Doreşti să te căsătoreşti cu o femeie pe care abia ai cunoscut-o? Cu siguranţă că nici măcar tu nu eşti atât de impulsiv.

Cuvintele îl înlemniră pe Duncan. Căsătorie? Nu se gândise atât de departe – abia o văzuse şi o urmărise ca o furtună de munte. Căsătorie?

Nu îşi dorea o legătură amoroasă trecătoare sau o prietenie banală, iar să o dezonoreze nici nu se punea problema, ceea ce însemna…

— Da, cred că asta doresc. E o idee atât de cumplită? Cei mai în vârstă m-au îndemnat de ani buni să mă căsătoresc. Eu şi Lady Brecon suntem potriviţi ca origine,

vârstă şi avere. De ce nu aş încerca?

Furia lui Simon trecu, fiind înlocuită doar de o încruntare.

— Un magician cu puterea ta este încurajat să se însoare cu o femeie care are propriile puteri, ca să întăreşti neamul.

— Încurajat, da, dar nu este obligatoriu. Chiar tu ai spus că Lady Brecon – Gwynne – este un cărturar desăvârşit în învăţătura Protectorilor, un membru respectat al comunităţii noastre. Nu este ca şi cum aş vrea să mă căsătoresc cu o femeie de rând.

Simon se uită pe geamul trăsurii ce se clătina, încruntându-se în continuare.

— Chiar dacă ar fi într-atât de nebună încât să te accepte, tot îmi vine greu să îmi imaginez o femeie nobilă englezoaică în sălbăticia Scoţiei. Ar fi dispusă să locuiască în Dunrath? Membrii clanului tău ar accepta o stăpână englezoaică?

Problemele ridicate de Simon erau justificate, dar Duncan refuză să se lase influenţat.

— Gândeşti cu capul. Foloseşte-ţi simţurile interioare.

— Tu aşa ai făcut?

— Nu cred că pot, spuse Duncan cu onestitate. Nu prea mă pricep la prezis viitorul. Şi, chiar dacă aş face-o, emoţiile mi-ar sta în calea interpretării clare a acestui subiect. De când am văzut-o, am simţit că aparţinem unul altuia. Nu cred că a fost o iluzie. Făcu o pauză, apoi spuse fără tragere de inimă: Deşi e posibil să mă amăgesc singur.

— Mă bucur că încă mai eşti suficient de sănătos încât să recunoşti asta.

Simon îşi scoase ceasul din buzunarul hainei. Ceasul şi lanţul din aur masiv erau frumoase, o moştenire de la tatăl său, dar adevărata valoare era ascunsă. În loc să deschidă partea din faţă ca să vadă ora, împinse tija în jos şi apoi la stânga.

Partea din spate se deschise şi dezvălui un disc de opal sclipitor, deschis la culoare. Era o sticlă de prezis viitorul, iar culorile şi formele subtile şi schimbătoare

sugerau, cuiva care avea îndemânarea să le citească, imagini din trecut, prezent şi viitor.

Simon era cu adevărat priceput. În timp ce se relaxă şi îşi deschise mintea la ceea ce avea să i se arate, expresia chipului îi deveni distantă. Duncan îl urmări cu o privire ca de şoim, dornic să audă ceea ce ar putea să vadă prietenul său.

— E cu siguranţă multă energie în jurul acestei întâlniri, spuse Simon în cele din urmă. Gwynne va fi o prezenţă foarte importantă pentru tine, deşi nu pot să spun dacă va fi dragostea ta adevărată sau duşmanul tău de moarte. Sprâncenele i se uniră. Poate amândouă.

— Sună teribil de ameninţător. Gwynne ar putea fi duşmanul lui de moarte? Imposibil. Ne vezi căsătorindu-ne?

Simon contemplă din nou piatra de prezis viitorul, apoi inspiră brusc.

— Văd umbra războiul peste amândoi. O altă revoltă iacobită, cred. Şi asta curând.

— Cu siguranţă nu, protestă Duncan.

James Francis Stuart fusese considerat de către discipolii săi adevăratul conducător al Marii Britanii, dar trecuseră aproape şaizeci de ani de când tatăl lui a fost înlăturat de la tron.

— Iacobiţii au încercat să îi readucă la tron pe Stuarţi acum treizeci de ani, dar au eşuat jalnic. Chiar dacă fiul Bătrânului Pretendent ar vrea să ia parte la această revoltă, nu ar găsi sprijinul de care are nevoie.

— Poate că francezii sau spaniolii îi vor împrumuta trupe şi vase, să vadă ce necazuri pot aduce în vecinătatea Angliei. Chiar şi fără ajutor străin, bănuiesc că, dacă prinţul Charles Edward ar ridica stindardul în Scoţia, mii de scoţieni din zona muntoasă l-ar urma doar din nebunie curată.

— Muntenii nu sunt nebuni. Duncan deveni tăcut, gândindu-se la cuvintele lui Simon. Le pasă prea puţin de cine e la tron în Londra, dar e adevărat că muntenii scoţieni sunt loiali. Dacă şefimea îl vrea pe prinţ, clanurile îi vor urma.

Simon studie din nou piatra prezicătoare, cu o

expresie vizibil tulburată.

— Am simţit de ceva timp posibilitatea unui război civil, dar niciodată aşa limpede ca acum. Şi… dacă este încă o răscoală iacobită, cred că tu şi Gwynne veţi juca roluri importante.

— Nu îmi pot imagina cum, spuse Duncan surprins. Gwynne este englezoaică, şi eu, deşi sunt scoţian, nu sunt iacobit. Dacă va mai fi o revoltă, îl voi sprijini pe regele George împotriva Stuarţilor. Ce om normal nu ar face-o?

Simon îl privi cu seriozitate.

— Vorbeşti cu mintea, nu cu inima. Deşi suntem antrenaţi să fim obiectivi, suntem totuşi umani, cu pasiuni de tot felul. Fii atent, Duncan. Va veni o furtună pe care nici chiar tu nu vei fi capabil să o îmblânzeşti.

Duncan se foi neliniştit, ştiind că vorbele prietenului lui erau adevărate. Deşi ştia că pe termen lung viitorul Scoţiei era alături de Anglia, era scoţian, mândru de libertatea şi independenţa moştenite de către naţiunea sa.

— Dacă o astfel de furtună loveşte, ştiu care este datoria mea. Deocamdată, sunt mai interesat de treburile inimii.

Expresia de pe chipul prietenului său se îmblânzi.

— Gwynne nu va fi câştigată uşor.

— Dacă voi da greş, nu va fi din cauză că nu am încercat.

— Nu este suficient să te străduieşti mult. Trebuie să te străduieşti şi bine. Simon îşi închise ceasul şi îl vârî înapoi în haină. Dincolo de comportamentul blând al lui Gwynne se află o gândire proprie. Ştiu că Brecon i-a lăsat un venit îndeajuns de generos încât să nu fie nevoită să îşi ia un alt soţ. Nu mi s-a părut niciodată că ar vrea unul. Gura i se schimonosi fără voie. Dacă aş fi crezut că e disponibilă, poate că… mi-aş fi regândit relaţia cu ea.

Descrierea lui Simon o făcu pe Gwynne să pară o femeie rece, ceea ce nu coincidea cu impresia pe care Duncan şi-o făcuse despre ea. Pe de altă parte, Simon era un bărbat rece. Poate de aceea între el şi Gwynne nu existaseră scântei.

— Ai vreo sugestie legată de modul în care să o cuceresc?

Zâmbetul lui Simon deveni autentic.

— E uşor. Curteaz-o cu cărţi.

— Ce idee bună! Am nişte volume rare pe care le-am găsit pe continent.

Revăzu cu ochii minţii câteva titluri pe care le obţinuse, întrebându-se care ar fi cel mai potrivit.

— Numai să nu încerci cu vrăji de iubire. Bănuiesc că Gwynne are suficientă putere să îşi dea seama dacă încerci aşa ceva, şi nu i-ar plăcea.

— Fără magie, promise Duncan.

În plus, vrăjile de iubire puteau doar să intensifice ceea ce exista deja. Atracţia dintre ei era deja puternică, aşa că nu era nevoie de nicio intensificare, mai ales că Gwynne părea temătoare tocmai din pricina acestei atracţii. Avea s-o curteze cu cărţi, flori, poezie şi răbdare – cadourile unui bărbat civilizat.

Nu că ar fi fost cu adevărat civilizat – dar, dacă de asta era nevoie să o cucerească, avea să-şi dea silinţa.

*

Lady Bethany se strecură în salonul pentru mic dejun, mâna sa mică ascunzând cu delicateţe un căscat.

— Bună dimineaţa, draga mea. După ce sfârşeşti dejunul, mergi să călăreşti?

Gwynne umplu cu ceai o ceaşcă delicată şi o aşeză în dreptul scaunului lui Bethany.

— După ce am fost ieri în preajma atâtor oameni, îmi doresc un galop zdravăn.

Femeia mai în vârstă îşi ocupă locul şi sorbi din băutura aburindă.

— O altă zi minunată. Aş fi fost mai mult decât supărată pe noul tău admirator dacă nu ar fi înlăturat furtuna atât de eficient. E, cu siguranţă, nebun după tine.

— Va trebui să îşi revină fără ajutorul meu.

Gwynne puse o bucată de ou sub masă pentru

Athena, care aştepta răbdătoare să fie răsfăţată.

Sprâncenele argintii ale lui Bethany se arcuiră.

— Am crezut că interesul e reciproc.

Gwynne dădu să protesteze, dar se opri. Era imposibil să o minţi pe Bethany, deşi nu ştia dacă din pricina puterii de Protector a femeii bătrâne sau pur şi simplu din pricina vârstei, a înţelepciunii şi a faptului că crescuse patru copii.

— Este interesant, dar are prea multă putere. Mi se pare… opresiv. Poate dacă aş avea şi eu propria putere… Ridică din umeri. Dar nu am, aşa că Lord Ballister va trebui să găsească o altă persoană de admirat.

Bethany păru jignită.

— Nu mi-am dat seama că te-am asuprit cu puterea mea în toţi aceşti ani. Îmi cer iertare.

Gwynne râse.

— Tu nu eşti niciodată opresivă. Puterea ta e feminină şi subtilă precum primele flori de primăvară.

— Falconer ţi s-a părut îngrijorător? Are o putere enormă, şi totuşi… am crezut că sunteţi prieteni.

Bethany adăugă o bucăţică de şuncă la mic dejun al Athenei şi fu răsplătită cu un tors perceptibil.

— Foarte bine, nu puterea în general mă copleşeşte, ci Ballister însuşi, recunoscu Gwynne. Este captivant, dar deopotrivă răscolitor. Ezită, gândindu-se cum să explice. Sunt foarte fericită cu viaţa mea. Nu aş vrea să renunţ la asta pentru urcuşurile şi coborâşurile pe care le-ar presupune traiul cu un bărbatul cunoscut ca Stăpânul Tunetului.

— Viaţa ta cu el ar fi, cu siguranţă, diferită. Privirea bătrânei era plină de compasiune. Şi asta ar fi neapărat rău? Poate aţi avea copii.

Gwynne îşi plecă privirea, în timp ce îşi ungea cu unt o altă felie de pâine.

— Ce absurd e să vorbesc despre căsătoria cu un bărbat pe care abia l-am cunoscut. Mă îndoiesc că interesul lui în legătură cu mine este unul matrimonial. Când se va căsători, va alege o doamnă care i se potriveşte mai bine.

— Nu fi aşa sigură că tu nu te potriveşti. Ai şi tu

puterile tale. Bethany zâmbi tandru. Protectorii ştiu adesea repede când îşi întâlnesc perechea potrivită. Dragul meu Matthew mi-a propus căsătoria înainte să fi terminat primul nostru dans. Şi, dacă nu m-ar fi cerut el în căsătorie, l-aş fi cerut eu!

Gwynne îşi ascunse invidia ei visătoare. Deşi îşi dorea puteri de dragul de a le avea, tânjea şi mai mult după profunda apropiere pe care unele cupluri de Protectori o descopereau împreună, datorită sensibilităţii sporite la emoţii. Bethany cunoscuse asta cu soţul ei, la fel cum Emery descoperise asta cu prima lui soţie. Fusese un soţ bun şi iubitor cu soţia sa, dar ea tânjise după o intimitate mai profundă.

Se îndrepta spre un alt subiect, când intră un valet. Pe tava de argint se odihnea o cutie decorată elegant, cu un buchet de flori legat de capac.

— Tocmai a sosit pentru dumneavoastră, Lady Brecon.

Acceptă cutia, întrebându-se cine ar fi putut să o trimită. După ce mirosi florile înmiresmate, deschide cutia şi găsi o carte, deasupra căreia se odihnea un bilet.

— Este de la Ballister, spuse ea uimită. Îşi cere scuze pentru comportamentul de ieri lipsit de maniere şi mă imploră să accept acest cadou ca semn al căinţei sale.

— Minunat procedat. Probabil şi-a trimis mesagerul în zori de zi pentru ca tu să îl primeşti la micul dejun.

— Vezi cât de copleşitor este? Nu a făcut nimic nepoliticos ieri şi cu siguranţă nu era nevoie să trimită un cadou ca să-şi ceară scuze. Puse biletul deoparte, luă cartea, apoi suspină adânc. Dumnezeule, este Disertaţia despre schimbarea formelor a lui Runculo! Am tânjit dintotdeauna să o citesc, dar nu cred că există un exemplar în Anglia.

— O fi Ballister copleşitor, dar nu e prost, spuse Bethany amuzată. Terminându-şi pâinea şi ceaiul, se ridică de pe scaun. Voi trimite un mesaj la grajduri că plimbarea ta s-a amânat.

Gwynne abia dacă o mai auzi pe femeia în vârstă,

pentru că deja îşi scoase hârtie şi un creion dintr-un sertar al bufetului, precum şi ochelari care să o ajute cu literele şterse. Deoarece nu ştia niciodată când avea să simtă nevoia de a lua notiţe, îi plăcea să aibă la îndemână materiale de scris.

De-abia reuşind să îşi controleze entuziasmul, deschise volumul subţire, ce era legat într-o piele roşie zgâriată. Vechi de aproape două sute de ani, volumul era scris în latină. Din fericire, înţelegea latina, la fel şi alte câteva limbi. Un cărturar în domeniul magiei avea nevoie de abilităţi variate.

Începu să îşi ia notiţe. Schimbarea formelor era un talent magic foarte rar, şi se scriseseră puţine despre asta. Ce observaţii fascinante făcuse Runculo…

Intrarea valetului o readuse la realitate, făcând-o să tresară.

— Milady, aveţi un vizitator foarte insistent.

În urma servitorului era Lord Ballister. Athena aruncă o privire către nou-venit şi dispăru sub bufet. Chiar îmbrăcat mai degrabă ca un gentleman de la ţară decât ca un lord şi vrăjitor, Ballister atrăgea atenţia, şi nu doar din cauza fizicului său splendid. Probabil încrederea era motivul. Arăta de parcă se simţea în largul lui oriunde încrezător că puterea şi inteligenţa lui erau potrivite pentru orice provocare.

Cu surprindere, Gwynne îşi dădu seama că în ziua precedentă ea luase acea încredere drept aroganţă. Poate faptul că fusese în mijlocul unei mulţimi o făcuse hipersensibilă şi îl judecase prea aspru.

Se uită la ceasul de pe poliţa şemineului şi văzu că trecuseră aproape două ore de când deschisese cartea. Era timpul să îşi aducă aminte că era o lady.

Îşi dădu jos ochelarii şi se ridică.

— Îţi mulţumesc pentru cadou, Lord Ballister. Nu ar fi trebuit să accept nimic atât de rar şi de valoros, dar nu cred că sunt capabilă să îl returnez.

Zâmbetul pe care el i-l oferi era atât de plin de admiraţie, încât o încălzi până în vârful degetelor.

— Mă bucur că îţi face plăcere cartea. Ţi-am oferit suficient timp să-i răsfoieşti conţinutul?

— Ai adus tu însuţi cartea, în loc să o trimiţi printr-un mesager, spuse ea, înţelegând dintr-odată. De ce nu mi-ai dat-o personal?

— Am bănuit că, imediat ce îl vei descoperi pe Runculo, vei uita de orice altceva. Zâmbetul i se adânci, invitând-o să râdă alături de el de nebunia frivolă a dragostei pentru cărţi. După ce ţi-am lăsat cartea, am urcat călare dealul Richmond şi am luat micul dejun la Star and Garter, ca să admir peisajul de pe valea Tamisei.

— Mi-e teamă că ai dreptate, spuse ea cu tristeţe. Dacă mi-ai fi dat tu cartea, aş fi deschis-o şi aş fi uitat de existenţa ta, acum, că am citit îndeajuns cât să-mi potolesc curiozitatea, îmi amintesc bunele maniere. Vrei să chem să îţi fie adus ceai proaspăt sau poate o ceaşcă de cafea?

Privirea lui se îndreptă spre ţinuta ei de călărie.

— Dacă mergi să călăreşti în această dimineaţă, pot să te însoţesc?

Gwynne ezită, dându-şi seama că, dacă îi accepta oferta, se învoia să aprofundeze relaţia dintre ei. Decisese de cu o zi în urmă că acest lucru nu ar fi înţelept. Dar iapa ei avea nevoie de mişcare, iar Ballister părea mai puţin primejdios astăzi. Mai puţin... prădalnic. Cât de periculos putea fi un iubitor de carte?

— Îţi pot spune despre alte cărţi pe care le-am găsit pe continent, promise el, convingător.

Ea râse.

— Cum pot refuza o asemenea ofertă? Se uită pe fereastră şi văzu că se înnorase. Mai ales dacă va ieşi soarele şi va face să fie o zi perfectă pentru călărie.

El zâmbi satisfăcut.

— Am sentimentul că cerul se va limpezi curând deasupra Richmondului.

Chicotind, ea puse cartea, ochelarii şi materialele de scris la loc în sertar. Să fii în compania unui lord al furtunii prezenta şi avantaje.

capitolul 3

Duncan ştiuse că Gwynne iubea cărţile, iar ea reprezentase o privelişte încântătoare cum privea peste ochelari în momentul în care el intrase în salonul pentru mic dejun. Nu era surprins să vadă că era la fel de încântătoare şi călare. Ţinuta ei era perfectă, iar graţiosul ei costum de călărie verde – pe cât de elegant, pe atât de măgulitor.

Nu se aşteptase însă ca ea să fie genul care călăreşte agresiv. De îndată ce intrară în parcul regal din Richmond, nu departe de casa lui Lady Bethany, Gwynne strigă:

— Să ne întrecem până unde coteşte poteca.

Apoi o luă din loc. Frumoasa ei iapă era la fel de rapidă pe cât era de îngrijită. Îi luă o clipă lui Duncan să-şi revină şi să pornească în urmărirea ei. Cu fustele fluturând în vânt şi râsetul ei plutind în urma sa, Gwynne stabili un ritm pe care orice bărbat l-ar fi invidiat.

Mai că se aşteptase ca, la revederea ei, să i se pară mai puţin fascinantă decât rămăsese în amintirea lui. Dar se înşelase – era şi mai ispititoare decât imaginea care îl făcuse să se zvârcolească jumătate de noapte. Când intrase în salonul pentru mic dejun şi o văzuse aplecându-se peste cartea lui Runculo, inima lui zvâcnise de dorinţă.

În timp ce mână calul mai repede, se întrebă ce o făcea atât de irezistibilă. Cu siguranţă era frumoasă, cu o siluetă feminină, atrăgătoare şi trăsături care erau suficient de imperfecte încât să fie fascinante. Dar nu fusese niciodată genul de bărbat înnebunit de frumuseţea pură. Inteligenţa îl atrăsese întotdeauna, iar ea avea asta din plin, la fel cum avea şi şarm. Cu toate acestea, ea reprezenta mai mult decât suma părţilor sale.

Gwynne ajunse la cotitura potecii şi îşi încetini calul, având pe chip o expresie radioasă şi obrajii roz în urma galopului.

— Sunt atât de bucuroasă că Lady Bethany are casa

în Richmond. Mi-ar displăcea să locuiesc în oraş şi să nu pot face asta.

Se aşează lângă ea, în timp ce mergeau mai departe.

— Călăreşti precum un campion, Lady Brecon.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Cred că tu şi armăsarul acela cu picioare lungi aţi fi putut să ne ajungeţi, dar ai ales să fii galant şi ne-ai lăsat să câştigăm.

Ce femeie extraordinar de directă era! Şi cât de înviorător găsea el lucrul acesta.

— Poate am fi putut câştiga, dar, sincer, nu sunt sigur. Iapa ta are copite de foc.

— Bellei îi place cum sună asta.

Gwynne mângâie cu afecţiune gâtul calului. El îi aruncă o privire tăioasă.

— Poţi să simţi dispoziţia iepei tale?

Entuziasmul lui Gwynne scăzu.

— Nu chiar. Era doar un fel de a vorbi.

Chiar şi când era copil, Duncan fusese absolut sigur că urma să fie un mare magician. Dacă ar fi ajuns la maturitate şi nu ar fi descoperit înăuntrul său… nimic? Dacă în sufletul lui nu ar fi înflorit nicio urmă neobişnuită de magie, în ciuda convingerii sale timpurii că destinul său era puterea?

Gândul acesta era atât de tulburător, încât ar fi vrut să o ia pe Gwynne în braţele sale, să-i ofere sprijinul său pentru dezamăgirea cruntă pe care o suferise. Dar era prea curând să o atingă, căci, dacă s-ar întâmpla aşa ceva, i-ar fi greu să-i dea drumul. Deşi nu-i venea uşor să se arate răbdător, trebuia să aştepte până construia o punte de cuvinte şi interese comune. Simon avusese o idee bună să o curteze cu cărţi. Avea să-i ofere ei fiecare volum rar pe care îl găsise pe continent dacă de asta era nevoie pentru a-i câştiga inima.

Tot Simon, maestrul autocontrolului, fusese cel care îi sugerase să-şi tempereze înadins puterea înainte să o viziteze astăzi pe Gwynne. În momentele sale cele mai bune, putea să fie înfricoşător, şi, când se întâlniseră, el

devenise atât de instabil, încât trebuie să fi fost un adevărat foc de energie mistuitoare. Ea avea îndeajuns de mult sânge de Protectoare încât să simtă asta, chiar dacă nu în mod conştient. Strategia lui funcţionase, căci ea era astăzi mult mai relaxată alături de el decât fusese cu o zi în urmă.

Ea îşi ridică privirea spre cer.

— E mai degrabă înnorat.

— Cred că cerul începe să se însenineze. Era uşor pentru el să-şi dezvolte puterea printre nori, destrămându-i pe unii şi gonindu-i pe alţii în altă parte. O rază slabă de soare săgetă pământul în dreptul lui Gwynne, încălzindu-i pielea de culoarea delicioasă a frişcăi, înainte să se lărgească asupra amândurora asemenea unui baldachin.

Îşi ridică faţa spre soare, închizând ochii de încântată ce era.

— E uimitor. E dificil?

— În comparaţie cu provocarea unei furtuni cu fulgere şi trăsnete, e joacă de copil. Îi veni o idee. Cred că poţi tu însuţi să influenţezi un nor mic. Alege unul şi concentrează-te asupra lui, dornică să-l faci să dispară.

Ea se supuse, cu fruntea încreţită de concentrare. Timp de câteva minute, nu se auzi niciun sunet în afară de tropăitul ritmic al copitelor pe poteca moale.

— Norul a dispărut! rosti ea pe nerăsuflate. S-a topit pur şi simplu în neant. Cum am făcut asta? Nu numai că nu am nicio putere, dar există foarte puţin sânge de Macrae în familia mea. Niciun Owens nu a fost vreodată un lucrător cu vremea.

— Fiecare are măcar o scânteie de putere, chiar şi cei mai încăpăţânaţi şi mai lipsiţi de imaginaţie oameni de rând. Poate că nu eşti înzestrată conform standardelor Familiilor, dar cu siguranţă ai mai mult decât o scânteie de putere în tine. Suficient de multă încât să atingi un nor.

— Mi-a plăcut să fac asta! Chipul îi strălucea de entuziasm. Cât de minunat trebuie să fie să mânuieşti puterea atât de uşor cum o faci tu. Deşi nu ar trebui să te încurajez să foloseşti puterea în mod frivol. Pregătirea

Protectorilor interzice acest lucru.

— E adevărat, dar aceasta este doar o foarte mică întrebuinţare greşită a energiei. Zâmbi cu subînţeles. Iar un bărbat va face multe lucruri ca să impresioneze o femeie.

— Asta încerci să faci?

Privirea ei era foarte directă.

— Ştii foarte bine că aceasta este intenţia mea.

Trase calul într-o parte şi se opri, astfel încât să fie cu faţa spre ea. Privirile lor se întâlniră şi se opriră una asupra celeilalte, provocându-se, testându-se, judecându-se. Se putea îneca în ochii ei aurii, cu adâncimile lor de înţelepciune şi surprinzătoare inocenţă.

Ea rupse tăcerea:

— Nu mă voi lăsa sedusă, Lord Ballister. Faptul că sunt văduvă nu înseamnă că sunt dornică de distracţii amoroase ocazionale.

— De ce presupui că motivele mele sunt lipsite de onoare? Ezită doar pentru o clipă înainte să-şi urmeze instinctul, care îi spunea că sinceritatea era cea mai bună metodă la care putea să apeleze în relaţie cu ea. Ar cam fi timpul să îmi iau o soţie, dar, până ieri, nu am văzut vreo femeie pe care să mi-o pot imagina în această postură.

Ei i se tăie răsuflarea, în timp ce mâinile sale strânseră cu putere hăţurile. Iapa se mişcă agitată.

— Dar nici măcar nu mă cunoşti!

— Eşti sigură, Gwynne? Folosi vocea lui cea mai blândă, de parcă ar fi ademenit o pasăre în mâna sa. Cu siguranţă ştii că printre Protectori cunoaşterea poate să vină într-o clipă.

— Sunt Protectoare doar cu numele. Şi nu ţi-am dat permisiunea să-mi spui Gwynne.

— Foarte bine, Lady Brecon, zise el împăciuitor. Dar, în gândurile mele, eşti Gwynne.

Părând nerăbdătoare, îşi pregăti din nou calul pentru plecare.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele de botez, Lord Ballister. Nu că l-aş folosi dacă l-aş şti.

— Duncan, un vechi nume scoţian. Rânji satisfăcut.

Nu că ai avea nevoie să-l foloseşti.

Buzele ei pline se contractară într-un zâmbet.

— Atenţia ta mă onorează, sir, dar ar trebui să găseşti pe altcineva căruia să-i oferi afecţiunea. Nu am nicio dorinţă să mă căsătoresc. Dacă aş avea, nu aş alege un scoţian care m-ar duce atât de departe de casa mea.

— Scoţia nu este atât de barbară pe cât ai putea crede. Edinburgh este un oraş al învăţăturii şi al culturii, unde ai găsi mulţi prieteni.

Şi-o imagina strălucind în mijlocul unui salon plin cu intelectuali, inteligenţa ei fiind la fel de sclipitoare ca frumuseţea sa.

— Munca mea de la Harlowe ar avea de suferit dacă aş fi atât de departe. E şi-aşa dificil să locuieşti la o distanţă de jumătate de zi. Buzele ei schiţară un zâmbet. Tu eşti cel care a subliniat cât de important este să cataloghezi şi să înţelegi învăţătura Familiilor.

— La Dunrath există cea mai bună bibliotecă din Scoţia, şi m-aş bucura foarte mult să am o soţie care să o extindă. Am găsit câteva cărţi uimitoare pe continent, spuse el ademenitor. Şi, bineînţeles, vom vizita cu regularitate Londra.

Pe chipul ei se zări un licăr de interes, după care spuse exasperată:

— Nu mai încerca să mă ademeneşti! Tu poate crezi că mariajul este o idee bună, dar eu nu cred asta.

— De ce?

Îşi arcui sprâncenele.

— Cred că e de-ajuns ca o lady să refuze o propunere. Motivele nu sunt necesare.

— Îţi pasă la fel de puţin de aceste convenţii cât îmi pasă şi mie, replică el. Convinge-mă că mariajul este o idee proastă şi voi pleca pe dată cu o plecăciune şi cu regrete, dar îţi va fi greu să scapi de mine atâta timp cât consider că ne-am potrivi admirabil.

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— Adevărul e că nu am nicio dorinţă să mă căsătoresc. Viaţa mea de acum este exact aşa cum vreau.

De ce aş alege să fiu subjugată voinţei unui bărbat?

— Lord Brecon a fost atât de exigent încât ai pierdut gustul căsătoriei? întrebă el, surprins. Chiar nu aş fi bănuit asta.

— Chiar dimpotrivă, era cel mai îngăduitor tovarăş de viaţă posibil. Se concentră să-şi mâne calul pe lângă o porţiune umedă de pământ. Dar Brecon era un bărbat cum rar găseşti. Mă îndoiesc că voi fi din nou la fel de norocoasă.

— În cadrul Familiilor, femeile au fost întotdeauna egale – e o parte din moştenirea noastră celtică. Scoţia este plină de femei hotărâte, care pot să facă faţă oricărei provocări. Cred că acolo ai fi mai fericită decât ai fost vreodată.

— Când o femeie are o putere, atunci ar putea fi egala soţului său. Dar eu nu am, iar tu eşti unul dintre cei mai puternici magicieni din Marea Britanie, spuse ea fără menajamente. M-ai copleşi cu forţa şi cu puterea ta.

Încăpăţânarea ei îl neliniştea, aici nu era vorba despre o simplă timiditate feminină, ci de dorinţa serioasă de a rămâne necăsătorită. Ce fel de femeie dorea cu adevărat să fie singură?

Aparent, genul de femeie care îl fascina.

— Ai fi stimata mea soţie, Lady de Duranth. Nu mă voi purta niciodată urât cu tine.

— Nu în mod intenţionat. O furtună plănuieşte să distrugă o căsuţă? Vântul se gândeşte la copacii care cad înaintea sa? Afişă un zâmbet crispat. Tu eşti ceea ce eşti, milord. Iar eu îmi cunosc slăbiciunile. Îmi plac pacea şi singurătatea. Într-o gospodărie furtunoasă, aş dispărea asemenea acelui nor mic. Aşa că destul cu această discuţie. Îţi mulţumesc pentru carte şi sper să te bucuri de timpul petrecut în Londra.

Nota categorică din vocea ei îl alarmă. De obicei, încercările lui de a câştiga favorurile femeilor erau încununate de succes, iar el fusese încrezător că Gwynne nu avea să facă excepţie. Dar aceasta era o femeie fără pereche şi era imposibil să te îndoieşti de fermitatea ei.

Când ea dădu să întoarcă iapa, el se aplecă înainte şi smulse căpăstrul calului.

— Nu mă respinge atât de repede, Gwynne. Suntem sortiţi unul altuia – sunt sigur de asta.

— Exact la asta mă refeream. Calmul ei se transformă în indignare şi îl lovi cu ranchiună cu cravaşa peste încheietura mâinii. Trebuie să faci cum vrei tu şi nu dai doi bani pe ce vreau eu!

Blestemând din cauza durerii pricinuite de bici, dădu drumul căpăstrului. Se uitară ţintă unul la altul preţ de-o clipă, într-o stare reciprocă de şoc. Uimirea lui în faţa furiei ei neaşteptate fu urmată rapid de înţelegere. Nu se înşelase în legătură cu pasiunea care se găsea dincolo de calmul ei, căci provocase înăuntrul ei emoţii puternice chiar şi fără să încerce. Întrucât linia despărţitoare dintre iubire şi ură era firavă, putea să spere că avea să fie capabil să transforme mânia ei într-o formă multă mai plăcută de pasiune.

Furia ei dispăru la fel de iute cum apăruse.

— Îîî… îmi pare rău. Îşi duse o mână tremurătoare la gură. Nu am mai lovit niciodată pe cineva în viaţa mea.

— Nu eşti prima persoană căreia i-am trezit porniri violente, observă el. Dar nu sunt un copac care caută să strivească frumosul tău acoperiş, Lady Brecon. Sunt un bărbat care doreşte sincer să-ţi câştige inima. Sunt uneori nerăbdător, dar nu mă consider insensibil. Există o legătură între noi – cu siguranţă şi tu simţi la fel. Sau mă amăgesc singur?

Ea clătină din cap neîncrezătoare.

— Legătura este reală, dar e pur şi simplu poftă trupească.

— Nu poftă trupească, ci pasiune.

— Ce e pasiunea dacă nu un alt nume pentru pofta trupească? Indiferent cum numeşti această legătură, ea m-a făcut să fiu violentă, iar din tine a făcut un tiran. Un cerb lopătar traversă în salt poteca. Privirea ei urmări animalul, de parcă ar fi invidiat capacitatea lui de a se face nevăzut. Nu vreau să fiu părtaşă la asta.

Cuvintele ei confirmară ceea ce el bănuise: căsătoria

ei nu fusese una pătimaşă, ceea ce nu era deloc surprinzător, ţinând cont de vârsta lui Lord Brecon. Ca soţie virtuoasă şi apoi ca văduvă, ea nu căutase îmbrăţişarea altor bărbaţi. Întrucât trăise fără pasiune, nu era de mirare că această perspectivă i se părea îngrijorătoare. Pasiunea chiar era îngrijorătoare, dar era totodată un mare dar. Trebuia să o convingă de lucrul acesta.

— Pasiunile trupeşti unesc adesea doi oameni, spuse el, alegându-şi cu precauţie cuvintele. Dar chiar şi focul cel mai încins devine curând cărbune liniştit. O căsătorie adevărată se construieşte pe valori şi interese împărtăşite de ambii soţi. Chiar dacă nu sunt un cărturar, aşa cum eşti tu, iubesc cărţile. Şi la fel şi călăria. Ce poate fi mai plăcut decât să călărim printre frumoasele dealuri scoţiene, în timp ce discutăm despre istoria fascinantă a Protectorilor?

Gura ei schiţă din nou un zâmbet.

— Eşti periculos de convingător, Ballister. Întoarse calul înapoi spre intrarea în parc, dar într-un ritm mai degrabă de plimbare decât de galop mic. Dar te-ai gândit vreodată cu adevărat la modalităţile diferite în care bărbaţii şi femeii trăiesc căsătoria? Pentru un bărbat, o soţie este asemenea unui tablou sau unei statui clasice. Alege una, o duce acasă şi speră că se va potrivi cu mobilierul pe care-l are deja.

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— E un mod cam brutal de a descrie căsătoria, dar bănuiesc că este ceva adevăr la mijloc.

— Atunci imaginează-ţi cum este să fii femeie. Femeia renunţă la casa ei şi la prieteni, chiar şi la numele ei, ca să trăiască printre străini.

— În Scoţia, femeile îşi păstrează numele. Şi ce este un străin dacă nu un prieten pe care încă nu l-ai cunoscut?

— Lipsa de îngrădire nu este o soluţie, replică ea. Cu toate că Familiile au o tradiţie a egalităţii, legea britanică încă spune că o femeie căsătorită nu poate controla propria proprietate şi are puţine drepturi legale. Nici măcar trupul şi copiii ei nu-i aparţin. Este o sclavă. Mă învinovăţeşti că prefer independenţa? Ai fi dispus să te căsătoreşti cu mine

şi să locuieşti în Anglia, departe de Scoţia şi de familia ta?

El se încruntă.

— Nu pot să neg faptul că legea este nedreaptă şi nici că aş ezita să locuiesc în afara Scoţiei. Dar obiecţiile tale aparţin minţii, în timp ce căsătoria este o chestiune a inimii. Dacă un bărbat şi o femeie se iubesc, doresc să-şi facă unul altuia pe plac. Cu siguranţă asta compensează dezavantajele ideii de căsătorie.

— Poate, dar dragostea nu face parte din această negociere. Pofta trupească şi cărţile nu sunt de-ajuns. Recunoaşte că nu avem niciun viitor şi întoarce-te acasă în Scoţia. Găseşte-ţi o scoţiancă puternică, independentă, care să fie doamna castelului tău. Va fi mult mai uşor decât să încerci să mă transformi în femeia care ai vrea tu să fiu.

El strânse din buze. Cu toate că Gwynne călărea atât de aproape de el încât putea să o atingă, era mai departe decât dacă ar fi fost pe continente diferite.

— Spui că nu ai nicio putere, dar te înşeli. Poţi să îngenunchezi un bărbat printr-o simplă privire.

— Ce poetic! Ochii ei aurii erau la fel de neîndurători pe cât erau de frumoşi. Recunoaşte, Ballister. Cea mai mare parte a farmecului meu se datorează faptului că nu te vreau. Poate ar fi trebuit să încurajez interesul manifestat de tine. Asta te-ar fi lecuit repede.

— Bărbaţilor le place vânătoarea, dar, atunci când întâlnesc femeia potrivită, jocul s-a terminat. Încercă să păstreze o voce caldă şi ghiduşă. Doar victoria îi va mulţumi.

— Atunci, sper că vei întâlni curând femeia potrivită şi vei duce o campanie de succes.

Se înclină, pana din pălăria ei fluturând graţios, după care porni într-un galop care o duse dincolo de intrarea în parc.

El o urmă, abandonând conversaţia. Dacă ar fi un bărbat chibzuit, ar lua de bune spusele lui Gwynne şi s-ar retrage din viaţa ei.

Ce noroc că era un afurisit de scoţian încăpăţânat.

*

Era prea mult să spere că Ballister avea să-i permită lui Gwynne să călărească singură spre casă. Un gentleman însoţea o doamnă, chiar şi pe una care îl respinsese în termenii cei mai categorici. În timp ce îşi luă rămas-bun, îi spuse:

— Pe data viitoare, Lady Brecon.

— Nu va mai fi nicio dată viitoare.

În ciuda cuvintelor sale pline de îndârjire, ea simţi că aveau să se întâlnească din nou. Spera ca întâlnirea aceea să aibă loc cât mai departe în viitor.

Încruntându-se, luă cartea italienească şi se întoarse în camerele ei să-şi schimbe costumul de călărie, învăţătura Protectorilor o făcuse conştientă de faptul că viitorul era alcătuit dintr-o mulţime de posibilităţi, nu dintr-o singură şi neschimbătoare potecă. Dar unele poteci erau mult mai probabile decât altele, iar unele erau atât de probabile, încât era aproape imposibil să le eviţi. Atunci era folosit cuvântul „destin”.

Dacă Ballister era destinul ei, intenţiona să lupte cu îndârjire. Din momentul în care se întâlniseră, simţise un amestec neliniştitor de atracţie şi prudenţă, iar ambele calităţi se intensificaseră în timpul plimbării lor. Avea farmec, inteligenţă şi… ei bine, era extraordinar de atrăgător. Ar fi o mincinoasă dacă ar pretinde că interesul lui nu era măgulitor. Faptul că un bărbat puternic şi teribil de atrăgător îi propuse să se căsătorească cu el la numai o zi după ce o cunoscuse era cel mai impresionant compliment care i se făcuse vreodată.

Nici ea nu era atât de pornită împotriva căsătoriei pe cât pretinsese. Un pretendent englez, având firea blândă şi liniştită a răposatului său soţ, ar fi foarte interesant, mai ales dacă ar fi fost un Protector înzestrat cu puteri modeste. Ballister nu se încadra în nicio privinţă.

Se cutremură amintindu-şi furia care o făcuse să îl lovească. Încăpăţânarea lui de a nu accepta un refuz eliberase un val de emoţie care o şocase. Violenţa nu făcea

parte din firea ei – sau cel puţin aşa crezuse întotdeauna. Dacă pasiunea îi făcea pe oameni să fie ticăloşi şi nechibzuiţi, putea să trăiască foarte bine şi fără ea.

Aruncă o privire cărţii pe care el i-o dăduse. Ce păcat că Ballister nu era un bărbat civilizat precum Emery.

Dar, dacă ar fi fost, l-ar mai fi găsit atât de interesant?

capitolul 4

După ce o aduse pe Gwynne acasă, Duncan porni încruntat pe aleea lungă din faţa casei lui Lady Bethany, întrebându-se ce ar trebui să facă în continuare. Prima parte a vizitei îl făcuse foarte optimist, fără a mai menţiona că îl fermecase şi mai mult. Poate că Simon ar avea mai multe sugestii despre cum să procedeze.

Se apropia de porţi când, dintr-un imbold, se uită spre stânga. Lady Bethany stătea pe o bancă de piatră, sub un stejar cu o coroană întinsă. Fără a spune niciun cuvânt, ştia că ea dorea să fi vorbească. Îşi întoarse calul, întrebându-se ce voia.

— Bună ziua, Lady Bethany.

Descălecă şi îşi legă calul de o altă bancă de piatră.

— Doreşti să mă încurajezi în curtarea lui Gwynne sau să îmi spui să plec şi să o las în pace?

— Când m-am amestecat eu în treburile altora? răspunse ea cu amabilitate inocentă.

El râse.

— Doar dacă nu cumva te-ai schimbat cât am fost plecat, eşti cea mai cunoscută băgăcioasă din Familii. Ţi se iartă totul doar pentru că te amesteci atât de bine.

Ochii ei scânteiară, şiretenia dezminţind imaginea ei liniştită de văduvă bogată.

— Am avut prea puţin timp să stăm de vorbă ieri, aşa că vreau să profit de această şansă ca să vorbim despre călătoriile tale.

Se aşeză pe bancă şi îi spuse îndatoritor poveşti

despre timpul petrecut pe continent. Deşi uneori interesele naţionale puneau diferite grupuri de Protectori în dezacord, în general se înţelegeau mai armonios decât guvernele lor. Lucrurile care-i diferenţiau de oamenii de rând îi legau unul de altul. Termină prin a spune:

— Bineînţeles că, în calitate de conducător al Consiliului, sunt sigur că ai citit rapoartele pe care le-am trimis acasă.

— Da, dar de obicei cele mai delicioase detalii nu se scriu. Îi aruncă o privire piezişă. Mi se pare că peţirii tale nu-i merge prea bine.

Deoarece avea nevoie de îndrumare, el spuse sincer:

— Gwynne refuză chiar şi să mă vadă ca pe un peţitor. Nu vrea să se căsătorească, nu vrea să meargă în Scoţia şi mai ales nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Este atât de îndrăgostită de soţul ei răposat, încât va sta singură pentru tot restul vieţii ei?

— Gwynne l-a iubit cu sinceritate pe fratele meu şi i-a adus o fericire imensă în ultimii săi ani. Însă dragostea dintre un bătrân şi o tânără nu este la fel ca dragostea dintre doi oameni aflaţi în floarea vârstei. Urmează-ţi ţinta, Ballister, dar cu delicateţe.

— Nu sunt sigur că mă va mai primi dacă vin din nou. Gura i se strâmbă de amărăciune. Aş putea să o răpesc, cum ar fi făcut unii dintre înaintaşii mei munteni, dar mă îndoiesc că aş ajunge la rezultatul pe care îl doresc.

Lady Bethany râse.

— Văd că înveţi câte ceva despre Gwynne. Are mai multă putere decât conştientizează şi o undă de încăpăţânare egală cu a ta. Are însă o inimă generoasă şi iubitoare şi ar fi o soţie inegalabilă.

O nuanţă din vocea bătrânei îi atrase atenţia.

— Vezi că ne vom căsători, Lady Bethany? Am simţit că eu şi Gwynne suntem făcuţi unul pentru celălalt, dar poate că îngâmfarea îmi umbreşte gândirea.

— Gwynne a fost la mâna destinului ani de zile. Simt că tu faci parte din acel destin, dar nu pot înţelege sub ce formă. Tot ce ştiu e că trebuie să o curtezi în continuare – şi

să o faci aşa cum trebuie. Se ridică de pe bancă. Mâine-seară Gwynne va participa la un bal mascat în grădinile New Spring, împreună cu nişte prieteni.

Şi el se ridică.

— Îţi mulţumesc. Voi fi acolo. Ce costum va purta?

Lady Bethany zâmbi cu răutate.

— Dacă nu o poţi descoperi, nu eşti bun nici ca iubit, nici ca Protector. O zi bună, Ballister!

În timp ce femeia mai în vârstă se îndepărta, el se înclină, abia putând să îşi controleze entuziasmul. Când venea vorba despre chestiuni ale inimii, prefera să o aibă de partea lui pe Lady Bethany mai degrabă decât o legiune romană. Un bal mascat îi oferea şansa să se apropie de Gwynne fără ca ea să riposteze. Atmosfera degajată avea cu siguranţă să creeze… oportunităţi.

Nu îşi făcea griji că nu o putea identifica. Chiar dacă nu ar fi fost Protector, ar fi putut să o găsească pe Gwynne între o mie de femei mascate.

*

Gwynne îşi lăsă o mână să alunece dincolo de marginea bărcii prietenilor ei, degetele ei plimbându-se prin apa rece a râului. Avusese îndoieli atunci când acceptase invitaţia de a participa la balul mascat împreună cu familia Tuckwell, cei mai apropiaţi prieteni ai săi în afara cercului de Protectori. Cuplul era mai în vârstă decât ea, cu copii aproape de vârsta lui Gwynne, dar deveniseră buni prieteni după ce ea se căsătorise şi fuseseră deosebit de amabili şi o susţinuseră după moartea lui Emery. Aproape la fiecare două săptămâni, Anne Tuckwell o invita pe Gwynne la cină sau găsea vreo formă de divertisment.

Deşi primul ei impuls era să stea acasă cu cărţile ei şi cu Lady Bethany, de obicei se forţa să accepte, ştiind cât de uşor ar putea deveni un sihastru. În plus, se simţea bine de fiecare dată.

Torţa lumina debarcaderul, iar treptele ce duceau spre destinaţia lor le apărură în faţă, pe malul sudic al

râului. Deşi participase la concerte şi la alte evenimente la Ranelagh, care era grădina recreaţională mai nouă şi mai aristocratică, aceasta era prima ei vizită în întinsele grădini New Spring.

Îndoielile ei iniţiale legate de balul mascat fuseseră înlocuite de speranţă, căci entuziasmul faţă de necunoscut i-ar putea distrage gândurile de la Lord Ballister. Mintea ei ştia că avea dreptate să îl alunge – dar alte părţi nu erau atât de sigure.

Barca lor se strecură prin mulţimea de bărci ce aşteptau un loc unde să ancoreze. Când bordura vasului se lovi de o barcă învecinată, unul dintre ocupanţi, un gentleman într-o togă romană, îi zâmbi insinuant lui Gwynne. Neliniştită că se aflau la o distanţă la care se puteau atinge, se întoarse şi se concentră să îşi tragă mănuşile, fericită că masca o acoperea. Nu era tocmai pregătită pentru romani pe jumătate dezbrăcaţi.

Oameni costumaţi jovial se revărsau din bărci pe scările puternic luminate, în timp ce arii muzicale de orchestră se auzeau din păduricea din centrul grădinilor. Era o noapte caldă, aproape înăbuşitoare. Perfectă pentru un bal mascat în aer liber, dacă nu ploua. Refuză să se gândească la cât de convenabil ar fi să îl aibă pe Stăpânul Furtunilor cu ea.

— Am aşteptat atât de mult această seară, spuse visătoare însoţitoarea ei. Sally Tuckwell, cea mai mare fiică a familiei, avea nouăsprezece ani şi era o romantică trufaşă. Mă întreb dacă William va putea să mă identifice în acest costum şi cu mască. Nu i-am spus ce voi purta, deşi a fost înnebunit să afle.

Gwynne zâmbi în timp ce se uită la vestimentaţia de ciobăniţă a fetei.

— Cu minunatul tău păr blond şi cu silueta ta graţioasă, sunt sigură că te va găsi curând. Şi, dacă nu, îl poţi prinde tu cu cârja ta de cioban.

Sally râse.

— Un motiv pentru care am ales acest costum este că această cârjă e bună şi să captureze, şi să protejeze.

— Acum că tu şi William sunteţi logodiţi, nu mai trebuie să te aperi de el cu atâta vigoare, spuse Gwynne. Poate te va ademeni pe o alee întunecată ca să fure un sărut de la tine.

Buzele lui Sally se întredeschiseră uşor în timp ce medită la această posibilitate. În anii ce aveau să vină, atunci când ea şi William urmau a fi cetăţeni cumpătaţi, căsătoriţi de mult timp, fără îndoială că aveau să îşi zâmbească tainic atunci când avea să fie menţionat numele grădinilor New Spring şi aveau să-şi aducă aminte de ceea ce făcuseră atunci când fuseseră tineri şi se lăsaseră pradă iubirii.

Gwynne alungă o împunsătură de invidie că ea nu avusese astfel de momente. Îl iubise pe Emery, iar singurul ei regret era că mariajul lor nu durase mai mult – dar ar fi fost plăcut să aibă şansa de a fi la fel de tânără şi de nechibzuită ca Sally. Deşi le despărţeau doar câţiva ani, Gwynne se simţea mult mai bătrână.

Barca lor ajunse în sfârşit la mal. Luntraşul şi Norcott, un lacheu de-al lui Tuckwell, săriră să lege ambarcaţiunea. Sir George coborî pe uscat, apoi o ajută pe soţia lui, înainte de a-i întinge mâna lui Gwynne.

— Voi fi foarte invidiat pentru că am însoţit asemenea frumuseţi, spuse el jovial. Trei doamne minunate! Ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat?

Gwynne râse, în timp ce coborî din barcă pe pământul solid.

— Acest lucru ar fi şi mai adevărat dacă nu am fi fost atât de bine deghizate.

— Oh, dar deghizarea stârneşte imaginaţia, spuse Anne Tuckwell.

— Orice femeie deghizată devine o frumuseţe misterioasă, ispititoare, iar fiecare bărbat poate fi un frumos prinţ.

Imaginaţia lui Anne o făcu pe Gwynne să zâmbească, dar în taină recunoscu că spusele ei ascundeau o parte de adevăr. Neplăcându-i să se îmbrace în haine extravagante, Sir George purta ţinuta lui obişnuită de seară alături de o

mască, dar Anne şi Gwynne aveau costume de bal mascat ce le acopereau complet rochiile de seară cu mantii cu capişon din mătase diafană. Anne era graţioasă în verde, în timp ce Gwynne purta un costum stacojiu sclipitor, ce îi aparţinea lui Sally.

Când Gwynne îmbrăcase pentru prima oară ţinuta, i se păruse prea ţipătoare. Totuşi, în seara festivalului, era de părere că acea culoare somptuoasă o făcea să arate ca o femeie sofisticată, nu ca un şoarece de bibliotecă.

După ce Sir George le plăti intrarea, trecură prin pasajul arcuit ce ducea spre grădini şi dădea în promenada brăzdată de copaci. Gwynne se opri brusc, făcând ochii mari la vederea miilor de lămpi ce luminau noaptea. Petrecăreţi în costume şi îmbrăcăminte de bal umpleau lunga promenadă ce dispărea în depărtare. Sunetele muzicii şi ale veseliei erau peste tot în jurul ei, iar ea se simţi de parcă ar fi păşit din lumea reală într-un tărâm de basm.

Râzând, Sally o prinse de braţ pentru a o face să meargă din nou.

— E mult prea devreme să fii copleşită de uimire. Parcul este plin de încântări – statui meşteşugite şi poduri, cascade şi temple, picturi şi muzică. Te-ai putea plimba zile întregi fără să vezi totul.

Gwynne îşi reîncepu plimbarea, cutele de mătase ale costumului de bal mascat scoţând un foşnet amplu. Cu capişonul mare care îi ascundea părul ce o putea da de gol şi cu o mască neagră ce îi acoperea ochii, îşi dădu seama că în această seară avea libertatea anonimatului.

Buna dispoziţie clocoti în ea în timp ce urmărea mulţimea ce râdea şi, pentru prima oară de când murise mama ei, se simţi tânără. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să fie la fel de jucăuşă şi de zvăpăiată ca Sally. Flirtatul cu străini misterioşi ar ajuta-o să uite de scoţianul acela nenorocit.

Sally spuse cu o oarecare nelinişte:

— Cu atâţia oameni aici, poate că William nu va fi capabil să mă găsească.

— Tatăl tău nu va fi greu de recunoscut, spuse

Gwynne pragmatică. William îl va recunoaşte şi va fi lângă tine în clipa următoare.

Sigur că, atunci când petrecăreţii se pregătiră să îşi ocupe locurile în separeul pentru cină pe care Sir George îl închiriase, un cavaler elegant şi costumat li se alătură, acesta se înclină, penele pălăriei lui măturând pământul în timp ce îşi mişca grandios mâna.

— Eşti un tablou perfect de inocenţă rurală, mica mea ciobăniţă, spuse el cu vocea lui William. Poate că te voi fura.

În timp ce Sally chicotea, Anne îi spuse:

— Prea bine, dar vezi să o aduci înapoi înainte de miezul nopţii, nobile domn. Sau vei avea de-a face cu mânia unei mame.

El rânji şi îi sărută mână, apoi îi oferi braţul lui Sally. În timp ce tânărul cuplu dispăru de sub privirile lor, Sir George spuse:

— Gwynne, te superi dacă îmi iau doamna la o mică plimbare?

Sclipirea din ochii lui Anne demonstra că nu numai tinerilor li se părea captivantă atmosfera vioaie, dar ea ezită atunci când se uită la Gwynne.

— Nu ar trebui să ne lăsăm invitata singură.

— Prostii, spuse Gwynne. Cu Norcott să aibă grijă de mine, voi fi în siguranţă în separeu până vă întoarceţi. Voi asculta muzică, voi privi mulţimea ce trece şi mă voi simţi bine.

— Dacă eşti sigură… spuse Anne, dornică să fie convinsă.

Gwynne o goni cu o fluturare din mână.

— Hai, plecaţi, şi nu trebuie să vă grăbiţi înapoi. Mă voi descurca foarte bine.

Cuplul Tuckwell plecă la braţ. Gwynne se aştepta ca, la întoarcere, să fie pete de iarbă pe costumul lui Anne. Poate că de aceea purtau verde femeile mai în vârstă? Zâmbind pentru sine însăşi, Gwynne se întoarse spre separeu, apoi ezită. Acolo ar fi în siguranţă, dar petrecuse prea mult din viaţa ei ca observator. Grădina o ademenea,

încurajând-o să se mişte, să exploreze şi să vadă viaţa.

— Norcott, cred că voi face şi eu o plimbare. Mă poţi urmări de la o distanţă de la care nimeni să nu îşi dea seama că veghezi asupra mea?

Valetul, un bărbat solid de vârsta a doua, părea stânjenit.

— O femeie care se plimbă aici singură lasă să se înţeleagă faptul că… e în căutarea unui însoţitor.

— Nu voi păţi nimic atâta timp cât voi rămâne pe aleile luminate. Iar dacă cineva încearcă să îmi ofere atenţii nedorite, vei fi tu acolo.

El îşi înclină capul, dar nu reuşi să-şi ascundă umbra de dezaprobare din voce.

— Prea bine, milady.

Pornind de-a lungul aleilor pavate, nici măcar faptul că ştia că Norcott era în spatele ei nu îi afecta lui Gwynne straşnicul sentiment de libertate. Oare mai fusese singură într-un spaţiu public aglomerat ca acesta? Nu, din câte îşi putea aminti. Fericită că purta o rochie confortabilă, în care se deplasa cu lejeritate, grăbi pasul, de parcă ar fi avut o destinaţie precisă. Astfel, nu putea fi confundată cu femeile apatice care se plimbau în căutare de tovarăşi.

Strategia ei părea să dea roade. Deşi costumul ei stacojiu atrăgea priviri contemplative, nimeni nu îi ieşi în cale. Simţindu-se în siguranţă în spatele măştii ei, studie grădinile şi petrecăreţii veseli. În mod special, templul grecesc ce adăpostea orchestra era splendid, cu felinare rotunde ce evidenţiau arcadele şi coloanele clădirii.

Să îi privească pe oamenii era şi mai distractiv. Evident că majoritatea erau cetăţeni decenţi ce căutau o noapte de plăcere. O togă nu putea să ascundă un comerciant robust şi niciun costum de bal mascat nu putea să îl transforme pe un fermier într-un prinţ. Însă erau câteva ţinute bărbăteşti care îi stârniră imaginaţia. Precum cei doi bărbaţi sfrijiţi şi înspăimântători ale căror uniforme de armată erau evident dobândite pe drept, nu doar simple costume. Sau aristocratul plictisit a cărui privire leneşă le urmărea pe curtezane, ca şi cum ar căuta-o pe aceea

demnă de atenţia lui.

În curând, orchestra ce cânta în crângul de lângă intrare nu mai putea fi auzită de mulţimea ce se împuţina. Probabil se apropia de capătul grădinilor.

Era pe punctul de a se întoarce, când ajunse într-un spaţiu deschis unde un grup de muzicanţi cânta pe un podium acoperit. Mai jos de podium, bărbaţi şi femei dansau un dans tradiţional, în care bărbaţii erau aliniaţi în partea opusă femeilor. Unirea mâinilor, depărtarea şi apropierea erau însoţite de numeroase hohote de râs.

În timp ce ultimul cuplu îşi împreună mâinile şi trecu în fruntea grupului, ea se opri, bătând cu piciorul în ritmul muzicii. Melancolică, îşi dori să fie una dintre dansatoarele vesele.

În ciuda agitaţiei, atenţia îi fu atrasă de un gentleman singuratic într-un costum de bal mascat negru, ce stătea în apropierea dansatorilor, într-atât de neclintit, încât atrăgea privirile. Când se uită mai cu atenţie la el, îşi dădu seama că ochii mascaţi scrutau foarte încet mulţimea, ca un prădător ce îşi căuta prada.

Brusc, bărbatul se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă de dansatori, mişcările lui fiind la fel de graţioase ca ale unei pisici. Înalt, puternic şi îmbrăcat în negru, era un bărbat care te putea face să visezi. Poate că era prinţul de care pomenise Anne sau un libertin care căuta plăceri nu chiar nevinovate.

Poate că ar trebui să afle. Dintr-un impuls, se mută pe o cărare care urma să o intersecteze pe a lui. Deşi nu se pricepea la flirtat, unde altundeva să exerseze dacă nu aici, unde nimeni nu ştia cine era?

Şi poate că el avea să vrea să danseze.

capitolul 5

Duncan se îndreptă cu paşi hotărâţi spre intrarea în grădinile New Spring, apoi se opri, dezorientat. Trecuseră

mulţi ani de la ultima lui vizită şi uitase cât de aglomerat era în serile senine de vară. Balul mascat atrăsese o mulţime de petrecăreţi deghizaţi, iar terenul se întindea pe şase hectare de păduri şi alei. De unde naiba ar trebui să înceapă?

„Dacă nu o poţi descoperi, nu eşti bun nici ca iubit, nici ca Protector.” Zâmbind strâmb, se îndreptă spre o nişă ce adăpostea un leu de lemn şi îşi închise ochii. Era Gwynne aproape? Da.

Cât de aproape? Îşi imaginä amplasarea grădinii, cu dumbrăvi şi alei încrucişate. Când gândurile i se liniştiră, o simţi ca un puls mişcător de lumină ce se îndrepta spre celălalt capăt al grădinilor.

Rezervă un separeu pentru cină, sperând că urma să aibă nevoie de el mai târziu, apoi se îndreptă spre celălalt capăt al grădinii, cu toate simţurile în alertă. Ce convenabil că masca şi costumul împrumutate de la Simon erau negre. În această mulţime colorată, nu atrăgea atenţia.

Îşi folosi atât ochii, cât şi intuiţia să scruteze petrecăreţii pe lângă care trecea. Cum Gwynne venise cu prieteni, probabil urma să fie într-un grup. Oare purta un costum? Bazându-se pe simţurile interioare, decise că nu. Însă era cel puţin mascată şi purta probabil o ţinută de bal mascat.

Pe când se apropia de capătul grădinilor, găsi un spaţiu de dans lângă răscrucea dintre aleea cea mare şi o răscruce mai mică. Avea convingerea că ea era foarte aproape. Cu ochii mijiţi, îi studie pe dansatori şi pe privitori. Ar putea fi femeia graţioasă în costum de bal mascat care a dansat cu craiul scurt şi îndesat? Nu. Sau poate femeia care stătea pe bancă împreună cu un grup de prieteni? Părea să fie de înălţimea şi constituţia potrivite. Era pregătit să se îndrepte spre ea, când aceasta făcu un gest ce dovedi imediat că era o străină.

O căută pe Gwynne din nou. Deşi o simţea în preajmă, nu putea intui mai mult decât că era aproape. Dar unde?

Frustrat, traversă furios spaţiul deschis de lângă răscrucea de drumuri – şi dintr-odată era acolo. Deşi era

mascată şi ascunsă de mătasea stacojie, ştiu imediat că era Gwynne. Stătea singură, statura ei înaltă fiind evidenţiată de lumina felinarului.

Acum, că o găsise, nu trebuia să o alunge din nou. Îşi înăbuşi puterea şi pasiunea pe care ea le stârnise până când ajunseră un tăciune stins în loc de un foc în aer liber.

Apoi creă o vrajă uşoară de atracţie – nu suficient de puternică încât să afecteze voinţa lui Gwynne, dar îndeajuns cât să îl considere incitant. Cu puţin noroc, avea să îşi asigure astfel suficient timp să îi capteze atenţia. Apoi şi-ar putea atinge adevăratul scop – să îi stârnească pasiunile adânc ascunse spre romantism, nu furia pe care i-o provocase mai devreme.

Trebuia să îşi ascundă caracteristicile fizice, deoarece Gwynne îl văzuse de două ori în ultimele două zile. Un accent franţuzesc i-ar acoperi uşoarele inflexiuni scoţiene. De asemenea, îşi propuse să meargă cu greutatea lăsată în faţă, spre vârful degetelor, suficient cât să îşi facă mişcările oarecum diferite.

Sperând ca abilitatea ei să nu fie atât de puternică încât să îl recunoască în ciuda precauţiilor pe care şi le lua, începu să îşi urmărească doamna.

*

Gwynne oftă când bărbatul în negru se întoarse spre ea. Chiar dacă era mascat, simţi că privirea lui îi pătrunse până în suflet. Avusese o experienţă asemănătoare când îl întâlnise pe Ballister. Era oare posibil…?

Înainte ca gândul să prindă formă, îl respinse. Pe când bărbatul se îndreptă spre ea cu un mers echilibrat de luptător, se gândi că era mai înalt şi mai lat decât Ballister. Judecata îi fu confirmată când bărbatul îi întinse o mână şi vorbi cu voce groasă, îmbogăţită de un accent franţuzesc aspru şi senzual:

— Dansaţi, milady?

— *Oui*, milord.

Nu ar fi putut să îl refuze nici dacă se străduia.

Se înclină cu graţia unui curtean, apoi îi strânse mâna şi o conduse spre locul de dans. Căldura o ardea prin mănuşa din piele de ied, sub apăsarea degetelor lui.

Cei mai mulţi dintre dansatori râdeau şi discutau cu partenerii lor. Bărbatul în negru nu spuse nimic, dar privirea lui nu se desprinse de a ei în timp ce efectuau paşi simpli de dans. Probabil că acea tăcere o făcea să fie atât de intens conştientă de el. Simţi forma membrelor lui sub costumul de bal mascat, mişcările controlate ale muşchilor lungi şi bine dezvoltaţi. Şi, chiar dacă nu îi putea vedea ochii, privirea lui o ardea oriunde îi atingea trupul.

Când se apropiau şi se depărtau, învârtindu-se şi făcând câte doi paşi în timpul dansului, se simţi dureros de vie, ca un mugur sensibil ameninţat de un îngheţ târziu. Încercă să se convingă că era doar entuziasmată de necuviinţa de a dansa cu un străin, dar fără de succes. Exista în acest bărbat o forţă care îi atrăgea toată atenţia.

În timp ce se învârtea în jurul partenerului ei, îl întrezări pe Norcott. Valetul o văzuse acceptându-l de bunăvoie pe bărbatul în negru, căci stătea pe o bancă urmărind-o nealarmat. Era bine de ştiut că era protejată, deşi nu simţea nicio ameninţare din partea bărbatului în negru. Cel puţin nu o ameninţare pe care nu ar fi dorit-o.

Muzica se sfârşi, iar conducătorul grupului anunţă că muzicienii luau o scurtă pauză. Fără să spună nimic, bărbatul în negru îşi încovoie braţul spre Gwynne. Ea îşi trecu mâna pe lângă cotul lui, întrebându-se unde avea de gând să o conducă. Oricât ar fi fost de încântată, nu era pregătită să se vâre în tufişuri cu un străin.

Mâna lui se odihnea peste a ei, caldă în aerul răcoros.

— Vrei să mă însoţeşti pentru ceva răcoritor, draga mea doamnă?

— Plăcerea e a mea.

Îi analiză buzele şi bărbia, singura zonă vizibilă de sub mască. Avea un maxilar puternic. Îi era cunoscut? Nu se putu hotărî. Se gândi din nou la Ballister. Când era cu el, era precaută, în timp ce străinul o atrăgea precum magnetul atrage un ac.

— Eşti singură aici, milady? o întrebă el pe când mergeau înapoi spre zona centrală a grădinii. În ciuda mulţimii, se simţea de parcă s-ar fi mişcat printr-o bulă intimă de vigilenţă reciprocă.

Chiar dacă ar fi fost singură, nu ar fi fost atât de nesăbuită să recunoască asta.

— Sunt împreună cu câţiva prieteni şi chiar în clipa de faţă un protector mă supraveghează.

Un zâmbet îi răsună în vocea întunecată de catifea.

— Milady, îngerii te vor apăra oriunde vei merge.

De ce era accentul francez atât de erotic? Se simţea aproape înnebunitor de atrasă de el. Îi venea să îşi plimbe mâinile pe el, să fi simtă muşchii puternici de sub costumul lui de bal. Să îi atingă buzele, care promiteau atâtea. Inspiră încet pentru a-şi potoli mintea destrăbălată.

— Tu eşti un înger sau un demon, milord?

— Sunt un simplu om. Unul captivat de frumuseţe.

Ea nu-şi putu reţine un râset.

— Mergi prea departe, linguşitorule. Aş putea fi cea mai urâtă femeie dintre creştini şi nu ţi-ai putea da seama, după cum sunt deghizată.

— Poţi vedea frumuseţea chiar şi când e deghizată. Era ceva frumos în felul în care stăteai mândră şi singură în noapte. Degetele lui alunecară uşor pe interiorul înmănuşat al încheieturii ei. E frumuseţe în felul în care stai, şi-n libertatea cu care te mişti, şi în arcuirea braţului tău, frumuseţe în vocea ta tandră, care linişteşte şi deopotrivă incită. Îi atinse delicat gâtul cu dosul degetelor, iar ea se simţi străbătută de fiori. Eşti o simfonie de graţie. Vederea feţei şi a siluetei tale nu ar face altceva decât să sporească frumuseţea, dezvăluind înfăţişarea creată de viaţă şi de râset.

Complimentele lui o lăsară fără răsuflare. Îşi dorise să înveţe să flirteze, dar era depăşită. Bărbatul în negru era campion mondial la flirtat.

— Ai putea ademeni un înger să coboare din rai să îţi asculte vorbele dulci, milord. Nu ştiu cum să îţi răspund. Nici măcar nu am un evantai să îţi dau peste degetele

îndrăzneţe.

Râsul lui era blând şi bogat.

— Mă simt recunoscător că îţi lipseşte această armă formidabilă. Mai bine să ne bucurăm pur şi simplu de compania celuilalt şi de magia nopţii.

Ea se întrebă dacă el spera să o seducă. Cuplurile indecente dădură viaţă tufişurilor, dar era obraznic chiar şi pentru un francez cu limba aurită să creadă că ar putea avea în tufişuri o femeie pe care abia o cunoscuse. Asta dacă nu cumva costumul stacojiu de bal mascat nu îi sugera altceva? Dar nu făcea propuneri nepotrivite. Comportamentul lui era delicat de dornic, aşa cum ar trebui să fie un adevărat gentleman.

O conduse de pe aleea principală într-o grotă ce adăpostea o fântână. Lămpi colorate luminau o femeie dezbrăcată cu un şarpe răsucit strategic ca să o acopere şi apa ce ţâşnea din gura reptilei.

— Decoraţiunile pot fi considerate stridente de cei plictisiţi sau încântătoare de cei entuziaşti. Luă o mână de apă din bazin şi o lăsă să i se scurgă printre degete, picăturile strălucind în lumină.

— Din ce categorie faci parte, milady?

— Nu am mai fost niciodată în grădinile New Spring, aşa că prefer să consider totul încântător. Cum pot atâţia oameni care se distrează să fie altfel decât încântători? Această statuie poate fi vulgară la lumina zilei, dar noaptea aţâţă imaginaţia.

— Tocmai am descoperit noi frumuseţi în tine, spuse el uşor, acelea ale minţii şi ale spiritului.

— Ce noroc că avem măşti, milord, altfel ai şti că sunt chiar banală. Realitatea nu poate egala iluziile.

— Aici trebuie să te contrazic, doamna mea stacojie, îi luă mâna şi o conduse înapoi pe aleea principală. Iluziile sunt la fel de frivole ca norii şi nu îţi dau mai multe satisfacţii. Realitatea poate fi o flacără arzătoare. În voce i se strecură un amuzament ciudat. Trebuie totuşi să îţi fiu recunoscător că îţi faci iluzii legate de mine. Eu nu pretind că sunt banal. Poate ar fi fost mai bine să fiu.

— Nu, spuse ea optimistă. Nu îţi dori să fii mai puţin decât eşti. Chiar şi cu mască, eşti extraordinar. Atrăgător. Enigmatic. Un maestru al cuvintelor. Un scamator al viselor.

— Atunci e mai bine să nu ne dăm jos măştile, căci nu voi fi niciodată capabil să te fac să-ţi păstrezi părerea bună despre mine.

Cuvintele lui îi amintiră de cât de artificială era întâlnirea lor. Se simţea fermecată de un bărbat care era mai degrabă creaţia imaginaţiei ei decât realitate.

Un grup de fanţi băuţi se împleticiră pe lângă ei. Pe nesimţite, bărbatul în negru îşi schimbă poziţia astfel că ajunse între ea şi bătăuşi, iar ea îl putu vedea sfredelindu-i cu privirea până când se îndepărtară la o distanţă sigură. Era un străin, dar era suficient de real în puterea şi curtoazia sa.

Ajunseră la colonada cu separeuri pentru cină. Separeul familiei Tuckwell era încă gol. Ea era pe punctul de a-i sugera să îl folosească, când bărbatul în negru o conduse la un alt separeu pe care probabil îl rezervase deja. Venise oare în această seară la grădini ca să cucerească orice femeie singură disponibilă? Îşi dădu seama că avea motive să fie încrezător.

— Vocea ta are un accent franţuzesc, acum locuieşti în Londra?

— Nu, milady. Se aşează lângă ea, suficient de aproape cât să o atingă, dar nu o atinse. Doar vizitez minunatul vostru oraş.

Ea se mustră pentru că simţi imediat un regret. Tipic femeiesc: cunoscuse un bărbat atrăgător – unul ale cărui nume şi faţă nici măcar nu le ştia! — şi voia să se gândească la viitor. Singura realitate dintre ei era acest flirt efemer. Trebuia să accepte această limitare şi să se bucure de această situaţie prea incitantă ca să fie reală. Dacă s-ar fi văzut reciproc, incitarea ar fi fost mai mică.

Bărbatul în negru îi murmură o comandă celui care îi servea, şi mai multe băuturi răcoritoare fură servite imediat. Gwynne analiză cu interes platoul cu şuncă feliată.

— Feliile acestea de şuncă sunt atât de subţiri, că par

aproape transparente. Câtă îndemânare trebuie să aibă cel care le-a tăiat!

— Se spune că un jambon poate fi tăiat atât de subţire încât feliile să acopere în întregime grădinile New Spring. Bărbatul în negru ridică o spirală fragilă de şuncă şi o răsuci sub formă de cilindru. E o minune, dar porţiile sunt mai degrabă făcute pentru a stârni curiozitatea, nu pentru a îndestula.

El îi duse ruloul de şuncă la buze. Ea deschise gura şi luă o înghiţitură mică, iar delicata bucată sărată era la fel de senzuală pe limba ei precum un sărut. Se simţi delicios de imorală, deşi era în siguranţă, căci separeul era deschis către oricine ar fi vrut să se uite în direcţia lor. După ce înghiţi, spuse:

— Cu siguranţă provocarea şi anticiparea sunt cele mai bune părţi din a mânca şi a flirta.

Se întinse după şuncă pentru a-i putea oferi şi lui o felie, dar el îi prinse mâna. În timp ce privirea lui se intersecta cu a ei, îi scoase cu iuţeală mănuşa. Degetele lui calde îi trimiseră şi mai mulţi fiori. Când încheietura îi fu dezvelită, se aplecă şi lăsă un sărut în punctul în care se simte pulsul.

— Dorinţa poate fi atât provocare, cât şi împlinire, milady, şopti el.

Ea oftă şi se trase înapoi, cu inima bătându-i puternic. Nu ştiuse că o asemenea excitare era posibilă.

— Trebuie să te mulţumeşti cu cea dintâi.

Zâmbi spre ea.

— Pentru mine, compania ta e o satisfacţie enormă. Nu doresc nimic mai mult pentru seara aceasta.

— Şi nu va fi niciun mâine.

Încercă să pară hotărâtă. Îi ducea deja dorul, şi el nici măcar nu plecase.

El îi trase uşor mănuşa, deget după deget.

— Întotdeauna există un mâine, chiar dacă nu ştim exact sub ce formă.

Mănuşa îi alunecă, iar el îi sărută uşor centrul sensibil al palmei.

Simţi un amestec de dorinţă arzătoare şi poftă docilă. Instinctiv, îi cuprinse bărbia, simţindu-i carnea caldă, fermă şi presărată cu ţepii mustăţii ascunse. El trase cu nesaţ aer ca urmare a atingerii ei. Ea îşi lăsă palma să alunece pe gâtul lui gol, absolut încântată de faptul că îl putea stârni la fel cum o stârnea el pe ea.

Pentru a-şi păstra avantajul, îşi dădu jos şi cealaltă mănuşă şi rulă o felie de şuncă pentru însoţitorul ei. El o luă cu dibăcie, cu dinţii abia atingându-i degetele. Ea oftă, dându-şi seama că ar fi trebuit să ştie că nu îl putea întrece niciodată la jocuri erotice. Deşi, în acest joc, nu existau înfrânţi.

El îi oferi o înghiţitură de vin, apoi întoarse cupa şi bău intenţionat exact din locul în care buzele ei o atinseseră, în timp ce o fixa cu privirea. Ochii din spatele măştii îi păreau deschişi la culoare, deşi firele de păr ce dansau pe lângă chipul lui erau închise.

Ea îi linse degetele când el îi dădu următoarea felie de şuncă. El râse uşor şi îi mângâie interiorul încheieturii, unde pulsul îi bătea rapid din cauza entuziasmului. Apoi îşi trecu mâna în interiorul costumului de bal larg, până când ajunse la marginea mânecii. Îi mângâie pielea dezvelită, cu degetele calde, cunoscător, indecent de provocator.

— Ah, milady, cum îţi poţi imagina că eşti banală?

Ea râse uşor, îmbătată de senzualitate şi de puterea prezenţei lui. El îi oferi un disc de marţipan gravat cu imaginea unui vas. Ea luă bomboana cu dinţii, iar gustul de migdale şi zahăr îi inundă gura. Simţindu-se ca o depravată, îi muşcă degetele.

— Sunt banală, dar această noapte nu e.

El îşi puse o altă bomboană de marţipan în gură şi se aplecă înainte pentru a i-o oferi. Îşi înălţă capul ameţită şi luă bomboana. Buzele lui erau pătrunse de gustul vinului şi al condimentelor. Înghiţi marţipanul ce se topea, apoi îi muşcă delicat buzele.

El scoase un sunet răguşit din gât şi îşi puse braţele în jurul ei, iar gura i se deschise provocator spre a ei. Cu inima bătându-i puternic, îşi închise ochii, pătrunsă de plăcerea

momentului. Pentru o clipă, se simţi în extaz.

Momentul se frânse într-un caleidoscop de imagini. „Foc, sânge, moarte! Case distruse de flăcări, copii urlând ce se împiedică de trupuri ale morţii. Groază ce depăşeşte imaginaţia…”

Oftă şi îl împinse de lângă ea în timp ce pustiirea îi învârtoşa mintea. Pasiunea şi violenţa erau strâns întreţesute în acest om.

Şi dintr-odată înţelese cine era. Îi smulse masca şi se uită la chipul lui familiar şi stâncos, întrebându-se cum putuse fi atât de proastă încât să se lase înşelată.

— La naiba cu tine, Ballister! Cum îndrăzneşti?!

El tresări involuntar după ce fusese demascat, apoi spuse calm:

— Aveam nevoie de mai mult timp alături de tine, Gwynne. De la început te-am speriat. În parte, cred că de vină este reputaţia mea. Am sperat că, dacă ai oportunitatea să petreci ceva timp cu mine ca străin, nu ca Lordul Tunetului, te vei relaxa suficient încât să simţi ce este între noi, în loc să fugi. Se întinse spre ea cu mâinile puternice şi calde pe care ea le considera atât de ademenitoare. Acum că am petrecut o oră împreună ca bărbat şi femeie, nu ca Lord Ballister şi Lady Brecon, mai poţi nega atracţia dintre noi?

Nu, dar nu putea nega nici viziunile înfiorătoare declanşate de sărutul lui. Prea supărată pentru a mai gândi, se îngrămădi în cealaltă parte a băncii, împleticindu-se.

— Să nu te mai apropii de mine! spuse ea, cu vocea tremurându-i. Niciodată!

Îi azvârli masca, apoi ieşi grăbită din separeu, deşi abia se putea ţine pe picioare. Era la jumătatea Marii Alei când o voce cunoscută o strigă:

— Gwynne? Ce s-a întâmplat?

Se întoarse spre stânga şi văzu figura mascată în verde a lui Anne Tuckwell, cu soţul ei alături. În acelaşi timp, Norcott fugi spre ea din partea dreaptă.

— Milady, sunteţi rănită?

— Nu, doar… doar supărată. Gwynne se lăsă

recunoscătoare în îmbrăţişarea maternă a lui Anne. Tânjea după Lady Bethany, care ar ajuta-o să înţeleagă ce se întâmplase. Chinuindu-se să îşi revină, spuse: acum trebuie să plec acasă, dar voi puteţi rămâne. Dacă mă conduceţi până la râu, voi închiria o barcă...

— Prostii, eu şi Norcott te vom duce acasă. George, aşteaptă-i pe Sally şi pe William să se întoarcă.

Cu o mână protectoare pe talia lui Gwynne, Anne să întoarse spre debarcaderul de pe râu.

— Poţi să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

Ce se întâmplase până la urmă? Gwynne flirtase cu un bărbat, şi acum îi părea rău.

— Nu e... o chestiune gravă decât pentru mine. Cred că nu sunt potrivită pentru aventură.

Se uită înapoi şi îl văzu pe Ballister stând în separeu, o siluetă mai întunecată decât umbrele nopţii. Chiar şi de la acea distanţă, îi putea vedea încordarea din chipul ascuns, şi ştiu că ar fi vrut să fugă după ea. Mâinile acelea abile şi provocatoare erau probabil încleştate, în efortul de a-şi controla impulsul.

Atracţia dintre ei era de netăgăduit – în ciuda viziunilor ei de groază, tânjea să se întoarcă în braţele lui. Se întrebă dacă îi făcuse vreo vrajă, căci nu mai simţise niciodată o dorinţă atât de nestăpânită.

Îşi feri intenţionat privirea şi se concentră la drumul de întoarce spre debarcader. Ballister era misterios, atrăgător, cel mai fascinant om pe care îl cunoscuse vreodată – iar în această seară devenise orbitor de evident că era chiar şi mai de temut decât îşi imaginase.

*

Îndurerat, Duncan o privi pe Gwynne fugind împreună cu prietenii ei. Presupuse că ar trebui să se simtă recunoscător că ea nu îi trimise pe cei doi bărbaţi să îl bată. Poate se gândise că un vrăjitor le-ar putea face rău prietenilor ei.

În timp ce se îndepărta, se uită înapoi spre el. Privirea

ei arzătoare era de neînduplecat.

Apoi dispăru. El îşi recuperă masca de pe jos. O trăsese de pe capul lui cu atâta forţă, încât una dintre legături se rupsese. Îşi înlătură cu nepăsare dominoul şi îl înfăşură în jurul măştii. Acum, că o îndepărtase pentru totdeauna, nu mai avea niciun rost să se deghizeze.

Aruncă o mână plină de monede pe masă şi se îndreptă spre râu. Gândurile i se întorceau obsesiv la casa Falconer. Sperase să o farmece pe Gwynne şi se facă să accepte atracţia lor comună, iar la început tactica funcţionase. Fusese caldă, jucăuşă şi afectuoasă, aşa cum ştiuse că putea fi.

De ce distrusese acel sărut însăşi legătura magică umană dintre ei? Putea să jure că ea nu fusese mai puţin dornică decât el. Nu numai că îl recunoscuse şi că fusese mânioasă fiindcă se lăsase amăgită. Văzuse frica din ea atunci când îi blestemase numele şi fugise. Cum ar putea crede că i-ar face vreodată rău? Poate că femeile obişnuite îl considerau intimidant, dar ea nu era o femeie obişnuită.

Sărutul ei avea să-l bântuie pentru totdeauna.

Spera să se poată retrage fără să fie remarcat, dar, când intră în foaierul casei Falconer, văzu că uşa salonului era deschisă şi Simon era lăţit pe un scaun, lângă foc. Prietenul lui ridică privirea înspre el şi făcu un gest leneş.

— Stai cu mine să bem coniac şi să-mi povesteşti cum a decurs noapte de vânătoare.

Duncan se strâmbă şi intră în salon. După ce aşeză pe masă masca şi dominoul, acceptă coniacul şi se trânti pe un scaun aflat în partea opusă a focului şi a gazdei. Luă o înghiţitură de coniac, apoi încă una, fericit să-şi înece minţile în alcool.

— Vânătoarea mea a fost un dezastru. E vremea să mă întorc acasă.

Sprâncenele lui Simon se arcuiră.

— Fără Gwynne? Credeam că eşti hotărât să o cucereşti indiferent de oprelişti.

Râsul lui Duncan era amar.

— Am distrus orice speranţă. Îi descrise pe scurt

evenimentele din acea seară şi sfârşitul catastrofal. Nu mă va ierta pentru că am păcălit-o – sunt sigur de acest lucru.

— Poate că nu… dar voi nu v-aţi încheiat socotelile. Deşi sărutul acela a declanşat o explozie, este totodată un semn al nivelului incredibil de energie dintre voi doi. Sunteţi ca polii opuşi ai unui magnet – inevitabil atraşi unul de celălalt. Simon îşi închise ochii şi se încruntă. Când mă gândesc la voi doi împreună, energia este ca a unui oraş ce arde. Soarta vă va aduce din nou împreună. Îţi garantez asta.

Duncan îşi masă tâmplele, căci îl dureau. După această seară dezastruoasă, nu era sigur dacă previziunea lui Simon era un motiv de speranţă… sau o ameninţare.

capitolul 6

În timpul călătoriei cu barca înapoi în Richmond, Gwynne reuşi să afişeze un aparent calm. Odată ce ajunseră în siguranţă în salonul lui Lady Bethany, ea îi lăsă să plece pe Anne şi pe Norcott, asigurându-i că era bine şi mulţumindu-le pentru interesantul eveniment.

Bineînţeles că Lady Bethany nu se lăsă păcălită. Cu ochii mijiţi, aşteptă până când rămaseră singure, după care spuse:

— Draga mea, arăţi de parcă ţi-ai fi văzut propria fantomă.

Gwynne se prăbuşi într-un fotoliu, tremurând, recunoscătoare că Athena îi sări în poală. Torsul călduros al pisicii o ajută să-şi păstreze calmul în timp ce descria întâlnirea cu Ballister, inclusiv viziunile apocaliptice. Sfârşi prin a întreba:

— Bethany, e cumva malefic?

— Chiar deloc, dar bărbaţii buni pot să facă rău fără să intenţioneze asta. Având pe chip o expresie îngrijorată, femeia mai în vârstă se ridică. Pregăteşte-te pentru culcare. Îţi voi prepara o băutură care te va ajuta să dormi.

Cunoscând abilităţile prietenei sale, Gwynne întrebă:

— E mai mult decât ceva pentru somn?

Bethany dădu aprobator din cap.

— Voi folosi o poţiune care te va calma suficient de mult încât să pot să-ţi pun întrebări fără să te supăr din nou. Am nevoie să ştiu mai multe despre acele viziuni.

Şi Gwynne avea nevoie să ştie mai multe. Cu Athena în braţele sale, se întoarse în camera ei şi-şi chemă menajera, bucuroasă să schimbe corsetul şi jupele pentru o cămaşă de noapte din chembrică. Se pieptănase şi tocmai îşi împletea părul în cosiţe în momentul în care Lady Bethany apăru cu un pocal aburind. Gwynne îşi legă capătul cosiţei cu o panglică, apoi luă o înghiţitură din băutura picantă, întrebându-se ce conţinea în afară de lapte şi de vin fiert.

Căldura băuturii se răspândi prin ea, uşurând tensiunea care o luase în stăpânire din momentul acelui sărut cutremurător. Bău din nou, încercând să nu-şi amintească de mâncarea şi de băutura pe care o împărţise cu amăgitorul său.

— Nu înţeleg cum de nu l-am recunoscut pe Ballister. Crezi că a aruncat asupra mea o vrajă care să mă zăpăcească?

Privirea femeii mai în vârstă îşi pierdu concentrarea, în timp ce studia întrebarea în moduri în care Gwynne doar îşi putea imagina.

— Dacă ar fi făcut asta, aş reuşi să văd urmele ei în jurul tău. Cred că e posibil să fi folosit o uşoară vrajă de atracţie – suficient de puternică încât să învingă orice fel de împotrivire pe care ai putea-o simţi în legătură cu dansatul cu un străin. Întrucât ai simţit atracţie şi prudenţă de când l-ai întâlnit, el doar a acoperit acea parte a firii sale care te-a alarmat, apoi şi-a mascat înfăţişarea cu trucuri simple precum costumul şi accentul.

Indiferent ce combinaţie de vrăji şi artificii folosise, fusese foarte eficientă. Gwynne îşi aminti prima clipă entuziasmantă a sărutului lor şi simţi un val de căldură, care fu urmat imediat de o furie glacială.

— Faptul că şi-a folosit puterea ca să mă păcălească a fost o ticăloşie din partea lui.

— Mă îndoiesc că a avut nevoie chiar şi de acea mică vrajă. Erai mai mult decât disponibilă, fata mea. Ai avut nevoie doar de o scuză ca să nu-l recunoşti, în timp ce trase cuvertura patului, în vocea lui Bethany se simţi o uşoară ţâfnă. Termină băutura şi întinde-te. Când te vei simţi confortabil, voi vedea cât de mult îţi aminteşti.

Gwynne se supuse, recunoscătoare că se putea cufunda în salteaua ei moale.

Bethany trase cuvertura peste ea şi stinse lămpile, lăsând una singură să ardă. Apoi se aşeză lângă pat şi începu să pună întrebări lejere legate de marele eveniment.

Cu braţul încolăcit în jurul Athenei, Gwynne descrise în detaliu cum îl întâlnise pe Ballister, dansul, conversaţia lor, gustările. Starea de linişte ce-o învăluise îndepărtă mare parte din furia şi din ruşinea ei. Se simţi detaşată, ca şi cum ar fi stat în afara trupului său şi ar fi privit acţiunile unei străine care şi-a pierdut capul.

Cu abilitate, Bethany o aduse pe Gwynne la momentul sărutului.

— Când ai avut acea viziune a dezastrului, l-ai văzut pe Ballister comiţând vreun gest violent?

Nici măcar băutura nu putea elimina amintirea groazei, dar, cel puţin acum, Gwynne putea privi imaginile cu calm.

— Îl… îl văd cu o sabie. Cred că mânerul este din alamă sau din aur. Dar pare pur şi simplu în expectativă, nu-l văd lovind pe cineva.

— Foarte bine, murmură Bethany. Ai văzut foc. Ce ardea?

— Prima dată, o casă. Era grosolană şi izolată – pietre masive şi un acoperiş din stuf. C… cred că era în Scoţia. Apoi erau sate arzând şi, în cele din urmă, un mare oraş. Era o femeie cu un copil în braţe care fugea. Izbucni din nou panica, iar ea se agăţă de marginea cuverturii. Femeia se împiedică şi cade, iar copilul ei începe să zbiere, flăcările se apropie, şi ea nu poate scăpa. Pe rochia ei cad tăciuni

aprinşi…

Mâna lui Bethany o apucă pe a ei, smulgând-o din viziune.

— Imaginile nu arătau neapărat focuri reale. Cred că ele erau simboluri ale unei catastrofe crescânde. Ce alte imagini ai mai văzut?

Gwynne inspiră adânc şi se forţă să se relaxeze din nou.

— Era… trebuie să fi fost un câmp de luptă. Peste tot erau cadavre. Unele purtau costume stacojii, altele… kilturi scoţiene, cred. E la apusul soarelui şi este liniştit, cu excepţia uliilor şi… oh, Dumnezeule, câinele acela are un braţ sfârtecat în gură!

I se întoarse stomacul pe dos.

Încă o dată, atingerea lui Bethany o aduse înapoi în dormitorul ei sigur şi curat.

— Faptul că ai avut aceste viziuni în timp ce te sărutai cu Ballister sugerează că el e implicat într-un anumit mod. Ai idee în ce fel?

Domolindu-şi mintea astfel încât să fie asemenea unei ape argintii, Gwynne aşteptă să vadă dacă avea să vină un răspuns.

— El nu e instigatorul, ci e mai degrabă ca… ca o scânteie pentru iască. El modifică balanţa. Îşi întoarse capul spre Lady Bethany. Are atât de multă putere, încât s-a revărsat şi asupra minţii mele. Pentru prima dată, sunt bucuroasă că nu am nicio putere proprie. Crezi că am viziuni adevărate?

Bethany se încruntă.

— Cred că vezi predicţii de viitor posibile. Nu cred că toate grozăviile acelea urmează să se întâmple.

Gwynne se gândi la focul care îi înghiţea pe mama înnebunită şi pe copilul ei şi se cutremură.

— Dar unele se vor întâmpla?

— Ai văzut un câmp de luptă. Ai auzit zvonurile despre o nouă revoltă iacobită. Dacă se întâmplă lucrul acesta – şi mă tem că se va întâmpla –, răzmeriţa ar putea duce la un nou război civil. Cu siguranţă vor avea loc lupte

teribile. Femeia mai în vârstă oftă. Dar deznodământul este incert. Unele dintre posibilele urmări sunt... foarte întunecate. Simt că ai dreptate – Ballister va avea un rol decisiv în modul în care se va desfăşura revolta. Dar pe cine va sprijini?

— Ballister este iacobit? Credeam că toţi Protectorii sprijină Casa de Hanovra datorită păcii şi prosperităţii pe care aceasta a adus-o.

— O sprijinim tocmai pentru aceste motive. Ballister nu este iacobit, dar e scoţian. În toiul războiului, cine ştie ce se poate întâmpla? E un bărbat cu mare putere, ceea ce înseamnă că are potenţial de-a face mult rău.

— Atunci am dreptate să-l evit.

— Poate. Sau poate nu. Nu e o treabă uşoară. Bethany se ridică şi sărută fruntea lui Gwynne. Culcă-te, draga mea. Putem să mai discutăm despre asta dimineaţă.

Gwynne ezită, apoi puse o întrebare plină de speranţă:

— Crezi că apariţia viziunilor înseamnă că dezvolt o putere?

În vreme ce se gândea la această posibilitate, privirea lui Bethany deveni neclară.

— Aş vrea să pot spune că da, însă pur şi simplu nu ştiu. Cu toate că e posibil ca în cele din urmă să se manifeste un talent latent, cea mai probabilă explicaţie este că puterea lui Ballister şi intensitatea legăturii tale să fi făcut ca imagini care aveau legătură cu el să se reverse în tine.

Gwynne oftă.

— Ştiam eu că era prea mult să sper că ajung să capăt în cele din urmă puteri magice.

După ce Bethany plecă, Gwynne se întoarse pe o parte şi se încolăci în jurul Athenei, promiţându-şi că nu avea să viseze la senzualitatea şi la emoţia simţite în timpul petrecut alături de bărbatul îmbrăcat în negru înainte să-i afle identitatea.

Dar visă şi suferi din pricina acelei pierderi.

*

Obosită, Bethany se gândi la propriul său pat înainte să se întoarcă şi să se îndrepte către camera ei de lucru. Alesese camera mare şi aerisită pentru că poziţia sudică a acesteia permitea luminii soarelui să-i încălzească oasele îmbătrânite. Acum nu avea să găsească pic de căldură acolo.

Răsuci mânerul şi intră. Uşa nu era niciodată încuiată. Nu era nevoie de încuietori, fiindcă uşa era fermecată şi se deschidea doar pentru Bethany, Gwynne sau pentru servitoarea stăpânei, care fusese prietena şi însoţitoarea lui Bethany de când ambele erau fete. S-ar fi deschis şi pentru fratele sau soţul ei, dacă ar mai fi trăit. Acum, doar femei intrau în această cameră a misterelor.

Un curent de aer făcu ca lumina lămpii sale să pâlpâie înfricoşător peste cărţile şi echipamentul din magicul ei laborator privat. Mănunchiuri mirositoare de ierburi uscate atârnau într-un colţ, iar un dulap încăpător adăpostea sticlăria şi uneltele pe care le folosea pentru alcătui poţiuni. Îi plăcea să creadă că, de-a lungul anilor, produsese lucrări originale care urmau a fi de folos viitorilor Protectori.

Un foc era pregătit, aşa că ea pocni din degete, şi cărbunii începură să ardă. Simpla căldură nu putea alunga răcoarea profundă care o cuprinsese când ascultase viziunile lui Gwynne, dar avea să-i ajute trupul obosit.

Se aşeză la birou şi scoase o cutie de abanos din sertarul de jos. Lemnul dens fusese ales pentru a proteja comoara dinăuntru. Săltă capacul şi dezvălui un interior căptuşit cu catifea şi o sferă de cuarţ cu un diametru de aproximativ opt centimetri.

Existau nouă astfel de sfere, câte una pentru fiecare membru al Consiliului Protectorilor. Pentru a face parte din Consiliu, era nevoie de maturitate, înţelepciune şi de capacitatea de a folosi o sferă. Nu toată lumea avea acest dar. Fratele său, Emery, avusese la fel de multă putere ca ea, dar îi lipsea îndemânarea de a comunica cu claritate prin intermediul sferei, iar comunicarea era vitală pentru

păstrarea armoniei între Familii.

Căzută pe gânduri, contemplă planurile şi ocluziunile din interiorul pietrei transparente, în timp ce o încălzi între palmele ei pentru a trezi energia. Sferele vorbitoare fuseseră făcute de către Lady Sybil Harlowe, o străbunică a lui Bethany şi unul dintre cei mai mari magicieni din secolul al XVI-lea. Bethany putea simţi puterea lui Lady Sybil chiar şi acum, precum şi urmele lăsate de fiecare membru al Consiliului care o folosise de atunci încoace.

Ultimul înaintea lui Bethany fusese tatăl ei. Legenda familiei descria cum, la vârsta de trei ani, Bethany găsise mingea şi se angajase într-o conversaţie serioasă cu şeful uluit al Consiliului, care se găsea la acea vreme în Newcastle.

În seara aceasta tânjea după o discuţie cu un alt membru al Consiliului, dar cei mai mulţi probabil dormeau la ora aceasta – şi chestiunea nu era suficient de urgentă încât să-i deranjeze. Cine ar putea fi treaz? Ah, Jasper Polmarric, cel mai bătrân magician din partea Familiilor din Cornwall. La fel ca ea, nu prea avea somn noaptea.

Acum sfera pulsa cu putere, aşa că îi întrezări pe şapte dintre ceilalţi opt membri ai Consiliului, apoi le transmise mesajul său. „Convoc Consiliul pentru o chestiune de mare urgenţă. Astăzi la prânz.” Încadră cererea astfel încât să nu poată fi observată până când destinatarii nu se trezeau, a doua zi dimineaţa. Convocarea le va da de înţeles că trebuie să meargă la sferele lor. Când aveau să le atingă, urmau a primi mesajul întreg.

Nu era nevoie să-şi folosească numele. Fiecare membru al Consiliului avea o amprentă energetică la fel de distinctă precum o voce. Cei care locuiau în Londra urmau să vină la ea acasă. Membrii aflaţi la distanţă aveau să contribuie prin intermediul sferelor lor.

Lui Jasper Polmarric îi trimise un mesaj diferit şi mult mai direct. „Poţi să vorbeşti?” Dacă era treaz, avea să dea în curând un semn.

Peste câteva minute, simţi cuvinte formându-i-se în minte cu acel umor sec ce îi era caracteristic lui Jasper. „Pui

la cale vreo trăsnaie, draga mea Bethany? Sau ai probleme cu somnul?”

Îl lăsă să simtă pe deplin oboseala şi neliniştea ei. „De-ar fi aşa, Jasper. Ştii cum fiecare magician din Marea Britanie a simţit un apropiat cataclism? Aproape a ajuns, şi, când se va dezlănţui, întreaga naţiune va fi zguduită până la temelii”.

*

Gwynne se trezi simţindu-se surprinzător de odihnită. Se întrebă dacă Bethany avea să-i împărtăşească reţeta pentru poţiunea de dormit. Dacă prepararea sa nu necesita niciun fel de magie, putea să o facă ea singură.

Căscă şi îşi coborî picioarele din pat, simţind o uşoară mustrare de conştiinţă când văzu poziţia soarelui. Trebuia să fi fost miezul zilei. Nu era de mirare că se simţea odihnită.

După ce se spălă, îşi chemă menajera, pe Molly, care apăru cu micul dejun pe o tavă. Gospodăria lui Lady Bethany mergea întotdeauna ceas. Gwynne îşi turnă o ceaşcă de ciocolată fierbinte.

— Ştii cumva dacă Lady Bethany poate să mi se alăture? Aş dori să vorbesc cu ea.

Molly clătină din cap.

— Doamna are companie şi nu poate fi deranjată.

Gwynne îşi arcui sprâncenele. Când Bethany spunea că nu putea fi deranjată însemna de obicei că era implicată în vreo activitate a Protectorilor. Nu avea importanţă. Puteau să vorbească mai târziu.

După ce Molly plecă, Gwynne îşi mai turnă ciocolată şi se aşeză la biroul ei, ca să lucreze la descifrarea unui jurnal vechi de două sute de ani care conţinea numeroase vrăji şi reţete. Era scris într-un cod la a cărui descifrare muncise ceva timp. Codurile erau mult mai uşor de înţeles decât bărbaţii…

Absorbită de munca ei, tresări când Molly se întoarse şi spuse:

— Lady Bethany doreşte să mergeţi în salonul mic, milady.

Gwynne privi chiorâş spre ceasul de pe poliţa căminului şi îşi dădu seama că trecuseră trei ore de când luase mic dejunul. Ce zi ciudată!

Se ridică şi îşi dezmorţi muşchii încordaţi, bucuroasă să facă o pauză.

— Îţi mulţumesc, Molly, cobor imediat.

Când Gwynne ajunse la salon, bătu uşor la uşă ca să o avertizeze pe Bethany că sosise, apoi intră. Avu parte de o mare surpriză. Tocmai păşise în mijlocul unei întâlniri a Consiliului Protectorilor, iar energia era atât de puternică, încât şi o piatră ar fi putut-o simţi.

Toţi membrii Consiliului aveau case în zona Londrei şi, în orice moment, cel puţin patru sau cinci dintre ei se aflau la domiciliu. Acest lucru nu era o întâmplare; se asigurau de fiecare dată că nu plecau toţi din oraş în acelaşi timp. Dacă se descopereau evenimente importante, Londra era punctul de răscruce al Marii Britanii, ceea ce însemna că, dacă era necesară intervenţia Protectorilor, acţiunea urma să fie imediată.

La întâlnirea de astăzi luau parte Bethany şi încă patru membri, aceştia stăteau în jurul mesei rotunde folosite de obicei pentru jocul de cărţi. Bănuind că această adunare avea legătură cu Ballister şi poate şi cu ea, Gwynne se înclină adânc.

— Bună ziua. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Poate că doreau ca ea să ia notiţe sau să scrie o scrisoare, căci avea un scris frumos şi i se puteau încredinţa afacerile Familiilor. Se îndoia însă că avea să fie aşa de simplu.

— Chiar poţi să ne fii de folos, spuse Bethany cu seriozitate. Îi cunoşti pe toţi colegii mei, nu-i aşa? Te rog, ia loc.

Gwynne se aşeză, ducând un scaun la câţiva metri distanţă de masă. Să stai alături de marii magicieni ca şi cum le-ai fi egal era o obrăznicie.

Micul şi chelul Jasper Polmarric, care era un prieten

apropiat al lui Bethany, îşi întoarse scaunul cu roţi astfel încât să stea cu faţa spre Gwynne.

— Ştii că această întâlnire s-a propus din cauza ta şi a lui Ballister.

Gwynne dădu aprobator din cap. Altminteri nu ar fi fost invitată.

— Nu a făcut nimic ce trebuie sancţionat, domnule. Eu am fost cea căreia i-a lipsit buna-cuviinţă.

Polmarric făcu un gest de nerăbdare.

— Nu ne ocupăm de tinerii care îşi fură săruturi într-o grădină a plăcerilor. Însă, uneori, un eveniment ce pare nesemnificativ la suprafaţă este asemenea unui fir de aţă care, odată tras, va scoate la iveală o tapiserie. Acel sărut a fost mai mult decât un sărut.

Gwynne se îmbujoră, dorindu-şi ca viaţa ei privată să nu fi devenit atât de publică. Polmarric avea însă dreptate – fusese mai mult decât un flirt complicat.

— Aşa cum am spus aseară, toţi magicienii mai vechi erau preocupaţi să adune evenimente, dar forma pe care o ia viitorul s-a dovedit înnebunitor de nestatornică. Bethany atinse cu vârful degetelor sticla ei de ghicit viitorul, aflată pe masă. Până acum. Le-am descris viziunile tale. Apoi am avut o întâlnire a spiritelor.

Lady Sterling, o femeie înaltă al cărei păr blond îşi schimba nuanţa în argintiu, întrebă:

— Acest procedeu îţi este cunoscut?

Gwynne observă cum mâna făcută căuş a lui Lady Sterling era aşezată pe sfera vorbitoare. Prin acest contact, membrii absenţi „o auzeau” pe Gwynne – orice spunea ea trecea prin Lady Sterling, care era cel mai puternic comunicator din Consiliu.

— Din câte înţeleg eu, se aduce în discuţie o problemă şi toată lumea e încurajată să-şi împărtăşească ideile şi opiniile. Mai mulţi magicieni puternici, lucrând împreună, îşi vor încuraja schimbul de idei, şi este posibil să se obţină o imagine mai clară a problemei în discuţie.

Bethany încuviinţă din cap.

— Deseori astfel de sesiuni duc în locuri dintre cele

mai nebănuite. Situaţia politică devine cu rapiditate gravă. Dacă vrem să avem vreo influenţă asupra rezultatului, trebuie să acţionăm imediat. Îi surprinse privirea lui Gwynne, în ai cărei ochi strălucea puterea Protectorilor. De aceea vrem să te căsătoreşti cu Lord Ballister.

capitolul 7

Ce noroc că Gwynne stătea jos.

— Ce vreţi să fac? Vocea ei scoase un ţipăt nedemn. Nu mă voi mărita cu un barbar de scoţian.

— Nu este chiar aşa barbar, spuse sec Sir Ian Macleod, decanul de vârstă al Protectorilor scoţieni, numit în cadrul Familiilor Stăpânul Insulelor.

— Iertare, Sir Ian. Nu doream să insult. Privirea lui Gwynne trecu de la o figură la alta. Nu era o glumă – o priveau ca nişte mâţe ce urmăresc un şoarece. Duncan Macrae e un magician puternic. Într-o zi, poate va face parte chiar din acest Consiliu. Dacă reprezintă un pericol pentru stabilitatea ţării, ce pot eu face? Să îl asasinez dacă face ceva greşit?

Bethany pocni din limbă.

— Să nu spui aşa ceva nici în glumă, Gwynne! Duncan e talentat, integru şi are un respect profund pentru tradiţiile noastre, dar împrejurările ne pot duce pe căi greşite.

— Este dificil pentru un scoţian să reziste chemării libertăţii, sublinie Sir Ian. Dacă nu ar fi vârsta şi faptul că îmi amintesc prea bine de Răscoala din 1715, şi eu aş fi tentat să lupt pentru independenţa Scoţiei, acele Acte ale Unirii… Clătină din cap neînduplecat. Au fost amarnic de nedrepte.

Cuvintele lui o surprinseră pe Gwynne, dar îi oferiră o perspectivă mai bună despre cum o revoltă iacobită i-ar face pe Protectorii scoţieni să simtă influenţa loialităţii împărţite. Dacă până şi Sir Ian era tentat de strigătul de sirenă al libertăţii, atunci şi Duncan era vulnerabil.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus aseară? întrebă Lady Bethany. Ballister are un potenţial pentru rău, dar unul şi

mai mare pentru bine. Oamenii noştri sunt puţini ca număr, Gwynne. Nu ne putem permite să îl pierdem pe unul dintre cei mai buni oamenii ai generaţiei noastre. Credem că tu l-ai putea împiedica să facă rău. Voi doi sunteţi profund legaţi. Dacă te căsătoreşti cu el, vei avea o influenţă mare asupra acţiunilor lui. Ochii bătrânei licăriră. Nu e ca şi cum astfel te-ai supune unei nefericiri fără alinare.

Hugh Owens, o rudă îndepărtată de-a lui Gwynne, făcu un gest, şi un set de balanţe de argint apărură pe masă. Gwynne îşi ţinu răsuflarea. Balanţele erau probabil doar o iluzie, dar era un truc impresionant.

— Imaginează-ţi că aceste balanţe sunt Marea Britanie astăzi, spuse Owens. Deşi sunt multe forţe în joc, ţara este într-o pace rezonabilă. În echilibru. Apoi imaginează-ţi-l pe Ballister aruncând însemnata lui greutatea într-o parte a balanţei. Pocni din degete, şi o scânteie roşie apăru într-unul din talere. Balanţa se înclină violent, făcând tot mecanismul să se scuture. Voi doi aveţi o relaţie sortită, ceea ce înseamnă că doar tu ai puterea să îl echilibrezi.

Pocni din nou din degete, şi o scânteie albă apăru în talerul celălalt. Încet, balanţa reveni la echilibru.

„O relaţie sortită.” Aproape că uitase cuvintele lui Emery despre destin din după-amiaza în care îi ceruse să se căsătorească cu el. Oare asta prevăzuse în acea zi?

Încercând să îşi ordoneze gândurile învălmăşite, spuse:

— Îmi cereţi să las totul şi pe toţi cei pe care îi iubesc şi să merg printre străini.

— Să nu crezi că îţi cer asta cu inima uşoară, oftă Bethany. Îmi eşti mai dragă decât oricare dintre strănepoatele mele şi am crezut că mă voi putea bucura de compania ta în ultimii mei ani. Se pare însă că nu este să fie.

Gwynne se cutremură când se gândi la puterea lui Ballister. Ar fi intimidată de orice peţitor cu o putere magică atât de mare, presupuse ea, dar Ballister era deosebit de înfricoşător.

— Nu mă puteţi obliga să mă căsătoresc cu el.

— Nu, nu putem, spuse cu calm Lady Sterling. Îţi cerem, nu te obligăm. Da, este dificil să mergi pe un teritoriu nou, printre străini, dar femeile au făcut asta din vremuri imemoriale. Eşti prea tânără să te stabileşti pe făgaşul obişnuinţei. Mai important, ai o datorie de Protector. Deşi nu eşti magician, când ai devenit femeie matură, ai depus un jurământ solemn că ai să slujeşti şi protejezi. Te-ai bucurat de privilegiile de a fi una dintre noi, acum e timpul să îţi îndeplineşti responsabilităţile.

Cuvintele fură ca un duş cu apă îngheţată. Lady Sterling avea dreptate; îi purtaseră de grijă şi o protejaseră toată viaţa ei, iar acum era pentru prima dată când i se cerea să îşi pună dorinţele ei deoparte pentru un bine mai mare. Un jurământ de a sluji era şi o promisiune de a se sacrifica pe sine dacă era necesar.

În mod ciudat, nu o supăra constrângerea Consiliului. În schimb, se simţi mândră că în sfârşit putea contribui şi ea cu ceva: cu viaţa ei.

Cu mai multă blândeţe, Bethany spuse:

— Nu îţi cerem să te arunci de pe o stâncă, draga mea. Consideră cererea noastră ca o scuză bună pentru a ceda acelei părţi din tine care a tânjit după Ballister.

Gwynne îi surprinse cu râsul ei.

— E adevărat că îl consider… foarte atrăgător. Dar cum pot fi persoana care să-i asigure echilibrul dacă sunt copleşită de puterea lui şi devin o soţie docilă, lipsită ele voinţă?

Jasper Polmarric râse zgomotos.

— Îţi garantez că nu vei fi niciodată o soţie docilă. Aura ta pulsează de forţă.

Simplu pentru el să vorbească – trăise cu puteri imense cea mai mare parte a vieţii lui.

— Ce am de făcut dacă mă voi căsători cu Ballister? Voi fi un spion care îi raportează activităţile? De unde voi şti când va stârni acest mare rău de care vă temeţi?

Stomacul i se strânse din pricina însemnătăţii sarcinii ce îi fusese dată şi din cauză că era aşa slab pregătită

pentru a o duce la îndeplinire.

— Pur şi simplu fii tu, spuse liniştitor Bethany. Eşti o arhivară şi o păstrătoare a învăţăturii, ceea ce îţi dă o gândire obiectivă. Vei fi tot timpul capabilă să îi judeci acţiunile. Iar dacă ţi se va mai cere o faptă mai însemnată, cred că o vei recunoaşte.

Gwynne nu voia să se gândească la ce faptă mai mare ar putea fi necesară. Deşi, după cum spusese Bethany, Consiliul nu voia să acţioneze împotriva unuia dintre ei. Astfel de lucruri s-au întâmplat când unul dintre magicieni i-a renegat şi şi-a folosit puterea în scopuri ameninţătoare. Deoarece nu ar putea distruge niciodată o altă fiinţă vie, cu atât mai puţin pe soţul ei, trebuia să se roage să fie într-adevăr la înălţimea sarcinii ce i se încredinţase.

Se uită în jos, la mâinile ei împreunate strâns în poală. Dacă s-ar căsători cu Ballister, întreaga ei viaţă s-ar schimba. Totuşi, ce variantă avea? Au invocat jurământul ei de Protector, şi nu putea refuza onorabil. Era caracteristic pentru Familii ca onoarea femeii să fie considerată la fel de importantă ca a bărbatului; nu voia să se dovedească nedemnă.

Dacă voia să supravieţuiască, trebuia să se concentreze asupra aspectelor pozitive ale acestei situaţii. S-ar căsători cu un bărbat care era înnebunit după ea, cel puţin pentru acum. Îi zisese că la Dunrath exista o bibliotecă generoasă ce ar putea fi îmbunătăţită. S-ar putea, dă Doamne, să apară şi copii.

Şi era cel mai al naibii de atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse.

— Foarte bine, spuse ea cu voce joasă. Dacă Duncan Macrae din Dunrath mă doreşte, mă voi căsători cu el. Putea simţi relaxarea membrilor Consiliului atât de clar de parcă i-ar fi văzut răsuflând uşuraţi. Uitându-se în sus, lăsă să-i scape: Sper că sunteţi atât de înţelepţi pe cât spune reputaţia voastră că sunteţi.

*

Duncan stătea în faţa lui Simon pe holul principal al casei Falconer, niciunul dintre ei nefiind tocmai pregătit să îşi ia rămas-bun, chiar dacă trăsura lui Duncan aştepta.

— Speram că vei sta mai mult, zise Simon.

Duncan strânse tare mâna prietenului său.

— Dacă iadul e pe punctul de a se dezlănţui în Scoţia, trebuie să fiu acasă şi să îmi fac datoria. Încercă să îşi înăbuşe imaginea lui Gwynne la Dunrath, ce continua să fi bântuie mintea. Ar trebui să vii să mă vizitezi. Ţi-ar face bine puţin aer proaspăt scoţian.

— Dacă iadul se dezlănţuie, probabil o voi face. Până la urmă, dezastrul este ocupaţia mea.

Simon se opri brusc, devenind dintr-odată abătut.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Duncan repede.

— Nu… nu sunt sigur. Mă voi gândi la asta. Cu un efort considerabil, Simon se concentră asupra oaspetelui său. Cel puţin după ce n-o să te mai fâţâi prin casa mea cu inima frântă, se prea poate ca vremea din Londra să alunge umezeala aceasta gri şi deprimantă.

Se auzi o bătaie în uşa principală aflată la câţiva paşi. Fără să îşi aştepte majordomul, Simon o trânti de perete. Un rândaş îmbrăcat îngrijit îi oferi o scrisoare sigilată.

— Un mesaj pentru Lord Ballister.

Duncan înaintă să ia scrisoarea şi îi dădu mesagerului un ban.

— Se aşteaptă un răspuns?

— Nu, domnule.

Rândaşul se înclină şi se întoarse la calul său.

După ce închise uşa, Duncan rupse curios sigiliul de ceară. Foarte puţini ştiau că era în Londra. Faţa îi încremeni brusc în timp ce citea cuvintele politicoase ale mesajului.

Observându-i expresia, Simon întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Lady Brecon solicită onoarea companiei mele cât de curând posibil.

Duncan se strâmbă.

— Ce păcat că nu am plecat acum cinci minute.

Sprâncenele celuilalt se arcuiră.

— Îmi imaginam că ai fi fericit să primeşti veşti de la ea.

— Având în vedere cât de furioasă a fost la ultima noastră întâlnire, când a luat-o la fugă, bănuiesc că vrea să îmi spună în mai multe cuvinte că sunt cu totul necivilizat. Duncan făcu o pauză, distras de amintirea sărutului lor. O voi vizita în drum spre nord.

— Dacă preferi să nu, îi pot trimite un mesaj în care să-i spun că deja ai plecat din oraş.

— Are dreptul să mă pedepsească. Îmi voi mărturisi păcatele, îmi voi cere scuze din tot sufletul şi voi pleca.

Merita să îndure cuvinte dure numai pentru a o mai vedea o dată.

Fusese al naibii de prost.

*

Când ajunse în Richmond, Duncan îşi ţinea emoţiile sub control. Finalul ultimei lor întâlniri făcuse situaţia mai uşoară, căci nu se mai preocupa să o curteze pe Gwynne. Avea şansa să-şi ia rămas-bun şi să fi dorească numai bine în viitor, indiferent de cât de mânioasă avea s-o găsească.

Deoarece avea nevoie de o soţie, o idee bună ar fi să îşi caute altundeva când durerea cea mare a pierderii ei avea să se domolească. Familia Macleod din Skye avea o grămadă de fete atrăgătoare, toate cu talente magice. Poate una avea să fie atrasă de el. Căsătoria cu o scoţiancă de-a lui ar fi mult mai potrivită decât căsătoria cu o englezoaică ezitantă.

Majordomul lui Lady Bethany îl recunoscu.

— Dacă doriţi să aşteptaţi în salonul mic, milord, o voi anunţa pe Lady Brecon că sunteţi aici.

Duncan păşi în salon şi fu lovit de un suflu de energie care i-ar fi făcut mustăţile să se curbeze dacă ar fi fost o pisică. Oare ce pusese la cale Lady Bethany?

Cum Gwynne urma, cel mai probabil, să îl facă să aştepte, decise să folosească acest timp pentru a-şi ascuţi

calităţile analitice. Se plimbă de jur-împrejurul camerei şi încercă să desluşească diferite semnături energetice. Interesant – erau câteva urme clare ale unor membrii ai Consiliului. Folosiseră această cameră pentru o sesiune, şi asta recent.

Încercă să identifice subiectele discutate. Era o greutate în aer, ceea ce sugera îngrijorarea legată de războiul iminent, dar mai fuseseră atinse şi alte subiecte. Avea un sentiment clar că numele lui fusese pomenit în cadrul discuţiei…

— Milord Ballister.

Era atât de implicat în analiza lui, încât vocea lui Gwynne îl surprinse. Se întoarse şi o văzu proptită în pragul uşii, de parcă era pregătită să o ia iar la fugă.

Părul ei pudrat era prins strâns în spate şi purta o rochie de dimineaţă, simplă cu dungi verzi, din bumbac. Însăşi castitatea înfăţişării ei era aproape insuportabil de provocatoare.

El încercă să se adune făcând o plecăciune adâncă.

— Mesagerul tău m-a prins chiar înainte de plecarea mea în Scoţia. Sunt recunoscător pentru această şansă de a-mi lua rămas-bun şi de aţi oferi cele mai sincere scuze. A fost greşit din partea mea să te induc în eroare la grădinile New Spring. Singura mea apărare este – ezită, dându-şi seama că era greu să aperi ceva ce nu putea fi apărat – că părea o idee bună la acel moment.

Sinceritatea lui îi câştigă un zâmbet din partea ei.

— Acest gând stă, cu siguranţă, la baza celor mai multe nebunii de-ale oamenilor. Te rog să iei loc.

Se aşeză cu ezitare pe scaun, gândindu-se că întreaga situaţie ar fi mai uşor de înţeles dacă Gwynne ar fi fost mai evident supărată. În loc de aceasta, dispoziţia ei era conflictuală… şi hotărâtă.

Ea rămase în picioare, mişcându-se prin cameră cu o nelinişte ce nu se potrivea cu seninătatea chipului ei.

— Relaţia noastră a fost agitată ca o furtună de vară, milord.

El se gândi la vijelia pe care o provocase în ziua în

care se cunoscuseră pentru că nu reuşise să îşi controleze reacţia faţă de ea.

— Eşti o femeie ce inspiră furtuni de pasiune, nu brize călduţe de afecţiune calmă.

— Eşti primul bărbat care gândeşte aşa.

Rămase locului o vreme şi se uită pe fereastră. Curbele ademenitoare ale trupului ei provocator îl făcură să înghită în sec.

— Nu ai fost asaltată de peţitori doar pentru că nu au ştiut să te caute în bibliotecă.

Se întoarse cu faţa spre el, cu o expresie serioasă pe chip.

— De ce eşti atât de interesat de mine? Are legătură cu felul în care arăt? Ăsta ar fi un motiv superficial care să te facă să decizi că trebuie să mă ai. Sau doar îţi place să cucereşti, şi rezistenţa mea e o provocare?

Ar putea să se afunde în ochii ei de aur şi să nu mai iasă niciodată… îşi concentră din nou atenţia la cuvintele ei.

— Nu mă acuza de o asemenea superficialitate. Da, sunt un bărbat şi îmi place frumuseţea feminină, dar sunt totodată un Protector. Când ne-am întâlnit, am văzut nu numai frumuseţea ta, ci şi inteligenţa, integritatea şi căldura ta. Am ştiut la fel de sigur cum ştiu forma vântului că, dacă îmi faci onoarea de a-mi da mâna ta, voi fi fermecat şi îndrăgostit pentru tot restul vieţii noastre.

Ea se înroşi, privind în altă parte. De această dată linia fină a gâtului şi profilul ei îi făcură inima să bată mai repede. Ar fi putut crede că îl tachina intenţionat cu frumuseţea ei, ca să îl chinuiască, doar că un asemenea comportament nu îi era deloc caracteristic lui Gwynne. Prin cameră se învârteau curenţi ciudaţi, iar conversaţia lor nu urma cursul pe care îl aşteptase el.

Stăpânindu-se vizibil, se întoarse cu faţa la el.

— Eşti în continuare sigur că mă vrei pe mine, şi doar pe mine, să îţi fiu soţie?

Nu înţelese ce sens avea întrebarea, dar pulsul începu să i se accelereze.

— Sunt sigur.

— Atunci, dacă îţi doreşti… mă voi căsători cu tine.

Cuvintele ei îl ameţiră. Probabil că dormea. Era singura explicaţie.

Dar lumea era prea distinct de reală pentru un vis. Putea simţi briza printre copacii lui Lady Bethany şi putea să numere bătăile rapide din gâtul zvelt al lui Gwynne.

— Dacă vorbeşti serios… Da! De o mie de ori, da. Luă o gură tremurată de aer. Mă rog lui Dumnezeu să nu spui asta doar ca să mă chinuieşti.

Ea zâmbi slab.

Urmă un moment de tăcere nesigură. Venindu-şi în fire, îşi folosi simţurile interioare pentru a vedea dincolo la suprafaţă.

— Dacă aş fi un model de perfecţiune aşa cum mă vezi tu, nu m-aş purta niciodată atât de rău.

Dacă nu cumva îşi putea controla emoţiile precum un maestru magician, era cu desăvârşire sinceră – şi la lei de speriată ca o pisică ameninţată de un lup.

— Gwynne. Se apropie de ea şi o strânse în braţe, forţându-se să fie mai degrabă delicat în loc să se lase pradă unei fericiri nebuneşti şi să o sperie şi mai tare. Doamna mea îndărătnică şi fără pereche. Te rog să nu te temi de mine. Nu ţi-aş face niciodată rău. Mai degrabă mi-aş tăia mâna dreaptă.

Pentru o clipă, rămase înţepenită ca o statuie. Apoi oftă şi se lăsă moale în braţele lui, ascunzându-şi faţa în umărul lui. El îşi dorea să vorbească, să o sărute, să râdă şi să facă dragoste cu ea – preferabil toate odată.

— Nu vei regreta că m-ai acceptat, Gwynne. Îţi jur pe onoarea mea de Protector.

— Sper să ai dreptate.

Ea îşi înălţă capul, iar el fu şocat să vadă lacrimi scânteindu-i în ochi. Nu erau lacrimi de bucurie, asta dacă nu cumva devenise incapabil să descifreze emoţiile.

— Ce s-a întâmplat? Deja regreţi ideea de a te mărita? Îi veni în sfârşit în minte întrebarea pe care ar fi trebuit să şi-o pună de la bun început. Ultima dată când ne-am întâlnit, aproape că ai fi preferat să nu mă mai vezi. Ce te-a

făcut să te răzgândeşti?

Ea îşi stăpâni cu greu lacrimile.

— Lady Bethany a spus că ar trebui să mă căsătoresc cu tine. După ce m-am gândit la asta, am acceptat.

— Te vei căsători cu mine împotriva voinţei tale, doar pentru că ea ţi-a ordonat? Furia puse stăpânire pe el. Dumnezeule, Gwynne, ce fel de căsătorie ar fi aceasta? Nu suntem genul care să accepte cu supuşenie aranjamente făcute de bătrânii noştri. Nu îmi voi lua o soţie împotriva voinţei ei.

Se îndepărtă de ea. Ea îl prinse de încheietură.

— Nu te-am acceptat împotriva voinţei mele, spuse ca încordată. Bethany a spus că… că te voi echilibra. Că ar trebui să cedez părţii din mine care ia foc de fiecare dată când ne întâlnim.

Voia să fie convins. Doamne, Dumnezeule, cât voia să fie convins. Dar nu era chiar neghiob. Încercând să îi citească sufletul, spuse încet:

— E adevărat, Gwynne? Căci trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, altfel mai bine stăm despărţiţi.

— Adevărul e că de la bun început te-am considerat deopotrivă atrăgător şi intimidant. Laşitatea ar fi câştigat dacă Bethany nu ar fi decis să facă o încercare. Gwynne zâmbi timid. Încă îmi e teamă… să-mi părăsesc casa şi prietenii, să plec într-o ţară străină. Şi mai ales mi-e teamă să mă căsătoresc cu un bărbat care are o putere atât de mare, când eu nu am deloc, deşi nu mi-ai dat niciun motiv să mă tem de tine.

El îi prinse mâinile şi le ridică pentru un sărut tandru.

— Îţi subestimezi propria putere, Gwynne. Puterea Evei e mai veche decât cea a Protectorilor.

— Sper să ai dreptate. Zâmbi în semn de capitulare. Ştiu fără niciun dubiu că alături de tine voi atinge culmi pe care niciodată nu mi le-am imaginat. Pentru asta merită să îmi înfrunt temerile.

Aceasta fu cea mai ciudată cerere în căsătorie şi cel mai ciudat accept despre care auzise, dar sinceritatea era un început bun. Probabil că gândul la o nouă căsătorie o

făcea să se simtă vinovată, iar permisiunea din partea surorii soţului decedat îi dăduse libertatea de a-şi pune din nou inimă în joc.

Oricare ar fi fost motivul care o făcuse să îl accepte, îşi lua angajamentul să fie a lui. Nimic altceva nu mai conta.

capitolul 8

Tremurând, Gwynne se lăsă în îmbrăţişarea lui Ballister. Reuşise: îi ceruse să se căsătorească cu ea, iar el acceptase. Mai devreme, tensiunea o făcuse să devină slană de piatră, întrebându-se dacă el avea să dea curs chemării ei şi, dacă o făcea, dacă ea urma să aibă curajul să vorbească. Acum zarurile fuseseră aruncate, şi se simţea profund uşurată.

— Scumpa mea Gwyneth. Doamna mea luminoasă.

Îi prinse bărbia între mâini şi îi ridică faţa pentru a o săruta.

Simţi pentru o clipă groaza provocată de sângele şi de moartea pe care le văzuse la sărutul anterior, dar de data aceasta era pregătită. Mai devreme în acea zi, Bethany o învăţase un truc mental pentru situaţiile când avea de-a face cu gânduri periculoase, aşa că văzu cu ochii minţii cum aruncă imaginile groaznice într-o cutie de plumb, apoi trânteşte capacul cutiei pentru a ţine închisă groaza.

Spre surpriza ei, după o clipă de dezorientare, trucul funcţionă. Nu mai era paralizată din pricina şocului şi, din ceea ce spusese Bethany, urma să fie capabilă să-şi antreneze mintea să alunge automat imaginile.

Asta îi permise să simtă pasiunea bărbatului pe care îl lua ca soţ. Gura lui era caldă, convingătoare, iar duritatea şi puterea trupului său voinic trimiseră o toropeală în mădularele ei. Era ciudat gândul că elementul acesta de noutate şi explorarea de acum aveau să devină curând ceva cunoscut şi familiar. Dar nu puteau fi niciodată un

lucru banal.

În timp ce îşi strecură braţele în jurul gâtului lui, simţi controlul din spatele îmbrăţişării lui flămânde.

Era recunoscătoare pentru acest lucru, căci pasiunea lui nestăpânită ar fi putut-o arde. Se întrebă dacă dorinţa ei ar putea vreodată să o egaleze pe a lui. Cu siguranţă nu – intensitatea lui era unul dintre aspectele care o atrăgea la el şi totodată o intimida. Chiar şi pasiunea înfrânată îi înmuia genunchii şi îi zăpăcea minţile. Nu experimentase niciodată o trăire atât de intensă sau o asemenea dorinţă oarbă.

Nici măcar nu era conştientă că se mutaseră până când el nu puse capăt sărutului, şi ea îşi dădu seama că erau pe canapea, trupul ei întins lângă al lui într-o poziţie intimă ruşinoasă.

El şopti cu o voce îngroşată de emoţie:

— Cât de curând ne putem căsători? M-aş căsători cu tine şi astăzi dacă s-ar putea.

Revenindu-şi în simţuri, ea se trase într-un colţ al canapelei, fără să îl mai atingă.

— Am… am nevoie de mai mult timp. Poate peste o lună. Sau două?

El îi strânse mâna la piept, degetul lui mare mângâind carnea sensibilă a încheieturii ei interioare.

— Nu vreau să te grăbesc – şi nu doar pentru că mă tem că te vei răzgândi. Zâmbi trist. Dar trebuie să mă întorc în Scoţia cât se poate de curând. Falconer este unul dintre cei mai buni prezicători din Marea Britanie, şi el spune că revolta este iminentă. Trebuie să fiu acolo să-i conduc şi să-i călăuzesc pe membrii clanului meu.

În timp ce se gândea cât de mult i-ar lua să organizeze o nuntă şi să-şi împacheteze lucrurile, Gwynne îşi dădu pe spate părul umed, gândindu-se că era neplăcut de cald. Apoi îşi dădu seama că acea căldură nu se datora doar sărutului fierbinte. Soarele ieşise dintre nori şi se revărsa prin fereastră, încălzind canapeaua.

— Ai făcut să dispară norii?

El privi cu surprindere spre fereastră.

— Cred că da. Eram atât de fericit, încât probabil am distrus fiecare nor de pe valea Tamisei. Ai un efect îngrijorător asupra mea, Gwynne. Dacă nu sunt atent, după căsătoria noastră, voi transforma Scoţia într-un deşert.

Ea râse, apoi deveni serioasă.

— Ştiu atât de puţine despre ţara ta. Nimic despre familia ta, despre casa ta, despre cum va fi viaţa mea.

— Dunrath e probabil cel mai frumos loc de pe pământ. Nu că aş fi subiectiv, bineînţeles. Îi zâmbi aţâţător. Castelul este foarte vechi şi de necucerit. În vremuri mai tumultuoase, a fost asediat adesea, dar niciodată cucerit. Valea se găseşte între Highlands şi Lowlands, neaparţinând exact nici uneia dintre regiuni. Asta cred că este bine pentru noi. Ca Protectori, membrii Macrae din Dunrath încearcă să fie loiali unei cauze ce nu se limitează la clan. Nu e întotdeauna uşor.

— Am auzit că scoţienii sunt loiali până la moarte.

— Şi, adesea, loiali unei cauze greşite. Oftă. Prea mulţi dintre încăpăţânaţii mei conaţionali sunt dispuşi să se lase jupuiţi de vii decât să admită că e posibil să se înşele sau că există o cale mai bună pentru a rezolva o problemă. Eu încerc să ofer un exemplu de judecată sănătoasă.

— Un bărbat care locuieşte într-un castel rece ca gheaţa vorbeşte despre judecată sănătoasă?

El zâmbi larg.

— Nu e chiar atât de rău. Unele dintre camere au fost amenajate pentru a fi destul de confortabile.

Ea bănuia că ceea ce părea confortabil pentru un scoţian avea s-o facă pe ea să stea înfofolită în păturI şi să tremure lângă foc. Fără îndoială că s-ar obişnui cu asta.

— Am citit despre Dunrath în memoriile Protectorilor. E emoţionant să ştiu că voi trăi în casa lui Isabel de Cortes. Să ştii că a fost multă vreme eroina mea. Am citit că, atunci când ea şi Adam Macrae s-au certat, toată Scoţia a fost zguduită.

— Ea şi Adam au fost străbunicii mei din urmă cu cinci generaţii. Ballister ridică mâna şi arătă un inel masiv cu safir. Regina Elisabeta le-a oferit amândurora inele, în semn

de apreciere pentru serviciul lor împotriva Armadei spaniole. Acest inel a fost al lui Adam şi este purtat întotdeauna de căpetenia clanului Macrae din Dunrath. Inelul lui Isabel este prevăzut cu un rubin. Va fi al tău după ce ne căsătorim.

— Voi avea inelul lui Isabel? întrebă Gwynne, surprinsă şi încântată.

Isabel de Cortes fusese fiica unui negustor londonez de mărfuri spaniole din Marranos. În ciuda originilor ei lumeşti, se dovedise a fi unul dintre marii magicieni ai vremii sale. Nu numai că studiase cu John Dee, alchimistul legendar al reginei Elisabeta, dar şi adusese un suflu nou şi sălbatic în magia Protectorilor britanici.

Gwynne se gândi că Ballister ar fi trebuit să găsească o femeie precum Isabel – o soţie care era egala lui. Dar, din moment ce o voia pe Gwynne, trebuia să spere că inelul lui Isabel avea să-i ofere şi ei puţină putere.

— Dacă mi-ai fi spus mai devreme de inel, poate aş fi acceptat imediat, zise ea cu un zâmbet.

— Îmi pare rău că nu am ştiut asta. M-ar fi scutit de multă durere. Ochii lui cenuşii erau plini de căldură. Sunt atât de mândru, atât de onorat că vei fi soţia mea. Chiar dacă a fost necesar să fii convinsă de către cumnata ta.

— S-a gândit că aveam nevoie doar de un pretext ca să-mi las deoparte teama, şi cred că a avut multă dreptate, Ballister.

Acest lucru era adevărat, chiar dacă nu adevărul deplin.

— Spune-mi Duncan.

— Duncan, zise ea, încercând să includă în pronunţia ei un uşor accent scoţian.

Caracterul puternic al numelui i se potrivea.

— Foarte bine! Acum poţi să-ţi spun Gwynne?

— Cred că aş putea permite asta.

Se simţea fără suflare, năucită şi mai fericită decât fusese vreodată. Ar fi aşa uşor să se îndrăgostească de Duncan Macrae. Deja aproape că se întâmplase asta.

O urmă de raţiune îi umbri fericirea. Datoria ei era să-i

păstreze echilibrul lui Ballister – Duncan – şi să-l împiedice să declanşeze un dezastru. Lucrul acesta avea să fie imposibil dacă nu păstra departe de el o mică parte din ea însăşi. Nu trebuia să devină o mireasă lipsită de simţul realităţii. Nu intuise cât de dificilă avea să fie o astfel de sarcină.

Nedorind ca Duncan să simtă retragerea ei, întrebă:

— Isabel de Cortes a fost esenţială pentru reuşita lui Adam Macrae în distrugerea Armadei? În cronici nu am văzut nicio aluzie cum că ar fi putut porunci vremii.

— Nu putea, dar era capabilă să-şi canalizeze o parte din puterea ei colosală către Adam. Altminteri, el nu ar fi reuşit niciodată să stârnească o furtună atât de straşnică. Îi atinse părul. Acum, că pot să-ţi spun Gwynne, când pot să te văd cu părul nepudrat? Năzuiesc de multă vreme să-ţi admir frumuseţea naturală.

— Nu am un păr frumos, dar presupun că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să-l vezi. Vei înţelege atunci de ce îl pudrez. Ea se încruntă, gândindu-se la tot ce trebuia făcut. Voi vorbi cu Bethany despre cât de repede poate fi organizată o nuntă cuviincioasă, restrânsă. Îmi dai răgaz o săptămână?

El ezită.

— Simt chemarea Scoţiei, dar un timp mai scurt nu ar face cinste evenimentului. Atunci, de astăzi într-o săptămână?

Ea încuviinţă din cap, încântată şi puţin năucă. Peste o săptămână, urma să se căsătorească din nou şi nu avea nevoie de capacitatea de a prezice viitorul pentru a şti dacă mariajul acesta avea să fie foarte diferit de uniunea ei cu Emery.

— În timpul peregrinărilor tale, cine a avut grijă de Dunrath?

— Sora mea, Jean. E mult mai tânără ca mine, are doar douăzeci şi unu de ani, dar e deja un administrator mai bun al moşiei decât voi fi eu vreodată. Sunt sigur că-ţi va plăcea de ea.

— Jean e magician?

— Are partea ei de putere, dar nu s-a preocupat îndeajuns să-şi dezvolte pe deplin abilităţile.

Dădu drumul mâinii lui Gwynne şi începu să-şi plimbe uşor degetele pe braţul ei, provocându-i fiori de plăcere.

Gwynne speră că Jean avea să se căsătorească şi să plece de la Dunrath cât de repede posibil; ultimul lucru de care avea nevoie noua stăpână a casei era o cumnată înzestrată cu puteri magice, care s-ar putea simţi jignită de renunţarea la putere în favoarea soţiei fratelui ei.

— Vor fi atât de multe de învăţat. Ştiu cum să conduc o gospodărie englezească, dar nu una scoţiană.

— Scoţienii tind să fie mai puţin formali. La urma urmei, clanurile sunt grupuri familiale, aşa că există o egalitate naturală care nu se găseşte în Anglia. Zâmbi satisfăcut. Mi s-a spus că, atunci când Mary, regina Scoţiei, s-a întors din Franţa pentru a-şi revendica tronul, căpeteniile clanurilor au şocat-o numind-o „Fătucă”. Ai fost avertizată.

— Nu aparţin familiei regale şi nici nu doresc şi nici nu mă aştept la o consideraţie deosebită. Îmi place ideea unei societăţi bazate pe o egalitate naturală.

Nu se simţise niciodată în largul ei cu servilismul cu care se confruntase după ce căsătoria o făcuse contesă. În sufletul ei, era în continuare fiica bibliotecarului. Poate că Scoţia chiar avea să i se potrivească, după cum spusese Duncan cândva.

— Înainte să-i dăm veştile fericite lui Beth, îmi mai oferi un sărut?

Fără să aştepte ca Gwynne să răspundă, Duncan se apropie şi o luă din nou în braţe. Gwynne de-abia avu timp să-şi pregătească apărarea împotriva exploziei de imagini dureroase. Apoi se aruncă în vârtejul sărutului. Lumea dispăru, lăsând în urma sa doar senzualitatea şi precipitarea dulce a dorinţei. Cu atât de multă pasiune, nu avea de ce să-şi facă griji că urma să îngheţe în plină iarnă scoţiană.

— Ne cerem scuze.

Cuvintele sunau a scuză, dar tonul nu.

Gwynne se înroşi şi se trase din îmbrăţişarea lui Duncan. El îi aruncă un zâmbet tainic, înainte să se întoarcă într-o manieră lipsită de grabă. Lady Bethany şi Lord Falconer intrară în cameră, având pe chip nişte expresii mohorâte. Sigur nu din cauză că nu erau de acord cu un sărut...

Duncan se ridică, ţinând-o în continuare de mână.

— Se cuvine să fiţi primii care află că Gwynne mi-a oferit onoarea de a accepta să-mi fie soţie.

— Felicitările mele! Vă doresc amândurora fericire. Simon oftă. Mi-aş dori să nu fiu mesagerul veştilor rele. Prinţul Charles Edward Stuart a debarcat în Scoţia.

capitolul 9

— Şi aşa începe.

Vestea veni ca un vânt îngheţat ce îi smulse lui Duncan entuziasmul şi plăcerea. De ani buni, presimţise un viitor întunecat şi poate dezastruos, unul caracterizat prin război şi distrugere. De ce trebuise să se întâmple chiar acum, în cea mai fericită zi din viaţa lui?

— Deşi am aşteptat această revoltă, acum, că a venit... El clătină din cap. Cum ai aflat?

— În această dimineaţă, am avut un sentiment puternic că se desfăşoară un eveniment măreţ. După ce îi plecat, am început să citesc viitorul. În ciuda culorii obişnuite a tenului lui Simon, avea o întunecime în privire. I-am văzut pe prinţ şi pe însoţitorii lui călcând pe pământ scoţian, iar gestul acesta a găsit ecou în toată Marea Britanie. Am venit aici să văd dacă Lady Beth îmi poate confirma ceea ce am văzut.

— Simon a avut dreptate. Din păcate. Lady Bethany se aşează, lipsită de strălucirea ei obişnuită. Cred că prinţul

va începe să caute sprijin printre conducătorii muntenilor scoţieni.

— Ştii cumva dacă francezii li s-au alăturat? întrebă Duncan. Nu mai departe de anul trecut francezii erau pregătiţi pentru o invazie la scară largă a Angliei.

— O invazie care a fost blocată când furtuni neaşteptate au împrăştiat flota franceză. Simon zâmbi slab. Ai făcut un lucru bun, Duncan. Nu ştiu care e situaţia francezilor acum. Prinţul a sosit cu un vas francez, dar asta nu înseamnă neapărat că ei îl sprijină în această aventură cu oameni şi cu arme.

— Trebuie să mă duc imediat acasă. Duncan se întoarse spre Gwynne, a cărei mână o strângea prea tare. Gândul că o părăseşte era ca o lamă ce îi tăia inima, dar nu avea de ales. Va trebui să reprogramăm nunta. Dacă prinţul nu are sprijin francez, revolta se va înăbuşi rapid. Atunci voi veni după tine şi vom putea face nunta cuvenită.

— Nu. Gwynne se ridică, fără a-i elibera mâna. Un jurământ de nuntă este pentru la bine şi la greu, iar asta sigur nu înseamnă că ar trebui să mă ascund aici în Anglia. Ai spus despre castelul Dunrath că este de necucerit, aşa că ar trebui să fiu în siguranţă dacă vin cu tine.

— Gwynne…

Era chiar mai minunată decât putea el îndura. Voia cu disperare să o aibă aproape, dar situaţia era periculoasă pentru amândoi. Vedea asta la fel de bine cum vedea ochii ei aurii.

— Duncan, să ne căsătorim acum nu este o dorinţă, ci o condiţie esenţială. Vocea îi era tăioasă. Dacă vrei o soţie docilă care permite să fie dată deoparte ca o pereche de mănuşi până apare un moment mai convenabil, atunci trebuie să o cauţi în altă parte. Putem fi cununaţi mâine. Cu siguranţă că o întârziere de o zi nu va fi hotărâtoare.

El ezită, admirându-i curajul, dar urând gândul de a-i risca siguranţa în incertitudinile unei revolte. Totuşi, avea dreptate – era o femeie în toată firea, nu un bebeluş pe care să îl ţii în camera lui. O parte intuitivă şi profundă a sufletului lui îi spuse că era mai important să o aibă cu el în

loc să o ţină în siguranţă în sud.

— Ai câştigat, iubirea mea. Nu pot să fiu înţelept dacă asta înseamnă să te pierd.

— Două zile, spuse Lady Bethany. Nunta poate avea loc poimâine. Garantez că întârzierea nu va fi dăunătoare, şi, pentru binele amândurora, nunta ar trebui făcută cu prestigiul pe care îl merită.

În ciuda nerăbdării lui de a se întoarce în Scoţia, cedă în faţa bătrânei. Dacă spusese că întârzierea de două zile nu avea să facă niciun rău, atunci era cu siguranţă adevărat.

— Prea bine, Lady Beth. Simon, eşti dispus să mi te alături?

— Bineînţeles, dar deocamdată trebuie să îţi iei rămas-bun de la doamna ta. Trebuie să ne punem minţile la contribuţie şi să vedem ce mai putem afla despre această revoltă. Cât despre Gwynne – îi zâmbi şi o sărută pe obraz –, ea trebuie să îşi planifice nunta.

Lui Duncan nu-i plăcea că trebuia să o părăsească pe Gwynne, dar Simon avea dreptate. În timp ce îi oferea un sărut dulce, lung, de rămas-bun, îşi dădu seama de faptul că noaptea nunţii era la doar două zile distanţă. Trebuia să se ţină ocupat până atunci, altfel risca să moară de nerăbdare.

*

Pentru Gwynne, următoarele două zile trecură ca prin ceaţă. Nu numai că trebuia să se pregătească pentru nuntă, dar trebuia să îşi pună în ordine bunurile şi să decidă ce să fie trimis în Scoţia. Ar fi cedat unor crize de isterie dacă nu ar fi fost calmul şi judecata limpede a lui Lady Bethany. Anne Tuckwell o trimisese pe fiica ei Sally să o ajute, iar Sally era bine informată în legătură cu ce era important pentru o mireasă.

Trăsura pentru bagaje, care urma să călătorească separat, putea duce cele mai importante dintre cărţile lui Gwynne, dar, din păcate, pisica ei era prea bătrână pentru

a face o asemenea călătorie lungă. Iar Duncan îi anunţă că minunata ei iapă nu era tocmai potrivită pentru viaţa în Scoţia, însă îi promise să-i cumpere un cal mai adecvat.

Acum, dintr-odată, venise vremea pentru nuntă.

Gwynne rămase nemişcată în timp ce Molly, camerista de vârsta a doua pe care ea şi Bethany o împărţeau, se chinuia cu închizătoarele corsajului. Rochia era nouă şi la modă, iar Gwynne încă nu o purtase, aşa că îmbrăcămintea aceasta era o alegere bună pentru o zi care urma să-i schimbe viaţa.

Se uită în cealaltă parte a camerei pentru a se privi în oglindă. Corsajul şi fusta erau făcute dintr-o mătase de culoare crem, brodată delicat cu flori şi păsări. Materialul strălucea peste cercurile fixate de un jupon de satin alb ca gheaţa şi peste mânecile ce se terminau într-o spumă de dantelă cremoasă. Alesese rochia pentru a fi atrăgătoare, dar în acelaşi timp discretă. Era o rochie de mireasă splendidă.

Bethany se dădu în spate şi o privi cu un ochi critic.

— Eşti minunată, draga mea. Mă bucur că ai hotărât să porţi părul desfăcut şi nepudrat. Te face să pari tânără şi dornică de viaţă, aşa cum trebuie să fie o mireasă.

— Acum, florile din păr. Molly puse pe capul lui Gwynne o cunună de flori deschise la culoare, apoi clipi puternic. Nu aţi arătat niciodată mai bine, milady. Vă voi duce cu siguranţă dorul.

— Oh, Molly, şi tu îmi vei lipsi.

Gwynne o îmbrăţişă pe cameristă.

— Aş vrea să te pot lua cu mine, dar tu nu ai merge, şi Lady Bethany nu m-ar ierta niciodată dacă te-aş fura.

— Ar fi mai bine să îţi alegi o localnică drept cameristă, spuse Bethany cu pragmatism. Te poate ajuta să înveţi obiceiurile scoţiene.

Athena, care dormea pe pat, sări jos şi se îndreptă spre Gwynne, agăţându-se în trecere de dantela ce atârna din mâneca ei dreaptă. Ignorând materialul delicat al rochiei, Gwynne se aplecă şi luă pisica în braţe.

— Îmi va fi dor de tine, pisicuţă dragă.

Athena îşi frecă botul mustăcios de obrazul stăpânei, în timp ce Gwynne încercă să-şi stăpânească lacrimile. Nu voia să participe la ceremonie cu ochii umflaţi şi cu nasul roşu.

— Voi avea grijă de Athena, spuse Bethany. O vei vedea din nou când vei vizita Londra.

— Ştiu că va fi pe deplin fericită aici cu tine. Mie îmi plâng de milă.

Fără nicio tragere de inimă, Gwynne o lăsă pe Molly să-i ia pisica din braţe.

— Cu siguranţă că există pisici în Scoţia, dar niciuna nu va fi o pisică atât de minunată.

— Nu se ştie niciodată, draga mea. Bethany se apropie şi o sărută uşor pe obraz. A venit vremea să te căsătoreşti.

Gwynne dădu aprobator din cap şi ieşi din cameră în urma bătrânei. Rochia ei ceremonioasă era atât de amplă, că abia reuşi să treacă pe uşă fără să se întoarcă într-o parte. Era aproape ameţită de emoţii. Urma să fie altfel decât prima ei nuntă, din toate punctele de vedere. Deşi fusese emoţionată şi când se căsătorise ai Emery, cel puţin rămăsese în casa copilăriei ei.

O parte din Gwynne încă mai voia să se agaţe de viaţa ei sigură şi familiară, dar era prea târziu pentru asta.

Din clipa când Consiliul îi ceruse să se mărite cu Duncan, avusese sentimentul că făcea ceea ce era corect. De aceea şi insistase să se căsătorească imediat: şi intuiţia îi şoptise că era nevoie de influenţa ei acum, în timpul revoltei. Dacă amâna nunta până la reinstaurarea păcii, era prea târziu.

Cu cartea de rugăciuni ţinută strâns în mâini, îşi părăsi casa şi se urcă în trăsura ce trebuia să o ducă spre destinul ei.

*

Duncan abia dacă dormise în ultimele două zile, căci, împreună cu Simon şi cu alţi magicieni mai în vârstă,

încercaseră să sondeze viitorul, să afle ce urma să aducă revolta pentru Scoţia şi Anglia. Răspunsurile erau îngrijorător de vagi, cu prea multe posibilităţi.

Procesul fusese tulburător, pentru că simţise că propriile sale acţiuni aveau să conteze în moduri neaşteptate. Probabil de aceea câţiva magicieni mai în vârstă, în frunte cu Lady Sterling, păreau temători în privinţa lui.

Gândul era revoltător şi îl făcu să se întrebe dacă existau prejudecăţi antiscoţiene într-un grup din care se considera că făceau parte minţi luminate. Ca bărbat a cărui casă se găsea în centrul Scoţiei, trebuia să fie implicat în revoltă într-un fel sau altul, dar niciodată nu avea să se arate lipsit de loialitate. Respectase întotdeauna jurământul Protectorilor şi îl sprijinise pe regele George, chiar dacă dinastia Hanovra nu reprezenta o atracţie pentru el.

Existau vremuri când era supărător să fii Protector şi, prin urmare, incapabil să eviţi conştientizarea a ceea ce gândeau ceilalţi despre tine.

Toate astea ţineau de trecut acum. Astăzi era ziua nunţii lui. Ceremonia se ţinea în biserica Sfânta Maria Magdalena din Richmond, urmată de o masă de nuntă organizată acasă la Lady Bethany. Îi aşteptau aproximativ treizeci de oaspeţi. Îi observă pe prietenii lui Gwynne din grădinile New Spring, precum şi pe câţiva invitaţi de la Harlowe şi pe şase membri ai Consiliului Protectorilor. Era o adunare impresionantă la cât de grabnic fusese făcut totul.

Cu siguranţă trecuse ora la care mireasa ar fi trebuit să ajungă. El se foi neliniştit, nefiind pe deplin convins că ea nu se răzgândise. Pe măsură ce timpul trecea, era greu să nu te întrebi asta.

— Nu te mai îngrijora, îi şopti Simon. Nu e chiar aşa târziu, va veni.

Duncan reuşi să zâmbească. Prietenul său îi citise întotdeauna gândurile, iar astăzi sentimentele lui Duncan erau, probabil, mai mult decât evidente.

Încerca să nu mai tragă de manşete. Dacă s-ar fi căsătorit în Scoţia, ar fi purtat kilt şi curea, dar aici, în

Anglia, îmbrăcase costumul lucrat cu fineţe pe care îl purtase la curtea franceză de la Versailles. Un croitor francez croise haina din mătase de culoare violet, brodată cu argint, vesta de brocart şi pantalonii din mătase. Era atât de spectaculos, că abia dacă se mai recunoştea.

— Mireasa este aici, şopti Simon.

Duncan se întoarse spre uşă şi aproape că i se tăie răsuflarea când intră alaiul nupţial. Când Gwynne pătrunse în biserică, razele soarelui îi transformară părul într-o vâlvătaie strălucitoare roşu cu auriu, precum răsăritul soarelui în insulele Hebride. Strălucea ca o lumânare aprinsă.

Extaziat, o privi în vreme ce se apropia de altar. Părul ei era aranjat în sus, apoi cădea peste umeri într-o cascadă de valuri îmblânzite. Cununa ei de flori o făcea să arate ca o zeiţă păgână a vieţii şi a dragostei, şi totuşi era ceva inocent la chipul ei şi la rochia de mătase de culoare deschisă pe care o purta.

— Ai grijă să nu-ţi iasă ochii din cap, glumi Simon în şoaptă.

Fiul vitreg al lui Gwynne, actualul conte de Brecon, o conducea la altar, ca un semn al consimţământului său.

Nu exista niciun indiciu că această nuntă nu era bine primită în familia primul soţ.

Când ajunse la altar, îi zâmbi timid lui Duncan, părând foarte tânără şi vulnerabilă. Talia îi era atât de subţire, încât cu siguranţă el o putea cuprinde cu mâinile.

Emoţiile îl invadară cu o forţă aproape dureroasă. Jură în tăcere că ea nu avea să regrete niciodată că îl acceptase. Cu voce tare, spuse uşor:

— Eşti la fel de minunată şi în zorii zilei.

Îi luă mâna, iar în depărtare se auzi un tunet.

— Iar tu eşti furtuna care poartă totul înaintea zorilor, spuse ea cu o voce atât de scăzută, că nici măcar vicarul nu o auzi.

În timp ce se întorceau cu faţa spre altar, el ştiu cu siguranţă că această căsătorie era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată.

*

Pe măsură ce petale de trandafiri curgeau peste ei, Gwynne acceptă mâna lui Duncan şi se urcă în trăsura ce îi aştepta. El o urmă şi se aşeză lângă ea, apoi uşa trăsurii se închise. Plecară de la casa lui Lady Bethany într-un cor de urări de bine.

Masa de nuntă fusese însufleţită cu urări şi râsete. Ea încercase în mod voit să se ţină ocupată, vorbind cu alţi invitaţi, şi abia dacă schimbase o vorbă cu noul ei soţ. Era extrem de tensionată, căci se întreba dacă el avea să-i poată citi gândurile odată ce erau cu adevărat căsătoriţi. Toată lumea avea nevoie de intimitate cu propriile gânduri.

Rămaseră în sfârşit singuri. Era perfect conştientă de corpul lui înalt şi masculin şi de cât de mică şi de intimă era trăsura lor de călătorie. Inspiră adânc şi încet, acum era Lady Ballister, nu Lady Brecon, şi se îndreptau spre Scoţia. Începea o mare aventură…

O mână puternică şi dură coborî să se odihnească peste degetele ei împreunate.

— Arăţi pregătită să sari din trăsură şi să te ascunzi în tufişuri. Este chiar atât de înspăimântătoare căsătoria cu mine, Gwynne?

Vocea puternică a lui Duncan era caldă şi ironică în acelaşi timp.

Rugându-se să aibă capacitatea de a-şi proteja de noul ei soţ cele mai profunde gânduri, îi zâmbi înapoi, bucurându-se de cârlionţii negri şi dezordonaţi care scăpaseră de panglica prinsă la ceafă. Cu cât privea mai mult figura lui colţuroasă, cu atât îi părea mai frumos.

— Mă obişnuiesc cu ideea de a avea un lord şi un stăpân nou.

— De parcă o femeie Protectoare s-ar supune cu blândeţe unui bărbat! Râse. Cu siguranţă nicio femeie cu părul roşu ca al tău nu a fost vreodată docilă.

Ea privi în altă parte.

— Te-am avertizat că părul meu nu e frumos. Ar fi

trebuit să îl pudrez pentru nuntă.

— Nu! Degetele lui îi mângâiară încet părul. Este cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată. Să îl laşi astăzi în toată splendoarea lui a fost un cadou de nuntă special.

Se aplecă şi, prin firele mătăsoase, o sărută pe gât.

Ea îşi ţinu răsuflarea, încremenită de atingerea buzelor lui. Existase atracţie între ei de la bun început, iar acum dorinţa fusese sfinţită de Dumnezeu şi de om. Ridicându-şi mâna, ea îi mângâie părul des. Era exact încurajarea de care el avea nevoie.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din lume, rosti el înainte să-i caute gura.

Sărutul lui alungă reţinerea ei. Se simţea precum ceara topită, curgând şi tânjind să se modeleze după el.

Îi cuprinse un sân în palmă, iar ea aproape urlă ca reacţie la această senzaţie splendidă. Cum putea să îl echilibreze când avea atâta putere asupra ei?

Ca şi când i-ar citit gândurile, el îi spuse răguşit:

— Nu te teme de mine, Gwynne. Ştii doar că nu ţi-aş face niciodată nimic rău.

Acest bărbat magnific şi puternic o dorea. Tensiunea de la ceremonia de nuntă dispăruse, iar el îi atinse limba cu a ei.

Era ca şi cum ai fi pus o flacără lângă iască. Sărutul lui se adânci, ameţind-o, iar mişcarea trăsurii le apropie trupurile unul de altul.

— Gwynne, Gwynne, suspină el. Mă întreb dacă este suficient spaţiu în această trăsură pentru a ne consuma căsătoria. Ar fi o amintire palpitantă pentru când vom fi bătrâni şi cărunţi.

Cuvintele lui avură asupra ei efectul unui pahar cu apă rece. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl împinse.

— Nu cred că e o idee bună, Duncan. Inspiră adânc, ştiind că trebuia să îi mărturisească. Deşi sunt văduvă, sunt… sunt şi virgină.

Schimbarea de pe chipul lui Duncan fu atât de bruscă, încât era aproape amuzantă. Gwynne îl aprecie pentru cât de repede pricepuse mesajul ei.

— Înţeleg. El se aşează din nou pe scaun, punând spaţiu între ei şi revenindu-şi în fire. Bineînţeles. Lord Brecon s-a căsătorit cu tine când avea deja o vârstă înaintată.

Ea începu să mototolească dantela de la mâneci.

— Nu cred că nu era capabil. Mai degrabă… a ales să nu o facă.

Fusese o soţie dispusă să facă asta. Mai mult decât dispusă, căci îl adorase dintotdeauna pe lordul de la Harlowe şi dorea să îi facă pe plac. Fusese amarnic de dezamăgită când el intrase în dormitorul lor în noaptea nunţii şi îi oferise doar un sărut. Văzuse dorinţă în ochii lui, era sigură de asta. Dar nu de-ajuns.

— Mi-a… mi-a spus că am un destin şi că nu voia să se amestece în el.

Şi probabil nu îşi mai dorea copii.

Duncan miji ochii, gânditor.

— Aş da multe să aflu ce a văzut Lord Brecon. Dar sunt de acord că tu eşti destinul meu, la fel cum eu sunt în tău.

El accepta ideea destinului cu atâta uşurinţă – dar, desigur, era un magician. În entuziasmul îmbătător al îmbrăţişării lui, ea era tentată să îi spună că decizia de a se căsători cu el fusese consecinţa cererii Consiliului Protectorilor, nu doar a sugestiei lui Lady Bethany. Era soţia lui şi voia să fie sinceră.

Instinctul îi spuse să îşi ţină gura. Dacă i-ar dezvălui prea multe, i-ar putea modifica comportamentul pe viitor. Sau poate asta ar trebui să facă? Îşi reprimă o înjurătură nedemnă de o doamnă. Faptul că i se spusese să fie ea însăşi nu era o îndrumare foarte utilă pentru noua ei viaţă, cu atât mai puţin pentru „destinul” ei.

Roţile trecură peste o groapă şi vehiculul se zdruncină zdravăn. Duncan se aşeză înapoi pe banchetă şi îi luă mâna, împreunându-şi degetele cu ale ei.

— O trăsură e o alegere nepotrivită pentru a fi iniţiat în tainele pasiunii.

Ea roşi, amintindu-şi cât de dornică o făcuseră

săruturile lui. Nu fusese tocmai conştientă de locul în care se aflau.

— În seara aceasta aş prefera un pat curat. Vom petrece noaptea la vreun han pe care îl cunoşti?

— Îmi pare rău, am fost atât de ocupat, că nu am avut ocazia să îţi spun că Falconer ne-a împrumutat una dintre proprietăţile lui pentru seara aceasta. Este la doar câteva ore depărtare spre nord şi foarte aproape de bariera oraşului, aşa că va fi un loc mai potrivit şi mai intim decât un han. I-a anunţat pe servitorii lui că venim. Ne vor aştepta un dormitor şi o cină caldă.

— Binecuvântat fie Simon. Ea zâmbi, fericită că nu avea să-şi petreacă noaptea nunţii într-un han oarecare. Poate putem încerca trăsura… cu altă ocazie.

Râzând, îi ridică mâna şi îi sărută lung încheietura degetelor.

— Vom găsi plăcere unul la celălalt, Lady Ballister. Sunt sigur de asta.

capitolul 10

Deşi încă era lumină când ajunseră în Buckland Abbey, Gwynne era recunoscătoare că ajunseseră. Era o treabă obositoare să te căsătoreşti.

Casa în stil Tudor era bine proporţionată şi întreţinută imaculat. Mult, mult mai drăguţă decât un han.

— Ruinele mănăstirii iniţiale se găsesc în spatele casei, spuse Duncan, ajutând-o pe Gwynne să coboare din trăsură. Sunt gotice şi foarte misterioase. Poate ne plimbăm printre ele dimineaţă, înainte să plecăm.

Ea îşi ridică fustele să urce scările din faţă.

— Credeam că eşti grăbit să ajungi în Scoţia?

El se strâmbă.

— Sunt, dar Lady Beth m-a informat, în termeni destul de clari, că nu este nimic rău în a petrece ceva timp bucurându-mă de compania soţiei mele în drum spre casă.

Aşa voi face, căci ea are întotdeauna dreptate.

Gwynne râse.

— Am observat asta.

Când Duncan ridică mâna spre masivul inel de metal de la intrare, uşa se deschise brusc, iar un majordom în vârstă se înclină şi îi invită înăuntru.

— Milord şi milady, bine aţi venit la conacul Buckland. Îmi permiteţi să vă conduc spre camerele dumneavoastră, pentru a vă putea reveni după călătorie?

— Te rugăm. Duncan se uită la Gwynne. Şi serviţi cina imediat după ce ne revenim puţin.

Gwynne încuviinţă din cap.

— Am vorbit atât de mult la masa de nuntă, încât nu prea am apucat să mănânc, iar acum sunt hămesită.

În ochii lui Duncan, care aveau acum culoarea cenuşie a zorilor, apăru o lumină.

— Apetitul este un lucru bun pentru o mireasă, spuse el uşor.

Încă o dată, Gwynne roşi. Era uimitor câte observaţii puteau părea insinuante când cineva era bine dispus. Deşi pe drum vorbiseră despre lucruri lipsite de importanţă, iar ea chiar aţipise puţin cu capul pe umărul lui Duncan, o tensiune delicioasă pulsase între ei. În ciuda nesiguranţei ei în privinţa căsătoriei, era dornică să fie iniţiată în misterele patului conjugal de către un bărbat care o stârnea atât de tare – şi care săruta atât de bine.

— Permiteţi-mi se va conduc pe amândoi sus, spuse majordomul.

Când ajunseră în capătul scărilor şi se îndreptară spre aripa vestică, servitorul le arătă capătul coridorului.

— Aceste trei camere au uşi ce le leagă una de alta. Lady Ballister, camera dumneavoastră este în mijloc, a domnului este în dreapta, iar cina dumneavoastră intimă va fi servită în salonul din stânga. Sunaţi dacă aveţi vreo cerere specială. Dorinţele dumneavoastră sunt ordine pentru noi.

— Lord Falconer s-a ocupat bine de noi, observă Duncan. Sărută mana lui Gwynne. Să baţi la uşa mea când

eşti gata să mi te alături pentru cină, draga mea.

Ea încuviinţă din cap, apoi intră în camera din mijloc. Încăperea era frumos mobilată şi era în mod evident destinată unei doamne, oferind privelişti minunate, cu soarele ce începea să apună printre coline. Tocmai terminase să se spele, când o servitoare tânără şi drăguţă intră şi făcu o reverenţă.

— Sunt Elsie, Lady Ballister. Cu ce vă pot servi?

Ordinele lui Falconer îi determinaseră pe toţi slujitorii să depună eforturi excepţionale.

Gwynne se întoarse cu spatele la fată.

— Mulţumesc, Elsie. Poţi, te rog, să îmi desfaci şireturile? Am stat mai mult decât suficient în acest corset.

Elsie începu să o dezbrace cu iscusinţă.

— O anume Lady Bethany Fox a trimis aici o cămaşă de noapte şi un halat. Aţi dori să le îmbrăcaţi acum?

Gwynne zâmbi pe ascuns. Bethany încercase din răsputeri să facă această nuntă specială, în ciuda grabei, întrucât ea şi Duncan aveau să ia cina în intimitate, de ce să nu îmbrace cămaşa de noapte acum? Era sigură că nu avea să treacă prea mult până să ajungă în pat.

— Mi-ar face plăcere.

Servitoarea deschise şifonierul şi scoase cel mai uimitor neglijeu văzut vreodată de Gwynne. Halatul avea multe straturi de mătase pură, diafană, iar stratul de deasupra era de un verde pal, şi fiecare strat de dedesubt se mai închidea puţin la culoare. Micile scântei ale firelor de aur curgeau ca nişte stele pe materialul delicat. Cămaşa de noapte era somptuoasă, dintr-un satin de culoarea smaraldului, cu sclipiri subtile de albastru atunci când lumina ajungea la fire.

— Cât e de frumoasă! Voi arăta ca o nimfă.

— Veţi fi chiar şi mai frumoasă decât sunteţi acum, promise Elsie.

Cămaşa de noapte alunecă uşor peste capul lui Gwynne şi i se aşeza pe trup cu o senzualitate provocatoare, în vreme ce halatul era legat în faţă cu o panglică şi aluneca în jurul ei ca spuma mării. Se uită

îngrijorată la decolteul adânc. Dacă nu ar fi fost vară, ar fi riscat o aprindere la plămâni. Era sigură că Duncan nu avea să se supere.

— Lăsaţi-mă să vă pieptăn părul, spuse Elsie. Nu vă uitaţi în oglindă până nu termin.

Ascultătoare, Gwynne rămase nemişcată, în timp ce servitoarea îi pieptănă părul într-o coadă strălucitoare, apoi îl legă lejer la spate cu o panglică din catifea de un verde smarald, lăsând şuviţe delicate să se onduleze în jurul feţei ei.

— Acum vă puteţi uita, milady.

Gwynne se întoarse cu faţa spre oglinda înaltă, apoi suspină. Lady Brecon cea cuviincioasă fusese înlocuită cu o creatură de apă şi foc, cu forme feminine şi voluptuoase şi culori strălucitoare. Oare aşa o vedea Duncan? Această imagine era însă o iluzie născută din părul bătător la ochi şi mătăsurile scumpe. Spera ca el să nu fie dezamăgit de realitatea banală a personalităţii ei pedante.

— Mulţumesc, Elsie. Arată mai bine decât credeam că e posibil.

Servitoarea radia.

— Acum trebuie să îi găsiţi lui Lord Falconer o doamnă cuviincioasă cu care să se căsătorească. Gospodăria aceasta are nevoie de o stăpână.

Gwynne avu unul dintre momentele ei de certitudine.

— Într-un an sau doi, o va aduce pe doamna lui. Îţi va plăcea de ea.

— Acum curtează pe cineva? întrebă fata cu interes.

— A vorbit doar intuiţia mea feminină, spuse Gwynne. Un bărbat care nu are o nevoie urgentă de a se căsători trebuie să se coacă până în momentul în care e pregătit să devină soţ. Cred că Lord Falconer se apropie de această stare.

Cu un aer gânditor, Elsie o aprobă.

— Ştiu exact ce vreţi să spuneţi, doamnă. Nici al meu, mirele meu, a dat târcoale luni întregi fără niciun cuvânt despre căsătorie, iar apoi, când a hotărât că venise vremea, s-a grăbit cu mine la altar imediat ce am primit

binecuvântarea.

Femeile schimbară un zâmbet conspirativ. Duncan fusese mai rapid chiar decât bărbatul lui Elsie. Îl fermecase ea în mod special sau pur şi simplu era pregătit să-şi întemeieze o familie după atâţia ani de călătorii? Oricare a fost motivul, acum era soţul ei.

— Mulţumesc, Elsie. Nu voi mai avea nevoie de tine în această seară.

Elsie făcu o reverenţă, apoi ieşi. Gwynne găsi flaconul de sticlă care conţinea parfumul ei preferat. Fusese făcut de actuala contesă de Brecon, care era o parfumieră renumită, şi îmbina nuanţe florale delicate cu un miros mai puternic, mai provocator. După ce stropi puţin în spatele urechii şi, cu timiditate, între sâni, îşi puse parfumul în cutia cu cosmetice.

Se uită în oglindă pentru ultima dată, tremurând de nerăbdare. Deşi ştia cam ce se întâmplă în patul conjugal, cunoştinţele ei erau doar teoretice. Curând avea să cunoască realitatea fizică şi emoţională, iar profesorul ei era un bărbat care avea un efect asupra ei ca nimeni altul.

Cum urma să se schimbe relaţia lor? Nici nu îşi putea imagina. Dar oamenii se căsătoreau dintotdeauna, aşa că şi ea şi Duncan ar trebui să o scoată la capăt. Fără îndoială că intenţiona să fie o soţie bună şi credincioasă.

Traversă camera şi bătu la uşa lui Duncan, rugându-se ca jurământul ei de Protector să nu intre niciodată în conflict cu datoria faţă de noul soţ. Această soţie încordată, dar dornică era pregătită să înfrunte tunetul.

*

Duncan socoti că era normal să fii emoţionat în noaptea nunţii. Din fericire, Gwynne nu era o fetişcană fluşturatică, dar era o femeie candidă, iar el dorea atât de mult ca totul să fie bine. Cu halatul său din catifea albastră acoperindu-i gleznele, se îndreptă spre fereastră, şi privi afară, cu mâinile împreunate la spate.

Voia cu disperare să facă dragoste cu Gwynne. Ba,

mai mult, voia ca ea să se ataşeze de el. Chiar dacă nu se îndoia că ea avea să-şi ia în serios jurămintele, trebuise să fie convinsă să se mărite cu el. Voia ca ei doi să se contopească, să fie unul în iubire, dar simţea o reţinere clară din partea ei. Spera că intimitatea urma să alunge această reţinere, pentru că o dorea pe de-a-ntregul: trup, minte şi suflet.

Deoarece avea nevoie să fie calm, ieşise puţin pentru a simţi aerul şi tiparele vremii. Erau furtuni în vest, în ţara Galilor, dar în mare parte era o seară liniştită de vară. Conştiinţa lui deveni un nor ce trecea pe deasupra câmpurilor de grâu copt şi îi încetinea bătăile nerăbdătoare ale inimii.

Cu toate acestea, se răsuci iute şi parcurse lungimea camerei din trei paşi atunci când Gwynne bătu la uşa lui. Deschise, iar liniştea dispăru. Îmbrăcată în veşminte transparente de mătase verde şi cu părul ca un apus care se revărsa peste umerii ei catifelaţi, era orbitoare. O zeiţă păgână.

— De fiecare dată când te văd, eşti şi mai frumoasă, spuse el răguşit.

Timiditatea din zâmbetul ei avea ceva fermecător.

— Mă bucur că aşa ţi se pare.

Se întrebă cât timp avea să-i ia până să se încreadă în propria ei frumuseţe. Cu ceva noroc, avea să reuşească să o convingă până în dimineaţa următoare.

— Îi datorez lui Lady Beth un cadou măreţ pentru că te-a convins să te căsătoreşti cu mine. Acum…

Se aplecă şi o sărută. Buzele ei se deschiseră uşor sub ale lui şi, pentru o clipă ameţitoare, se gustară unul pe celălalt. Când el încercă să o îmbrăţişeze, ea se îndepărtă.

— Mai întâi mâncăm, spuse ea tachinându-l. Nu am fost foarte atentă la momentul respectiv, dar din camera de alături s-au auzit zgomote şi au venit nişte mirosuri delicioase. Vrei să mergem să vedem ce ne-a pregătit bucătarul?

Ştiind că aşteptarea avea să sporească împlinirea, îi sărută scobitura dezvelită a umărului, savurând parfumul

ei. Mirosea a violete şi a provocare.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine, milady.

Îşi duse braţul în jurul taliei ei şi merseră aşa spre salon. Paşii ei erau grăbiţi, iar atingerea uşoară dintre şoldul ei şi al lui aproape îl convinse să o ducă direct în pat.

Mai târziu. Probabil că în Scoţia evenimentele sumbre erau în plină desfăşurare, dar seara aceasta era doar a lor. Aveau să savureze fiecare clipă.

Când păşiră în salon, el analiză din priviri porţelanul, cristalul şi argintăria aşezate pe pânza albă, imaculată.

— Excelent. L-am rugat pe Simon să pregătească o *souper intime*. A promis că îl trimite pe bucătarul lui francez de la Londra să prepare mâncarea.

— O cină intimă? Are vreo semnificaţie specială acest termen?

Gwynne începu să cerceteze vesela de argint acoperită şi aşezată pe servantă, unele preparate aburind uşor deasupra vaselor cu apă fierbinte.

— Cred că francezii au inventat ideea. Este o masă creată special pentru seducţie, explică el. Cu vasele încălzite şi holurile cu bucăţi de gheaţă pentru a păstra mâncare şi băutura la temperatura potrivită, nu mai este nevoie de un servitor care să apară în vreun moment nepotrivit, iar noi ne putem îmbrăca fără etichetă. Mâncarea este aleasă pentru a fi uşoară şi delicioasă, mai degrabă pentru a încânta papilele decât pentru a îngreuna corpul şi a-l pregăti pentru somn.

Ea îi aruncă o privire ştrengărească.

— Când un soţ şi o soţie împart o astfel de cină se poate numi tot seducţie?

Inteligenţa şi umorul din ochii ei îi merseră la suflet.

Inspiră adânc pentru a-şi veni în fire.

— Va fi un alt gen de seducţie, care ne va permite să ne obişnuim unul cu altul şi să descoperim ce ne face plăcere.

— Mă bucură asta, spuse ea uşor.

Pe o parte a servantei se aflau sticle de vin roşu plus două sticle de vin alb, aşezate într-un vas mare de argint

umplut cu bucăţi de gheaţă. În una din ele era vin spumant, aşa că el umplu paharele.

— În cinstea căsătoriei noastre. Să nu fim niciodată mai puţin fericiţi decât suntem în acest moment.

Luă paharul, dar o cută mică îi apăru între ochi.

— Pare aproape nesănătos să îţi doreşti un asemenea lucru imposibil. În cinstea căsătoriei noastre, milord, şi fie să ne potrivim unul cu celălalt, chiar dacă nu vom fi întotdeauna de acord.

Pe măsură ce el sorbi din şampanie, simţi fiorul unei premoniţii. Aveau să apară neînţelegeri, unele dintre ele nimicitoare. Totuşi, nu îşi putea imagina să dorească o altă femeie în locul ei.

— Înţelegerea nu este esenţială. Respectul şi sinceritatea sunt.

— Nu îmi pot imagina ceva care să stârnească lipsa de respect. Îşi mută privirea de la el. Să te servesc din această minunată supă? Cred că are felii de trufe.

— Te rog. Se aşează la masa rotundă, elegant aranjată. Se spune că trufele sunt afrodiziace.

— Din câte am citit, orice îi dă unei persoane puterea de a acţiona după dorinţă a fost considerat un afrodiziac într-un moment sau în altul.

Turnă din supa cu miros delicat în boluri mici de porţelan şi le puse pe pânza albă, imaculată, apoi luă loc pe scaun, straturile de mătase alunecând ispititor în jurul ei.

Duncan gustă din supă. Da, era făcută de un bucătar francez. Îşi savurară cina fără grabă. Fiecare fel de mâncare era ales pentru a se armoniza cu celelalte, iar mâncarea rafinată le oferi o sursă de conversaţie degajată. Băură vin, suficient de mult încât să se relaxeze, dar nu într-atât cât să devină dezorientaţi. Îşi oferiră reciproc delicatese la alegere, degustând atât degete, cât şi buze.

Fu încântat să descopere că ea avea o poftă copioasă de mâncare, căci dragostea pentru mâncare deseori se potrivea cu alte pofte carnale. Până ajunseră la desert, el era cuprins de ameţeală senzuală mai presus decât orice trăise până atunci.

El înmuie o căpşună suculentă, perfect coaptă, din sera lui Falconer, într-o ceaşcă de argint umplută cu lichior cu aromă de portocale. Ea îşi linse o picătură de pe buza de jos. El simţi o încordare în vintre, iar gura i se uscă de la căldura care creştea în el.

Se forţă să-şi ridice privirea de la despicătura dezvăluită de decolteul larg al neglijeului ei, luă o înghiţitură de vin şi abordă un subiect ce trebuia discutat.

— Probabil ai aflat din studiul tău că intimitatea între Protectori este excepţional de intensă. E o deschidere a sufletelor, o disoluţie a barierelor. Poate părea descurajantă prima dată.

— Ţie aşa ţi s-a părut?

— Nu m-am culcat niciodată cu o Protectoare. Înainte ca ea să poată da glas surprizei sale, el îi duse la gură o altă căpşună înmuiată în lichior. Intimitatea este prea puternică pentru a o împărţi cu uşurinţă. Chiar şi cu o fată de rând sunt pericole. Un iubit nemilos şi răutăcios îţi poate otrăvi sufletul. De aceea, rar găseşti o Protectoare îndrăzneaţă.

— Bineînţeles că am citit despre astfel de lucruri în studiul meu, dar subiectul era doar de interes intelectual, căci nu am avut nici iubiţi şi nici puteri. Îşi sprijini mâna de bărbie şi se uită la el cu ochi languroşi. Ai avut parte de vreo iubită răutăcioasă?

El se strâmbă, amintindu-şi.

— O dată, când eram tânăr şi prostuţ. M-am lăsat ademenit de un chip frumos şi nu am făcut niciun efort să privesc mai adânc. Bănuiesc că nu am vrut cu adevărat să descopăr firea ei răutăcioasă. Aşa că m-am culcat cu ea şi m-am simţit murdar câteva luni. Am făcut atâtea băi, încât valetul meu a crezut că am să rămân fără piele.

Gwynne îşi înălţă capul, părul ei prinzând reflexe roşii şi aurii în timp ce îi aluneca peste umăr.

— Şi eu care credeam că eşti un bărbat cu o experienţă de viaţă vastă.

El zâmbi confuz.

— Ce e oare mai rău pentru mine: că îţi mărturisesc

decăderea sau că recunosc că sunt mai puţin experimentat decât ai crezut tu?

Ea îi oferi ultima căpşună, iar vârfurile degetelor îi atinseră buzele, tachinându-l.

— Mă bucur că nu eşti un crai.

Căpşuna i se desfăcu în gură o cu dulceaţă picantă.

— Şi eu mă bucur că eşti virgină, deşi nu mă aşteptam. Să ştiu că ăsta e un dar rar şi special.

Şi putea fi de ajutor pentru a o înlănţui cu pasiune. Îi luă mâna şi îi sărută palma.

— Mă voi strădui să fiu demn de el.

Mâna ei se strânse peste a lui.

— Cu siguranţă că o *souper intime* te duce într-o stare plăcută. Sunt dornică să accept orice îţi face plăcere.

Cuvintele ei aprinseră focul ascuns ce îi mistuia venele. Se ridică, îi luă mâinile şi o ajută să se ridice şi ea.

— Atunci, hai să nu mai aşteptăm, mireasa mea scumpă.

capitolul 11

Plăcerile oferite de cină nu erau nimic în comparaţie cu desfătările oferite de atingerile lui Duncan. Gwynne, relaxată şi în acelaşi timp tensionată, se lăsă pradă îmbrăţişării lui. Catifeaua halatului lui avea o ţesătură bogată, în contrast cu eleganţa lucioasă a mătăsii ei. Dacă ea era focul şi apa, el era pământul şi aerul, solid şi totuşi al naibii de excitant.

În timp ce se sărutau, mâinile lui calde se strecurară sub neglijeul ei, pielea ei simţind fiori de plăcere.

— Mă simt ca şi cum te-aş fi aşteptat întreaga mea viaţă, murmură el.

— Şi eu simt că eşti ca un fulger care a lovit dintr-un cer albastru senin, schimbându-mi viaţa fără niciun avertisment, spuse ea cu sinceritate.

El se plecă să o muşte uşor de umărul dezgolit.

Reacţia ei fu atât de intensă, încât i se înmuiară genunchii. Strângând-o în braţe cu putere, spuse:

— E timpul să mergem în patul nostru.

Puse stăpânire pe gura ei, iar ea abia de băgă de seamă că ajunseseră deja în dormitor. Când coapsele ei atinseră marginea saltelei, el se opri şi desfăcu panglica ce ţinea halatul legat, care alunecă apoi asemenea unui nor delicat în jurul gleznelor ei.

— Aşa e mai bine, murmură el, punându-i mâinile pe sânii acoperiţi cu satin şi mişcându-şi uşor în cerc palmele. Senzaţiile o atinseră direct în străfunduri, creând căldura şi umezeala de care era nevoie. Dar nicio rochie nu este la fel de încântătoare precum carnea femeii.

Când el dădu să-i tragă în jos umărul cămăşii de noapte, ea se încordă, ruşinată la gândul că avea să stea dezbrăcată în faţa lui. Cu sensibilitatea lui supranaturală, el îi observă reacţia.

— Atunci, mai târziu.

Fără niciun efort, el o ridică în braţe.

— Eşti atât de puternic, spuse ea fără suflare. Iar eu nu sunt o silfidă plăpândă.

— Nu, eşti o femeie provocatoare, senzuală. Soţia perfectă la care visează orice bărbat.

O întinse pe pat.

Cinaseră din amurg până în noapte, iar dormitorul era luminat de o singură lumânare, aflată pe noptieră.

Lumina dată de ea era de-ajuns pentru a face vizibile trăsăturile lui colţuroase, umerii lui puternici, privirea lui fascinantă.

Ea îşi strecură mâinile flămânde în interiorul halatului lui şi fu surprinsă să nu descopere sub materialul somptuos nimic altceva decât o piele caldă şi muşchi puternici. Conştientizarea faptului că el nu avusese nimic pe sub halat în timpul acelei mese provocatoare servite împreună o aţâţă peste măsură.

Halatul era prins cu nasturi de argint. Îi desfăcu unul câte unul, dezvăluind o umbră de păr brunet peste pieptul lui larg. Mânată de instinct, ea se întinse şi desfăcu legătura

care îi ţinea părul prins la ceafă, acesta se revărsă sub forma unui val irezistibil.

— Şi tu eşti frumos, şopti ea, în timp ce îşi strecură degetele în părul lui.

Stăpânul Tunetului păru aproape timid.

— Niciun bărbat nu poate să egaleze frumuseţea femeiască, iubita mea sassenach.

Recunoscu cuvântul scoţian ca însemnând cineva de origine engleză. Nu era folosit de obicei ca semn de afecţiune, dar vocea lui bogată, suavă, îl transformă în aşa ceva.

Când el îi sărută sânul prin satinul de culoarea smaraldului, ea tresări de încântare şi de uimire, sfârcul întărindu-i-se instantaneu. Ea se aşteptase ca, chiar şi toiul pasiunii, să-şi păstreze voinţa trează, dar fiecare sărut şi fiecare atingere declanşau senzaţii nemaipomenite, care dizolvau gândirea coerentă.

— Nu… nu ştiu ce să fac, spuse ea neputincioasă.

— Nu trebuie să faci altceva decât să te predai plăcerii, dragostea mea.

El trase în jos corsajul desfăcut, ca să aibă acces deplin la sânii ei. Ea scoase un sunet prelung şi intens.

Ameţită, recunoscu că, pe măsură ce mângâierile lui deveneau din ce în ce mai intime, ea devenea tot mai în acord cu spiritul lui. Dumnezeule, dar puterea trupului său voinic, musculos nu era nimic în comparaţie cu mintea lui puternică, disciplinată. Îi trezea emoţiile şi simţurile la fel de uşor cum stârnea vântul.

Fustele ei mătăsoase alunecară în sus, în timp ce mâna lui puternică mângâie partea interioară, extrem de sensibilă, a coapselor ei. Când el îi atinse faldurile umede şi tremurătoare de carne tainică, ea ţipă. Respiraţia ei se sparse în gâfâieli scurte, lascive.

— Te rog, icni ea.

El îşi scoase brusc halatul şi îl aruncă deoparte, apoi se urcă peste ea.

— S-ar putea să te doară, spuse el răguşit. Voi încerca să evit asta. Acum, relaxează-te.

În timp ce presiunea stăruitoare crescu între coapsele sale, simţi mintea lui revărsându-se în ea, alinând neplăcerea cu delicateţe. Când o umplu dintr-odată, nu simţi decât o foarte scurtă durere, care dispăru pe măsură ce esenţa spiritului lui înaintă în ea precum o mare învolburată.

În vreme ce el începu să se mişte încet înainte şi înapoi, mâinile ei îi frământară umerii şi pieptul asemenea unei tigroaice. Îi simţea puterea în fiecare fibră a trupului ei, de parcă ar fi fost umplută cu lumină.

— E magic, spuse ea copleşită.

— E mai mult decât magic, murmură el. Este un dar divin.

Îşi încolăci braţele în jurul mijlocului lui, în timp ce el împingea din ce în ce mai tare. Urmându-l precum o dansatoare, îi spori mişcările cu propriile ei mişcări.

În timp ce bubuitul unui tunet se auzi din cer, ea avu sentimentul ameţitor că toate secretele ei îi erau acum vizibile lui. Nu-i putea refuza nimic, nimic…

El avusese de gând să înainteze încet, să o iniţieze cu răbdare şi cu grijă, stăpânindu-se, astfel încât toată atenţia lui să se reverse asupra ei, dar răspunsul ei înflăcărat era cel mai dulce afrodiziac. Respiraţia puternică şi expresia ei fascinată îi zdruncinară controlul şi îl transformară într-un amant, nu într-un profesor.

Cu toate că avea suficient control încât să-i domolească durerea, de îndată ce ea se legănă împreună cu el, îşi pierdu minţile. Se născuseră pentru a fi împreună, uniţi asemenea vântului şi ploii care biciuiau acum conacul, asemenea tunetului şi fulgerului care sfâşiau cerul. Doar o furtună era suficient de puternică încât să exprime pasiunea care izbucnea în el.

Fulgerul orbitor, tunetul care lovea aerul, pasiunea care vibra prin ei, pe măsură ce nevoia de eliberare atinse punctul culminant.

— Te iubesc, icni el, cuvintele sale pierzându-se în urletul furtunii. Te iubesc…

Apoi se pierdu cu totul în mireasa sa.

*

Stăpânul Furtunilor îşi cucerise doamna – sau ea îl cucerise pe el? În năuceala care urmă dorinţei, Duncan o trase lângă el, sângele clocotindu-i în mădulare, acum, când puterea de judecată îi reveni, recunoscu că furtuna interioară care îl cuprinsese avea ecou în freamătul cerului. Violenţa furtunii care biciuia Buckland Abbey reflecta intensitatea pasiunii lor.

În ciuda epuizării, se forţă să găsească inima furtunii. Fu nevoie de toată voinţa sa antrenată pentru a împrăştia energia, înainte ca vânturile biciuitoare şi ploaia nimicitoare să provoace prea multe pagube bordeielor şi recoltelor.

Când furtuna se potoli şi deveni o ploaie uşoară, se relaxă – era atât de sleit de forţe, încât nu era sigur că se putea întoarce pe partea cealaltă. Trebuia să găsească o cale să reducă legătura dintre pasiunea lui pentru Gwynne şi magia vremii, altfel posibilitatea provocării unui dezastru în Scoţia urma să fie o chestiune cât se poate de serioasă. Privi în jos la părul ei de aur veritabil, faţa ei nevăzută lipindu-se de el. O mângâie gingaş pe ceafă. Pofta lui era de nepotolit, deşi capacitatea lui de a funcţiona era temporar pierdută.

Trecu în revistă vrăjile pe care le învăţase şi îşi aminti de una obscură, creată de Adam Macrae. Vraja avea ca scop izolarea temporară a puterii şi se potrivea nevoilor lui. Oare înaintaşul său avusese o problemă asemănătoare din cauza pasiunii sale pentru măreaţa Isabella?

Gwynne se întoarse uşor şi îşi ridică privirea spre el, cu ochii ei negri şi visători ca nişte iazuri de uimire. Într-adevăr, era splendidă, o simfonie de forme şi de piele moale, netedă.

— Acum ştiu de ce te-am considerat atât de primejdios, murmură ea.

El se încruntă, gândindu-se că nu asta voia să audă un bărbat de la mireasa sa.

— Ce vrei să spui?

— Într-un anumit fel, am simţit intensitatea uriaşă a pasiunii dintre noi şi faptul că asta mă va schimba pentru totdeauna. Cu degetele ei delicate, netezi cutele de încruntare de pe fruntea lui. Fata care eram se temea de asta, căci oare nu ne temem cu toţii de abis? Totuşi, acum, dacă privesc în urmă, sunt uimită. Lady Bethany avea dreptate să-mi spună că trebuia să cedez în faţa părţii din mine care tânjea după tine.

Fu cuprins de uşurare. Ar fi trebuit să bănuiască de ce fusese atât de ambivalentă în legătură cu el. O pasiune care are puterea să transforme pe cineva poate fi într-adevăr ceva teribil de contemplat, în special pentru o virgină care dusese o viaţă ferită. Şi totuşi, aşa cum descoperiseră în noaptea aceasta, o asemenea pasiune devenea minunată atunci când era dorită şi acceptată.

— Amândoi vom fi transformaţi, sufletul meu, inima mea. Şi ne va fi mai bine.

— Dragul meu soţ, îmi pare rău că ţi-am creat atâtea neplăceri. Gwynne tremură puţin. S-a făcut rece. Tu ai provocat acea furtună?

— Mă tem că da. Mi-am amintit de o vrajă care ar putea să mă ajute pe viitor să ţin sub control magia vremii. În momentul de faţă, trebuie să ne bazăm pe pături.

Trase cuverturile peste ei, apoi, cu iscusinţă, îi dădu jos rochia şifonată, astfel încât să poată simţi pielea ei lipită de a lui. Uimit, resimţi primul fior al dorinţei reînviate. Ar fi crezut că urma să aibă nevoie de mai multe zile ca să-şi revină după o asemenea partidă explozivă de amor.

Dar ea era îngheţată, obosită şi novice în îndeletnicirile Afroditei. El îşi încolăci braţele în jurul ei ca să-i ofere căldură.

— Dormi, scumpa mea mireasă.

Ea oftă de satisfacţie, şi, peste câteva minute, respiraţia ei avea acea regularitate specifică somnului profund. El îşi vârî nasul în părul ei, gândindu-se că ea mirosea a soare, a adiere de primăvară şi a senzualitate.

Dar el, cu toate că era la fel de obosit, nu se putu destinde. Dorise nespus s-o facă să fie a lui şi să fie legaţi

pentru totdeauna unul de altul, dar, în ciuda faptului că ea acceptase din toată inima pasiunea care îi lega, o parte din spiritul ei rămânea indefinit. În loc ca el să pună stăpânire pe ea, acum pusese ea stăpânire pe el.

Da, căsătoria aceasta urma să-i transforme pe amândoi. Şi, indiferent care era costul, Gwynne merita acest lucru.

*

Gwynne se trezi în momentul în care primele raze ale zorilor luminară cerul de la geamul camerei lor. Se întinse fără tragere de inimă, atentă să nu-l trezească pe Duncan, care dormea cu braţul său puternic în jurul mijlocului ei. Un ciot de lumânare continua să ardă, şi, la lumina acestuia, putu să admire trăsăturile ascuţite ale feţei lui. Deşi forţa lui era evidentă chiar şi în somn, nu se mai simţea intimidată. Îi era deja greu a-şi aducă aminte cât de primejdios îl considerase. Păţea ceva din altă viaţă.

Înţelese acum de ce Emery alesese să nu o facă cu adevărat soţia lui. Se căsătorise cu ea ca să-i ofere sprijin şi călăuzire şi să o pregătească pentru destinul ei. Răsplata lui fusese tovărăşia nepreţuită de care se bucuraseră amândoi.

Dar acum, când fusese iniţiată într-ale pasiunii, recunoscu că, dacă ea şi Emery ar fi fost iubiţi, legătura puternică provocată de intimitatea dintre ei ar fi schimbat-o într-un mod fundamental. Ar fi fost o femeie diferită când l-a cunoscut pe Duncan, şi probabil că acele diferenţe ar fi influenţat destinul misterios care o aştepta. Aşadar, Emery îşi înăbuşise propriile dorinţe în favoarea binelui suprem. Fusese până la final un adevărat Protector.

Copleşită de tandreţe, mângâie bărbia ţepoasă a lui Duncan cu dosul palmei. Cât de norocoasă era! Primul ei soţ fusese un cărturar înţelept şi simbolul bunătăţii. Al doilea ei soţ – nu, ultimul ei soţ, ştia cu întreaga ei fiinţă că nu avea să mai existe altul – era întruchiparea forţei, a inteligenţei şi a autorităţii, fiind în acelaşi timp o persoană pasionată şi devotată.

Doar privindu-l, începu să se trezească în ea dorinţa pe care nu o cunoscuse înainte ca ei să se întâlnească, îşi trecu uşor mâna peste pieptul său lat, întrebându-se dacă ar fi dispus să o înveţe mai multe despre pasiune dacă l-ar trezi. Nu simţea deloc durere. În schimb, se simţea… pregătită.

El se mişcă puţin, iar ea îşi duse mâna la inima lui, gândindu-se cât de uşor ar fi să se îndrăgostească de bărbatul acesta. Îl iubise pe Emery, dar Duncan ar putea stârni o iubire diferită, mai sălbatică.

El deschise ochii şi îi zâmbi. În timp ce îi zâmbi înapoi, ea avu brusc o viziune îngrozitoare, în care el striga la ea, cu chipul schimonosit de furie şi de durere.

Iar o voce glacială din străfundul minţii sale spuse: „Îl vei trăda”.

Partea a doua
Vrăjitoarea

capitolul 12

Gwynne privea fără ţintă pe fereastra trăsurii, admirând felul în care după-amiaza târzie poleia dealurile din Northumberland. Merseseră repede în această călătorie de nuntă, dar Duncan îşi făcuse timp pentru a-i arăta locurile interesante. Fiecare experienţă era nouă şi minunată – mai ales nopţile.

Şi zilele erau, de asemenea, o plăcere, în ciuda orelor lungi de zdruncinături pe drumurile denivelate. Discutaseră subiecte vaste şi subiecte lipsite de importanţă, aprofundând cunoaşterea reciprocă. El îi descrisese cu atâta însufleţire cum era să mânuieşti puterea, încât ea aproape simţi că putea să facă la fel.

În schimb, ea îi destăinui teorii pe care le dezvoltase de pe urma cercetărilor ei, dar pe care încă nu le publicase,

ca alţi Protectori să le poată citi.

În cea mai mare parte a timpului, aproape reuşea să uite acea stranie voce mentală ce o avertiza că într-o zi avea să-şi trădeze soţul. Ideea era atât de dureroasă, încât nu suporta să se gândească la asta. Întrucât ea nu avea puteri magice, era posibil ca acea voce omniscientă să se înşele, să fie doar produsul neliniştii ei. Existau însă momente în care ştia cu o certitudine absolută ceea ce urma să se întâmple, şi la fel păreau să stea lucrurile şi-n acest caz.

În faţa lor se ivi un nou deal, o structură liniară îndrăzneaţă întinzându-se de-a lungul coamei. Ea se aplecă în faţă nerăbdătoare.

— E zidul lui Hadrian?

El încuviinţă din cap.

— Îl vei vedea mai de aproape, căci vom sta la Lord Montague în această seară, acea porţiune de zid este pe proprietatea lui. Se uită pe lângă ea la zidul din depărtare şi spuse îngândurat: Puternicul imperiu Roman s-a terminat aici pentru că triburile de sălbatici din Scoţia au refuzat să îşi cedeze libertatea. Au luptat cu atâta ferocitate, încât împăratul Hadrian a decis că ar fi mai uşor să tragă o graniţă şi să o protejeze cu piatră, şanţuri şi soldaţi.

Expresia de pe chipul său dezvăluia cât de mult însemna pentru el acea luptă antică pentru libertate. La fel ca în cazul lui Sir Ian Macleod, îi adânci înţelegerea a ceea ce însemna să fii scoţian.

— Ai avut strămoşi îndărătnici, spuse ea încet.

— Libertatea valorează mult.

Oare cauza Stuarţilor i-a insuflat dragostea de libertate? Sperând că nu fusese aşa, întrebă:

— Zidul este surpriza specială despre care mi-ai spus că o voi avea în seara aceasta?

Ea deveni deodată conştientă de înţelesul dublu al propriilor vorbe. În timp ce se uita la soţul ei, aflat pe bancheta din faţă, rânjetul lui îi dădu de înţeles că ştia exact la ce se gândea.

Ea descoperise că nu îi putea citit gândurile, dar era

ciudat de priceput în a-i citi emoţiile, iar partidele de dragoste nu făceau excepţie.

— La ce te gândeşti nu mai reprezintă o surpriză. Ea flutură extravagant din gene. Dar este o aventură adorabilă, această întreagă călătorie este o aventură.

— Cu siguranţă te-ai săturat de şanţuri şi trăsuri.

— Este adevărat, dar, cum nu am fost niciodată la mai mult de o zi de mers depărtare de Londra, această călătorie este minunat de captivantă, în ciuda drumurilor denivelate.

— Se construiesc drumuri bune în Highlands, spuse el sec. După 1715, Londra a vrut să poată trimite rapid trupe pentru a înăbuşi revolta.

Cuvintele lui o reduseră la tăcere. La fiecare oprire în drumul lor spre nord, auziseră şi mai multe veşti despre răscoală. Se spunea că prinţul Charles ridicase stindardul la Glenfinnan, în faţa a mii de membri ai clanurilor MacDonald şi Cameron. După ce îl proclamase pe tatăl său drept regele James al VIII-lea al Scoţiei şi al III-lea îl Angliei, prinţul plecase spre Edinburgh şi aduna cu repeziciune sprijin.

Zvonurile spuneau că trei mii de membri ai clanurilor din vest mărşăluiau în spatele lui, şi chiar mai mulţi se alăturau armatei în fiecare zi. Fusese numit prinţul Charles Bonnie şi avea farmecul personal care îi lipsise tatălui său când acesta venise în Scoţia pentru a conduce revolta din 1715.

Rupând tăcerea neliniştitoare, Duncan spuse:

— Deşi îţi va plăcea zidul lui Hadrian, nu aceasta era surpriza la care mă gândisem. Vreau să îţi dau un cal ca dar de nuntă, iar Lord Montague are cele mai bune grajduri cu cai de rasă din nord. Are mulţi ponei de munte între caii lui, deci sunt duri, siguri pe picioare şi au o rezistenţă uimitoare. Dobitoacele se potrivesc mai bine condiţiilor din Scoţia decât caii pe care i-ai călărit în sud. Sper să-mi găsesc şi eu un cal potrivit. Poate mergem călare restul drumului până la Dunrath, dacă faci faţă unei distanţe atât de mari.

Ea aproape sări în sus de entuziasm.

— Ce idee minunată! Să înţeleg că ai mai cumpărat şi

alţi cai de la familia Montague?

— Da, calul meu preferat, Thor, a fost crescut aici. Duncan zâmbi nostalgic. Când am plecat în călătoriile mele, sora mea mai mică, Jen, mi-a spus că preţul pentru administrarea proprietăţii era Thor. Nu mă puteam opune, căci urma să fiu plecat mult timp, dar m-aş simţi mai bine dacă m-aş întoarce acasă călare pe un nou armăsar, la fel de splendid. Cu puţin noroc, poate găsesc unul dintre fraţii vitregi ai lui Thor.

Ea îl luă de mână.

— Îmi place ideea de a intra pentru prima oară în Dunrath călare. Poţi să vezi mai multe călărind, şi, întrucât aceea va fi casa mea, vreau să văd totul. Potecile ce şerpuiesc printre dealuri, colinele şi văile pe care le ai descris vor fi mai romantice decât dacă mergem pe drumurile trăsurilor. Zâmbetul îi deveni şi mai larg. Şi, pentru că sunt cu tine, nici măcar nu mă va ploua.

— Dacă ai de gând să mă pui la lucru, îţi voi cere răsplată. Se năpusti asupra ei cu braţele lui puternice, o ridică şi o puse la el în poală, săltându-i fustele, astfel încât să-l încalece într-o intimitate ostentativă. După nuntă ai spus că poate vom încerca trăsura cu altă ocazie. A trecut destul de mult timp?

Ea îşi ţinu răsuflarea, surprinsă şi stârnită.

— A trecut doar o săptămână…

El îi curmă restul frazei cu un sărut. Barierele mentale pe care ea le construise împotriva imaginilor dezastrului răsăriră imediat, şi Gwynne îi răspunse la sărut cu o dorinţă feroce. Chiar fusese virgină în urmă cu o săptămână? Ea şi Duncan îşi cunoşteau deja trupurile unul altuia cu o intimitate nefirească.

Se aşeză mai bine în braţele lui cu o încetineală calculată şi fu răsplătită, căci el se întări instantaneu. Ochii îi deveniră întunecaţi precum norii de furtună.

— Evident, o săptămână reprezintă suficient de mult timp, fetişcana mea şireată.

Ea icni atunci când mâna lui abilă alunecă între picioarele ei. Cea mai uşoară dintre atingerile lui o făcu să

se simtă pregătită. Se întinse cutezătoare spre închizătoarea pantalonilor.

— Dacă o să cumperi cai, trebuie să-mi exersez călăritul.

Duncan înghiţi în sec.

— Ah, Gwynne, eşti absolut încântătoare.

Îi strânse şoldurile pentru a-i schimba poziţia, şi, dintr-odată, erau uniţi, mişcarea trăsurii adăugându-se unirii lor înflăcărate.

În clipa când începu să îşi piardă controlul asupra propriului corp, ea îşi dori să nu ajungă prea curând la casa familiei Montague.

*

Duncan se dădu jos din trăsură, apoi îi oferi mâna soţiei lui pentru a o ajuta să coboare. Gwynne afişă o strălucitoare emoţie senzuală, pricinuită de recenta lor partidă de amor. El îi spuse uşor:

— Eşti seducătoare, draga mea.

Ea îi zâmbi cu viclenie.

— Şi eu care am crezut că sunt sedusă, nu seducătoare.

Dacă Lord Montague şi unul dintre zdravenii săi fii nu ar fi coborât scările coridorului, Duncan i-ar fi sărutat buzele moi şi provocatoare. În schimb, îi spuse încet, înainte de a se întoarce spre gazda lor:

— Mă poţi seduce mai târziu.

— Ballister, ce mă bucur să te văd! El este mezinul meu, William. Te rog să ne prezinţi doamnei tale.

Montague, robust în costumul lui de călărie, se întoarse spre Gwynne. Expresia i se schimbă instantaneu, de parcă ar fi fost lovit în cap de unul dintre armăsarii săi câştigători.

În timp ce Duncan făcu prezentările, el se gândi confuz la cât de des văzuse acea expresie uimită. Cu cât mergeau mai mult spre nord, cu atât reacţia bărbaţilor la vederea ei era mai izbitoare. Bănuia că se întâmpla asta

pentru că nordicii îşi arătau sentimentele cu mai multă deschidere.

În momentul acela, ea arăta de parcă tocmai se dăduse jos din pat, ceea ce era aproape de adevăr, şi radia de o senzualitate atât de intensă, încât bărbaţii ar fi trebui să fie pe trei sferturi morţi ca să nu răspundă. Tânărul fiu al lui Montague arăta de parcă ochii îi erau pe punctul să îi iasă din orbite. Chiar şi vizitiul care îi adusese pe cei doi proaspăt căsătoriţi tocmai din Londra o privi pe Gwynne cu o poftă nerostită.

Revenindu-şi în fire, Montague sugeră:

— Poate doriţi să mergeţi în camerele voastre şi să vă odihniţi până la cină.

— De fapt, am vrea să ne uităm la caii tăi. Duncan aruncă o privire înspre soţia lui. Dacă ne îmbrăcăm în hainele de călărie, poate mergem la o plimbare călare? Cred că grajdurilor din Dunrath nu le-ar strica nişte animale noi.

Instinctele de afacerist ale lui Montague preluară controlul.

— Atunci, nu trebuie să căutaţi altundeva. Am disponibile acum câteva animale excepţionale, dacă îmi permiteţi să spun asta.

Mândria gazdei se dovedi întemeiată. După ce Duncan şi Gwynne se îmbrăcară în hainele de călărie, se întâlniră cu baronul şi cu fiul său în curtea grajdului. Privirea lui William se fixă imediat asupra lui Gwynne, deşi era prea timid ca să îi vorbească. Duncan presupuse că tânărul avea în jur de douăzeci de ani.

O vârstă sensibilă.

— Thor are vreun frate vitreg pregătit pentru vânzare?

Montague chicoti.

— Ai norocul dracului, Ballister. Vino să îl vezi pe Zeus. Este frate bun cu Thor şi cel mai minunat cal pe care l-am crescut vreodată.

— Îi voi arăta doamnei Ballister caii potriviţi pentru o doamnă, se oferi William.

Gwynne îi aruncă soţului ei o privire plină de veselie, apoi plecă alături de tânăr. Duncan spera ca inima lui William să nu se frângă prea uşor.

Montague îşi conduse oaspetele într-o boxă a grajdului în care se găsea un murg minunat, închis la culoare.

— Ce părere ai, Ballister?

Aproape negru, Zeus era înalt şi puternic, şi legătura lui cu Thor era vizibilă în fiecare linie a corpului său magnific şi bine proporţionat. Duncan ştiu imediat că acesta era calul potrivit pentru el, dar nu se cădea să se arate prea entuziasmat.

— E un flăcău frumos, spuse el evaziv. Pot să iau unul dintre merele pe care le-ai adus?

În timp ce Montague îi înmână fructul, Zeus scoase curios capul din boxă. Duncan păşi spre el pentru a se prezenta, transmiţându-i mental un mesaj de admiraţie şi afecţiune. Caii nu gândesc asemenea oamenilor, dar răspund la sentimente pozitive. Zeus nu făcea excepţie. În câteva momente, mânca mărul din mâna lui Duncan. Calul avea o părere bună despre el însuşi, dar Duncan nu simţi la animal pic de răutate.

— Aş vrea să îl iau la o plimbare.

Montague îi făcu semn unui grăjdar să scoată calul şi să îl înşeueze.

— Mergem să vedem ce face minunata ta doamnă?

Duncan nu fu surprins să vadă că Gwynne trecuse de caii pentru doamne şi mângâia botul elegant al unei iepe înalte, de culoarea castanei, care părea aproape aurie în lumina după-amiezii. William spuse agitat:

— Sheba este plină de viaţă, milady. Nu este un cal pe care vi l-aş recomanda. Poate calul acesta castrat din noxa următoare.

— Ca să nu mai spun că Sheba nu este de vânzare, interveni Montague. Vreau să o ţin pentru împerecheat.

Iapa se lovi prieteneşte cu capul de umărul lui Gwynne şi aproape o trânti pe spate. Râzând, ea îi mângâie gâtul strălucitor, apoi se întoarse spre Montague.

— Vă rog, mă lăsaţi cel puţin să o călăresc? Este cea mai frumoasă iapă pe care am văzut-o vreodată.

Montague ezită, dar apoi cedă în faţa privirii calde a femeii.

— Foarte bine, spuse el cu glas aspru. O şa laterală pentru doamna. Dar, vă avertizez, Sheba este deseori o pacoste. S-ar putea să nu fie pe gustul dumneavoastră.

— Vom vedea. Vă mulţumesc mult.

Zâmbetul lui Gwynne era ameţitor.

Când calul înşeuat fu adus în curte, Duncan însuşi o ajută pe Gwynne să îl încalece. Îi era teamă că, dacă William avea ocazia să atingă obiectul pasiunii lui, era posibil ca sărmanul flăcău să nu-şi mai revină niciodată.

În timp ce Gwynne îşi căută locul şi îşi aranjă cu atenţie fustele curgătoare, Montague stătu la capul iepei şi ţinu căpăstrul.

— Aveţi grijă cu ea, o avertiză el.

Gwynne încuviinţă din cap, însă prudenţa nu părea necesară. Când proprietarul grajdului dădu drumul căpăstrului, Sheba merse prin curte la fel de liniştită precum un bătrân cal de căruţă.

— Ce uşor merge, observă Gwynne. Putem călări până la zidul lui Hadrian, Duncan?

Duncan se avântă în şa.

— Este în regulă pentru tine, Montague? Este o plimbare suficient de lungă pentru ca noi să ne dăm seama de capriciile cailor.

— Aceşti cai nu au capricii, răspunse celălalt bărbat. Se călăresc lin ca mătasea. Încercaţi să vă întoarceţi la timp pentru cină.

Duncan şi Gwynne merseră liniştiţi până ieşiră din curte, dar, imediat ce se depărtară de clădirile fermei, el îi spuse:

— Această potecă ne va duce sus la zid.

— Să vedem acum ce poate face Sheba!

Gwynne şi iapa o luară din loc într-o flacără de lumină aurie.

Mişcarea fustelor ei îi aminti de plimbarea din

Richmond Park. Doamne, asta se întâmplase cu doar două săptămâni în urmă? Îi dădu bice lui Zeus, iar calul porni la galop, dornic să îşi consume excesul de energie.

Chiar înainte ca grajdurile să dispară din raza lor vizuală, Duncan se uită înapoi şi văzu că William o urmărea din priviri pe Gwynne cu o admiraţie ostentativă. Acum putea urmări felul minunat în care călărea, precum şi frumuseţea ei.

Plimbarea până la zid le dădu timp să verifice ritmul cailor. La fel ca toţi caii lui Montague, erau minunat antrenaţi şi era o plăcere să îi călăreşti. Costau cât răscumpărarea unui rege, dar merita preţul pentru plusul de prestanţă pe care l-ar aduce la Dunrath.

Duncan se bucură de plimbare, conştient de faptul că, neplăcerile aveau să înceapă să se adune odată ce ajungeau în Dunrath. Nori ce se mişcau rapid dansau pe cer, întrerupând razele soarelui de vară târzie. Duncan se întinse pentru a alunga un nor purtător de ploaie, protejând tăcut splendida pălărie de culoarea prunei a doamnei sale.

Când ajunseră la dealul de sub zid, Gwynne încetini pasul calului ei.

— Trebuie să o am pe Sheba, spuse ea cu faţa îmbujorată de la plimbarea rapidă. Am avut o senzaţie ciudată de când am văzut-o – aproape ca şi cum minţile ni s-ar fi legat, iar eu am fost ea, văzându-mă şi dorind să fiu cu mine. Crezi că Montague o va vinde?

— O va vinde dacă îi vei zâmbi din nou, prezise Duncan. Un zâmbet şi o sumă fabuloasă de bani îşi vor atinge scopul. Şi eu simt la fel în privinţa lui Zeus. Şi imediat cum l-am văzut am ştiut că el e alesul. Îi este egal lui Thor întru totul.

— Atunci ţi-l voi cumpăra pe Zeus ca dar de nuntă.

— Nu este nevoie să faci asta! spuse el uimit. Tu însăţi eşti cel mai mare cadou pe care orice bărbat l-ar putea dori. Şi, în plus, Montague îţi va cere o avere.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Poate că nu trebuie, dar vreau eu. Aranjamentele matrimoniale mi-au lăsat şansa de a-mi controla propriii

bani, dragul meu. Nu am dreptul să cheltuiesc câţiva cu tine?

Nu putea nega logica ei.

— Foarte bine, accept plin de recunoştinţă. Mângâie din nou gâtul negru, strălucitor. Abia aştept să călărim spre Dunrath.

— La fel şi eu.

Ajunseră la zidul construit din blocuri masive de piatră şi care avea de două ori înălţimea unui bărbat înalt. Fară niciun cuvânt, îşi puseră caii să meargă încet pe poteca paralelă cu construcţia antică, Duncan imaginându-şi acele zile îndepărtate când scoţienii se ridicaseră împotriva celui mai mare imperiu pe care îl văzuse lumea şi câştigaseră.

— Este chiar mai impunător decât m-aş fi aşteptat, observă Gwynne. Dacă ne-am căţăra în vârful zidului, am putea vedea Scoţia?

— Nu, dar o zi de călărit ne va aduce în Ţinuturile de Jos. Care nu sunt chiar atât de joase. Dunrath se întinde în apropiere de Highlands.

— Îmi va prinde bine. Cu cât merg mai spre nord, cu atât mă simt mai vie.

Şi cu atât devenea mai frumoasă. Deşi făcuseră dragoste cu o seară în urmă şi în după-amiaza aceasta în trăsură, dorinţa lui pâlpâia cu o insistenţă dureroasă.

Dacă nu ar fi fost aşteptaţi înapoi la casă, ar fi tras-o de pe cal pentru a adăuga viaţă şi râset la amintirile pe care le păstrau despre anticul zid de piatră. Dregându-şi vocea, spuse:

— Ne întoarcem şi pornim negocierea? Jumătate din distracţie o reprezintă obţinerea unui preţ corect.

Ea zâmbi larg.

— Las pe seama ta această parte, lordul şi stăpânul meu.

— Trebuie să exersezi să fii reţinută, fetiţo, o sfătui el. Nu eşti convingătoare.

Râzând în hohote, ea începu să coboare dealul. El o urmă, gândindu-se că era cel mai norocos bărbat din Marea Britanie.

capitolul 13

Gwynne era bucuroasă că era încă vară, pentru că la Montague Hall trăgea curentul. Foarte tare. Iarna, pereţii erau îngheţaţi din cauza vântului nordic, dar în acest sezon un şal era suficient pentru a-i ţine de cald. În timp ce intră în salon la braţul lui Duncan, remarcă:

— Presupun că a venit vremea să mă obişnuiesc cu curenţi şi cu camere reci. Câţi locuitori din Dunrath mor de aprindere la plămâni în fiecare iarnă?

El chicoti.

— Noi, scoţienii, suntem destul de rezistenţi. După o iarnă în Dunrath, abia dacă vei mai băga de seamă frigul. Vei fi o scoţiancă sănătoasă şi viguroasă, net superioară fragilelor doamne saxone.

— Nu reuşesc să înţeleg cum confortul îl poate face pe cineva să fie inferior, spuse ea aspru. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne fie frig, nu ne-ar fi dat focul şi lâna.

Zâmbetul lui Duncan se lăţi, dar ea văzu că tânărul William părea speriat, ca şi cum soţul ei intenţiona să o ţină în condiţii mizere. Tare înfocat mai era tânărul William.

Ea îi zâmbi flăcăului, acceptă un pahar de vin de Xeres de la un lacheu, apoi îşi îndreptă atenţia spre Lady Montague, pe care nu o mai întâlnise până atunci. Femeia era voinică, o scoţiancă deloc frivolă, pe deplin capabilă să conducă o gospodărie plină de bărbaţi înnebuniţi după cai.

— Am înţeles că l-ai vrăjit pe soţul meu să ţi-o dea pe Sheba, zise ea şi îi aruncă o privire afectuoasă. Dintotdeauna s-a lăsat prostit de femeile frumoase.

— De aceea m-am căsătorit cu tine, fata mea. Ai fost cea mai frumoasă fetişcană din ţara de nord, spuse soţul ei cu o scăpărare în privire. Iar târgul pe care l-am încheiat cu

Ballister ne dă nouă primul mânz al Shebei.

Duncan ridică paharul.

— Un târg bun este unul în care ambele părţi sunt mulţumite. Fie ca toate târgurile noastre să fie aşa!

Toată lumea bău cu voioşie în cinstea acestui lucru. Apoi intrigile politice îşi iţiră capul urât. William ridică paharul şi spuse:

— Un toast pentru regele de peste apă!

Era un toast obişnuit în rândul iacobiţilor pentru Stuarţii exilaţi, iar cuvintele tânărului provocară o tăcere instantanee. Duncan spuse paşnic:

— Cred că George este acum în Londra, nu în Hanovra, dar să fie sănătos regele oriunde s-ar găsi.

Bătrânii Montague ar fi fost fericiţi să treacă mai departe, dar William spuse:

— Membrii Casei de Hanovra nu sunt regii noştri adevăraţi. Sunt germani inferiori şi proşti, nepotriviţi să se aşeze pe tronul britanic. Stuarţii sunt conducătorii noştri legitimi.

— William… interveni tatăl său, ca pentru a-l avertiza.

Ignorând avertismentul, William spuse sfidător:

— Scoţia a fost tratată abominabil de către Casa de Hanovra. Cu siguranţă niciun scoţian nu poate nega acest lucru.

Cuvintele lui William veneau ca o trădare de ţară, iar expresiile încordate de pe chipurile părinţilor lui arătau că ştiau asta. Dorind să schimbe subiectul, Gwynne îşi întrebă gazda:

— Familia Montague a crescut dintotdeauna cai de rasă sau dumneavoastră sunteţi primul?

Ignorând încercarea ei firavă de a distrage atenţia, William îi spuse lui Duncan:

— Să îl vezi pe prinţ înseamnă să recunoşti adevărata familie regală. Va veni ziua când întreaga Marea Britanie îl va recunoaşte.

Neliniştită, Gwynne înţelese că această conversaţie nu era doar despre politică, ci şi despre ea. William voia să o impresioneze şi să îl umilească pe Duncan. Prostul!

— Familia Stuart a avut şansa ei, spuse Duncan sec. Dacă James al II-lea ar fi condus ca un bărbat raţional şi nu s-ar fi convertit la catolicism, şi-ar fi păstrat tronul, dar a fost un prost, iar urmaşii lui s-au dovedit la fel de necugetaţi. Probabil că James Francis ar fi putut lua tronul când a murit regina Anne dacă s-ar fi mişcat mai repede şi ar fi trecut la protestantism, dar a lăsat această şansă să i se scurgă printre degete, şi acum a trecut vremea. Chiar dacă Charles Edward este hotărât, nu are suficient sprijin să răstoarne guvernul.

— Din nefericire, are sprijinul pentru a cauza multe morţi, spuse Lady Montague, încruntându-se. Haideţi să nu mai vorbim despre asta. E timpul să luăm cina.

Neclintit, William se răsti la Duncan:

— Trebuie doar ca prinţul Charles să pună piciorul în Anglia, şi iacobiţii se vor ridica de pretutindeni pentru a-l sprijini, aşa cum fac şi în Scoţia. Câţi bărbaţi se vor alia regelui de Hanovra când trupele lui vor începe să piardă bătălii?

— Când vei fi mai matur, vei înţelege că determinarea nu este o trăsătură bună pentru un rege, spuse Duncan cu o răceală letală. Cel puţin nu alături de credinţa că sângele regal îţi dă dreptul divin de a face orice vrei, chiar dacă este al naibii de prostesc. Un monarh plictisitor care îşi întreţine amantele şi îşi petrece cea mai parte a timpului pe continent e posibil să nu fie prea interesant, dar e un conducător mai sigur.

Ochii lui William scânteiară de furie, dar, înainte să poată oferi o nouă replică, tatăl lui răbufni:

— Dacă mai spui un cuvânt pe tema iacobiţilor, te voi cu trimite în camera ta, tinere! Acum, să mâncăm.

Îi oferi braţul lui Gwynne.

Gwynne se înfioră în sinea ei când văzu că faţa lui William deveni roşie. Voise să o impresioneze, şi, în schimb, fusese tratat ca un copil. Ea îi oferi rapid un zâmbet plin de înţelegere. El păru puţin mai uşurat şi îşi înclină capul înainte să se întoarcă pe călcâie şi să plece ţanţoş din încăpere, cu spatele drept ca lumânarea.

Gândindu-se că cina avea să fie mai relaxată fără prezenţa tânărului instigator, Gwynne îşi însoţi gazda în sala de mese.

— Nu e decât un băietan, Lady Ballister, spuse Lord Montague cu o expresie de nelinişte. Cuvintele lui nu trebuie luate prea în serios.

Grija lui era de înţeles. William era tânăr, dar totodată suficient de în vârstă pentru a fi executat pentru trădare şi pentru a conduce întreaga familie la dezastru. Cu o revoltă în Scoţia, autorităţile engleze nu ar fi prea indulgente.

Gwynne spuse pe un ton dătător de încredere:

— E un lucru obişnuit ca tinerii să aibă o atitudine romantică în legătură cu cauzele pierdute. Nu există niciun motiv ca noi să discutăm despre acest lucru în altă parte.

Expresia lui Montague se înseninã.

— Am ştiut că sunteţi o femeie cu judecată.

— Nu susţin politica, dar, ca toate femeile, nu am nevoie de război.

Lordul oftă.

— Când eram de vârsta lui William, consideram războiul un demers măreţ şi nobil. Luptă pentru dreptate! Arată-ţi curajul! Acum ştiu mai bine.

— Vă este teamă că va fugi şi se va alătura Tânărului Pretendent? întrebă ea încet.

Figura lui îndurerată reprezenta un răspuns sugestiv. Ea îi sugeră:

— Spuneţi-i că vreţi să cumpăraţi animale noi pentru reproducere şi trimiteţi-l undeva în India, în America sau în alt loc îndepărtat, unde poate avea aventuri ce nu implică un război civil.

O rază de interes apăru în ochii lui. Când îi trase scaunul, îi spuse:

— Este un sfat bun, Lady Ballister. Poate că exact asta voi face. Vă mulţumesc.

Zâmbetul lui era aproape îngrijorător de călduros, dar bărbatul se îndepărtă spre capul masei fără a mai spune ceva.

Având în vedere tensiunea creată de declaraţiile

politice ale lui William, cina decurse chiar bine. În afară de Gwynne, Duncan şi cei doi soţi Montague, la cină mai participară alţi şase membri ai gospodăriei, printre care fiul şi moştenitorul lor, George, şi soţia sa.

Obosită din cauza zilei lungi, Gwynne fu fericită când Lady Montague se ridică şi le conduse de acolo pe femei, pentru ca domnii să poată discuta liber. Gwynne se întrebă dacă bărbaţii aveau să se aventureze din nou în politică sau urmau a rămâne la subiecte mai sigure, precum caii.

Ea sporovăi cu doamnele doar atât cât să nu fie considerată nepoliticoasă, după care se retrase în dormitorul lor. După ce se schimbă în cămaşa de noapte şi îşi împleti părul, trase draperiile de la ferestre şi se duse la culcare, întrebându-se cât timp avea să treacă până să i se alăture şi Duncan. Ei bine, dacă adormea, el putea foarte bine să o trezească…

*

Mâna de pe umărul ei o aduse pe Gwynne într-o stare de vigilenţă somnoroasă. Ea zâmbi, întunericul făcând-o perfect conştientă că dorinţa plutea în aer, alături de un miros distinct de alcool.

— Vino în pat, dragul meu.

Se întinse spre Duncan şi atinse o faţă care nu îi era cunoscută. Trezindu-se deplin, întrebă:

— Cine e aici?

— Shhhh… Şoapta era insistentă. Am venit să te salvăm.

— William? Neîncrezătoare, se ridică în pat, adunând cuverturile spre ea. Lumina slabă de la fereastră arăta forma robustă a fiului celui mai mic al gazdei şi a unui tânăr mai masiv, îmbrăcat precum un servitor. A luat foc casa?

— Nu, nu, te voi salva de acel liberal neruşinat. Vino cu Jemmie şi cu mine, milady. Deschise geamul unui felinar pentru a face mai multă lumină. După ce înmână felinarul servitorului său, dădu la o parte cuverturile şi o trase pe Gwynne în picioare. Trebuie să ne grăbim înainte să fim

descoperiţi.

Ea simţi podeaua rece sub picioarele goale, dar abia dacă băgă asta în seamă din cauza modului consternant în care cei doi tineri se uitau la ea. În cămaşa ei de noapte din satin, reprezenta o privelişte potrivită doar pentru ochii soţului său. Roşind furioasă, apucă de pe un scaun halatul lui Duncan şi îl înfăşură în jurul ei.

Simţindu-se mai puţin expusă, spuse pe cel mai potrivit ton de contesă:

— Cum îndrăzniţi să intraţi în dormitorul meu? Nu am habar ce credeţi că faceţi, dar greşiţi amarnic. Ieşiţi din camera mea în această clipă şi mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic.

William clătină din cap. Ochii îi erau luminoşi de la un amestec de băutură şi nesăbuinţă.

— Nu pot să îl las să te aibă. Eşti o fată curajoasă dacă pretinzi că totul este bine, dar l-am auzit că a fost grosolan cu tine. Te-am văzut zâmbindu-mi, de parcă implorai să fii salvată.

Dumnezeule mare, probabil că în sinea lui de bărbat imatur a interpretat zâmbetele ei de compasiune ca un semn de interes!

— Ai înţeles totul greşit. Mă consider binecuvântată că îl am pe Ballister ca soţ şi nu am nevoie să fiu salvată. Îşi strânse mai tare halatul în jurul ei. Acum, plecaţi!

Faţa lui William se înăspri.

— Un liberal foarte fricos care îşi trădează propriul popor nu te merită! Când prinţul va cuceri Marea Britanie, vor fi onoruri şi bogăţii pentru cei care l-au sprijinit, şi te voi îngriji precum regina care eşti. Viaţa noastră va fi o aventură glorioasă.

Când ea încercă să se îndepărteze, William o prinse brusc în braţele lui şi dădu să o sărute. Ea reuşi să îşi întoarcă totuşi capul suficient de repede încât gura lui atinse obrazul ei, nu buzele. Revoltată, se eliberă, dar se împiedică de tivul halatului. Căzu rău, lovindu-se cu tâmpla de piciorul dur al patului.

În timp ce zăcea năucită pe podea, un accent rural

nordic exclamă cu oroare:

— Dumnezeule, prietene, ai omorât-o!

Nişte mâini înnebunite o întoarseră pe partea cealaltă şi cercetară zona zvâcnindă a capului ei. Putea să vadă şi să audă, dar nu putea să se mişte.

— Nu, este doar buimacă, spuse William uşurat. Va fi bine.

O înveli repede în pături şi o cără afară pe coridorul întunecat.

— Nu-ţi face griji, milady, fredonă el. Voi avea grijă de tine.

Imobilizată de pături şi de lovitura la cap, ea nici măcar nu putu să se împotrivească tinerilor nătângi care o răpeau. Cu toată concentrarea pe care o putu aduna, îi transmise un strigăt de ajutor soţului ei şi se rugă să fie îndeajuns de Protectoare încât acesta să ajungă la el.

*

Lui Duncan îi făcea plăcere discuţia cu Lord Montague şi cu ceilalţi bărbaţi ai gospodăriei. Erau oameni raţionali, la fel de alarmaţi de posibilitatea unui război civil pe cât era şi el. Poate că această revoltă urma a se stinge repede, înainte ca prea multe vieţi să fie nimicite.

Vinul de Porto trecu din nou pe la toţi mesenii, când, deodată, simţi o zvâcnitură ascuţită în minte. Gwynne? Obişnuit să-şi mascheze puterea, sfârşi ceea ce începuse să spună înainte de a analiza ceea ce simţise. Avea ca oare un coşmar? Probabil oboseala o făcuse să se bage mai repede în pat. Sau era împreună cu celelalte doamne şi se iscase o ceartă?

Gândindu-se că nu putea fi nimic serios, continuă conversaţia serii, dar îl rodea neliniştea. Într-un final, blestemându-se fiindcă se comporta ca un soţ îngrijorat, se ridică.

— Fiind căsătorit de mai puţin de două săptămâni, cred că voi merge să-mi caut mireasa.

George Montague, moştenitorul, se ridică şi înălţă

paharul.

— Pentru cea mai atrăgătoare doamnă din Scoţia!

— Cea mai minunată femeie din Europa!

— Afrodita renăscută!

— Cea mai frumoasă femeie din întreaga creştinătate!

Fiecare bărbat prezent sări în picioare şi ridică paharul, contribuind la discurs. Duncan îi privi uimit. Evident că el credea că Gwynne era cea mai frumoasă femeie din lume, dar era soţia lui. Aceste ovaţii fervente din partea unor domni respectabili, dintre care mulţi aveau la rândul lor soţii atrăgătoare, era de-a dreptul înfricoşătoare.

După ce acceptă toastul, se îndreptă spre salonul unde doamnele îşi serveau ceaiul. Intră şi se uită prin cameră, simţind nevoia să o vadă.

— Soţia dumitale s-a retras devreme, spuse Lady Montague. Nu trebuie să te grăbeşti – se va bucura de prezenţa ta oricând i te vei alătura.

Reuşi să zâmbească la remarca glumeaţă, dar neliniştea lui crescu şi se simţi iritat că pierduse timp cu discuţii banale. Imediat ce manierele îi permiseră, se retrase şi urcă iute câte trei scări deodată. Cu siguranţă că, atunci când simţise acea împunsătură, ea tocmai avusese un coşmar…

Intră grăbit în cameră, ţinând lumânarea sus, şi văzu că patul era gol, iar cearşafurile, mototolite. Păturile lipseau. Instinctiv, atinse o porţiune din piciorul patului şi ştiu că Gwynne se lovise chiar acolo. În mintea lui se formă imaginea lui Gwynne răpită de tânărul acela idiot.

Pentru o clipă, frica şi vina îl paralizară. Ştiuse că ceva nu era în regulă, şi, din cauza lipsei sale de acţiune, Gwynne fusese pusă în pericol. Era soţia lui, iar el nu reuşise să o protejeze.

Va avea timp să se învinovăţească mai târziu, acum trebuia să se străduiască să o găsească. Coborî în grabă în salon şi izbucni:

— Blestematul tău de fiu mi-a răpit soţia, îi spuse el cu duritate gazdei sale. Unde ar putea să o ducă?

Toată lumea se uita la el cu uimire.

— Este imposibil! exclamă Montague. Probabil că doamna ta a decis să facă o plimbare târzie, poate este la bucătărie sau la bibliotecă.

— Dormitorul a fost răscolit şi lipsesc păturile. Mergeţi să vedeţi!

Grupul porni în grabă pe scări în sus şi văzu dovada mută a camerei răscolite. Lady Montague îşi apăsă mâna peste gură, cu frica întipărită în ochi.

— Trebuie să fie o altă explicaţie, spuse Lord Montague de parcă încerca să se convingă pe sine. William nu este atât de imprudent încât să ia cu forţa soţia unui alt bărbat. Poate… poate că nu a fost silită. Sau poate că au intrat nişte hoţi…

— Dacă fiul vostru este nevinovat, aduceţi-l, mârâi Duncan. Odată ce vă veţi convinge că a comis această nelegiuire, mă veţi ajuta sau va trebui să merg singur după ea?

Montague îl trimise pe fiul său cel mare să verifice, în timp ce Duncan se plimba dintr-o parte a camerei în alta, nervos pentru timpul care se pierdea. Încercă să o contacteze pe Gwynne pentru a se asigura că era bine, dar era prea supărat pentru a reuşi o citire clară. Era în viaţă, de atâta era sigur, şi probabil nu era rănită serios, dar, în afară de asta, nu putea fi sigur de nimic.

După câteva minute care părură ore întregi, George se întoarse să raporteze:

— Atât William, cât şi Jemmie lipsesc şi se pare că William a împachetat câte ceva în grabă. Lipsesc trei cai, inclusiv cel al lui William.

Lady Montague îşi apăsă o mână în dreptul inimii.

— Băiatul ăla nătâng, nătâng. Vă rog, Lord Ballister…

Vocea ei se stinse într-un mod dureros.

Frica ei îl ajută pe Duncan să îşi controleze mânia.

— Nu voi încerca să îl omor, deşi o merită pe deplin. Aveţi vreo idee unde ar putea să o ducă?

— Există mai multe colibe sus pe deal, spuse George. Pentru că lumina lunii e scăzută şi călăritul ar fi dificil, poate a dus-o la una dintre ele şi aşteaptă lumina zilei.

— Arătaţi-mi o hartă.

Îi fu oferită una în biroul lui Montague. În timp ce George îi indică locaţia colibelor, Duncan îşi linişti mintea pentru a simţi unde putea fi Gwynne. „Acolo.” Îşi înfipse degetul arătător pe hartă.

— O duce la aceasta. Sunt sigur.

Familia Montague se holbă la el. Inventând o explicaţie care să-i justifice certitudinea, Duncan spuse:

— Presupun că vrea să li se alăture rebelilor. Dacă aşa e, coliba e în drumul lui. Montague, îmi poţi împrumuta câţiva dintre oamenii tăi?

Cu chipul cenuşiu, gazda lui dădu aprobator din cap.

— Voi trimite doi la fiecare colibă. Eu şi George te vom însoţi.

Duncan se întrebă dacă putea avea încredere ca ei să se ocupe de tânăra lor rudă nelegiuită şi decise că, în numele onoarei, putea. Deşi aveau să încerce, de asemenea, să protejeze băiatul de furia lui Duncan.

— Atunci vom pleca, spuse el încruntat. Şi dacă i-a atins fie şi doar un fir de păr…

Se întrerupse. În calitate de Protector, nu ar trebui să aibă gânduri ucigaşe. Dar dacă William o rănise pe Gwynne, Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui nechibzuit.

capitolul 14

Gwynne se trezi ameţită. Voci bărbăteşti ce vorbeau pe tonuri joase şi grăbite îi redeşteptară amintirile răpirii ei, aşa că îşi ţinu ochii închişi pentru a-şi evalua situaţia. Aerul era răcoros şi ceţos, iar ea era întinsă pe o suprafaţă dură. Pământ bătătorit acoperit cu o pătură împăturită, bănui ea.

Deschise puţin ochii şi văzu că era într-o colibă primitivă, cu pereţi de piatră şi podea de pământ. Un foc mic ardea în mijlocul camerei. Cea mai mare parte a fumului se unduia printr-o gaură a tavanului, dar rămânea suficient cât să-i înţepe ochii şi să-i irite plămânii.

William şi servitorul lui stăteau pe pământul tare, de cealaltă parte a focului. Probabil îşi reveneau din beţie, pentru că Jemmie spuse insistent:

— Trebuie să o ducem înapoi, prietene, înainte să i se remarce lipsa. Ballister ne va vâna şi ne va castra pentru asta.

— Nu! William se uita peste foc la captiva lui, iar vocea îi era pe atât de neînduplecată pe cât îi era chipul de aspru. Este a mea! Soţul ei este o brută ordinară care nu o merită. Mi-a zâmbit din străfundul sufletului. Mă doreşte la fel cum o doresc şi eu. Odată ce ne vom alătura prinţului şi armatei lui, vom fi în siguranţă. Cu ceva noroc, Ballister va muri în luptă, şi o pot lua să-mi fie soţie legitimă până la sfârşitul anului.

Gwynne se întrebă cât de mult avea să-i ia lui William să decidă că ar fi mai eficient să-l ucidă el însuşi pe Duncan decât să spere că acesta va deveni o victimă a războiului. Când îl văzuse prima oară pe băiat, i se păruse mai degrabă drăguţ şi cinstit, şi încă simţea asta, în ciuda obsesiei ciudate pe care o dezvoltase pentru ea. Cum de putuse interpreta cele două zâmbete pe care i le oferise ca o invitaţie de a fugi împreună?

Indiferent de explicaţii, acum era un potenţial pericol. Dacă se putuse convinge singur că un zâmbet prietenos însemna o manifestare a dorinţei, cât avea să-i ia oare să decidă că Gwynne tânjea după îmbrăţişările lui? Se înfioră la acest gând. Cu Duncan descoperise bucuria patului conjugal, iar gândul că trupul ei ar putea fi invadat de un alt bărbat i se părea dezgustător.

Ştia fără îndoială că Duncan urma să vină după ea, dar cât timp avea să-i ia? Nu mult, presupuse ea – un magician puternic ar trebui să îşi găsească cu uşurinţă soţia dispărută. Poate că, dacă se prefăcea în continuare adormită, Duncan ar putea ajunge înainte ca situaţia să devină neplăcută.

Prea târziu. Chiar când îşi închise ochii la loc, Jemmie spuse:

— Cred că este trează.

William se ridică, cât pe ce să dea cu capul de tavan, şi veni pe lângă foc.

— Cum te simţi, milady? Nu am vrut să fii rănită.

Gwynne luă decizia bruscă de a se purta cu aroganţa pe care o învăţase de la clasele de sus ale societăţii englezeşti. Trebuia să îl convingă că este inabordabilă.

Se ridică în şezut şi se înveli, cu o atitudine demnă, în halatul lui Duncan.

— Sunt profund dezamăgită, spuse ea glacial. Cum îndrăzneşti să mă răpeşti de sub acoperişul tatălui tău?! Îţi dezonorezi familia.

William se îmbujoră.

— N-am avut de ales. A trebuit să te salvez de acel om.

— Bineînţeles că ai avut de ales! Iar „acel om” este soţul meu. Nu trebuie să fiu salvată de el. Îşi miji ochii şi-l privi cu mânie. Eu şi Ballister am fost uniţi în ochii oamenilor şi ai lui Dumnezeu. Nu e treaba ta să ne separi.

Fu zguduit de vehemenţa ei.

— Poate că nu este, milady. Mâna lui William atinse pumnalul pe care îl avea asupra sa. Dar nu voi renunţa la tine.

Era perfect conştientă de cât de mare era el şi de cât de schimbătoare îi era starea. Oare Jemmie avea să încerce să prevină violenţa împotriva ei sau urma să i se alăture lui William? Nu voia să afle.

— Du-mă înapoi la soţul meu acum. Nu am niciun interes pentru prinţul tău preţios, cum nu am nici pentru tine.

Chipul lui William se schimbă.

— Odată ce îl vei cunoaşte pe prinţul Charles, vei trece de partea lui. Este atât de grandios, şi totuşi atât de binevoitor. Nu ca regele acela hanoverian nepoliticos şi răutăcios care stă îmbufnat în Londra. Se aplecă şi îi luă mâinile, săltând-o în picioare. În curând îmi vei fi recunoscătoare pentru că te-am dus spre o viaţă nouă şi glorioasă.

Gwynne încercă fără succes să îşi smucească mâinile

ca să şi le elibereze.

— Sunt fericită cu viaţa pe care o am!

— Atunci te voi face să te răzgândeşti. Se uită la chipul ei, tânjind. Eşti atât de frumoasă! Atât de irezistibil de frumoasă…

Gura lui se năpusti asupra gurii ei cu o dorinţă flămândă.

Gwynne icni, luptându-se cu el, fără a fi capabilă să se retragă, căci era lipită cu spatele de perete. „Duncan…!”

Uşa se trânti de perete, iar soţul ei intră brusc în colibă, precum o furtună cu tunete, cu Lord Montague în spatele său, iar George Montague, un pas mai în spate. Mantia neagră a lui Duncan se umflă impresionant, în timp ce camera se umplu de puterea lui. Era întunecat şi impunător, deopotrivă splendid şi înfricoşător, dar privirea liniştitoare pe care i-o oferi era plină de tandreţe. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese atât de fericită să vadă pe cineva.

Traversând coliba din trei paşi, tună:

— Naiba să te ia, băiete! Ar trebui să te omor pe loc!

William îşi mişcă repede capul dintr-o parte în alta, în timp ce Jemmie fugi spre colţul cel mai îndepărtat al colibei.

— Îi e mai bine să fie amanta mea decât soţia ta, Ballister, zbieră William, dar vocea îi tremura.

— Eşti un tânăr prost şi naiv care ar merita să i se gătească ficatul şi bojocii în tocană, urlă Duncan în timp ce îl împinse pe William de lângă Gwynne. Dar, de dragul părinţilor tăi, am să te cruţ.

— Mă consideri un adversar slab? Am să-ţi arăt eu ţie!

Umilit, William îşi smulse pumnalul şi se năpusti asupra călăului său.

Duncan se feri de atacul lui, dar coliba mică îi limită mişcările, iar lama îi pătrunse în antebraţul stâng. Deşi se făcu cenuşiu la faţă, îi prinse pe William de braţ şi îl răsuci cu sălbăticie, izbindu-l pe tânăr de un zid de piatră. În timp ce Lord Montague îşi ţinu răsuflarea din cauza fricii, George înşfăcă pumnalul fratelui său mai mic, apoi îi prinse mâinile la spate pentru a preveni noi atacuri. Gwynne presupuse că el spera ca dezarmarea lui William să-l împiedice pe

Duncan să comită o crimă.

Duncan însă nu mai era interesat de William. Se întoarse spre Gwynne, iar ea se aruncă în braţele lui cu o uşurare ameţitoare.

— Slavă Domnului că ai venit, spuse ea epuizată.

— Ţi-a făcut rău, fetiţo?

Ea clătină din cap.

— Când a venit să mă răpească, am alunecat şi m-am lovit de pat, dar a fost un accident. Nu… nu a avut timp pentru a face mai mult.

El o strânse şi mai tare în braţe. Îi luă o clipă până îşi dădu seama că era pe punctul să se prăbuşească.

— Eşti rănit.

Vocea lui scăzu până deveni aproape de neauzit.

— Pumnalul… fier.

Aproape uitase de sensibilitatea magicianului vremii faţă de fier, pentru că nu discutaseră încă subiectul de când se căsătoriseră. Totuşi, privind în urmă, îşi aminti de cele câteva împrejurări în care el evitase fierul. Faptul că un obiect de fier în străpunsese carnea trebuie să fi fost dureros şi istovitor, chiar dacă rana nu era serioasă. Şi poate că şi o rană uşoară era periculoasă pentru el – nu dăduse niciodată peste o asemenea chestiune în studiile ei.

Îl întoarse, îl sprijini de perete şi îi examină rana.

Deşi rana sângera abundent, părea superficială şi nu ar trebui să creeze probleme decât dacă fierul îl otrăvea în vreun fel.

— Trebuie să dai deoparte mantia şi haina ca să îţi pot lega rana până ajungem la castel.

Abia răsuflând, el spuse:

— Pune mâna peste rană şi apăsă tare pe ea. Va anula efectul fierului.

Ea se temea că ar putea să îl rănească, dar totuşi făcu întocmai ce-i ceruse, apăsând tare pe carnea rănită. La început, sângele se strecură printre degetele ei, dar apoi culoarea începu să revină pe chipul lui.

— Este o rană serioasă? întrebă Lord Montague îngrijorat.

— Nu, răspunse chiar Duncan. Gwynne are grijă de ea. Privi la William, ale cărui mâini erau acum legate la spate. Băiatul se holba la podeaua de pământ, iar expresia lui îi trăda deopotrivă frica şi furia apăsătoare. Cu cât îl trimiţi mai repede pe flăcău în colonii, cu atât mai bine. Nu îl vreau la o distanţă mai mică de o mie de kilometri de soţia mea.

— Nu vei depune plângere? întrebă Lord Montague uşurat.

Duncan clătină din cap.

— De dragul tău şi al familie tale şi pentru că Gwynne nu este rănită, nu o voi face. O lumină ciudată îi apăru în privire. Înţeleg de ce ar deveni cineva fermecat de mireasa mea, dar ţine-l pe William departe de Marea Britanie până învaţă că un bărbat adevărat nu acţionează lăsându-se pradă impulsurilor.

— Va fi cum îmi ceri tu. Lord Montague îşi înclină capul spre Gwynne. Dacă sunteţi de acord, Lady Ballister.

— Sunt de acord.

Gwynne nu voia ca băiatul să moară, dar spera să nu îl mai vadă niciodată.

Efectele apăsării ei începeau să se vadă, aşa că legă cu mâini tremurânde braţul soţului ei cu o eşarfă lungă, pe care George i-a oferise în tăcere. Sângerarea aproape că se oprise, iar chipul lui îşi recăpătase culoarea, dar trebuia să vorbească mai târziu cu el despre reacţia la fier. În calitate de soţie a lui, trebuia să ştie la ce să se aştepte.

Montague se întoarse spre servitorul fiului său, care încerca din răsputeri să pară că e parte din zid.

— Cu Jemmie ce facem?

— El nu m-a rănit, zise Gwynne. Nu părea prea fericit să fie amestecat în răpire, dar nu voia să fie neloial stăpânului său.

Jemmie îi aruncă o privire recunoscătoare, iar Montague aprobă din cap şi se întoarse. Cu ceva noroc, servitorul nu avea să fie trimis în colonii cu William. George îşi ridică fratele în picioare.

— E timpul să mergem acasă.

Duncan îi puse mantia pe umeri lui Gwynne şi o conduse afară din colibă. Ea evită să se uite la tânărul care o răpise. Se întrebă cu amărăciune dacă avea să mai îndrăznească vreodată să se arate prietenoasă cu străinii.

*

Duncan şi Gwynne abia dacă vorbiră pe drumul de întoarcere spre castel, dar el o supraveghea cu atenţie. Umflătura de la tâmpla ei, unde se lovise de piciorul patului, avea o culoare îngrijorătoare, dar călărea cu capul sus şi cu spatele drept. Cu mantia lui unduindu-se în aerul nopţii, arăta ca o prinţesă războinică revenind din luptă.

Soarele de vară răsărea devreme în ţinuturile acestea nordice, şi, când în sfârşit ajunseră în dormitorul lor, cerul era deja luminat în est. Patul fusese aranjat din nou cu pături curate, şi Lady Montague trimisese servitoarea cu o tavă de ceai fierbinte şi cu mâncare. Probabil era recunoscătoare să îşi vadă fiul cel mic neatins.

După ce servitoarea plecă, Gwynne aruncă mantia pe un scaun, apoi atinse obosită piciorul patului în locul unde se lovise cu capul.

— Şi când te gândeşti că aseară nu voiam decât câteva ore de somn. În schimb, m-am ales cu o aventură.

El îşi strânse braţele în jurul ei şi îşi odihni fruntea pe a ei.

— Aventurile sunt supraapreciate. Aş prefera oricând un somn bun.

Îşi împreună mâinile în jurul lui.

— Slavă Domnului că m-ai găsit atât de repede. Dacă aţi fi ajuns numai cu câteva minute mai târziu…

Se cutremură. O îmbrăţişă şi el, urând ideea că dezastrul fusese la un pas de-a se petrece.

— Vrei nişte ceai? Oricât tânjesc după patul nostru, trebuie să vorbim.

— De acord.

Gwynne turnă câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare, iar aburul se ridică în aerul răcoros al dimineţii. Chiar şi cu

părul încâlcit şi îmbrăcată în halatul lui fără formă, i se părea dureros de frumoasă.

După ce îi înmână ceaiul, luă un scaun şi ţinu ceaşca în căuşul palmelor.

— Reacţia ta la fier a fost înfricoşătoare. Ai fost în… în pericol de moarte?

Duncan se cufundă în scaunul din partea opusă.

— Riscul de a muri de sabie nu e mai mare în cazul meu decât în cazul oricărui alt bărbat, dar atingerea fierului mă slăbeşte. Nu numai că îmi blochează puterea, dar îmi reduce forţa fizică, chiar dacă rana este minoră, cum a fost aceasta.

Ea încuviinţă din cap gânditoare.

— Nu e de mirare că ai fost atât de atent să ţii fierul la distanţă şi nu ai vrut să vorbeşti despre sensibilitatea ta. Nu se face ca duşmanii tăi să îţi cunoască slăbiciunea.

Duncan se încruntă, încuviinţând.

— Pericolul adevărat este că, într-o situaţie ca noaptea trecută, fierul m-ar face incapabil să mă apăr – sau să te apăr pe tine.

Gwynne luă o înghiţitură din ceaiul ce se răcea.

— Ţi-am simţit puterea ameninţătoare când ai intrat în colibă. Ai folosit vreo vrajă pentru a-l controla pe William?

— Eram atât de furios, încât, dacă aş fi folosit o vrajă direct împotriva lui, probabil aş fi comis o crimă. În schimb, am folosit o vrajă ca el şi servitorul său să nu fie tentaţi să lupte. A funcţionat la Jemmie, dar William era prea obsedat de tine pentru a putea fi controlat în întregime. Oftă. În ciuda nelegiuirii sale, să îl omor ar fi fost greşit, căci nu este pe de-a-ntregul vinovat de ceea ce s-a întâmplat.

Gwynne se îndreptă, cu o privire revoltată.

— Crezi că eu l-am încurajat pe băiatul ăla prostuţ?

Era suficientă lumină să fi poată vedea conturul pur îl siluetei ei în faţa ferestrei.

— Nu în mod intenţionat. Nu te-ai putut abţine.

— Sunt chiar aşa dornică să flirtez? întrebă ea neliniştită. Nu aş fi crezut asta.

— Te-ai purtat cu o cuviinţă desăvârşită. Zâmbi fără pic de amuzament. Sunt un prost că nu mi-am dat seama mai devreme de ceea ce se întâmpla. Toate semnele erau acolo. De fapt, de la început am simţit că aveai rezerve neexploatate de putere, dar ai fost atât de sigură că nu ai nicio abilitate magică, încât mi-am ignorat instinctele.

Ea se încruntă.

— Nu am nicio putere, în afara unei firave intuiţii şi a unor momente rare de previziune. Nu mai multe decât orice muritor.

— Ba dimpotrivă, dulceaţă. Cu o curiozitate epuizantă, se gândi la complicaţiile care îi aşteptau. Eşti o vrăjitoare. De aceea nu ţi-a putut rezista William.

capitolul 15

Gwynne rămase cu gura căscată.

— Crezi că sunt o vrăjitoare care poate să-i scoată din minţi pe bărbaţi? Am avut câţiva admiratori, dar Lady Bethany are mai mulţi, şi e cu cincizeci de ani mai bătrână ca mine.

— În Lady Beth există mai mult decât un strop de vrăjitorie, fu de acord Duncan. Dar, în această zonă a puterii, nu e nimic în comparaţie cu tine. Sigur ai studiat vrăjitoarele. Care este cel mai frapant aspect al puterii lor?

Se gândi la ceea ce citise în legătură cu acest subiect.

— O fărâmă de vrăjitorie e un lucru comun printre femeile Protectoare, dar vrăjitoarele adevărate sunt foarte rare – apare doar una la o generaţie sau două. Puterea lor e latentă cât timp sunt fecioare. E trezită doar după ce se culcă prima dată cu un bărbat.

Acestea erau informaţiile, dar Gwynne nu putea să le pună în legătură cu ea însăşi. Banala Gwyneth Owens să fie o vrăjitoare? Era absurd!

Privirea lui Duncan deveni distantă, iar ea îşi dădu seama că el o studia nu ca un soţ, ci ca un magician.

— Am simţit în tine o mare pasiune încă de la prima noastră întâlnire, şi, chiar şi aşa, am fost uimit să văd cât de senzuală şi de irezistibilă este mireasa pe care mi-am luat-o. Începând cu noaptea nunţii noastre, puterea ta s-a aprins. Îi fascinezi pe toţi bărbaţii care te văd.

— Nu că n-aş fi observat asta, spuse ea cu asprime.

— Ne-am căsătorit de curând şi am pornit la drum, aşa că lucrul acesta nu este evident. Dar am văzut felul în care se uită bărbaţii la tine de fiecare dată când se opreşte trăsura noastră. Când beam vin de Porto aseară, fiecare bărbat de la masă a ţinut un toast înflăcărat în cinstea frumuseţii şi a senzualităţii tale. El zâmbi ironic. A fost al naibii de neliniştitor. Atunci am bănuit pentru prima oară ce eşti. Mi-am dat seama de adevăr când te-a răpit William. El doar poseda combinaţia potrivită de tinereţe, pasiune şi nechibzuinţă pentru a se convinge singur că aveai nevoie să fii salvată de mine.

— Cum face din mine o vrăjitoare nerozia lui tinerească? întrebă ea, exasperată. Mă bucur că soţul meu mă găseşte atrăgătoare, dar cred că pur şi simplu îţi imaginezi că alţi bărbaţi mă admiră mai mult decât o fac în realitate.

— E adevărat că William e tânăr, dar nu a mai făcut niciodată ceva atât de prostesc. A fost nevoie de putere vrăjitorească pentru a-l face să-şi piardă minţile. Dar există şi alte dovezi, dacă nu eşti convinsă. Se frecă la bandajul nou pe care Lady Montague i-l aplicase. Când puterea unei vrăjitoare se trezeşte, nu se reduce la capacitatea de a fermeca bărbaţii. Când ne-am apropiat de colibă, strigătele tale mentale de ajutor aveau atât de multă putere în spatele lor, încât mi-au biciuit mintea asemenea strigătelor de vânătoare ale vulturilor. Al naibii de neliniştitor. Pun pariu că ai simţit şi alte manifestări de putere de când ne-am căsătorit.

Ea făcu ochii mari în timp ce se gândi la trecutul recent.

— Ai dreptate, vigilenţa mea a crescut în multe feluri. Îţi simt puterea mai pregnant şi… ştiu mai multe despre

oamenii din jurul meu. Nu am remarcat asta întrucât căsătoria a schimbat atât de multe lucruri în viaţa mea.

— Schimbările de-abia au început. Duncan puse deoparte ceaşca sa goală de ceai, apoi se ridică şi îşi dădu jos haina şi vesta, degetele lui obosite de-abia dibuind nasturii. Cred că vom avea o călătorie nebună. Mă simt de parcă aş fi invitat o pisică de casă în salonul meu, şi că s-a transformat într-o tigroaică.

Gwynne… o tigroaică? Ei chiar îi plăcu ideea.

— Chiar am puteri? Ce grozav!

Îşi dădu capul pe spate şi râse cu o încântare pură, năucitoare. Nu era un om de rând fără putere. Avea puteri magice!

— Grozav, dar şi primejdios, spuse el cu blândeţe. Puterea vrăjitorească este o sabie cu două tăişuri. Ai putere asupra bărbaţilor, dar, dacă nu înveţi să o controlezi, rişti să-i înnebuneşti de poftă trupească şi devii o victimă, aşa cum s-a întâmplat cu William.

Cuvintele lui îi domoliră exuberanţa.

— Risc să fiu răpită din nou? Se gândi la forţa tânărului şi la cât de uşor i-ar fi fost să o supună în vâltoarea obsesiei lui. Ce gând îngrozitor!

— E un pericol cât se poate de real. Sau poate un bărbat chipeş şi fermecător te-ar putea seduce mai degrabă decât să te fure împotriva voinţei tale.

El vorbea cu relaxare, dar ea recunoscu în vorbele lui exprimarea unei temeri reale. Cât de ciudat era faptul că omul care stăpânea furtunile putea să fie atât de nesigur în privinţa propriei lui puteri de a cuceri inima unei femei.

— Arhivele sunt foarte clare: să fii vrăjitoare nu înseamnă să-ţi fugă ochii după alţii, spuse ea cu fermitate. Tu eşti soţul meu. Cum aş putea să vreau un alt bărbat?

Ea privi fascinată cum neliniştea lui nerostită dispăru. Nu, de fapt nu privise, ci mai degrabă simţise schimbarea lui emoţională. Avusese dintotdeauna o oarecare capacitate de a simţi emoţiile – cele mai multe dintre femei o aveau, acum, această abilitate era mult mai pregnantă.

El îşi trecu o mână obosită prin părul brunet.

— Cum nu am mai cunoscut până acum o vrăjitoare, ştiu foarte puţine lucruri despre ele. Ce îţi spun cărţile despre acest fel de putere?

— Nu am studiat subiectul în profunzime deoarece vrăjitoarele sunt rare. Cu siguranţă nu am crezut niciodată că informaţiile vor avea vreo importanţă pentru mine.

Se duse spre oglindă şi se privi lung. I se părea ei sau imaginea din faţa ei părea a unei femei pline de viaţă, care atrăgea atenţia chiar dacă trăsăturile ei erau în continuare cele ale lui Gwyneth Owens? Da, exista o diferenţă, hotărî ea. Chiar şi istovită, cum se simţea acum, energia ei prezenta o strălucire cu totul nouă. O calitate care atrăgea privirile celorlalţi de fiecare dată când intra într-o încăpere.

„Puterea vrăjitoarelor este o sabie cu două tăişuri.” Lucrul acesta fusese dovedit cu prisosinţă în noaptea precedentă. Acum, când îi devenise limpede că avea această putere, trebuia să înceapă să se antreneze cât mai repede posibil.

— Biblioteca din Harlowe conţine un jurnal ţinut de o vrăjitoare pe nume Elizabeth Jameson, care a murit acum aproximativ o sută de ani. Nu am citit niciodată jurnalul deoarece scrisul era dificil şi subiectul nu mă interesa în mod deosebit, dar îl voi ruga pe Brecon să mi-o trimită. Poate reuşesc să învăţ ceva despre cum îşi controla energia de vrăjitoare.

— Pe lângă asta, vei avea nevoie şi de cunoştinţe despre cum să stăpâneşti oricare alte puteri apar. Preferabil înainte să stârneşti un război. Zâmbi uşor. Bănuiesc că Elena din Troia era o vrăjitoare care nu învăţase să se controleze.

Gwynne se strâmbă.

— Acesta nu e tocmai un gând încurajator.

— Chiar deloc. Atmosfera e tensionată fără a o mai adăuga şi pe Elena din Troia.

Expresia sumbră de pe chipul lui Duncan îi reaminti de potenţialul dezastru care ameninţa ambele lor naţiuni. Era posibil ca destinul ei să aibă ceva de-a face cu readucerea păcii?

Ce gând măreţ! Ea nu avea magie, ci era pur şi simplu o femeie cu puteri în devenire. Dar ar putea juca un rol în revoltă. Dumnezeule, dacă trebuia să-l seducă pe prinţ şi să-l convingă să se întoarcă la Roma? Cu siguranţă nu!

Destinul o făcu să se gândească la primul ei soţ. Se linişti.

— Acesta e motivul real pentru care Emery nu s-a culcat cu mine! Nu din cauză că nu m-a dorit sau fiindcă a vrut să evite să mai aibă şi alţi copii. Ştia că eram o potenţială vrăjitoare şi nu a vrut ca puterea să-mi fie trezită prea curând.

— Lord Brecon era un bărbat înţelept. Căsătoria cu el te-a protejat suficient de mult încât să creşti în putere. Trebuie să fi fost dificil pentru el să păstreze distanţa ştiind ce ai fi devenit dacă te-ar fi dus în patul său.

Rămasă fără cuvinte, Gwynne dădu aprobator din cap. Ar fi fost o greşeală atât de mare dacă Emery s-ar fi culcat cu ea? I-ar fi plăcut să fie nu doar tovarăşa lui, ci şi iubita lui. Cu siguranţă i-ar fi putut oferi plăcere în ultimii lui ani de viaţă. Dar îşi aminti vag că citise undeva că între vrăjitoare şi primul iubit se crea o legătură foarte puternică, iar Emery trebuie să fi simţit că asta ar fi intrat în conflict cu destinul ei. Cu siguranţă avea o legătură profundă cu Duncan, în ciuda reticenţei ei iniţiale în privinţa lui.

Cuvintele lui Duncan o smulseră din reverie.

— Ai îndeajuns de multă energie încât să încerci să-ţi testezi din nou puterile? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Sunt îngrozitor de obosită, dar şi prea entuziasmată ca să dorm.

El scoase din bagajul său o cutie mică, emailată, în timp ce ea admiră modul în care pantalonii de călărie i se mulau pe picioarele lui puternice şi felul în care cămaşa îi scotea în evidenţă umerii largi. Ea descoperea acum că una dintre plăcerile căsătoriei era acea intimitate delicioasă dată de faptul că-şi vedea soţul îmbrăcat în ţinute de zi cu zi.

El deschise cutia şi scoase din ea un disc făcut dintr-

un material fumuriu, transparent, cu margini din argint prelucrat. Fără niciun cuvânt, îi înmână ei discul. Era o sticlă pentru prezis viitorul. De îndată ce discul îi atinse palma, ea spuse:

— E încărcat cu energia ta. Chiar vrei să încerc să-l folosesc? Sticlele de prezis viitorul sunt atât de personale.

— Dacă putem împărţi un pat, putem împărţi şi o sticlă de prezis viitorul. Se aşează din nou în partea opusă ei. Aceasta este din obsidian şlefuit şi reprezintă o copie a sticlei lui Isabel de Cortes.

Gwynne încercase de mai multe ori să prezică viitorul, dar nu văzuse nimic. Ea simţi că în seara aceasta lucrurile aveau să stea altfel. Vedea deja umbre mişcându-se în interiorul sticlei vulcanice fumurii. Străvechi şi puternic, format în focul pământului, despre obsidian se spunea că era cel mai bun material pentru prezis viitorul.

— Ce s-a întâmplat cu sticla lui Isabel? S-a pierdut sau s-a spart?

— Nu, se găseşte încă printre comorile din Dunrath, dar nu a mai arătat nimic după moartea ei.

Acest lucru se potrivea cu ceea ce Gwynne ştia despre geniala şi încăpăţânata Isabel. Probabil blestemase sticla să se închidă când se afla pe patul de moarte.

— Ştiu teoria prezicerii viitorului, dar nu sunt foarte sigură de unde să încep. Ce ar trebui să caut?

— De ce să nu te uiţi la William Montague şi la destinul său? Acesta e un subiect care cu siguranţă are foarte multă energie în jurul său.

Ea strâmbă din nas.

— Într-adevăr. Acum mă relaxez, îmi liniştesc mintea şi mă gândesc la ce aş vrea să văd?

El dădu aprobator din cap, deşi nu era mai deloc necesar. Orice copil Protector cunoştea principiile prezicerii viitorului. Pentru o clipă, Gwynne îşi aminti numeroasele ei eşecuri.

De data aceasta avea să fie diferit. Închise ochii şi îşi potoli gândurile ameţitoare. Când ajunse la o stare de calm, formulă în minte o întrebare în legătură cu starea mentală

a lui William. Care era viitorul lui?

Preţ de câteva secunde, nimic. Apoi mintea îi fu umplută de lumină. Deschizând ochii, privi în sticla de prezis viitorul şi îl văzu pe William. Îşi dădu seama că imaginea nu era tocmai în sticlă. Era mai degrabă în mintea ei, şi obsidianul, într-un fel sau altul, o aduse în prim-plan.

— Se află într-o cameră fără ferestre, undeva în partea de jos a castelului – cred că e vorba despre o magazie. Sunt acolo rafturi, saci şi butoaie. Tatăl lui l-a închis acolo ca să nu poată să fugă şi să se alăture rebelilor, dar mama lui s-a îngrijit să aibă mâncare, băutură şi pături.

— Poţi să vezi şi alte detalii?

Ea se concentră, apoi îşi muşcă buza.

— Stă pe burtă pe pături şi plânge. E convins că şi-a distrus viaţa. Nu poate să mă aibă, şi-a făcut de ruşine familia şi va fi izgonit, căzând în dizgraţie. Doamne, Dumnezeule, săracul băiat! Dacă… dacă ar avea pumnalul asupra sa, l-ar folosi să-şi taie gâtul.

Tristeţea durerii lui se năpusti asupra ei cu forţa unei pedepse.

— Nu lăsa energia emoţională a ceea ce prezici să-ţi otrăvească propriile emoţii! spuse Duncan cu asprime. Acesta este un pericol foarte real. Trebuie să păstrezi distanţa între tine şi ceea ce vezi. Protejează-te cu lumină albă, astfel încât furia şi disperarea altora să nu te poată atinge.

Ea respiră adânc o dată, de două ori, de trei ori, în timp ce îşi reprezentă cu ochii minţii scutul de lumină din jurul ei. Deşi studiase toate aceste tehnici, punerea lor în practică era cu totul altceva.

— Te afli din nou în echilibru? După ce ea confirmă, Duncan continuă: Încearcă să te uiţi la viitorul lui William. Dacă există o posibilitate reală ca el să se sinucidă, trebuie să luăm măsuri pentru a evita asta.

O apucă tremurul la gândul că poate avea să vadă cadavrul lui William, dar Duncan avea dreptate: dacă sinuciderea reprezenta un lucru posibil ce putea fi

împiedicat, ei trebuiau să acţioneze. Ar fi tragic ca un tânăr să-şi irosească viaţa din cauza unei greşeli stupide.

„Ce îi rezervă viitorul lui William?”

Răsuflă uşurată când simţi că el urma să treacă peste această perioadă întunecată fără să încerce să se autodistrugă.

— Lord Montague se va mişca foarte rapid şi îl va scoate din Marea Britanie – în mai puţin de două săptămâni, cred. Va merge… într-un loc călduros, tropical. Se încruntă, întrebându-se unde. Jamaica, poate.

— Va sta acolo mult timp sau se va întoarce să se alăture noii revolte?

Întrebările lui Duncan încurajau aflarea de noi informaţii.

— Va fi tentat să se întoarcă să-l sprijine pe prinţ, dar dorinţa lui de a-şi răscumpăra greşelile faţă de familie este mai puternică. Va prelua administrarea unei plantaţii de trestie-de-zahăr deţinute de tatăl său. Va lucra din greu şi, cu timpul, va ajunge să iubească Indiile.

— Îşi va reveni de pe urma obsesiei legate de tine?

— Înainte chiar de a ajunge în Indii, nu-şi va mai aminti de ce a simţit o asemenea dorinţă nestăpânită de-a mă răpi – i se va părea asemenea unui vis urât.

Apăru o nouă imagine: tânărul şi voinicul William şi o femeie tânără, blondă, cu ochi mari, plini de admiraţie.

— Acolo va cunoaşte o fată – fiica unui alt proprietar de plantaţie, cred. Încordarea ei se transformă într-un zâmbet. Vor fi fericiţi împreună. Vor avea copii şi vor face vizite ocazionale în Anglia să-şi vadă familia, dar Indiile vor fi casa lui William.

— Aşadar, ceea ce pentru flăcău pare acum un dezastru, pe termen lung va deveni o binecuvântare. Duncan clătină din cap. A fost o prezicere remarcabilă. Dacă poţi să vezi atât de clar la doar câteva zile după trezirea capacităţilor tale, vei fi unul dintre cei mai buni prezicători din Marea Britanie atunci când vei ajunge la putere deplină.

Gândul acesta era neliniştitor. Ea îi înmână discul de

obsidian înapoi soţului său.

— Am fost atât de bună doar pentru că subiectul mă priveşte îndeaproape.

Privirea lui dădea de înţeles că el ştia mai bine, dar nu o contrazise, ci vârî la loc în bagaj sticla de prezis viitorul.

— Vom începe mâine pregătirea ta, în timp ce vom merge călare spre Scoţia, dar acum s-a crăpat deja de ziuă şi trebuie să dormim. Dacă nu cumva eşti în continuare prea euforică?

— Nu, prezicerea viitorului mi-a secat toată energia.

Se ridică, înăbuşindu-şi un căscat.

În ciuda oboselii, se trezi studiindu-se singură, acum, când ştia că era o vrăjitoare, îşi dădu seama că un curent puternic de energie senzuală plutea în jurul ei asemenea unui râu invizibil. Putea deja să-i dea o formă şi, într-o oarecare măsură, să-l direcţioneze. Odată cu trecerea timpului, măiestria ei avea să sporească.

Cea mai importantă lecţie urma să fie folosirea energiei astfel încât bărbaţii să fie cuprinşi de uimire şi de respect, în loc să fie stăpâniţi de o poftă trupească greu de ţinut în frâu. Mai bine să fie urcată pe un piedestal decât să fie aruncată pe şaua unui cal.

Îşi privi soţul contemplativ, întrebându-se dacă putea. I se folosească de acea senzualitate în ciuda oboselii ei. Cu toate că existau multe tehnici pentru mânuirea puterii şi crearea de vrăji, principiul de bază al folosirii magiei era reprezentarea cu ochii minţii a obiectivului urmărit şi apoi direcţionarea voinţei cuiva spre acel obiectiv.

În timp ce se lăsă purtată spre pat, îşi imagină o pasiune irezistibilă, vârtejurile pornind de la ea şi învârtindu-se în jurul lui Duncan. Privi peste umăr, în acelaşi timp simţind şi imaginându-şi o dorinţă fierbinte şi delicată…

Bineînţeles, el îşi dădu de îndată seama.

— Eşti o vrăjitoare neruşinată, spuse el, dar în vocea lui se simţea amuzamentul. O prinse de umeri şi o întoarse spre el. În ochii lui erau fulgere, iar privirea cu şi care o fixă stârni pulsaţii fierbinţi, lichide în interiorul ei. În timp ce

dezlegă halatul prea larg pe care ea continua să-l poarte, el spuse: înveţi trucurile vrăjitoriei cu o viteză alarmantă.

— Şi asta e rău, din moment ce ne bucurăm amândoi atât de mult de rezultatele ei? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

— Nu am spus că e rău. Îi trase halatul de pe umeri, în timp ce materialul greu se adună în jurul gleznelor ei, se aplecă pentru a-i săruta scobitura golaşă de deasupra marginii cămăşii de noapte, provocându-i fiori de placere. Sunt binecuvântat şi în acelaşi timp blestemat să te am de soaţă, iubito. Eşti pasiune şi împlinire – dar, până când vei învăţa să-ţi stăpâneşti puterile, va trebui să te apăr asemenea unui dragon.

— Faptul că alţi bărbaţi mă doresc nu înseamnă că şi eu îi doresc pe ei. Îşi trecu mâinile pe după gâtului lui, oboseala ei profundă fiind alungată de asaltul pasiunii.

O vrăjitoare este la fel de afectată de dorinţa pe care o stârneşte ca bărbaţii din jurul ei. Învaţă-mă ce trebuie să cunosc, scumpul meu însoţitor.

— Cred că deja m-ai depăşit.

O luă în braţe şi o aşeză pe pat, apoi se întinse şi el, astfel încât trupul său greu o prinse captivă pe salteaua moale, în timp ce îi sărută curba fină a gâtului.

— Atunci ar trebui să mă port ca o tigroaică.

Râzând, se prinse cu mâinile de pieptul lui şi îl rostogoli pe spate, delectându-se cu puterea ei de a-l stârni. Era cu adevărat o putere cu două tăişuri, căci o stârnea şi pe ea la fel de puternic. Voia cu ardoare să se unească cu el, să dizolve frica, uşurarea şi şocul pe care le trăise în noaptea aceasta într-o plăcere arzătoare.

Îl muşcă uşor de gât, savurând gustul lui sărat şi mirosul chinuitor de masculin al favoriţilor lui. Era în întregime bărbat – şi în întregime al ei. Îşi frecă şoldurile de ale lui, simţind căldura tare a răspunsului său. Apoi porni să-i cucerească gura, strecurându-şi limba între buzele lui…

Scene cu violenţă şi moarte se năpustiră asupra ei cu o însufleţire oarbă. Instinctiv, trase scuturile protectoare înainte să spună ceva ce l-ar alarma pe Duncan, căci ştia

prea bine că asta era ceva ce nu trebuia să discute cu el până când nu ajungea ea însăşi să înţeleagă.

El deveni încordat, prea receptiv să nu recunoască faptul că se întâmplase ceva. Ea îngropă imaginile în adâncul minţii sale şi lăsă mâna să-i alunece pe trupul lui. Duncan gemu când ea îl mângâie, momentul de distragere fiind anihilat de pasiune.

Îl ajută să-i dea jos cămaşa de noapte, apoi îi oferi sânii săi. El îi supse cu lăcomie, zdruncinându-i gândurile ameţitoare. Cu ultima fărâmă de raţiune, Gwynne recunoscu că descoperirea noii sale puteri aducea cu sine şi o sensibilitate crescută în faţa spaimelor inexplicabile.

Dar avea să-şi facă mai târziu griji din pricina părţii întunecate a darului ei, acum, avea să pună capăt acelei nopţi lungi învăluită în iubire.

capitolul 16

Curând ajunseră destul de aproape de Dunrath, iar Duncan trebui să se abţină să nu îl forţeze pe Zeus să meargă mai repede. Caii lor trăseseră din greu în aceste trei zile cât el şi soţia lui merseseră călare printre dealurile din nordul Angliei înspre Scoţia. Această ultimă parte a călătoriei fusese un fel de lună de miere mai specială. Atinseseră un grad de intimitate ce le-ar fi fost imposibil odată ajunşi în Dunrath. Călătoria dură, faptul că mâncaseră pâine şi brânză pe drum şi dormiseră în hanuri mici şi izolate îi arătaseră lui că Gwynne era atât de maleabilă şi de bună din fire cum sperase. Nu îşi mai făcea griji că nu avea să se adapteze vieţii din Scoţia.

Duncan folosise acest timp pentru a o învăţa pe Gwynne să îşi controleze puterea. Cum ea deja ştia principiile, prindea totul cu viteza fulgerului. Cel puţin o dată pe zi, lecţiile îi îndemnaseră la opriri în locuri liniştite pentru a cerceta noi aspecte ale puterii vrăjitoarelor. Doar faptul că se gândea la asta îi făcea sângele să-i clocotească

în vene.

Gwynne călărea la o distanţă mică în faţa lui, iar el profită de această şansă pentru a o cerceta. Trupul suplu şi senzual pe care îl cunoştea atât de bine. Tenul mătăsos, care era uimitor de moale şi de fin prin comparaţie cu pielea lui dură. Scânteierea luminoasă a razelor de soare în părul ei nepudrat, care se vedea pe sub bonetă. În fiecare zi părea mai frumoasă. Mai încântătoare.

Şi totuşi, nu doar simpla frumuseţe fizică îl atrăgea cu o asemenea forţă. Chiar şi când aveau să ajungă bătrâni şi cărunţi, nu avea să fie capabil să îi reziste. Din fericire, ea învăţa cum să-şi transforme energia de vrăjitoare într-un farmec elegant pe care bărbaţii să îl admire, dar care să nu îi scoată din minţi, ca pe bietul William.

Duncan nutrea sentimente contradictorii faţă de puterile recent descoperite ale lui Gwynne. Îi plăcea să îi urmărească bucuria de a-şi desluşi magia şi, de cele mai multe ori, se bucura să aibă o soţie cu o putere magică intensă. Dar se căsătorise cu ea crezând că el era magician şi ea nu avea niciun fel de putere, iar acum balanţa se schimbase. Urma să fie la mila ei dacă ea avea să aleagă vreodată să îşi folosească enorma ei putere senzuală ca să-l supună voinţei sale.

Nu se aştepta ca ea să facă acest lucru, la fel cum nici el nu şi-ar ameninţa familia cu o furtună. Totuşi, puterea ei era atât de legată de intimitatea matrimonială, încât era posibil să îl influenţeze fără ca măcar să îşi propună.

Duncan zâmbi confuz. La ce prostii se gândea! I-ar da şi luna dacă ar putea – ea nu avea să fie niciodată nevoită să facă eforturi speciale pentru a-l convinge de ceva. Şi, dacă ar face-o, el cu siguranţă s-ar bucura cu toată fiinţa.

În faţa lui, Gwynne îşi schimbă poziţia în şa.

— Cât mai avem? Oricât de mult mi-ar plăcea să călăresc pe draga mea Sheba – mângâie grumazul lucios de culoarea castanei al iepei –, voi fi fericită să ajung la Dunrath.

— Vom intra în Glen Rath imediat ce trecem de următoarea curbă, zise Duncan. Cel puţin aşa sper. După

cei trei ani care s-au scurs, s-ar putea să nu îmi amintesc chiar fiecare cotitură a drumului.

— Pun rămăşag că îţi aduci aminte, replică ea şi zâmbi cu căldură. Deşi să numeşti asta un drum este generos. E cel mult o cărare.

— Ah…

Duncan luă curba şi îl opri pe Zeus, în timp ce privea cu ardoare casa lui. Valea se întindea la stânga şi la dreapta, iar câmpurile fertile erau la poale. Din poziţia în care era, castelul se înălţa de cealaltă parte a văii. Situat aproape în mijlocul văii, Dunrath fusese construit pe un pisc accidentat, care îl făcuse de necucerit timp de secole. Soarele de după-amiază târzie făcea pereţii şi turnurile să strălucească cu o căldură puternică. Se întreba cum avea să i se pară castelul unei saxone precum Gwynne. În ochii lui, castelul şi valea erau de o frumuseţe ce nu putea fi egalată.

— Mi-a lipsit atât de mult.

Gwynne se opri şi ea, dornică să studieze noua ei casă.

— Dunrath, spuse ea pe un ton şoptit. Ai spus că numele înseamnă „castelul graţiei”.

El dădu aprobator din cap.

— Dunrath, cum a fost numit de o căpetenie de demult a neamului nostru Macrae. Clanul se află în Highlands, cu excepţia noastră. Noi ne aflăm între Highlands şi Lowlands, încercând să fim un model de pace şi prosperitate.

— O sarcină lipsită de pretenţii, dar v-aţi descurcat bine cu ea. Cuprinse cu privirea întreaga vale, zăbovind mai mult asupra satului aflat la nord de castel. Pământul pare mai fertil decât în alte părţi. Ea zâmbi larg. Pun rămăşag că ai manipulat norii şi lumina ca locul să arate cât se poate de bine atunci când ajung eu.

Duncan râse arogant.

— Bineînţeles. Ce rost are să fii un magician al vremii dacă nu îi oferi miresei tale cea mai bună perspectivă asupra noii ei case? Vocea i se înmuie. Ştiu că valea este

foarte diferită de Londra, dar sper că vei ajunge să o iubeşti la fel de mult ca mine.

Ea o îndemnă pe Sheba să meargă înainte cu prudenţă pe drumul prăpăstios ce ducea spre vale.

— Mi-ai spus odată că energia Scoţiei este minunată şi revigorantă şi ai avut dreptate. Mă simt incredibil de vie aici. Nu ştiam ce ratam petrecându-mi toată viaţa într-un oraş mare şi urât ca Londra.

— Ştii, acesta trebuie să fi fost motivul pentru care puterile tale au fost atât de puţin dezvoltate, spuse el gânditor în timp ce o urmă pe potecă. Toate Familiile provin de la hotarele celtice vechi ale Marii Britanii. Chiar şi aceia dintre noi ce îşi petrec timpul în Londra au case departe în zona rurală. Pentru că întotdeauna ai trăit aproape, atât de aproape de oraş, puterea ta era copleşită de energia haotică a atâtor oameni. Talentul tău nu a avut nicio şansă să crească suficient de puternic pentru a-l observa.

Gwynne păru surprinsă.

— Doamne, dacă aş fi făcut o vizită lungă la familia mea Protectoare din Ţara Galilor sau Cornwall, poate că aş fi văzut semne mai timpurii ale puterii chiar şi atunci când energia de vrăjitoare nu era trează. Gândeşte-te la toate regretele de care aş fi fost scutită.

— Poate că această amânare te-a făcut mai disciplinată, sugeră el. Eşti pe cale să devii una dintre persoanele cu cea mai multă magie din Marea Britanie. Îi aruncă o privire ironică. Cea mai puternică şi cea mai periculoasă.

— Eu, periculoasă?

Îşi dădu capul pe spate şi râse neîncrezătoare.

Duncan spera ca ea să continue să fie ignorantă în privinţa intensităţii puterii ei. Întrucât caii erau nevoiţi să înainteze încet pe această porţiune de drum, el decise să fi descrie câteva obiceiuri locale.

— Să nu aştepţi ca lumea să ţi se adreseze cu Lady Ballister. Deoarece titlul este englezesc, aici nu îl foloseşte nimeni.

Ea păru contrariată.

— Dacă nu ţi se spune Lord Ballister, atunci cum eşti numit?

— Scoţienii nu iubesc titlurile, explică el. Cum cei mai mulţi oameni din vale aparţin familiei Macrae şi neamurilor lor, de obicei mi se spune Macrae sau poate Dunrath. Mai formal, Macrae din Dunrath, ca să nu fiu confundat cu careva din familia Macrae din Highlands.

Buzele lui Gwynne se curbară într-un zâmbet.

— Şi eu cum voi fi numită?

— Lady Macrae sau Lady Dunrath, deşi cei mai mulţi dintre membrii gospodăriei îţi vor spune pur şi simplu „stăpână”. Noi, scoţienii, nu suntem atât de rigizi în obiceiuri precum saxonii.

— Cred că aş putea învăţa să mă bucur de asta. Ce altceva ar trebui să mai ştiu?

— Deşi gaelica este limba principală în această parte a Scoţiei, cei mai mulţi oameni vorbesc varianta de Lowlands a englezei, aşa că nu ar trebui să ai probleme.

Ea zâmbi cu viclenie.

— De fapt, citesc în gaelică destul de bine, căci e o limbă importantă pentru un învăţat Protector. Îmi va lua ceva timp să o ascult şi să o vorbesc corect, dar cu siguranţă mă voi descurca.

— Eşti o femeie care mă uimeşte la nesfârşit, spuse el fascinat, acest lucru te va face şi mai populară în vale. Se gândi ce ar mai trebui ea să ştie. În general, scoţiencele îşi păstrează propriul nume atunci când se căsătoresc. Să te prezint ca Gwyneth Owens sau Gwyneth Harlowe?

— Prea multe nume! Pentru că sunt în Scoţia, voi merge după obiceiul scoţian şi îmi voi folosi numele de fată, Gwyneth Owens. Chipul îi deveni serios. Va fi un şoc pentru ceilalţi când mă vei prezenta drept soţia ta. Mi-aş fi dorit să fi trimis un mesaj de avertizare.

El ridică din umeri.

— Ajungem aproape la fel de repede cum ar fi ajuns un mesaj.

— Lady Bethany l-ar fi putut contacta cu sfera ei pe un membru al Consiliului scoţian, şi veştile ar fi ajuns în

Dunrath acum câteva zile. Gwynne îi aruncă o privire aspră. Ai vrut să eviţi ca lumea să se îngrijoreze fiindcă aduci acasă o soţie englezoaică?

Duncan îşi propuse să nu îi mai subestimeze intuiţia.

— M-am gândit că ar fi mai bine dacă te-ar cunoaşte fără niciun avertisment. Ca o persoană reală mai degrabă decât ca una abstractă, te vor iubi pe dată.

— Sper să ai dreptate.

— Bineînţeles că am. Până la urmă, ai puterea de-a vrăji lumea.

Caii ajunseră la fundul văii, aşa că Duncan îl îndemnă pe Zeus la galop, nefiind capabil să mai aştepte. Gwynne ţinu pasul cu el şi se întrecură până la castel. Din când în când, câte un membru al clanului îi vedea şi striga un salut, dar Duncan era prea nerăbdător pentru a face mai mult decât să fluture din mână în trecere, Mai târziu, avea să fie organizată o petrecere pentru a-i ura bun venit. Deocamdată, după prea mult timp petrecut în locuri îndepărtate, se întorcea acasă.

*

Gwynne ajunse la noua ei casă cu părul răvăşit de vânt şi cu răsuflarea gâfâită din cauza călăritului. Pe ultima porţiune spre castel avuseseră de parcurs un drum prăpăstios, în zigzag, care trecea pe deasupra unui defileu îngust. Podul ce trecea peste defileu putea fi distrus cu uşurinţă dacă invadatorii dădeau năvală, un vestigiu al unor zile mai întunecate. Dunrath nu era un loc grandios şi confortabil precum domeniul Harlowe. Fusese construit pentru război.

Cu răsuflarea tăiată, Gwynne cercetă cu privirea Glen Rath. Valea se întindea pe ambele părţi, curbându-se până departe, aşa că era imposibil să ştii ce lungime avea. Dealurile stâncoase erau pline de turme de animale ce păşteau. Deşi cele mai multe aveau culoarea cenuşie a vitelor robuste, miţoase şi cu cornuri lungi din Highlands, formele mai mici de gri marcau turmele de oi. Un râu mic

trecea prin mijlocul văii, alimentat de câteva pârâiaşe dinspre dealuri, acum, că era în Scoţia, ar trebui să numească aceste pârâiaşe „izvoraşe”.

Castelul propriu-zis era copleşitor, o structură masivă din piatră şi turnuri. Bănuia că interiorul era pe atât de rece şi de incomod pe cât era exteriorul de dramatic. Îşi suprimă un oftat. Din fericire, avea timp până la iarnă să facă rost de îmbrăcăminte mai călduroasă. Deşi iarna s-ar putea să fie mai aproape decât ar fi crezut – în aerul limpede de nord se simţea o notă tomnatică, şi nici măcar un soţ iubitor şi totodată magician al vremii nu putea să menţină valea călduroasă toată iarna, de dragul soţiei lui friguroase din sud.

Duncan ajunsese în curte cu câţiva metri înaintea ei, chipul strălucindu-i de mulţumire, acum, că sosiseră în Scoţia, ea ar face bine să înţeleagă legătura lui copleşitoare cu pământul. Gwynne se întreba dacă ea avea să poată iubi vreodată noua ei ţară la fel de mult cum o iubea soţul ei.

Când ajunseră, curtea era goală, dar, imediat ce el se dădu jos din şa, o voce uşoară strigă:

— Duncan!

O fată fugi în josul scărilor şi apoi în curte şi se azvârli în braţele bărbatului.

— Am simţit că vei ajunge acasă astăzi.

— Jean!

O ridică de pe pământ într-o îmbrăţişare exuberantă. Vai, dar eşti atât de frumoasă!

Aşadar, aceasta era sora lui Duncan. Dumnezeule, dar purta nădragi ca un băiat! Gwynne se chinuia să îşi ascundă şocul. Cum Jean fusese administratorul de la Dunrath, probabil fusese mai comod să poarte haine masculine şi să călărească bărbăteşte. Până la urmă, aici nu era Anglia.

Cu feţele lor zâmbitoare una lângă cealaltă, între frate şi soră exista o asemănare evidentă, deşi la prima privire arătau foarte diferit. Gwynne se aşteptase ca sora lui Duncan să arate mai mult ca el – înaltă, întunecată şi puternică.

În schimb, Jean era cu câţiva centimetri mai scundă decât Gwynne şi avea un păr roşcat până mai jos de mijloc, prins într-o cosiţă groasă. Pistruiată şi cu ochii verzi, strălucea precum un licurici. Gwynne fu mirată când îşi dădu seama că simţea puterea fetei, deşi era mai puţin intensă şi focalizată decât a lui Duncan. El spusese că ea nu îşi făcuse niciodată timp să îşi dezvolte darurile. Poate că Jean şi Gwynne aveau să înveţe împreună.

Duncan se retrase din îmbrăţişare şi se întoarse să o ajute pe Gwynne să coboare de pe cal. Mâinile lui calde erau puternice pe mijlocul ei, în timp ce o punea pe pământ. Cu un zâmbet intim, el spuse:

— Gwynne, permite-mi să ţi-o prezint pe sora mea, Jean, cea mai neastâmpărată din Dunrath. Jean, aceasta este noua mea soţie, Gwyneth Owens.

Jean icni şi se dădu un pas mai în spate, cu ochii mari din cauza şocului.

— Soţia ta?

Gwynne îl blestemă pe Duncan că nu îşi avertizase sora că se căsătorise. Săraca Jean fusese stăpână aici ani de zile, şi acum se trezise pe cap nu numai cu fratele său, ci şi cu o nouă stăpână a gospodăriei. Acţionând instinctiv, Gwynne luă ambele mâini ale lui Jean.

— Sunt atât de fericită să te cunosc. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

— Şi… şi eu la fel.

Expresia lui Jean sugera că, dacă ar fi avut de ales, această englezoaică înaltă nu ar fi fost pe lista ei.

Gwynne eliberă mâinile femeii mai mici.

— Îmi pare rău că nu ai fost avertizată de venirea mea. Eu şi Duncan am decis brusc să ne căsătorim şi am pornit spre nord imediat după ceremonie, aşa că nu a mai avut rost să scriem.

Revenindu-şi, Jean spuse:

— Era timpul ca fratele meu să îşi ia o nevastă. Aş… aş fi vrut să fi ştiut, pentru a pregăti camera stăpânei pentru tine.

Accentul micuţei scoţience era mai pronunţat decât în

vorbirea lui Duncan.

— Sunt sigură că nu e nicio problemă. Gwynne se hotărî să îşi exerseze farmecul de vrăjitoare. Duncan mi-a spus că tu eşti inima şi sufletul acestui loc.

— Aşa a spus? Jean păru încântată, dar sceptică. Acest lucru pare prea poetic să vină din partea fratelui meu insensibil.

Gwynne zâmbi.

— Nu a folosit chiar aceste cuvinte, dar asta voia să spună.

Şi mai mulţi membri ai gospodăriei se adunau în curte, strigându-l pe Duncan şi analizând-o pe Gwynne cu o francheţe neruşinată. Amintindu-şi de discursul lui Duncan despre diferenţele dintre naţiunile lor, ea reuşi să nu se simtă ruşinată. Nu era nici urmă de stimă specific englezească, doar curiozitate, şi trebuia să se obişnuiască repede cu ea.

În vreme ce murmurul vocilor creştea, Duncan îi luă mâna lui Gwynne şi o conduse pe cele şase scări ce duceau spre castel.

— Prieteni şi rude, strigă el cu voce puternică, permiteţi-mi să v-o prezint pe noua stăpână de la Dunrath, Gwyneth Owens. Provine dintr-o foarte bună familie galeză şi m-a făcut cel mai fericit bărbat din Marea Britanie.

Gwynne presupuse că sângele galez era mai acceptabil decât cel englez, căci aplauzele şi felicitările răsunau între zidurile de piatră ale curţii. Ea zâmbi şi le făcu cu mâna oamenilor care se tot adunau spre castel.

Când zgomotul se stinse, Duncan continuă:

— Va fi suficient timp să faceţi cunoştinţă mai târziu, dar soţia mea a avut parte de un drum foarte lung călare, aşa că o voi ruga pe Jean să îi prezinte castelul până când eu vă voi saluta.

Jean trecu de partea lui Gwynne.

— Ce idee bună! Vino cu mine…

Ea ezită, evident nesigură cum să o numească pe această nouă persoană care dăduse buzna în viaţa ei.

— Spune-mi, te rog, Gwynne. Între noi este o

diferenţă de doar câţiva ani, şi acum suntem parte din aceeaşi familie.

— Foarte bine, Gwynne. Acum, să evadăm înainte ca poporul să dea buzna. Odată ce oamenii încep să vorbească, vor trece ore până când vei putea scăpa şi probabil eşti obosită.

De fapt, Gwynne nu era deloc obosită, dar era dispusă să amâne prezentarea familiei extinse pe mai târziu.

O urmă pe Jean pe scări şi dincolo de uşile largi de stejar, în holul principal.

— Menajera este în vizită la fiica ei, aşa că te voi duce eu la camerele tale.

Jean străbătu cu paşi sprinteni holul, îndreptându-se spre o scară abruptă de piatră.

Gwynne examină uimită uriaşul antreu. Avea pe puţin zece metri, era rece ca în plină iarnă, chiar dacă afară era o zi însorită, şi era străbătut de un curent puternic. Pereţii de piatră erau acoperiţi cu o mulţime de arme vechi: săbii expuse circular, pumnale aranjate în formă de evantai şi perechi de topoare de bătălie încrucişate.

— Ce de fier poate fi văzut în casa celui mai puternic magician al vremii din Marea Britanie.

— Toate armele familie au mânere de alamă. Jean îi aruncă o privire tăioasă. Eşti Protectoare?

— Da. Crezi că fratele tău s-ar fi căsătorit cu o femeie de rând?

— Nu aş fi crezut asta, dar poate a aruncat o privire spre tine şi a uitat de orice datorie de sânge.

Gwynne presupuse că acesta era un compliment, chiar dacă nu intenţionat.

— Nu a pierdut deloc din vedere datoria pe care o are. Deşi este drept că până de curând am crezut că nu am niciun fel de putere, sunt o cărturăreasă a învăţăturii Protectorilor.

— Cum ai descoperit la vârsta ta că ai puteri?

Jean părea mai relaxată acum, când ştia că Gwynne făcea parte din Familii.

— Păi, m-am căsătorit. Cu câteva zile în urmă, Duncan

m-a informat că sunt vrăjitoare, care nu simte puterea până nu se căsătoreşte.

— Serios? Jean începu să urce scările. Vrăjitoarele sunt tare, nu-i aşa? Cât de minunat trebuie să fie să atragi bărbaţi fără ca măcar să te străduieşti!

— Asta aş fi crezut şi eu, până când un băiat prostuţ m-a răpit în Northumberland. Nu a fost o experienţă plăcută, spuse Gwynne sec. Încă învăţ să îmi controlez puterea, aşa că sper că vei avea răbdare cu mine.

Ochii lui Jean căpătau diverse nuanţe de verde, la fel cum ochii fratelui ei luau diverse nuanţe cenuşii, acum aveau o nuanţă luminoasă, de felină.

— Vei fi mult mai interesantă decât am crezut când Duncan te-a prezentat prima oară.

Gwynne clipi. Duncan menţionase că scoţiencele erau directe – şi nu exagerase.

Jean deschise uşa unui salon, apoi se retrase pentru ca Gwynne să poată intra.

— Apartamentul stăpânei. Dormitorul tău este în partea stângă, în timp ce uşa din dreapta dă spre camerele stăpânului.

Gwynne cercetă încăperea spaţioasă, uimită de pereţii tencuiţi, de mobila frumoasă şi de carpetele orientale groase. Solariul era în colţul donjonului, aşa că ferestrele celor doi pereţi permiteau ca lumina să se reverse, în timp ce două şemineuri promiteau căldură chiar şi în cele mai cumplite ierni.

— Este încântător! Mult mai confortabil decât m-am aşteptat.

— Mulţumeşte-i lui Isabel de Cortes. Cu sângele ei spaniol, iubea soarele, aşa că Adam Macrae a construit acest solariu drept cadou de nuntă. De atunci, fiecare generaţie a făcut mai multe îmbunătăţiri apartamentelor private.

— Îi sunt profund recunoscătoare lui Isabel. Gwynne îşi trecu vârfurile degetelor peste suprafaţa unui perete îmbrăcat în mătase, cu mult mai cald decât piatra brută. Ce act tangibil de dragoste era această cameră luminoasă. În

ciuda întregii istorii a Protectorilor pe care am citit-o, nu am ştiut că Adam a creat un cuib atât de somptuos pentru mireasa lui.

— Legenda familiei spune că s-au iubit foarte mult şi s-au războit tot la fel. Isabel şi Adam aveau amândoi extrem de multă putere, încât trebuie să fi fost ca două săbii ce se ascuţeau una de cealaltă. Tu şi Duncan veţi face la fel?

— Nu am nicio lamă pe care să o ascut de cea a lui Duncan. Gwynne merse spre o fereastră şi se uită afară. Pe deasupra dealurilor din Glen Rath se putea zări Highlands, întunecat şi bântuitor. Un loc al magiei şi al violenţei. Puterea unei vrăjitoare e mai degrabă pasivă – am o oarecare capacitate de a atrage, dar e o nimica toată în comparaţie cu puterea activă a unui magician precum Isabel.

Îşi mută privirea spre curtea de jos. Apăruse un butoiaş, iar bărbaţii stăteau în jurul lui cu halbe de bere, cu Duncan în mijlocul lor. Era plin de viaţă într-un fel cum nu fusese în Anglia.

— Duncan a spus că nu ţi-ai făcut timp să-ţi dezvolţi puterea. Acest gând m-a uimit – pe măsură ce creşteam, tânjeam cu disperare să am puteri magice.

Înţelegând întrebarea implicită, Jean spuse cu acreală:

— Cineva din familia asta trebuia să fie pragmatic. Tatăl meu şi Duncan împrăştiau furtuni peste dealuri, iar mama mea era o vindecătoare renumită care era mai mult plecată de acasă. A căzut în sarcina mea să învăţ abilităţile oamenilor de rând de a păstori, de a lucra la fermă şi de a ţine socotelile.

— A trebuit deci să îţi asumi responsabilităţi de la o vârstă fragedă. Ţi-ai dorit vreodată să ai mai mult timp pentru a-ţi exersa puterile?

Jean roşi.

— Vrei să spui că vei prelua tu din sarcinile mele, aşa că trebuie să îmi găsesc altceva cu care să mă distrez?

— Chiar deloc, răspunse Gwynne cu blândeţe. Spun doar că familia ta a profitat cu neruşinare de dorinţa ta de a

face munca necesară, dar lipsită de glorie şi că ar trebui să ţi se acorde timp să-ţi urmăreşti propriile interese, dacă doreşti. Deşi ştiu cum să conduc o gospodărie, pasiunea mea o reprezintă munca de savant. Voi lăsa bucuroasă îndatoririle în seama ta, dacă asta vrei, dar cred că meriţi mai mult.

Jean se uită pe cealaltă fereastră.

— Îmi pare rău că am răbufnit. Am… am fost luată prin surprindere. Nu mai ştiu care este locul meu aici.

— Aici este casa ta, desigur, acum este şi a mea, dar sper că vom lucra împreună ca prietene, nu ca adversare.

Privirea lui Jean se întâlni cu a ei.

— Eşti binevoitoare. Înţeleg că Duncan nu te-a ales doar pentru frumuseţea ta.

— Sper că nu. Frumuseţea trece. Caracterul este pentru totdeauna. Gwynne deschise uşa spre dormitorul ei. Şi aceasta era o încăpere frumoasă, cu un pat masiv cu perdea, pentru a menţine căldura înăuntru. Te rog să nu crezi că încerc să te izgonesc de aici, dar cu siguranţă că o fată atât de drăguţă ca tine are peţitori.

Jean ridică uşor din umeri, dar păru încântată de compliment.

— Aici nu sunt chiar atât de mulţi bărbaţi dintre care să alegi.

— Atunci, poţi să mergi la Edinburgh sau chiar la Londra dacă vrei, acum, că nu mai trebuie să porţi singură greutatea întregii moşii.

— Un sezon la Londra ar fi… interesant, fu de acord Jean. Dar cred că eu şi Robbie Mackenzie, din valea următoare, am face o pereche frumoasă.

Gwynne analiză expresia cumnatei sale.

— Nu pari prea încântată de această posibilitate.

— Robbie e un băiat bun, dar trebuie să aştept până când se întoarce din armata prinţului, zise Jean şi zâmbi cu mâhnire. Adevărul fie spus, sunt supărată că nu m-a luat cu el. Poate că Duncan mă va lua.

Confuză, Gwynne întrebă:

— Crezi că Duncan se va alătura răscoalei?

— Aici o numim revoltă. Jean făcu o faţă lungă. Bineînţeles că eşti englezoaică şi probabil liberală.

— Nu prea mă interesează intrigile politice, dar prefer pacea în favoarea războiului. Presupunând că Jean nu cunoştea viziunea fratelui ei, Gwynne continuă precaută: Cred că şi Duncan simte la fel. Războiul este o oroare cu puţine beneficii.

— Această revoltă este despre dreptate, şi Scoţia va beneficia de pe urma ei, spuse Jean cu calm. Prinţul Charles Edward are dreptatea de partea sa. Oamenii din Glen Rath deja i s-au alăturat, în timp ce restul aşteaptă ca Duncan să îi conducă.

Încrederea lui Jean era neliniştitoare.

— Şi dacă Duncan nu îl sprijină pe prinţ?

— Atunci îi voi conduce chiar eu pe cei din Glen Rath, ripostă Jean. Jenny Cameron din Glendessary a adunat peste trei sute de bărbaţi în numele prinţului şi i-a dus la Glenfinnan atunci când a ridicat stindardul. Şi eu aş putea să-i conduc pe oamenii noştri la fel de bine ca ea, dar nu va fi nevoie. Duncan se va alătura revoltei, îţi garantez.

Gwynne simţi un fior rece care începu în inimă şi apoi se întinse în toată fiinţa ei. Cu o siguranţă lipsită de îndoială, înţelese că destinul ei era legat de rolul lui Duncan în acest război civil ce se întrevedea.

capitolul 17

Duncan avu nevoie de ceva timp să scape de sărbătoarea improvizată din curte şi să meargă în căutarea soţiei ale O găsi la etajul cu încăperile familiei, îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre bibliotecă.

— Iubito! O întoarse spre el şi, ameţit din cauza berii, o sărută exuberant. Îmi pare rău că te-am lăsat singură atât de mult timp.

— Nu contează. Îl sărută înapoi, cu gura ei la fel de dulce ca mierea din Highlands. Eu şi Jean am avut posibilitatea să ne cunoaştem mai bine, şi, înainte de a

pleca, mi-a arătat drumul spre bibliotecă. Am timp să o cercetez sau e nevoie de mine altundeva?

— Biblioteca trebuie să mai aştepte, căci e foarte mare nevoie de tine. Pe măsură ce sărutul se adânci, scopul lui iniţial începu să se disipeze. Mâinile sale îi coborâră pe spate, frământându-i formele. Trebuie să cercetăm noul tău dormitor, să vedem dacă sunt necesare schimbări.

Ea scoase un râset înecat.

— O poveste foarte verosimilă. Dar sunt sigură că aveai în minte ceva mai puţin… intim când ai început să mă cauţi.

Amintindu-şi de simţul datoriei, el spuse:

— În curte se formează un *ceilidh* şi ar trebui să fim acolo amândoi.

— Un *kaylee*? întrebă ea şovăind.

— Este o mare festivitate de bun venit care va ţine până în zorii zilei. Auzi primele sunete tânguitoare înălţându-se din curte. Acum începe muzica.

Ea îşi ridică uşor capul.

— Sunetul acesta care seamănă cu un animal tăiat de viu este muzică?

El zâmbi larg.

— Da, fetiţo. E nevoie de ceva timp să te obişnuieşti cu măreţele cimpoaie, dar niciun alt instrument nu face sângele să-ţi clocotească în vene cu atâta putere.

Sângele lui deja clocotea, şi nu din cauza muzicii. Puse un braţ în jurul umerilor ei şi o călăuzi înapoi spre camerele sale. Ea îşi strecură un braţ în jurul mijlocului lui, paşii ei mari egalându-i pe ai lui.

— Cum pot să se adune atâţia oameni într-un timp atât de scurt?

— Ştirea întoarcerii mele s-a răspândit deja de-a lungul văii şi pe dealurile dimprejur şi toată lumea ştie ce înseamnă o reuniune de clan. Mulţi oameni vor aduce mâncare, întrucât bucătarii de la Dunrath nu au avut timp să gătească. Totuşi, o oaie fusese repede tăiată şi se frigea deja deasupra unui foc în curte. Toţi vor vrea să vadă

măreaţa frumuseţe care este noua doamnă a văii.

Ea privi în jos, la costumul ei de călărie prăfuit.

— Trăsura nu a ajuns cu bagajul nostru, nu? Nu am decât acest costum şi o rochie de seară mai degrabă banală, şifonată, împachetată în cobur. Niciuna din ţinutele astea nu e tocmai măreaţă şi frumoasă.

— I-am cerut lui Jean să ia rochia şi să trimită să fie periată. O ţinută simplă e la fel de bună ca oricare alta, acesta nu e un bal al nobililor, ci o festivitate pentru toţi oamenii din Glen Rath. Se aplecă pentru a atinge marginea încântătoare a urechii ei cu limba. Chiar dacă ai purta un sac, tot ai fi cea mai frumoasă femeie din Dunrath. Şi eşti cea mai frumoasă dintre toate fără nimic pe tine.

— Devii mai scoţian şi mai obscen cu fiecare minut care trece, spuse ea cu o sfială prefăcută, dar ochii ei scânteiară într-un fel pe care el îl recunoscu.

Se apropiau de dormitorul ei, când, de după colţ, apăru o femeie slabă, de vârstă mijlocie, purtând pe braţ cealaltă rochie a lui Gwynne.

— Ah, aici sunteţi. Uitaţi rochia dumneavoastră, Lady Dunrath.

— Stăpâna Maggie! Duncan o prinse pe femeie într-o îmbrăţişare plină de afecţiune. Gwynne, ai cunoscut-o pe menajera de la Dunrath, Margaret Macrae?

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi avut grijă de rochia mea. Gwynne înaintă cu zâmbetul ei frumos şi cald întipărit pe chip şi cu o mână întinsă. Mă bucur să vă cunosc. Sper că totul este bine la casa fiicei dumneavoastră, nu?

— Îmi pare rău că nu am fost aici când aţi sosit, spuse Maggie cu rigiditate, în timp ce luă mâna lui Gwynne. Da, ea şi copiii ei sunt bine, mulţumesc de întrebare.

— Poate îmi explicaţi mâine mersul gospodăriei. Sper că aveţi de gând să rămâneţi aici. Aţi făcut ca totul să meargă ca pe roate.

Duncan privi cum încordarea lui Maggie dispărea în urma cuvintelor mângâietoare ale lui Gwynne. Era normal să fie îngrijorată pentru slujba sa, însă intuiţia lui Gwynne o

ajutase să risipească imediat temerile lui Maggie. Farmec vrăjitoresc în acţiune, cu o doză de putere care o făcea irezistibilă pe Gwynne. Până la sfârşitul petrecerii, toţi cei din Glen Rath aveau să-i mănânce din palmă.

După ce Gwynne luă în primire rochia şi Maggie plecă, Duncan deschise uşa care ducea spre dormitorul stăpânei.

— Mai avem câteva minute înainte să trebuiască să coborâm. Unde am rămas? Cred că aici.

Reîncepu să-şi sărute soţia, pornind din josul urechii şi mergând spre sud. Pielea ei avea netezimea încântătoare a smântânii.

— Fără îndoială mai obscen, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Pari aproape un alt bărbat aici.

— Sper că unul care îţi place.

— Oh, da.

Se lipi de el, partea de jos a trupului ei pulsând uşor. În Anglia erai Stăpânul Tunetului, aici eşti Stăpânul Razelor de Soare, cel puţin astăzi.

— Nu am fost niciodată atât de fericit, scumpa mea. Sunt din nou acasă, de data aceasta pentru a rămâne, şi te am pe tine. Ce altceva şi-ar putea dori un bărbat?

— Pacea şi siguranţa ar fi bune.

Ochii ei se întunecară pentru o clipă, în timp ce atârnă rochia de schimb de un scaun.

El refuză să permită umbrei revoltei să întunece acest moment. Întorcând-o spre el, îi desfăcu nasturii de sus ai vestei, apoi trecu la cămaşa de dedesubt.

— Acest costum de călărie acoperă prea mult din tine. Lasă-mă să te ajut să îmbraci rochia.

Împrăştie o răsuflare uşoară, caldă în decolteul ispititor pe care îl descoperi.

— Credeam că trebuie să mergem la petrecere, rosti ea pe nerăsuflate, trecându-şi mâna peste trunchiul lui, afară, cimpoierii îşi terminară exersarea şi se uniră să cânte o melodie vioaie, care mişca şi pietrele străvechi din jurul lor.

— Petrecerea poate să aştepte, spuse el cu glas răguşit. Patul era la doar câţiva paşi depărtare, dar, dacă o

ducea acolo, aveau să-şi dorească să petreacă restul serii unul în braţele celuilalt. Va dura numai câteva minute.

O lipi de perete şi o sărută pe gât. Pulsul ei se potrivea cu ritmul năvalnic şi ameţitor al dorinţei. O parte din magia ei era reprezentată de capacitatea sa de a-l face pe un bărbat să se simtă dorit cu înflăcărare, peste măsură de viril.

Îi ridică fusta şi juponul, plimbându-şi vârfurile degetelor de-a lungul coapselor ei satinate, înainte să le cufunde în carnea ei umedă, înfierbântată. Gwynne îşi pierdu răsuflarea şi făcu ochii mari, în timp ce o pasiune orbitoare pusese stăpânire pe ea.

Îşi strecură mâna în pantalonii lui, iar lui Duncan nu îi mai păsă de nimic – întreaga formaţie de cimpoieri ar fi putut trece chiar prin dormitor, cântând până ar fi sculat morţii. Se agită să-şi dea jos pantalonii, smulgând un nasture în grabă.

Prea aţâţat pentru a mai fi subtil, se împinse cu putere în trupul ei nerăbdător. Preţ de o clipă, rămaseră amândoi nemişcaţi, paralizaţi de plăcerea minunată a unirii. Ea începu să-şi mişte coapsele, respiraţia ei devenind un geamăt chinuitor. Mişcările ei îl trăgeau din ce în ce mai adânc în vâltoarea nebuniei, în timp ce bocetul cimpoaielor se auzea ca un ecou al zborului lui neomenesc către tărâmuri necunoscute.

Era conştient că, chiar mai mult decât unirea fizică, emoţiile lor se amestecau într-un mod nou şi complicat. Era acasă, ea era soţia lui şi erau apropiaţi în moduri care depăşeau tot ce trăise vreodată.

Cu toate că îşi dorea ca armonia aceasta mistuitoare să dureze o veşnicie, ştia că doar câteva clipe îl despărţeau de punctul culminant. Strecurându-şi mâna între ei, îi atinse zona intimă. Ea se topi în convulsii nebuneşti, care provocară propria lui eliberare cutremurătoare. Rămaseră agăţaţi unul de altul, sprijiniţi de perete, până când ea murmură:

— Oh, oh…

El râse uşor.

— Nu există cuvinte care să descrie o asemenea plăcere, vrăjitoarea mea.

O sărută cu tandreţe pe frunte şi pe tâmplă. Cu ochi visători, ea îşi plecă uşor capul.

— De fiecare dată când voi auzi cimpoaiele, mă voi gândi la asta.

— Atunci, voi angaja un cimpoier pentru castel, veni replica lui.

Ea chicoti, depărtându-se de el.

— Ai avut dreptate, a durat doar câteva minute, dar acum nu am puterea să întâlnesc întregul Glen Rath.

— Te vei descurca admirabil, scumpa mea.

Întrucât el însuşi era secat de puteri, folosi magia pentru a-şi canaliza energia ca să-i ajute pe amândoi să se învioreze. Începu prin a cerceta cerurile, căutând energia vremii, până când găsi vânturi puternice în insulele Hebride. Trăgând o parte din acea energie în el însuşi, îmblânzi esenţa vânturilor până când acestea ajunseră aliniate în siguranţă cu propria lui natură. Apoi o strânse de mână şi îi trimise putere printr-un curent invizibil. Atingerea fizică nu era obligatorie, dar făcea transferul mai uşor.

— Uimitor! Plină de vitalitate, ea îi dădu drumul la mână şi începu să se schimbe.

— Acum două săptămâni, nu aş fi ştiut ce faci, acum simt cum modelezi energia şi îmi transmiţi rezultatul.

— Înveţi cu viteza fulgerului. Privi în oglindă şi hotărî că, după ce-şi aranja puţin hainele, avea să arate mulţumitor, deşi avea nevoie de un ac de siguranţă în locul nasturelui pe care îl smulsese de la pantaloni. Mă întreb cât de departe vei ajunge. Poate vei ajunge să concurezi cu Isabel de Cortes.

— Prostii!

Gwynne îşi trase peste cap rochia. Alesese să împacheteze frumoasa rochie verde în cobur pentru că era uşor de purtat, iar simplitatea ei era numai bună pentru distracţia din acea noapte.

— Ea a fost vrăjitoare aproape de la naştere. Eu nu voi avea niciodată o asemenea putere. Nu cred că mi-aş

dori-o.

El îi înţelese punctul de vedere. Marea putere era captivantă, dar reprezenta totodată o responsabilitate uriaşă şi istovitoare. Erau momente când şi-ar fi dorit să fi fost mai puţin binecuvântat, şi totuşi puterea era ceea ce îl definea. Nu se putea imagina ca pe un om de rând sau chiar şi un Protector înzestrat mediocru. Deşi Gwynne tânjise după putere, acum recunoştea că magia aducea, pe lângă bucurie, griji şi responsabilităţi. Era nevoie de timp până să găsească în interiorul ei echilibrul.

Gwynne se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să-şi aranjeze părul.

— Deşi ai spus că toţi de aici sunt neamuri, cu siguranţă nu pot fi cu toţii Protectori.

— Nu, dar au fost suficiente căsătorii între membrii tribului, astfel încât o fărâmă de putere nu este ceva neobişnuit. În Highlands, clarviziunea este acceptată chiar şi printre oamenii de rând.

— Dar iubitul lui Jean, Robbie Mackenzie? Nu ştiu niciun Protector cu numele acesta, dar are măcar vreo putere?

— Robbie e iubitul ei? întrebă el surprins. Este prima dată când aud asta.

— Poate nu e cuvântul potrivit, dar ea a spus că se gândeşte că ar face o pereche frumoasă, chiar dacă este furioasă pe el fiindcă l-a urmat pe prinţ şi nu a luat-o şi pe ea. Îl cunoşti pe domnul Mackenzie?

Cu toate că Gwynne părea să-şi studieze reflexia din oglindă, el îşi dădu seama că îl privea cu atenţie.

— Da, îi cunosc pe Robbie şi pe familia lui. Locuiesc imediat după dealuri, în nord. Se încruntă. Bănuiesc că este un flăcău destul de la locul lui. În termeni lumeşti, ar reprezenta o partidă onorabilă, iar familiile Macrae şi Mackenzie au fost întotdeauna aliate, dar, din câte ştiu eu, nu are nicio fărâmă de magie. Sperasem la ceva mai bun pentru sora mea.

— Jean crede că te vei alătura revoltei.

Duncan îşi dădu seama că ajunseseră în miezul

discuţiei aparent banale.

— E absurd. Nu i-am dat niciun motiv să creadă asta.

Gwynne se relaxă.

— Mă bucur să aud asta. Deoarece ea te cunoaşte de-o viaţă întreagă, iar eu de doar câteva săptămâni, nu eram sigură.

El se apropie de măsuţa de toaletă şi îşi înfăşură braţele în jurul ei.

— Cei tineri au tendinţa de-a vedea farmecul războiului. În călătoriile mele, am văzut pe continent consecinţele luptelor. Nu există pic de farmec, doar durere. Nu am nicio dorinţă să sprijin un pretendent la tron. Stuarţii au avut şansele lor şi le-au irosit.

— Mă rog la Dumnezeu ca revolta aceasta să se stingă repede.

Îşi ridică privirea spre chipul lui aspru. Îi plăcea felul în care arăta după ce făceau dragoste, când sufletul i se oglindea în priviri şi energia lui era la fel de strălucitoare precum soarele. Forţa lui o făcea să se simtă în siguranţă. Dumnezeu să aibă grijă ca această forţă să fie folosită întotdeauna pentru protecţie, nu pentru distrugere.

capitolul 18

Când Gwynne şi soţul ei reuşiră să arate din nou respectabil, coborâră la petrecere. Pe scări, ea îl strânse de mână mai tare decât ar fi fost necesar.

— Nu-ţi face griji, spuse el încet. Chiar şi fără farmecul tău de vrăjitoare, tot ai fi iubită de oamenii mei.

— Sper să ai dreptate, zise ea şi zâmbi forţat. Încerc să îmi potolesc energia, încât să fiu plăcută, fără a exagera. Să fiu răpită aici ar fi mai mult decât ciudat. Sunt suficient de înfrânată?

Duncan se uită la ea pieziş, cu privirea nefocalizată, în timp ce analiza ceea ce ea făcea.

— Dacă poţi păstra acest nivel, nu vei avea probleme.

Eşti suficient de atrăgătoare pentru ca atât bărbaţii, cât şi femeile să fie încântaţi să te aibă printre ei, dar nu atât de mult încât să provoci pasiuni zdruncinătoare. El zâmbi larg. Energia ta izbucneşte ca un foc în aer liber, şi arăţi atât de încântător, încât îmi vine să te duc sus din nou. Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Un compliment din partea ta, şi îmi pierd controlul.

Nici gândul de a se întoarce sus cu el nu o ajuta. Nu se mai uită dinadins la Duncan, respirând uşor până când reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine.

Exersase multe tehnici de când intrase în posesia puterilor, dar era încă departe de măiestria de care avea nevoie pentru a duce o viaţă confortabilă. Îşi propuse să înceapă cât mai grabnic să studieze vieţile vrăjitoarelor de dinainte, pentru a învăţa cum îşi manevraseră acestea darul periculos.

Îşi dădu seama că nu ştia să existe vreun eseu pe această temă. Poate că avea să scrie ea însăşi unul după ce înţelegea mai bine cum să controleze această putere specifică. Gândul la documentare şi analiză îi oferi o strălucire călduroasă de cărturar.

Ajunseseră la capătul scărilor şi intrară în antreul plin de lume şi de mese încărcate cu mâncăruri.

Din fericire, cântăreţii erau în curte şi cântau pentru dansatori. Chiar şi aşa, muzica lor era suficient de puternică pentru a te surzi.

Imediat ce Gwynne şi Duncan apărură, în jurul lor se adună mulţimea.

— Soţia mea nu îşi va aminti din această seară numele tuturor, strigă Duncan, aşa că aveţi grijă să vă prezentaţi din nou data viitoare când vă întâlniţi.

— E simplu să vă amintiţi de noi, Lady Dunrath, strigă o voce de bărbat. Toţi ne numim Macrae!

Această remarcă stârni un hohot de râs, dar era totuşi destul de adevărat; nouă din zece persoane care i se prezentau lui Gwynne erau într-adevăr membri ai familiei Macrae. Ea se concentră pe numele de botez, apoi încercă

să lege numele de „aroma” oferită de energia persoanei respective. Să simtă natura internă şi unică a unei persoane era un alt talent nou.

Maggie Macrae, menajera, înaintă alături de un tânăr cu ochi mari.

— Stăpână, permiteţi-mi să vi-l prezint pe fiul meu, Diarmid.

Cu părul şaten şi ochii albaştri, Diarmid îşi înclină capul, apoi se holbă la ea cu o admiraţie crescândă. Gwynne îşi dădu seama că pierdea controlul asupra energiei sale de vrăjitoare, aşa că deveni din nou mai severă. William Montague o învăţase că tinerii puteau fi foarte susceptibili.

— Bună seara, Diarmid. Îmi face plăcere să te cunosc.

— Îi bine că Duncan Macrae a adus o soţie în vale, lăsă el să îi scape.

— Îi bine să fiu aici.

Avu grijă ca zâmbetul ei să fie doar unul prietenos.

— Gwynne, interveni Duncan, fă cunoştinţă cu Donald Macrae, cel mai valoros om din această vale. Bătrânul Donald este administratorul de la Dunrath.

Administratorul cu părul cenuşiu o cercetă pe Gwynne cu agerime, dând din cap aprobator. În aura sa se zărea o urmă de putere pe care probabil o moştenise de la un strămoş Macrae. Putea fi un aliat bun şi un duşman formidabil.

În timp ce ea vorbea cu bătrânul Donald, muzica se opri.

— Dansezi cu mine, inima mea? întrebă Duncan. Îi cel mai bun mod să înveţi să iubeşti cimpoiul.

Ea îşi dădu ochii peste cap, luând în derâdere cuvintele lui, dar acceptă bucuroasă invitaţia. După ce cunoscuse jumătate din Glen Rath, voia să se relaxeze cu soţul ei.

Coborâră în curte, unde aerul răcoros de seară era îmbibat de mirosuri de lemn afumat, carne de oaie ce se prăjea şi bere dezagreabilă. Ea şi Duncan li se alăturară dansatorilor care se aliniau unul în faţa celuilalt, în linii

paralele. Gwynne zâmbi când se gândi la întâlnirea lor din grădinile New Spring.

— Îţi aminteşti de primul nostru dans?

— Cum aş putea să uit, milady? spuse el cu puternicul accent francez pe care îl folosise în acea seară. Acela a fost un dans între străini, acum ne cunoaştem misterele unul altuia.

Ea afişă un zâmbet cam crispat, gândindu-se la felul în care ajunseseră să se căsătorească.

Cimpoaiele începură să se tânguiască, iar conversaţia deveni imposibilă. Dansul era destul de asemănător celor pe care Gwynne le ştia, aşa că fu capabilă să urmeze paşii cu uşurinţă. Duncan, blestemat să fie, avusese dreptate. Să danseze pe chemarea sălbatică de sirenă a cimpoiului era ceva cu adevărat captivant, această muzică putea conduce un bărbat – sau o femeie – în iad şi înapoi.

Dansul se sfârşi, lăsând-o îmbujorată şi gâfâind.

— Trebuie să dansăm din nou mai târziu, soţul şi stăpânul meu, bâigui ea, mijindu-şi provocator ochii.

— Având în vedere că am mers atâta călare, poate ar trebui să ne retragem mai devreme, spuse el la fel de provocator.

— Atunci, în curând.

Îi luă braţul, lăsându-şi degetele să se plimbe senzual pe antebraţul lui puternic, până spre încheietură. Această pasiune era atât de înflăcărată din cauză că erau proaspăt căsătoriţi sau magia de vrăjitoare accentuase dorinţa? Gwynne îşi stăpâni un zâmbet, gândindu-se cât de plăcută urma să fie cercetarea pentru eseul dorit.

Cântăreţii luară o pauză, iar Gwynne şi Duncan intrară să caute ceva de mâncare. Tocmai terminau de mâncat, când Jean apăru zglobie, cu ochii strălucind şi cu mâna unui tânăr înalt strânsă într-a ei.

— Uite cine a venit! Duncan, îţi aminteşti de Robbie Mackenzie. Gwynne, acesta este flăcăul despre care ţi-am vorbit.

— Lord Dunrath, îi bine că sunteţi acasă. Robbie îi strânse mâna lui Duncan, apoi se înclină în faţa lui Gwynne

cu graţia exersată a celui bine-crescut. Timpul petrecut în armata rebelă îi cam ponosise hainele, dar accentul îi era cultivat. Bine aţi venit în Scoţia, Lady Dunrath. Glen Rath este un loc frumos pentru a trăi. Aproape la fel de frumos ca Glen Fannach, unde este casa familiei mele.

Îi aruncă o privire piezişă lui Jean.

Gwynne nu putea intui nicio putere în el, dar era un tânăr frumos, cu un zâmbet prietenos, şi nu se simţea nicio umbră în caracterul său.

— Îmi face mare plăcere să te cunosc, spuse ea cu căldură, întrebându-se de câte ori repetase replica respectivă în această seară. Jean mi-a vorbit despre tine mai devreme.

— Aşa a făcut? întrebă el cu vădită încântare. Îşi cuibări o mână pe după cotul lui Jean. M-am cam gândit la fetişcana asta!

Gwynne spera din tot sufletul că Jean nu avea să-l urmeze pe Robbie în armata prinţului. Cu noua ei putere, simţea că asta era o posibilitate reală.

— Haide, Robbie, spuse Jean. După ce mâncăm, dansezi cu mine?

El îi ridică mâna şi îi sărută stăruitor vârfurile degete lor, într-un gest ce-i dezvăluia sentimentele.

— Mi-ar face plăcere, inima mea.

După ce tânărul cuplu plecă spre mesele cu mâncare, Gwynne îl întrebă încet pe Duncan:

— Ce părere ai?

Duncan se încruntă.

— Nu poate să nu-mi placă flăcăul, dar încă nu sunt entuziasmat de această legătură. Nici nu o pot interzice dacă Jean îl vrea. Are vârsta potrivită, şi este o fetişcană foarte încăpăţânată.

Gwynne o analiză pe fată, care se distra alături de iubitul ei.

— Îl place foarte mult, dar, din ce a spus mai devreme, nu sunt sigură că îl iubeşte. Poate că, după ce se termină revolta, o putem duce la Londra. A manifestat oarece interes spre această posibilitate. Cel puţin, ar avea

şansa să cunoască o gamă mai variată de bărbaţi.

Fruntea soţului ei se mai descreţi.

— Îmi place această idee. Să sperăm că revolta se va sfârşi grabnic.

Îi luă braţul şi se întoarse la sarcina de a-i prezenta şi mai mulţi membri ai familiei Macrae. Erau, neîndoielnic, mulţi, dar toţi păreau primitori. Chiar şi cel mai puţin educat avea o curtoazie naturală ce lui Gwynne i se păru foarte emoţionantă.

În timp ce orele se scurgeau, începu să creadă că ar fi o idee bună să se retragă mai devreme, chiar dacă nu ar face decât să doarmă. Tocmai îşi acoperea un căscat când muzica de petrecere de afară se opri în timpul melodiei, cimpoaiele fluierând ciudat din cauza pauzei bruşte. Curioasă, îl urmă pe Duncan la poarta castelului.

Şase bărbaţi bine îmbrăcaţi intrară călare în curte. În timp ce opriră şi descălecară, un murmur de voci crescu, şi mulţi dintre invitaţii de la petrecere îngenunchează. Privirea ei iscoditoare merse la bărbatul din mijlocul grupului de nou-veniţi. I se tăie răsuflarea de şocul înţelegerii. Înalt şi bine îmbrăcat, tânărul avea magnetismul irezistibil al unui rege – sau al unuia ce se voia rege.

Recunoscându-l în acelaşi timp, Duncan spuse cu voce sigură:

— Prinţul Charles. Vă urez bun venit în casa mea!

— Lord Ballister?

Prinţul se îndreptă cu paşi hotărâţi spre el, obişnuit ca toate privirile să fie aţintite asupra lui. Vorbi cu accent italian:

— Am auzit că tocmai te-ai întors din călătoriile tale de pe continent, sir. Pentru că eram în apropiere, am decis că e timpul să ne cunoaştem.

Tânărul Pretendent avea o sursă bună de informaţii. Gwynne observă că, spre deosebire de familia Macrae, folosise titlul englezesc al lui Duncan. Accentul lui era o dovadă a faptului că fusese crescut în Roma. Aceasta era prima lui călătorie pe „pământ natal” – şi venise să provoace un război.

Bineînţeles, de aceea era aici – să adune sprijin. Care era protocolul atunci când întâmpinai un rebel împotriva regelui? Gwynne decise să dea credit respectului, aşa i-a făcut o reverenţă atunci când prinţul li se alătură la intrarea în antreu. El îi răspunse cu un zâmbet exersat.

— Tu trebuie să fii Lady Ballister. Auzisem că eşti de o frumuseţe rară, dar descrierea păleşte în faţa realităţii.

El era chipeş, cu ochi căprui ce contrastau cu tenul deschis şi cu părul pudrat. Înţelegea de ce femeile de toate vârstele suspinau după el, dar, în mod curios, simţea că, spre deosebire de alţi bărbaţi, nu era deloc interesat de ea. Dincolo de acel zâmbet degajat se citea o hotărâre rece care nu îi oferea timp pentru flirtat.

Duncan făcu o plecăciune superficială şi spuse:

— Poate doriţi să ne rămâneţi alături pentru a mânca şi a bea ceva?

— Plăcerea e de partea noastră.

Prinţul le făcu un semn însoţitorilor, şi aceştia intrară în castel. O tânără înflăcărată se apropie de el şi făcu o reverenţă adâncă, oferindu-i un zâmbet adorator.

— Îs binecuvântată că vă văd cu ochii mei, Maiestate!

Charles înclină cu graţie din cap înspre fată.

— După ce îi voi saluta pe oamenii aceştia buni, Ballister, aş dori să îţi vorbesc între patru ochi.

Duncan strânse din buze, dar spuse:

— Bineînţeles. Putem vorbi în biroul meu.

Gwynne îşi ţinu răsuflarea, simţind cum curenţi adânci şi periculoşi se învârteau prin salon. Forţe puternice erau prezente, iar rezultatul avea să fie unul pe măsură.

Charles petrecu câteva minute dând ocol încăperii şi salutându-şi susţinătorii. Prinţul şi însoţitorii lui erau aici pentru a fermeca – şi se bucurară de succes, mai ales în rândul tinerilor Macrae. Gwynne era fericită să vadă că majoritatea oamenilor mai bătrâni şi mai responsabili se arătau rezervaţi, iar chipurile lor erau prudent de inexpresive. Cu excepţia bătrânului Donald, care nu făcea nicio încercare să-şi ascundă căutătura urâtă.

După ce făcu turul încăperii, prinţul întrebă:

— Biroul dumneavoastră, sir?

— În susul scărilor. Gwynne îşi eliberă energia de vrăjitoare, ştiind că farmecul ei avea să zădărnicească refuzul vreunui bărbat. Luând un felinar de pe cea mai apropiată masă, continuă: Daţi-mi voie să vă luminez drumul, domnii mei.

În timp ce îi conducea pe scări, îşi dădu seama că prinţul şi Duncan o urmau, dar fiecare bărbat din salon se uita la ea înfometat. Speriată, îşi temperă din nou energia, dorindu-şi să aibă un instrument pentru a măsura magia. A controla farmecul sexual era ca şi cum ai încerca să coci pâine folosind praf de puşcă – prea mult ar cauza o explozie.

Când ajunseră la etajul următor, Duncan o luă primul spre biroul lui. Deşi biroul era curat şi confortabil mobilat cu o masă, scaune şi o bibliotecă plină de cărţi, avea aerul unei încăperi ce nu fusese de mult folosită. Gwynne făcu un spectacol din a aprinde lumânările, apoi turnă două pahare de vin roşu când găsi o tavă şi un decantor pe o masă. Duncan nu comentă, dar ridică ironic dintr-o sprânceană ca reacţie la sfiala nenaturală a soţiei lui.

Prinţul se încruntă când deveni clar că Gwynne avea de gând să rămână.

— Lady Ballister, voi discuta cu soţul dumneavoastră probleme politice plictisitoare. Cu siguranţă că nu vreţi să îmi privaţi însoţitorii de şansa de a dansa cu dumneavoastră.

Ea îi oferi cel mai larg zâmbet de care era în stare, alături de o doză puternică de farmec pentru a-i accepta prezenţa.

— Nu mă voi priva pe mine de şansa de a vă auzi vorbind, sir.

Încruntarea bărbatului dispăru, deşi nu era sigură dacă din cauza magiei ei sau pentru că o considera un aliat în încercarea de a-şi convinge soţul să se alăture revoltei. El acceptă vinul roşu, alese cel mai confortabil scaun şi îi făcu semn gazdei sale să se aşeze.

Gwynne luă loc mai deoparte, de unde îi vedea clar pe

ambii bărbaţi. Tânăr şi bine îmbrăcat, prinţul avea încrederea în sine specifică omului căruia i s-a spus că face parte dintr-o familie regală încă din clipa în care s-a născut. Era ceva mai mult decât un strop de magie în firea lui. Ea bănuia că avea abilitatea periculoasă de a inspira o loialitate profundă – indiferent dacă o merită său nu.

Duncan era îmbrăcat mai neoficial, în haine de călărie prăfuite, iar părul negru, nepudrat, îi scăpa de sub panglica prinsă la ceafă. Însă el era cel care atrăgea prima oară atenţia, căci răspândea forţă, putere magică şi o înţelepciune câştigată cu greu. Prinţul Charles Edward Stuart era un băietan. Duncan Macrae era un bărbat.

— Castelul tău este foarte impresionant, Ballister, observă prinţul. Înţeleg de ce nu a fost niciodată cucerit.

— Strămoşii mei au ales bine locul. Duncan sorbi din vin, înainte de a-şi aşeza cupa pe birou. Permite-mi să îţi vorbesc deschis. Cauţi sprijin pentru revolta ta. Nu îl vei primi de la mine. Scoţia a vărsat destul sânge pentru Stuarţi.

Zâmbetul lui Charles rămase netulburat.

— Sunt oameni în clanul tău care au decis altceva.

— Familiile Macrae din Kintail îşi aleg singure calea. Familia Macrae din Dunrath are o relaţie mai îndepărtată cu acestea. Deşi avem sângele celor din Highlands, avem de asemenea caracterul practic al celor din Lowlands. Nu poţi câştiga această revoltă, Alteţă.

— Crezi că nu? La prima întâlnire dintre iacobiţi şi hanoverieni, o duzină dintre bărbaţii mei au alungat două companii de trupe regale.

Duncan făcu un gest nepăsător.

— Cazărmile guvernului din Scoţia sunt insuficiente, şi cele mai multe dintre trupele experimentate sunt în Flandra. Aşadar, e o victorie slabă.

— Poate că da, dar am şi sprijinul francezilor. Odată ce armata mea începe să câştige lupte în nord, Franţa va invada din sud. Regele hanoverian va fugi înapoi pe continent, strigând după ajutor.

„Minte”, îşi dădu seama Gwynne. Dar minţea bine.

Intuind acelaşi lucru, Duncan spuse:

— Am auzit că francezii au refuzat să îţi pună la dispoziţie o armată, aşa că ai venit de unul singur, sperând că prin curajul tău vei aduna suficient sprijin pentru a-l convinge pe regele Ludovic că eşti demn de oamenii şi de banii lui.

Charles miji ochii.

— Francezii au întârziat, dar vor veni. Răspunsul iacobit de aici a fost chiar mai puternic decât aş fi sperat. În fiecare zi, tot mai mulţi bărbaţi se îngrămădesc sub stindardul meu.

— Cei mai mulţi dintre ei nu au o fărâmă de experienţă militară.

— Atacul feroce al celor de aici este legendar, replică prinţul. Un detaşament format din membri ai clanurilor ţipând şi fluturând săbii în ambele mâini poate speria chiar şi trupe experimentate.

— Şi apoi toţi muntenii vor fi făcuţi bucăţele, spuse Duncan cu răceală, aceştia sunt oamenii mei. Şi nu vreau să îi văd murind pentru o cauză lipsită de speranţă.

— Cauza Stuarţilor nu este lipsită de speranţă, spuse Charles vehement. În următoarele câteva zile, vom pune stăpânire pe Edinburgh. Când ne vom confrunta cu hanoverienii în luptă deschisă, vom câştiga, şi zeci de mii de englezi iacobiţi se vor ridica şi ni se vor alătura. Îl voi reinstaura pe tatăl meu pe tronul ce i se cuvine, Ballister. Ar fi înţelept să te asiguri că eşti de partea potrivită.

Gwynne se simţi deranjată de gândul că era posibil ca el să aibă dreptate, căci nici Consiliul Protectorilor nu fusese capabil să determine felul în care această revoltă avea să ia sfârşit. Cu suficient noroc şi curaj, Charles ar putea ieşi învingător. Până acum, avusese îndeajuns de mult din amândouă.

— Toate lucrurile sunt posibile, spuse Duncan împăciuitor. Dar principala mea responsabilitate este faţă de oamenii din Glen Rath, iar eu nu îi voi conduce într-o cruciadă nesăbuită.

Prinţul sorbi îndelung din cupă.

— Eşti un om direct, Lord Ballister.

— Dacă nu voiai să ţi se vorbească direct, spuse Duncan cu un zâmbet şters, nu ar fi trebuit să vii în Scoţia.

— Marea Britanie a fost dintotdeauna destinul meu.

Charles se înclină în faţă, iar calmul său fu înlocuit de o pasiune aprinsă, plină de farmec.

— La vârsta de şase ani, puteam să trag cu pistolul şi cu arcul cu abilitatea unui bărbat. Pe când eram băiat, am construit fortificaţii în miniatură. La paisprezece ani, am trecut prin tranşeele spaniole în asediul de la Gaeta. Răscoalele iacobite de dinainte au eşuat din cauza organizării defectuoase şi a voinţei insuficiente, dar eu am voinţă şi voi reuşi.

Gwynne trase aer în piept nesigură, simţind puterea acestui bărbat chiar dacă era englezoaică, femeie şi complet împotriva acestei revolte.

Tânărul Pretendent se dedică artei de a conduce cu o credinţă absolută în destinul său – şi, într-o manieră profund monarhistă, presupunea că le făcea oamenilor o favoare permiţându-le să moară pentru el. Gwynne putea vedea însă că avea o fire arogantă şi inflexibilă şi o slăbiciune pentru băutură. Deşi ar fi un lider puternic cât timp ar avea succes, ea bănuia că ar da greş într-o împrejurare potrivnică.

Totuşi, avea capacitatea de a crea o viziune pe care bărbaţii ar urma-o până la moarte. Chiar şi Duncan era sensibil la acest lucru. Gwynne simţea cum barierele lui tot urcau, protejând cele mai adânci gânduri.

— Eşti dârz şi ai capacitatea de a-i uni pe oameni, spuse el calm. Dacă ai fi fost urmaşul Stuarţilor după moartea lui William sau a lui Anne, nu am niciun dubiu că ai fi reinstaurat pe tron dinastia ta. Dar vremea aceea a trecut. Marea Britanie este un loc diferit acum faţă de cum a fost atunci.

Sprâncenele lui Charles se arcuiră.

— Da, Marea Britanie s-a schimbat. Poţi spune cu sinceritate că eşti mulţumit că Actele Unirii au transformat Scoţia într-o simplă provincie a Angliei, care există doar

pentru a fi taxată şi intimidată? Aceasta a fost întotdeauna o naţiune liberă – până când propriii ei conducători au vândut-o pentru aurul englezesc.

Expresia de pe chipul lui Duncan se înăspri.

— Parlamentul nu a tratat Scoţia bine, dar, chiar şi aşa, unirea e mai bună decât un conflict nesfârşit! Şi argumentele economice sunt valide. Ţara mea este săracă. Unirea cu Anglia începe să schimbe acest fapt. Cu timpul, inechităţile vor dispărea, şi cele două ţări vor fi parteneri adevăraţi.

— Posibil, dar cu ce cost? Charles se lăsă pe spătarul scaunului, mai stăpân pe sine. Pot elibera Scoţia de această unire odioasă, dar, pentru a face acest lucru, am nevoie de sprijinul unor oameni respectaţi, cum eşti tu. Mi s-a spus că, de-a lungul timpului, familia Macrae din Dunrath a avut iscusinţa stranie de a alege partea corectă. Ceea ce înseamnă că locul tău e alături de mine.

Duncan îşi odihni privirea asupra cupei. Gwynne bănui că citea viitorul în vinul rece ca sângele, încercând să despartă vălul viitorului pentru a vedea ce urma să se întâmple cu pământul natal.

— Te vei mulţimi cu Scoţia, prinţule Charles? întrebă el uşor. Sau acesta e doar primul pas într-o campanie de a ocupa tronul Angliei?

— Ce ar fi greşit în asta? replică prinţul cu un calm plin de aroganţă. Dinastia Stuart a fost aleasă de divinitate pentru a conduce. A fost o nebunie din partea parlamentului englez să le dea coroana acelor germani grosolani şi neghiobi. Britanicii merită mai mult de atât.

Duncan păru epuizat, ca şi cum zilele de călătorie şi reluarea responsabilităţilor îşi lăsaseră amprenta asupra lui.

— Cele mai multe naţiuni merită conducători mai buni decât cei care li se oferă, dar trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Hanoverienii sunt diavolii pe care îi cunoaştem, şi, deşi le lipseşte şarmul, măcar nu provoacă atâtea neplăceri.

— E o laudă cam săracă pentru un rege, spuse Charles sarcastic.

Duncan ridică din umeri.

— S-au vărsat râuri de sânge în războaie religioase, aşa că e mare lucru să ai conducători protestanţi pentru o naţiune majoritar protestantă. Dacă tatăl sau bunicul tău ar fi fost dispuşi să jure credinţă Bisericii Angliei, Stuarţii ar conduce astăzi.

Prinţul sări în picioare, cu un aer scandalizat.

— Ce drept are parlamentul să dicteze religia suveranului? Stuarţii sunt discipoli credincioşi ai adevăratei Biserici şi aşa vor rămâne.

— Şi de aceea nu vei câştiga această revoltă. Modelul în această problemă e Henry de Navarra, care a spus: „Parisul merită cu desăvârşire o mesă” atunci când a renunţat la religia protestantă pentru a deveni un rege catolic al Franţei. Duncan se ridică la rându-i. Nu spun ce e drept şi ce e greşit în aceste situaţii, Alteţă. Doar simpla realitate. Ridicarea stindardului aici va aduce moarte şi distrugere, atât pentru scoţieni, cât şi pentru englezi.

Prinţul făcu un efort vizibil pentru a-şi stăpâni accesul de furie.

— Vei gândi diferit după ce îmi voi dovedi caracterul în bătălie. Eşti un om încăpăţânat, Ballister, dar îţi admir sinceritatea. Să ştii că vei fi oricând bine-venit alături de mine. Se întoarse pe călcâie şi deschise uşa, fluturându-şi mâna spre Duncan când acesta dădu să îl urmeze. Voi găsi eu drumul până jos, Ballister. Eu şi oamenii mei ne vom bucura deplin de ospitalitatea ta înainte de a pleca.

Duncan se înclină.

— În calitate de Charles Edward Stuart, un gentleman cu sânge scoţian, eşti oricând bine-venit în casa mea.

Lui Gwynne i se păru că prinţul pufni înainte de a pleca. După ce uşa se închise, ea se afundă la loc în scaun.

— A fost... interesant, spuse ea uşor, în timp ce încerca să evalueze ce se întâmplase, nu doar cuvintele, ci şi energiile opuse ce se răspândiseră în încăpere în timp ce bărbaţii vorbeau.

Duncan se îndreptă spre fereastră şi se uită afară la valea întunecată. Calmul rece cu care îl înfruntase pe prinţ

dispăruse, fiind înlocuit de o oboseală cenuşie.

— Drăcovenia e că o bună parte din spusele prinţului Charles reprezintă adevărul. Mulţi îl vor urma, şi nu vor fi doar clanurile din Highlands. Chiar şi eu pot să simt puterea chemării lui la libertate şi independenţă.

Gwynne se holbă la soţul ei, înspăimântată. Fusese sigură că el avea să rămână alături de Consiliu împotriva acestei revolte însetate de sânge ce stătea să înceapă, însă acum Duncan părea periculos de ambivalent.

O singură vizită a prinţului îl făcea să şovăie. Cum urma să reacţioneze când sora lui şi alţi oameni dragi aveau să-i ceară să îi conducă pentru cauza iacobită? Un bărbat cu puterea lui ar putea schimba rezultatul acestei revolte.

De aceea fusese rugată să se căsătorească cu el. El era destinul ei, nu datorită plăcerii şi a tovărăşiei pe care urmau să le împărtăşească, ci pentru ca ea să îl influenţeze în asemenea chestiuni importante.

Nimeni nu zisese că acest destin era unul uşor.

capitolul 19

Duncan se întoarse când o auzi pe Gwynne oftând. Uitându-se la el cu ochii mari, plini de uimire, îi spuse:

— Cum poţi să fii de acord cu el? Este un uzurpator venit să semene dezastru pentru scopurile lui egoiste. Prinţul Charles este un bărbat atrăgător, dar are toate defectele neamului din care se trage.

— Dar are şi virtuţile. Curajul şi farmecul său îi vor strânge pe oameni de partea cauzei sale.

Se întrebă dacă o englezoaică, nu conta cât de educată, ar putea înţelege profunzimea farmecului lui Charles. Vechile tradiţii ale Scoţiei în privinţa libertăţii şi a independenţei fuseseră trădate de propriii conducători ai naţiunii, iar Tânărul Pretendent reprezenta o cale de ieşire.

— Actele Unirii au fost o mârşăvie pe care toţi

scoţienii adevăraţi o urăsc, iar englezii şi-au dat prea puţin silinţa să o facă mai acceptabilă în anii ce au urmat.

— Ai spus că, în timp, unirea va face Scoţia mai bogată. Nu merită să suporţi nişte neajunsuri pentru a scăpa ţara de sărăcia la care am fost martori când călăream spre nord?

— Posibil. Îşi frecă obosit tâmplele. Uneori însă mă întreb dacă nu cumva prosperitatea va avea un preţ prea mare. Stomacul unei naţiuni e important, dar la fel este şi sufletul.

— Faptul că prinţul ştie cum să ademenească o minte scoţiană nu îl face potrivit pentru a conduce, spuse ea aspru. Cum ai spus, Stuarţii au avut şansa lor, iar cei mai mulţi dintre ei s-au descurcat deplorabil. Un om nu merită să fie rege doar pentru că este mai arătos şi mai bine îmbrăcat decât rivalul său.

— Atracţia personală a prinţului este, fără dubiu, o calitate. Arată ca un rege. George al II-lea arată ca un negustor periculos, cu suflet josnic.

Gwynne nu încercă să nege.

— Cu toate acestea, nu războiul este răspunsul, acesta este un principiu de bază al Protectorilor. Un bărbat sau o femeie are dreptul să se apere. Nu ai să omori oameni care nu sunt de acord cu tine.

— Ce păcat că nu acceptă mai multă lume asta, spuse el sec. Ar face munca Protectorilor mai uşoară. Ultima bătălie a celor Cincisprezece a fost la Sherrifmuir. După aceea, s-a cântat un cântec ce spunea: „Unii spun că am câştigat, / Alţii spun că ei au câştigat. Şi alţii spun că nimeni n-a câştigat defel”.

— Nu este asta valabil pentru cele mai multe dintre războaie?

— Poate că bătălia a părut a nu avea vreun câştigător, dar revolta în sine a eşuat. De data aceasta lucrurile ar putea sta diferit.

Ea se încruntă.

— Este greu de imaginat cum ar putea iacobiţii să câştige cu puţine arme, fără o armată reală şi fără sprijin

din străinătate.

— Chestiunea este pe muchie de cuţit. Câteva victorii sunt de-ajuns ca oamenii să se înghesuie în tabăra prinţului. Deşi francezii nu sprijină această aventură, s-ar putea răzgândi dacă Charles dă câteva semne de succes. Franţa a fost la un pas de a organiza o invazie nu mai demult de anul trecut şi va fi dornică să încerce din nou dacă guvernul hanoverian este suficient de slăbit.

Gwynne îşi înclină capul.

— Am auzit că ameninţarea cu invazia de anul trecut s-a sfârşit când o furtună a lovit flota franceză la Dunkerque. Ştiai acest lucru?

Duncan rememoră seara în care stătuse pe un promontoriu francez şi invocase o furtună puternică. Nu fusese la fel de nimicitoare ca marea furtună a lui Adam Macrae, dar se dovedise de-ajuns. Şi, la momentul respectiv, nu avusese niciun dubiu ce trebuia făcut.

— Magicienii vremii din familia Macrae au o tradiţie pe lângă în a ţine invadatorii la distanţă de coastele Marii Britanii. Este avantajul insulei noastre de a fi protejată de mare. O furtună bună poate să împrăştie întreaga forţă de invazie.

— Cu siguranţă poţi să o faci din nou dacă francezii decid să trimită trupe în sprijinul iacobiţilor.

— Da, pot. Oftă. Dacă acela e lucrul care trebuie făcut.

— Chiar te îndoieşti? întrebă şoptit Gwynne. Consiliul Protectorilor – chiar şi membrii scoţieni – s-a temut ani de zile de posibilitatea unei alte revolte iacobite. Acum este aici, şi va fi o vărsare de sânge îngrozitoare.

— Acest lucru va fi adevărat, indiferent de cum se va sfârşi. Te-ai gândit la posibilitatea ca o victorie a iacobiţilor să însemne mai puţin sânge vărsat şi ca reinstaurarea Stuarţilor să fie o soluţie mai bună pentru Marea Britanie decât conducerea hanoverienilor? Spusese aceste cuvinte ezitant, pentru că până în această seară nu se gândise nici el la o asemenea posibilitate. Acum însă nu şi-o putea scoate din cap. James al II-lea a fost un neghiob, dar James I

şi Charles al II-lea au condus mult şi bine. Poate că Charles Edward are aceleaşi calităţi de conducător.

Spre meritul ei, Gwynne luă în consideraţie cuvintele lui şi nu le respinse imediat.

— E posibil ca o victorie iacobită să fie în folosul Marii Britanii, dar instinctul îmi spune că nu.

Profund tulburat, recunoscu că o asemenea discuţie i-ar putea separa cu uşurinţă. Nu numai că era englezoaică, dar fusese crescută în sânul stabilimentului Protectorilor. Lumea nu arăta tot timpul la fel aici, în sălbăticia dintr-un colţ al Marii Britanii.

— Destul cu politica. Înlăturându-şi starea mohorâtă, se aşează la birou. Am ceva pentru tine.

— Sper că este ceva indecent, spuse ea cu o vioiciune forţată.

Duncan bănuia că, la fel ca el, şi Gwynne considera supărătoare lipsa lor de consens pe acest subiect.

— Nimic de genul ăsta, dar se poate aranja mai târziu.

Trasă rapid în aer cu vârful degetelor un model, liniile strălucitoare dispărând o clipă mai târziu. Apoi răsuci o piesă a sculpturii decorative, şi sertarul său secret se deschise, acesta conţinea o cutie mică, lăcuită. Îi înmână cutia, întrebându-se dacă era suficient de iniţiată încât să o deschidă.

— Acum, că eşti stăpână la Dunrath, aceasta este a ta.

Gwynne se încruntă când nu putu deschide cutia, apoi îşi dădu seama că era pecetluită de magie, la fel cum fusese şi sertarul. Inspiră adânc, privi ca prin ceaţă pentru un moment, şi apoi capacul cutiei se deschise.

— Felicitări! exclamă el.

Progresul ei era impresionant.

— Inelul lui Isabel de Cortes, răsuflă ea în timp ce sălta cu veneraţie cerculeţul de aur din cuibul său de catifea.

Un rubin strălucitor era aşezat în mijlocul unui trandafir de aur, emblema familiei reginei Elisabeta. Inelul era varianta feminină a celui purtat de Duncan. Îl lăsă să

alunece pe cel de-al treilea deget, alături de verigheta simplă, de aur.

— Se potriveşte perfect! spuse ea surprinsă.

— Aşa se întâmplă mereu.

Îşi ridică mâna stângă în aşa fel încât safirul inelului său să strălucească în lumina lumânării.

— Ambele inele au fost fermecate de către John Dee, la cererea reginei. Nu numai că au fost o răsplată pentru distrugerea Armadei, dar reprezintă, de asemenea, o legătură între conducătorii Angliei.

— Nu ştiam acest lucru. Marea regină era tare isteaţă. Îşi depărtă degetele şi zâmbi încântată spre inel. Pot simţi energiile femeilor care l-au purtat. Sunt ca… foile de ceapă. Cea mai recentă trebuie să fi fost mama ta?

— Da. Energia ei era blândă. Foarte diferită de a lui Isabel.

Mama lui fusese delicată – şi la fel de formidabilă ca o furtună pe mare.

Gwynne îşi miji ochii.

— Şase femei au deţinut inelul înaintea mea?

El număra proprietarele începând cu Isabel.

— Doar cinci.

— Există şi o a şasea. Regina Elisabeta însăşi a purtat acest inel cu câteva zile înainte de a i-l trimite lui Isabel. Probabil dorise să întărească legătura cu casa regală.

Duncan se uită la inelul său şi se întrebă cum ar fi reacţionat în faţa prinţului Charles dacă nu l-ar fi purtat. Oare ar fi fost mai înclinat să se lase convins de argumentele prinţului? Mai bine să nu afle.

Căscând, Gwynne se ridică de pe scaunul ei. Umbrele oboselii îi întunecau ochii.

— Sunt atât de obosită, că abia îmi pot ţine ochii deschişi. Crezi că va observa cineva dacă nu mă întorc la petrecere? Păreţi destul de capabili să vă distraţi şi singuri.

— Du-te şi odihneşte-te. Dacă observă cineva, vor înţelege. Îi zâmbi slab. Cum eşti o vrăjitoare fermecătoare, îţi vor ierta orice.

Ea râse.

— Mă întreb dacă voi fi vreodată capabilă să cred un asemenea lucru? Încă pare doar o glumă faptul că simpla mea prezenţă poate avea un asemenea efect asupra bărbaţilor.

— Niciodată să nu te gândeşti la asta ca la o glumă.

Îşi analiză soţia, care era obosită, ciufulită şi absolut irezistibilă. Ce ar face dacă ea ar răspunde interesului unui alt bărbat? Gândul i se păru atât de îngrozitor, încât nu suporta să zăbovească asupra lui. O sărută uşor pe frunte.

— Te voi urma mai târziu.

Chiar înainte de a pleca din cameră, Gwynne îşi plimbă degetele de-a lungul interiorului sensibil al încheieturii lui, lăsând în urmă dâre fierbinţi. Era tentat să o urmeze în dormitor, să dizolve prin pasiune tensiunea dintre ei. În schimb, Duncan se întoarse la fereastră, privind în gol pe deasupra dealurilor mângâiate de lună. Scoţia îi era în oase, dar nu recunoscuse întru totul cât de mult îi lipsise până când nu ajunsese din nou acasă.

Să fii Protector însemna să juri că sprijini ceea ce era bine pentru cât mai mulţi oameni. Totuşi, ce era de făcut când calea cea mai bună nu era clară? Era posibil ca dragostea pentru pământul natal să îi distorsioneze judecata în asemenea măsură încât să o ia în direcţia greşită? Se cutremură la gândul acesta. Spiritul partizan nu se potrivea cu principiile care fuseseră semănate în el încă de mic copil.

Totuşi, dacă Stuarţii erau cei mai buni conducători pentru Marea Britanie? Hanoverienii erau protestanţi, dar încăpăţânaţi ca nişte catâri, iar prinţul moştenitor, Frederick, era slab, extravagant şi înşelător. Propriii părinţi îl numeau „bestie dezgustătoare”. Prin comparaţie, Charles Edward Stuart era un model de putere şi virtute. Aşa cum Duncan nu trebuia să aleagă să îl sprijine pe Charles doar pentru că aveau în comun sângele scoţian, nu trebuia nici să sprijine orbeşte Casa de Hanovra, aşa cum o făcea Consiliul.

O putere mare aducea cu sine şi responsabilitatea – şi Duncan avu zguduitoarea premoniţie că era posibil ca

destinul acestei răscoale să cadă pe umerii lui. Vremea era un factor important în campaniile militare. Ar fi simplu să schimbe deznodământul unei bătălii...

Un alt principiu al Protectorilor era ca niciodată să nu intervină când nu era necesar. Acest lucru se datora pe de o parte faptului că amestecul în liberul-arbitru al unei persoane sau al unei naţiuni era din principiu greşit, iar pe de altă parte faptului că amestecul excesiv mărea riscul ca Protectorii să fie catalogaţi drept o minoritate periculoasă.

Familiile supravieţuiseră atât de mult datorită discreţiei lor, sprijinită de vrăji ce îi împiedicau pe copiii lor să le dezvăluie din întâmplare puterile în faţa oamenilor de rând. Când era necesar, se aruncau vrăji de uitare asupra oamenilor de rând care văzuseră lucruri ce le puteau stârni suspiciunea. Chiar şi astfel de farmece mici erau descurajate dacă nu erau absolut necesare.

Duncan se rugă ca revolta să se desfăşoare de la sine, fără să fie nevoie ca el să ţină partea cuiva. Dacă ar fi forţat să aleagă, nu putea garanta că ar lua decizia corectă.

*

Era trecut bine de miezul nopţii când Duncan se retrase. Cei mai mulţi dintre oameni merseseră acasă sub lumina unei luni ca de ceară. Alţii sforăiau încet în colţurile salonului, iar un ultim cvartet vesel cânta, prost, în jurul unui butoi de bere. Fusese o petrecere reuşită.

Din cauza orei târzii, se gândi să meargă în propriul dormitor, dar el şi Gwynne dormiseră împreună în fiecare noapte de când se căsătoriseră. Avea nevoie să fie cu ea.

În camera ei era întuneric beznă, aşa că atinse fitilul unei lumânări şi făcu o lumină uşoară. Inima i se strânse insuportabil în timp ce îi cercetă trăsăturile fine. Oare şi alţi bărbaţi simţeau aceeaşi nevoie chinuitoare de câte ori se uitau la ea sau era mai rău pentru el fiindcă erau căsătoriţi şi împărţeau acelaşi pat? Dacă toţi bărbaţii o considerau încântătoare, nu e de mirare că tânărul William se simţise ispitit să o răpească.

Îşi dădu jos îmbrăcămintea şi se strecură în pat lângă ea. Intenţiona doar să doarmă, dar, când ea se întoarse instinctiv spre el, hotărârea lui păli. Era obosită şi merita să se odihnească, şi totuşi…

Îşi sprijini o mână pe unul din sânii ei. Sub muselina cămăşii de noapte, era moale şi perfect rotund. Îşi mişcă uşor degetul mare, mângâindu-i mugurul până se întări. Ea toarse încet şi se apropie şi mai mult.

Un gentleman nu ar trezi o doamnă adormită ca să-i ceară relaţii intime, dar, dacă ea s-ar trezi cu plăcere, ar putea decide singură. Pulsul îi era slab ca bătaia aripii unei păsări de mare.

Când se lipi de el, emană senzualitate prin toţi porii, mâna ei explorând cu o fineţe somnoroasă. Nesigur dacă ea se trezea sau dormea, continuă să o dezmierde uşor, fiecare avans din partea lui primind un răspuns din partea ei.

— Eşti a mea, sufletul meu, şopti el, acum şi pentru totdeauna, numai a mea.

Probabil că ea îi dădu dreptate, pentru că îl trase spre ea cu braţe primitoare.

Înfrânarea explodă într-o nevoie frenetică, iar el se cufundă în paradisul excitant al corpului ei. Ea răspunse cu o pasiune ce ar putea îngenunchea un bărbat. Aceasta era esenţa unei vrăjitoare – era o femeie care putea oferi dragoste şi împlinire cu o intensitate atât de ameţitoare, încât era imposibil să îţi imaginezi viaţa fără ea.

Erau legaţi de destin. Cu siguranţă că intrigile politice nu îi puteau separa…

capitolul 20

A doua zi dimineaţă, Gwynne se purtă ca o mireasă ascultătoare şi inspectă cu seriozitate activitatea internă a gospodăriei, cu Maggie Macrae pe post de ghid. După un tur amănunţit, în care vizitase bucătăriile, spălătoria,

lăptăria, distileria şi sediile altor activităţi, spuse cu sinceritate:

— Maggie, Dunrath funcţionează precum un ceas de cea mai bună calitate în mâinile dumitale capabile. Sper sincer că vei continua să administrezi gospodăria. Trebuie să ştiu ce se întâmplă, iar deciziile importante ar trebui discutate, dar voi fi cea mai fericită dacă voi avea zilnic timp pentru propria muncă.

Maggie spuse cu aceeaşi sinceritate:

— Mă bucur că voi continua ce făceam înainte. Care e munca dumitale?

— Eu sunt un cărturar. Citesc, iau notiţe, realizez traduceri, uneori scriu. Gwynne zâmbi dezarmant. Rezultatele sunt interesante doar pentru alţi cărturari, dar contează pentru mine. Când Duncan m-a cerut de soţie, mi-a spus că Dunrath are o bibliotecă foarte bună. Aştept cu nerăbdare să o văd.

Femeia mai în vârstă zâmbi larg.

— Acum, că ţi-ai făcut datoria, nu mai poţi de nerăbdare să mergi acolo. Du-te, stăpână. Cred că ne vom înţelege bine împreună.

Gwynne nu mai avu nevoie de altă permisiune. Se trezise în dimineaţa aceasta ştiind că luna ei de miere se sfârşise. Interludiul magic datorat călătoriei lăsase locul realităţii implicate de viaţa cotidiană. Era acum timpul să toarne fundaţia pe care avea să se dezvolte restul vieţii ei, şi nu vedea niciun motiv să-şi asume mai multe treburi casnice decât cele absolut necesare.

Nu-l mai văzuse pe Duncan de când luaseră împreună micul dejun. Plecase călare, împreună cu Jean şi bătrânul Donald, de-a lungul văii, să vadă în ce stare erau pământul şi oamenii. Bănuia că nu-i va mai vedea pe niciunul dintre ei până la sfârşitul zilei. Atitudinea lui din acea dimineaţă fusese aspră, iar ea nu fusese sigură dacă asta se datora faptului că gândurile lui erau la ziua care îl aştepta, sau fusese închis în sine din cauza tensiunilor politice dintre ei din seara precedentă. Totuşi, nu era prea îngrijorată. Orice bărbat care venea în pat cu atâta înflăcărare precum

Duncan nu se retrăgea foarte departe.

Începea să aprecieze binecuvântarea mixtă oferită de puterea vrăjitorească. Ar fi foarte uşor să o folosească ca să-i manipuleze pe ceilalţi, ceea ce ar fi fost greşit din toate punctele de vedere, atât umane, cât şi ale Protectorilor. Şi totuşi… foarte uşor. Din fericire, Duncan nu era genul care putea să fie manipulat.

Acum, ea avea să vadă dacă el exagerase dimensiunea bibliotecii din Dunrath. Intră şi trecu în revistă ceea ce se afla în încăpere. Camera era poziţionată cu faţa spre sud, astfel că lumina era excelentă, ceea ce era întotdeauna un avantaj la citirea textelor vechi. Covoare persane groase făceau podeaua prietenoasă. O masă lungă, un birou şi şase scaune cu spătar drept erau împrăştiate în jur, în timp ce o pereche de fotolii şi divanuri erau plasate comod lângă şemineu.

Dar, după o examinare atentă a titlurilor cărţilor, fu dezamăgită când nu găsi niciun fel de texte esoterice.

Cu toate că era o bibliotecă foarte bună pentru un gentleman, nu conţinea niciun fel de învăţătură a Protectorilor.

Trebuia să fie mai mult decât atât. Poate că exista o a doua cameră, care găzduia textele secrete, cum era cazul, la Harlowe?

Încruntându-se, examină cu atenţie încăperea cu ochiul ei interior şi descoperi imediat o uşă în colţ. Fusese modelată şi pictată ca să se potrivească printre lambriurile de pe pereţi. Mai important, fusese supusă unei vrăji, astfel încât un ochi obişnuit să treacă pe lângă ea fără să o vadă. Cu toate că un Protector putea să o descopere cu uşurinţă, era puţin probabil ca un om de rând să o observe.

Mută un scaun care bloca parţial accesul şi puse mâna pe mânerul plat. De îndată ce îl atinse, recunoscu faptul că o altă vrajă era implicată. Încruntându-se, trecu de vrajă de parcă ar fi umblat printr-o grădină-labirint. Ah, era o vrajă de respingere. Chiar şi dacă s-ar fi întâmplat ca un om de rând, cu puţină magie sălbatică, să observe contururile uşoare ale uşii, nu ar mai fi fost interesat să afle

mai multe.

Simţindu-se pe deplin mulţumită de capacitatea ei de a trece de protecţiile bibliotecii, deschise uşa şi găsi o a doua cameră, mai mică, mobilată într-o manieră asemănătoare bibliotecii principale. Dar unde era amplasată în castel? Era ciudat că exista suficient spaţiu încât să ascundă o cameră întreagă.

Dumnezeule, era o altă vrajă! Una foarte inteligentă, care îi făcea pe oameni să fie lipsiţi de curiozitate în legătură cu modul în care era aranjat spaţiul. Nimeni nu ar observa că o zonă de mărimea unei camere nu ar figura nicăieri decât dacă ar măsura cu atenţie podeaua întreagă. Nu-şi dăduse seama singură, până când nu trecuse dincolo de barierele magice ale bibliotecii esoterice.

De data aceasta, când traversă camera spre rafturi, recunoscu texte care se găseau în orice bibliotecă Protectoare. Exista suficient spaţiu şi pentru noi dulapuri de cărţi. Duncan spusese că era liberă să extindă colecţia. Dacă ar fi fost o pisică, şi-ar fi lins mustăţile.

Multe dintre volume erau savuros de nefamiliare. Şi multă învăţătură Protectoare se găsea în jurnale şi agende, întrucât informaţia nu putea fi distribuită public şi tipăritul era prea scump atunci când erau necesare doar o mână de copii. Întrebându-se dacă biblioteca conţinea vreo informaţie despre vrăjitoare, hotărî să încerce o tehnică folosită de tatăl său.

Concentrându-se din greu asupra subiectului dorit, îşi mută mâna deschisă de-a lungul celui mai apropiat raft, palma ei fiind la doar câţiva centimetri de cotoarele cărţii. Nimic. Raftul următor. Din nou, nimic.

Neştiind sigur dacă făcea asta greşit sau pur şi simplu nu exista niciun material despre vrăjitoare, încercă ultimul raftul de jos. La jumătatea drumului, simţi căldura emanată de un volum subţire. Îl scoase din raft şi descoperi că era un tratat despre cel mai des întâlnite puteri la femei. O scrutare rapidă sugeră că avea puţine informaţii despre vrăjitoare, dar puse cartea pe masă pentru un studiu mai aprofundat.

Se întoarse la căutarea ei şi avu parte de o surpriză în momentul în care un volum îngust, decolorat aproape îi arse palma. Cartea era jurnalul unei vrăjitoare franţuzoaice din secolul trecut. Exact asta sperase Gwynne să găsească. Era scris într-un dialect regional francez, pe care însă putea să-l înţeleagă destul de bine.

Cu cartea în mână, se îndreptă spre unul dintre fotoliile de lângă cămin, apoi se opri brusc când văzu portretul care atârna deasupra poliţei. Era un tablou în ulei care îi reprezenta pe Isabel şi Adam Macrae. Deşi Gwynne văzuse odată o gravură a cuplului, acela fusese palid şi lipsit de viaţă în comparaţie cu acesta.

Păşi înainte pentru a studia mai îndeaproape portretul. Isabel de Cortes fusese eroina ei în copilărie. Şi încă era.

Pentru o copilă pe jumătate Protectoare, fără nicio putere, Isabel fusese un exemplu strălucitor de cum putea să fie o femeie. Înzestrată cu magie sălbatică, nu avea Protectori printre strămoşii ei şi fusese crescută de către o familie de oameni de rând, care o iubeau dar nu o înţelegeau. Elevă a lui John Dee, magicianul personal al reginei Elisabeta, ea devenise un mare magician datorită voinţei aprige şi a disciplinei. Gwynne se gândise că era o ironie faptul că era opusa lui Isabel: crescută cu toate avantajele Protectorilor, dar fără nicio abilitate înnăscută.

În tablou, cuplul era la vârsta de mijloc, iar părul brunet al lui Adam încărunţise la tâmple. Lângă el, o fereastră deschisă dezvăluia un cer scoţian furtunos, ca simbol al măiestriei lui în ale vremii. Sub barba lui în stil elisabetan, trăsăturile îi erau foarte asemănătoare cu cele ale lui Duncan. Deci exista o adevărată legătură între membrii familiei Macrae. Mâna lui se odihnea pe capul unui câine înalt, care semăna cu câinii care trăiau acum în castel, aşa că nu numai oamenii transmiteau urmaşilor asemănările.

Dar Isabel era cea care îi atrase cel mai mult atenţia lui Gwynne. Nu era o frumuseţe. Faţa ei închisă la culoare era prea îngustă şi exotic de neenglezească, iar trăsăturile

prea ascuţite. Totuşi, inteligenţa şi umorul din privirea ei erau strălucitor de fascinante. În poală ţinea o pisică tărcată, iar în mâna dreaptă faimoasa sticlă de prezis viitorul.

În seara precedentă, Gwynne simţise energia lui Isabel pe inelul cu rubin, iar astăzi vedea chipul lui Isabel. Combinaţia aceasta îi aduse eroina la viaţă ca niciodată înainte.

Curioasă în legătură cu ce altceva ar mai fi putut pierde când o luase direct spre cărţi, cercetă camera cu mai multă atenţie. O serie de miniaturi atârnau pe peretele de deasupra biroului mare. Nu-l putu identifica pe niciunul dintre oamenii portretizaţi, cu toate că era clar că toţi bărbaţii aparţineau familiei Macrae.

Stilul vestimentar îi permise s-o ghicească pe femeia care era probabil mama lui Duncan şi a lui Jean. Avea un zâmbet încântător, enigmatic. Ultima Lady de Dunrath, care murise în urmă cu şase ani, aparţinuse familiei Macleod din insula Skye. De fapt, fusese sora lui Sir Ian Macleod, membru al Consiliului. Aveau aceiaşi ochi de un cenuşiu înceţoşat.

Apoi Gwynne cercetă un dulap vechi de sticlă, plin de obiecte interesante din întreaga lume. Statueta cu dragon era cu siguranţă chinezească şi exista şi o mască ce provenea dintr-un loc din Asia pe care doar putea să-l bănuiască. Poate Indiile de Est Olandeze. Exista, de asemenea, şi o cutie de argint care arăta precum un turn crenelat, poate din Spania sau Italia. Alte obiecte erau mai greu de identificat, dar toate prezentau o licărire slabă de putere magică.

Se aplecă să privească la rafturile de jos şi i se opri brusc răsuflarea când văzu ceea ce sigur era sticla de prezis viitorul a lui Isabel. Duncan spusese că se găsea printre comorile din Dunrath, chiar dacă lentila de obsidian nu mai arătase nimic după moartea lui Isabel. Aceasta stătea cuminte deasupra unui săculeţ căptuşit de catifea, care se lega la capăt cu un şnur, fără ca piatra de culoarea fumului să ofere vreun indiciu în legătură cu importanţa sa.

Cu siguranţă că nimeni nu va avea ceva împotrivă dacă noua stăpână ar atinge-o. Gwynne deschise respectuos uşiţa de sticlă, sperând că va simţi energia lui Isabel mai puternic decât în inel, unde fusese acoperită cu alte energii.

Luă sticla de prezis viitorul din dulap, piatra transparentă fiind rece în palma ei… şi fu lovită de un val de energie care o aruncă pe spate.

Inima îi bătea cu putere şi trebuie că-şi pierduse cunoştinţa vreme de o clipă, dar, în timp ce îşi reveni în simţiri, descoperi că sticla de prezis viitorul era în continuare în mâna ei. Recunoscătoare pentru moliciunea oferită de grosimea covorului, se ridică în picioare şi se aşeză într-unul dintre fotolii. Energia vibrantă a lui Isabel se imprimase adânc în obsidian, alături de o armonie masculină intensă ce se simţea în fundal.

Gwynne privi la portret, ştiind că energia bărbătească îi aparţinea lui Adam Macrae. Era ciudat cum forţa şi individualitatea personalităţilor lor continuau să supravieţuiască la atât de mulţi ani distanţă după ce trupurile lor fuseseră aşezate spre odihnă în pământul rece şi verde al Scoţiei. Se spunea că muriseră la o oră distanţă unul de celălalt. Gwynne simţi un nod în gât, şi nu era sigură dacă era provocat de durerea cauzată de faptul că Isabel şi Adam nu mai erau, sau de regretul că mariajul ei cu Duncan nu-şi avea originea într-o dragoste atât de puternică. Poate că, odată cu trecerea timpului, aveau s-o obţină – dacă revolta iacobiţilor nu-i va dezbina.

Cu ochii puţin înceţoşaţi de lacrimi, se uită la sticla de prezis viitorul şi descoperi că obsidianul îndelung adormit prinsese viaţă.

capitolul 21

Duncan se întoarse la castel după-amiaza târziu, după ce vizitase cât de multe gospodării putuse. Dealurile şi

figurile familiare îi alinaseră încordarea din seara precedentă. Era acasă, unde era locul lui.

Nu era surprins să afle că mireasa lui dispăruse cu câteva ore înainte în bibliotecă. Bănuind că s-ar putea să îi fie foame, comandă o tavă de ceai fierbinte şi fursecuri şi o luă cu el sus. Ea reuşise să găsească şi să intre în biblioteca privată. Din punct de vedere mental începuse deja să se gândească la ea ca la un magician în întregime pregătit. Trebuie să aibă grijă cu asta. Oricât de remarcabil era progresul, era încă o novice din multe puncte de vedere.

— Gwynne? Ţinând în echilibru tava pe o mână, deschise uşa bibliotecii interioare. Probabil că eşti înfometată.

Ea stătea la masa lungă, cu cărţile împrăştiate prin jurul ei şi un carnet plin de notiţe sub braţul drept. Îşi ridică privirea când intră el, clipind de parcă nu ar fi fost sigură unde se afla.

— Ai avut dreptate, este o bibliotecă minunată şi abia aştept să o fac şi mai minunată.

Duncan se uită la cărţile de pe masă.

— Ce studiezi?

— Vrăjitoare. Am găsit jurnalul unei franţuzoaice care avea darul acesta, dar nu vorbeşte mult despre cum îl trăieşte. Gwynne făcu o grimasă. Cred că s-a bucurat puţin cam mult de puterea ei.

— Îmi dau seama că asta reprezintă cu adevărat o tentaţie. Puse tava jos şi se aplecă pentru un sărut ferm. Buzele ei erau reci, probabil semn că era într-adevăr înfometată. Turnă două ceşti aburinde de ceai şi le aşeză lângă ea, apoi ridică o pătură de pe spătarul fotoliului şi o aşeză pe umerii ei. Bea, îi ordonă el atunci când se aşeză de cealaltă parte a mesei şi se servi cu fursecuri.

— Da, milord, spuse ea cu o supunere suspicioasă.

Duncan recunoscu săculeţul de catifea ce era aşezat pe masă, lângă carnetul cu notiţe.

— Văd că ai găsit sticla de prezis viitorul a lui Isabel de Cortes.

Ea încuviinţă.

— Da, am găsit-o. Şi… şi funcţionează pentru mine.

— Serios?! El se aplecă în faţă. Remarcabil. Aproape ca şi cum sticla te-ar fi aşteptat.

— Cred că mă aştepta, recunoscu Gwynne serioasă. Atinse săculeţul de catifea. Presupun că nu se va supăra nimeni dacă va intra în posesia mea.

— Bineînţeles că nu. Faptul că sticla îţi vorbeşte o face să fie a ta. Se uită la ea gânditor. Prezicerea viitorului şi utilizarea sferelor vorbitoare sunt abilităţi înrudite. S-ar putea să ajungi în Consiliu.

Gwynne păru tulburată.

— Nu voi avea niciodată o asemenea putere!

— Mie mi se pare că deja ai. Acum bea-ţi ceaiul şi mănâncă nişte fursecuri înainte să leşini de foame. Apoi îmi poţi spune ce ai văzut.

După ce înghiţi două fursecuri cu ceai, scoase piatra de prezis viitorul din săculeţul de catifea. Privirea ei căuta în depărtări, ca şi cum nu ar fi crezut că era cu adevărat a ei.

— Am văzut forţele iacobite intrând în Edinburgh şi cucerind oraşul fără a vărsa nicio picătură de sânge.

Duncan îşi ţinu respiraţia.

— S-a întâmplat astăzi? Dacă e aşa, Charles a parcurs cu mare viteză distanţa de aici la Edinburgh.

— Nu astăzi. Cred că oraşul va fi luat peste două zile. Dar e foarte clar şi arată precis – un eveniment sigur, nu doar o posibilitate. Prinţul Charles va intra călare în oraş la miezul zilei, purtând îmbrăcăminte din Highland. Pantaloni roşii şi o bonetă de catifea verde cu cocardă iacobită, albă.

— Chiar poţi vedea asemenea detalii? întrebă el uimit.

— Piatra este responsabilă. Degetele ei se strânseră în jurul pietrei. Poartă o putere imensă şi imaginile sunt foarte clare. Prinţul va face ca tatăl său să fie proclamat James al III-lea, rege al Scoţiei, al Angliei, al Franţei şi al Irlandei.

— E vremea ca Anglia să înceteze să mai pretindă că are autoritate asupra Franţei, spuse Duncan sec. Ce ai mai văzut?

— Va declara că Actele Uniunii sunt anulate.

Duncan nu fu capabil să-şi ascundă o umbră de mulţumire la auzul acestei veşti.

— Cu siguranţă că asta îi va aduce mai mult sprijin. Poţi vedea cum se sfârşeşte revolta?

— Acesta a fost primul lucru după care m-am uitat. Cum a spus şi Consiliul, rezultatul încă nu a fost decis. Făcu o grimasă. Doar sângele şi moartea au fost sigure. Prima bătălie se va purta foarte curând… cred că în următoarea săptămână.

— Ştii cum se va termina bătălia?

Puse piatra înapoi în săculeţ.

— Iacobiţii o vor câştiga în câteva minute.

Duncan era incapabil să îşi ascundă plăcerea la auzul veştilor. Soarele ieşi prin norii de după-amiază, iar lumina se revărsă în bibliotecă, înlăturând răcoarea toamnei.

— O victorie uşoară va face oamenii şi sprijinul străin să se îngrămădească sub stindardul lui.

— Nu este o victorie uşoară pentru sutele de bărbaţi care vor fi omorâţi, răniţi sau capturaţi, răbufni ea. Cei mai mulţi vor fi din trupele guvernamentale, dar vieţile lor contează. Muntenii vor fi şi ei în număr mare.

— Bineînţeles că regret acest lucru, dar dacă e să fie o luptă, o victorie rapidă va însemna mai puţine victime de ambele părţi.

Ochii lui Gwynne se îngustară.

— Pari mult prea încântat de veştile despre succesul iacobit. Ar trebui să sprijini cauza umanităţii, nu să iei partea cuiva de parcă acest război ar fi o cursă de cai.

Gura lui se strânse într-o linie subţire.

— Nu am intervenit în mod ilegal, şi nici nu intenţionez, dar cu siguranţă am dreptul la sentimentele mele private.

— Nu e permis! exclamă ea. Eşti un magician, iar sentimentele tale schimbă lumea. Când ai exultat din pricina victoriei iacobite, a ieşit soarele. Dacă aş fi spus că prinţul s-a descurcat rău, fulgerele ar fi zguduit valea. Trebuie să te controlezi, Duncan. Puterea neînfrânată din

jurul acestei revolte este prea periculoasă. Ştii regulile Familiei. Nu ne putem permite să ne purtăm la fel de iraţional precum oamenii de rând.

Duncan se înroşi, ştiind că era adevăr în cuvintele ei, dar îi luă în nume de rău dojana.

— Nu îmi da mie lecţii despre controlul puterii, milady. Am fost magician în aceste ultime două decade, în timp ce tu, în urmă cu o lună, erai lipsită de putere precum un copilaş.

— Pentru că puterea este nouă pentru mine, nu am avut încă şansa de a deveni plină de sine sau arogantă.

Vocea ei ar fi putut să spargă gheaţa, dar în acelaşi timp furia ei era în mod paradoxal provocatoare. Cu părul ei de un roşcat-auriu, legat simplu la spate, şi cu ochii scânteietori, era atât de atrăgătoare, încât el îşi încleştă mâinile pentru a se opri din a o atinge.

— Dacă nu eşti arogantă este doar pentru că nu deţii puterea de suficient de mult timp încât să începi să abuzezi de ea, replică el. În curând îl vei manipula pe orice bărbat îţi iese în cale. Acum eşti condamnabil de aproape de asta. Încetează să îţi mai foloseşti magia sexuală în încercarea de a mă influenţa.

— Nu îmi folosesc puterea asupra ta, sări ea. Faptul că tu eşti tot timpul stârnit nu înseamnă că încerc să te farmec în vreun fel.

Duncan sări în picioare şi se înclină în faţă, cu mâinile fixate pe masă.

— Cel puţin eu sunt conştient de ceea ce fac! Nu te preface că nu cunoşti efectul puterii tale!

În timp ce ea se trase instinctiv înapoi, furia şi dorinţa se aprinseră într-o energie stacojie ce se învârtea prin cameră. Deasupra castelului tunetele bubuiau cu o forţă ce făcea ferestrele să se zguduie. Îngrozit, el îşi dădu seama cât de mult pierduseră control.

Înconjurând masa, o luă în braţe, disperat să sfârşească disputa.

— Gwynne, inima mea, nu trebuie să lăsăm să se mai întâmple asta!

După o împotrivire de o clipă, îl îmbrăţişă şi ea puternic, ca şi cum ar fi încercat să se topească în corpul lui. Tremura, pe punctul de a izbucni în plâns.

Duncan îşi răsuci furia într-unul dintre tipurile de noduri celtice care ajutau la împrăştierea emoţiilor dezechilibrate. Dureros de tandru, el îi şopti:

— Ne sfâşiem unul pe celălalt, inima mea. Nu mai trebuie să lăsăm niciodată ca acest lucru să se întâmple.

Ridicându-şi capul, îl sărută cu o nevoie devoratoare. Forţele dezlănţuite pe care le eliberaseră se aprinseră într-o pasiune fizică frenetică. În timp ce degetele ei i se înfipseră în spate, el o ridică pe marginea mesei şi păşi între picioarele ei, ridicându-i fustele, care se adunară în jurul coapselor lui. Era Stăpânul Furtunilor al ei, forţa irezistibilă a cărei putere îi putea goni mintea din trup.

Gwynne gemu când degetele lui abile o atinseră intim, iar valurile de senzaţii o ameţiră. Indiferent cât de mult se contraziceau minţile lor, trupurile erau în acord perfect, imediat ce se eliberă de pantaloni, ea îl ghidă în ea, frecându-se de el. Amândoi strigară în timp ce se uniră cu o sălbăticie imperioasă.

Împreunarea lor fu rapidă şi violentă, dar preschimbă furia într-o armonie mistuitoare ce îi lăsă pe amândoi lipsiţi de vlagă şi gâfâind. În timp ce ea atârna de el, tremurând, el îi repetă cu o voce încordată:

— Nu mai trebuie să ne certăm aşa, Gwynne. Mă înspăimântă felul în care îmi dispare controlul atunci când e vorba despre tine.

Ea încuviinţă, cu faţa îngropată în umărul lui.

— Aceasta este partea întunecată a puterii, nu-i aşa? Când ne certăm, riscăm să rănim mai mult, nu doar unul pe celălalt. Poate că ar trebui să evităm să discutăm despre rebeliune până se încheie.

— Asta ar fi imposibil, dar trebuie să nu ne permitem să devenim atât de porniţi, încât să ne pierdem detaşarea.

El se îndepărtă, lăsând-o nefericită.

— Încearcă să înţelegi că îmi cunosc datoria, Gwynne. Dacă circumstanţele sunt potrivite, s-ar putea să intervin

pentru a salva vieţi, dar nu voi încerca să schimb cursul bătăliei.

— Suficient de corect.

Coborî pe podea şi, cu o mână care era în continuare nesigură, turnă încă două ceşti de ceai răcoritor. Când începuse să numească revolta „rebeliune”, aşa cum o făceau iacobiţii? Spunându-şi că această schimbare subtilă de limbaj nu însemna că devenise rebel, îi oferi o tentativă de zâmbet.

— Am fost impresionată de cât de bine i-ai făcut faţă prinţului. Este foarte convingător.

— Mai rău de-atât, s-ar putea să aibă dreptate.

Duncan se aşeză şi îşi întinse picioarele lungi în timp ce sorbea epuizat din ceai.

— M-am gândit la asta toată ziua, şi cred că este foarte posibil ca repunerea în drepturi a Stuarţilor să fie în folosul întregii Marii Britanii. Dumnezeu ştie că hanoverienii nu par să nutrească o iubire prea mare pentru insula noastră. Prinţul de Wales este viclean, slab şi înşelător. Dacă devine rege poate fi un dezastru mai mare decât prinţul Charles Edward.

— Posibil, dar un Stuart pe tron mi se pare… alarmant. Numai dacă ar putea spune mai multe sticla de prezis viitorul, zise ea cu frustrare.

— Trebuie să avem răbdare. Evenimentele se vor dezvălui singure în timp.

Avertismentul era uşor de spus. Însă aproape imposibil de trăit cu el.

*

Obosită din cauza emoţiilor zilei, Gwynne se retrase în camera ei pentru un scurt somn de după-amiază târzie. Descoperirea sticlei de prezis viitorul a lui Isabel reprezentase toată emoţia de care avea nevoie în prima ei zi petrecută în întregime la Dunrath. S-ar fi putut lipsi de cearta violentă şi împăcarea cu Duncan, deşi presupuse că cearta fusese inevitabilă şi ajutase mult la lămurirea

lucrurilor. Pe de altă parte, dacă toate certurile cu soţul ei se sfârşeau într-o pasiune atât de spectaculoasă, existau cel puţin recompense…

Aţipi cu zâmbetul pe buze, fiind trezită de o bătaie în uşă şi de Jean, care striga:

— Gwynne, pot intra?

Gwynne se ridică şi căscă în timp ce împinse deoparte cuvertura.

— Intră, te rog.

Jean intră, cu faţa îmbujorată de aer proaspăt şi fericire. Astăzi purta o îmbrăcăminte potrivită pentru călărie, de culoare verde, care îi sublinia părul strălucitor şi tenul deschis la culoare.

— Am călărit alături de Robbie. Trebuie să se întoarcă la armată, dar poate sta aici în seara aceasta.

— Bine. Aş vrea să îl cunosc mai bine.

Privirea lui Gwynne fu atrasă de o creatură vioaie ce venea în urma lui Jean. Animalul sări la un metru de Gwynne şi o privi cu nişte ochi verzi şi trişti. Cu blana lucioasă şi tărcată, era cu siguranţă o felină, dar nu semăna cu nicio pisică pe care o văzuse vreodată. După ce îşi termină analiza, pisica o împunse cu capul în coaste, într-o încercare ostentativă de a atrage atenţia. Se scărpină automat după urechile ca nişte smocuri ciufulite.

— Este o pisică tipic scoţiană? Este enormă!

— Se pare că lui Lionel îi place de tine. Jean se cocoţă pe scaunul de lângă masa de toaletă. Tatăl lui a fost o pisică sălbatică, asta explică mărimea şi aroganţa. Vine şi pleacă oricând doreşte, dar până acum nu a prea fost interesată de oameni.

— O pisică sălbatică? Nu am văzut niciodată una. Nici măcar una pe jumătate sălbatică. Ce coadă stufoasă ai, Lionel!

Gwynne îl mângâie, iar motanul începu să toarcă, ghearele lui frământându-i coapsa. Jean rânji.

— Cred că ai nevoie de un animal de companie. Animalele hibride au reputaţia că se ataşează de o singură persoană. Isabel de Cortes a avut una.

— Auu! Ce gheare impresionante!

Gwynne îi scoase ghearele din piciorul ei. Acum că Jean menţionase acest lucru, Lionel semăna cu pisica lui Isabel din portretul din bibliotecă.

— Cum se poate cineva despărţi de o pisică sălbatică prea entuziasmată?

— Nu poate. Dacă ai fi fost o vrăjitoare, Lionel ar fi considerat un prieten apropiat.

— Protectorii nu au prieteni apropiaţi.

Lionel întinse o lăbuţă şi îşi arcui ghearele în fustele ei, de parcă ar fi vrut să spună: „A mea”.

Gwynne începu să râdă.

— A trebuit să îmi las bătrâna şi iubita pisică vărgată în urmă. Plănuiam să îmi găsesc alta, dar nu mă aşteptam ca o brută ca aceasta să mă adopte pe mine.

— Locul tău e aici, Gwynne. Lionel este încă un semn al acestui lucru. Motivul pentru care am venit la tine este să îţi spun despre cina tradiţională de vineri seară de la Dunrath. Ţi-a povestit cineva despre ea?

Gwynne se uită pe fereastră la soarele care apunea.

— Nu, dar pentru că e vineri şi aproape vremea pentru cină, e timpul să aflu.

— Familia, servitorii şi un grup de arendaşi ales prin rotaţie cinează împreună în salonul mare, îi explică Jean. Este un mic ritual condus de stăpâna gospodăriei. Până acum l-am făcut eu, dar după această seară va fi responsabilitatea ta.

Şi astfel se duse pe apa sâmbetei ideea vagă a lui Gwynne de a lua o cină liniştită în camera ei după ziua obositoare.

— Foarte bine, voi urmări cu atenţie.

— Când te-am văzut prima oară, m-am gândit că vei fi o doamnă îngrozitoare din Londra, spuse Jean cu timiditate. Mă bucur atât de mult că nu eşti.

— Nu-i de mirare că ai părut îngrozită când ne-am întâlnit. Cel mai londonez lucru la mine este garderoba, Jean. Sunt obişnuită cu o viaţă liniştită plină de cărţi şi cai.

O lăbuţă grea o lovi pe coapsă.

— Şi pisici.

Se încruntă la Lionel, care părea bizar de posesiv.

— Crezi că înţelege engleza?

— Nu m-ar surprinde dacă ar înţelege-o. Pisicile hibride sunt foarte inteligente şi foarte loiale oamenilor pe care îi aleg.

Jean se ridică în picioare.

— Cinăm în jumătate de oră. Îţi voi trimite servitoarea sus să te ajute să te îmbraci.

Apoi Jean plecă, însă nu şi Lionel. În schimb, se întoarse pe spate, cu ghearele mari în aer, pentru ca Gwynne să îi poată scărpina burta dungată. În timp ce îi făcea pe plac, se întrebă cum se va înţelege pisica cu Duncan. În castel era loc pentru un singur rege…

*

Când Gwynne ajunse, în salonul mare erau cel puţin douăzeci de persoane, în timp ce alţii intrau pe uşa principală. Focurile duduiau în ambele cămine, iar mesele aşezate pe capre, care de obicei se aflau lângă pereţi, fuseseră scoase şi aşezate cap la cap pentru a crea o masă lungă. Patru sfeşnice masive din argint fuseseră aşezate de-a lungul mesei.

Se gândise că va fi o ocazie formală, dar atmosfera era caldă şi relaxată. Atunci când o văzu, Duncan traversă încăperea pentru a i se alătura. Expresia de pe chipul lui întunecat era prudentă. Deşi îşi rezolvaseră neînţelegerea mai devreme, era imposibil să nu îşi amintească de ceartă.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ţi-am spus despre cinele de vineri seară.

— Mi-a spus Jean.

Gwynne se uită prin salon. Oamenii vorbeau degajat, mulţi dintre ei bând din halbe cu bere.

— Este atât de diferit de Anglia. La Harlowe servitorii erau trataţi bine, dar nu cinau niciodată cu familia.

— Deoarece toată lumea este mai mult sau mai puţin înrudită la Dunrath, aceasta este o întrunire de familie.

Isabel de Cortes a început acest obicei. Credea că trebuie să ne facem timp în fiecare săptămână pentru a ne sărbători binecuvântările, nu într-un mod aşa solemn cum o facem la biserică, dar cu bună dispoziţie.

Un sunet muzical intens răsună prin salon, ecourile lui rezonând din pereţii vechi de piatră. Gwynne sări cât colo.

— Ce a fost asta?

— Un gong din China.

Duncan rânji şi îi oferi braţul.

— Ne place eclectismul la Dunrath. Pot să te conduc la locul tău, milady?

Zâmbind, îi luă braţul. Locul lui era la un capăt al mesei şi o aşeză lângă el, ca semn al lipsei de formalitate din seara aceasta. După ce toată lumea se aşeză, Jean intră în salon ducând o lumânare subţire ce ardea. În timp ce aprindea lumânările de pe masă, vorbăria încetă şi oamenii se instalară într-o tăcere confortabilă.

Când sfeşnicele începură să răspândească o lumină caldă, Jean se îndreptă spre scaunul ei, aflat la celălalt capăt al mesei lui Duncan. Înainte de a se aşeza, spuse cu o voce clară:

— Este ultima oară când mă voi purta ca stăpână în Dunrath. Bun venit la Glen Rath, Gwynne Owens.

Făcu o reverenţă în faţa cumnatei ei, cu ambele mâini şi palmele în sus.

— Bun venit, familie şi prieteni!

În timp ce privirea i se îndreptă spre grupul strâns, făcu un alt gest reverenţios.

— Şi bun venit şi altor vizitatori ce ni se vor alătura în seara aceasta.

Îi zâmbi cald lui Robbie Mackenzie de lângă ea şi făcu încă un gest înainte de a se aşeza.

— Acum să mulţumim pentru binecuvântările oferite de familie, mâncare şi prieteni.

Îşi acoperi ochii cu mâinile, la fel făcând şi oaspeţii adunaţi acolo. Gwynne îi urmă exemplul lui Jean, dar nu se rugă, deoarece gândurile îi erau pline de mirare. Când momentul rugăciunii luă sfârşit, se aplecă spre Duncan şi îi

şopti:

— Cunoşti originea acestei ceremonii?

Duncan păru confuz.

— După cum ţi-am spus, Isabel de Cortes a început acest obicei.

— Odată, Lord Brecon m-a dus să luăm cina în casa unui prieten de-al lui, un învăţat evreu. Era vineri seara, iar doamna casei a săvârşit un ritual foarte asemănător acestuia pentru a întâmpina Sabatul. Gwynne zâmbi. Deşi Isabel şi familia ei s-au convertit la creştinism, şi-au păstrat unele dintre tradiţiile vechi.

Chipul lui Duncan se lumină.

— Iar aceste tradiţii continuă să vieţuiască aici, în sălbăticia Scoţiei. Sunt bucuros să ştiu asta.

O luă de mână şi împărtăşiră un moment perfect de înţelegere. Gwynne ştia că îi vor mai aştepta şi alte conflicte, dar mai ştia, dincolo de orice dubiu, că era la locul potrivit… şi împreună cu bărbatul potrivit.

capitolul 22

Jean era atât de cufundată în citirea unei scrisori, încât nu observă când Gwynne intră în salonul pentru micul dejun. Presupuse că scrisoarea era de la Robbie Mackenzie. Îi scria de cel puţin două ori pe săptămână, iar scrisorile erau groase. La fel erau şi răspunsurile lui Jean.

În săptămânile care au urmat ocupării oraşului Edinburgh de către iacobiţi, nu se întâmplaseră multe, cu excepţia bătăliei de la Prestonpans. Aşa cum Gwynne prezisese, fusese o victorie rapidă pentru trupele prinţului. De atunci încoace, rebelii se pregăteau şi adunau forţe pentru următoarea mişcare.

Gwynne luă loc, Lionel sărind pe scaunul de lângă ea. Manierele sale erau ireproşabile şi nu s-ar fi căţărat pe masă, dar aştepta să fie recompensat pentru această

stăpânire de sine. Ea îi dădu o bucată de brânză, apoi se întinse să umple ceaşca lui Jean cu ceai proaspăt, aburind. Cumnata sa privi în sus, clipind.

— O, îmi pare rău, Gwynne, nu ştiam că eşti aici.

— Exersez invizibilitatea, spuse Gwynne cu o seriozitate prefăcută.

Jean rânji.

— Când eram copil, am crezut întotdeauna că ar fi grozav să fii invizibil. Gândeşte-te la toate trăsnăile pe care le-ai putea face fără să fii pedepsit!

— E greu să fii invizibilă când eşti roşcată.

Râseră amândouă, compătimindu-se una pe alta. Gwynne se apucă să-şi mănânce micul dejun, gândindu-se că Duncan avusese dreptate când spusese că îşi va găsi în curând locul în Dunrath. Lipsa de snobism a noii stăpâne, acceptarea obiceiurilor existente în gospodărie şi progresul în vorbirea limbii gaelice făcuseră să fie îndrăgită de către toţi din castel. Nici părul roşcat, care o făcea să pară scoţiancă, nu-i stricase. Bătrânul Donald o lăudase pe Gwynne pentru tactul ei. Ea nu explicase că motivul ei nu era reprezentat de tact, ci de trândăvie. De ce să smulgi controlul unei gospodării din mâinile celor cărora le face plăcere să o administreze, când interesele sale se găseau altundeva?

Întinse dulceaţă din fructe de pădure pe o bucată de pâine.

— Spune ceva Robbie despre situaţia armatei rebele, sau sunt doar vorbe dulci menite numai pentru urechile doamnei sale?

Jean se înroşi şi împături scrisoarea.

— Ultima ştire e că mai multe nave franţuzeşti au reuşit să străpungă blocada englezească, având asupra lor arme, provizii şi bani.

Pâinea lui Gwynne deveni brusc lipsită de gust.

— Ce noroc pentru prinţ.

— Deşi îţi doreşti ca Charles Edward să ajungă în iad, observă Jean, revolta devine pe zi ce trece mai puternică. Iacobiţii pot să câştige tot, Gwynne. Ce mult aş vrea să fiu

alături de armată! Dar Robbie spune că doar aş sta în drum.

Gwynne era recunoscătoare judecăţii sănătoase a lui Robbie, care încerca să-şi ţină iubita impetuoasă într-un loc sigur, cu toate că Jean nu aprecia grija lui. Avea o inimă de războinică şi s-ar fi alăturat răzmeriţei fără să stea pe gânduri dacă ar fi fost bărbat. Mai mulţi tineri din Glen Rath merseseră la prinţ. Absenţa lor nu era discutată.

Gândindu-se că era timpul să schimbe subiectul, Gwynne spuse:

— În dimineaţa aceasta voi lucra la câteva vrăji interesante. Vrei să mi te alături?

— Nu, mulţumesc, am treburi de făcut.

Era răspunsul pe care Jean îl dădea întotdeauna invitaţiilor lui Gwynne de a lucra împreună, dar astăzi Gwynne cedă în faţa curiozităţii.

— Nu pot să nu mă întreb de ce alegi să nu-ţi dezvolţi puterile.

Jean ezită înainte să răspundă.

— Să-l am pe Duncan drept frate a fost destul de copleşitor. Sunt cu doisprezece ani mai tânără, aşa că el era deja magician când eu eram suficient de mare încât să observ lumea. Părinţii mei şi alţi Protectori băteau câmpii în legătură cu puterea lui – cum că urma să fie cel mai mare magician al vremii de la sfinţitul Adam, şi poate chiar şi mai bun. Nu aş putea să încep să concurez cu asta. Potenţialul meu este cel mult mediocru, aşa că am hotărât să mă concentrez pe chestiunile oamenilor de rând pe care aş putea să le fac bine.

— Înţeleg că e dificil să ai un frate mai mare atât de talentat, fu de acord Gwynne. Dar nu eşti interesată de magie în sine? Să foloseşti puterea este minunat. Când o fac cum trebuie, mă simt... una cu creaţia. E cel mai captivant sentiment pe care l-am cunoscut vreodată.

Bineînţeles, cu excepţia căsătoriei sale cu Duncan.

Puţin melancolică, Jean scutură din cap.

— De cele mai multe ori am considerat-o teribil de frustrantă. Ştiu că a fost dificil pentru tine să creşti fără

puteri, dar, când magia ta a apărut, a sosit în mare grabă. Nu ai trecut niciodată prin faza ciudată, dificilă. Pentru mine, încercarea de a mânui puterea era asemenea tăierii pietrei cu un cuţit bont. Poate aş reuşi să zgârii suprafaţa, dar rezultatele nu merită efortul depus.

— Poate că puterea ta a crescut odată cu trecerea timpului.

— Presupun că asta e posibil să se fi întâmplat, dar, să fiu sinceră, chiar nu am dorinţa să mă concentrez asupra unor cărţi plictisitoare, când lumea este un loc atât de interesant. O nouă zi se iveşte la orizont şi vreau să fac parte din ea. Poate voi călători la Edinburgh să stau cu verii mei.

Jean îşi termină ceaiul şi se ridică, cerând permisiunea printr-un semn din cap. Gwynne îşi reumplu ceaşca de ceai, sperând că Jean nu va merge până la capăt cu ideea ei de a merge în vizită la Edinburgh. Deşi revolta era acum tăcută, capitala urma să fie cu siguranţă un centru al conflictului dacă forţele guvernamentale contraatacau.

Avea uneori dificultăţi în a-şi aminti că un război se afla în plină desfăşurare nu foarte departe de ei. Gwynne avea suficient timp să citească şi să studieze şi, cu toate că nu învăţase foarte multe despre alte vrăjitoare, primise în ziua precedentă un pachet promiţător de cărţi din biblioteca din Harlowe. Viaţa ar fi fost idilică dacă nu ar fi existat pericolul care atârna asupra Scoţiei şi tensiunea din mariajul ei.

După explozia din bibliotecă, ea şi Duncan încetaseră să mai discute politică. Lucru care împiedicase alte cer –, turi, dar pusese în acelaşi timp o barieră între ei. Erau amabili şi afectuoşi unul cu altul, dar apropierea care se dezvoltase îngheţase complet. Relaţiile conjugale, indiferent cât erau de nemaipomenite – şi erau! — nu puteau să compenseze prudenţa emoţională. Ea jelea pierderea apropierii dintre ei. Când revolta aceasta blestemată avea să se sfârşească, poate reuşeau să găsească drumul spre adevărata apropiere.

Era pe punctul să plece din salonul pentru micul

dejun, când Duncan îşi făcu apariţia în pragul uşii, îmbrăcat pentru călărie şi având un zâmbet răutăcios întipărit pe chip. Lionel îşi schimbă ostentativ poziţia, întorcându-se cu spatele la Duncan şi ascunzându-şi nasul sub coadă. Duncan îi ridică bărbia şi o sărută cu nesaţ.

— Vino, milady. E o zi frumoasă, nu am îndatoriri urgente la castel şi e timpul să renunţi la cărţile tale pentru o frumoasă plimbare călare.

— Mă plimb călare în fiecare zi, protestă ea.

— Dar nu ai ieşit din Glen Rath. Astăzi vom vizita un loc care cred că îţi va plăcea. Schimbă-te în costumul de călărie până când voi pregăti eu nişte mâncare pentru călătorie.

Ea privi pe fereastră la cerul senin, bătut de vânturi.

— Eşti plin de tine, milord, dar voi trece cu vederea acest defect fiindcă o excursie într-o zi senină de toamnă sună cu adevărat atrăgător.

— Ne vedem peste douăzeci de minute la grajduri.

Dispăru din nou. Zâmbind, Gwynne se îndreptă spre etaj ca să se schimbe. Ar trebui să verifice sticla de prezis viitorul, să vadă dacă ar putea afla destinaţia lor? Încerca să transforme fiecare aspect al vieţii cotidiene într-o altă lecţie. Dar, de data aceasta, hotărî ea, ar prefera să fie luată prin surprindere.

*

— Nu-i aşa că priveliştea aceasta merită o plimbare pe stânci abrupte?

Duncan arătă spre panorama aflată dinaintea lor. Ziua era vântoasă şi cerul din Highlands era limpede precum cristalul. Dedesubt, la mică distanţă de ei, un vultur plutea pe cer în timp ce îşi căuta prada în valea întinsă.

Râzând, Gwynne îşi scoase boneta, astfel încât vântul să poată să-i fluture prin păr.

— Într-adevăr, merită. Sunt uimită că aceşti cai pot să urce astfel de poteci.

El îl mângâie pe Zeus pe gâtul lucios.

— Familia Montague creşte cai vânjoşi, care se potrivesc foarte bine cu dealurile noastre.

— Presupun că merită o tentativă de răpire.

Privirea lui Gwynne exploră peisajul accidentat.

Deşi unii copaci îşi pierduseră frunzele, alţii străluceau de culoare.

— Aceasta s-ar putea să fie ultima zi atât de caldă şi frumoasă până în primăvara viitoare. Îi aruncă o privire ironică. Dacă nu cumva intenţionezi să oferi o iarnă blândă în Glen Rath…

Când ea se uită astfel la el, fu tentat să transforme valea într-un paradis tropical, dar clătină din cap.

— Îi ofer văii mele mai multe raze de soare decât primeşte cea mai mare parte din Scoţia, dar dacă aş face asta prea mult ar bate la ochi. Păcat că nu locuim pe o insulă unde şabloanele vremii să poată fi specifice. Iona, o insulă sfântă din Hebride, va fi însorită, deşi ploaia va cădea de jur-împrejurul ei.

Gwynne se încruntă într-o expresie fermecătoare.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Presupun că, atunci când Sfântul Columba şi-a adus călugării celţi pe Iona, exista un magician al vremii în grupul lor, care a stabilit pe insulă o vrajă atât de puternică, încât chiar şi în ziua de azi norii de ploaie se ţin la distanţă.

— Sună minunat. Putem să o vizităm într-o bună zi?

— Va fi plăcerea mea să te duc acolo.

„După ce revolta se va sfârşi.” Aceasta era o condiţie nemenţionată, care se aplică tuturor lucrurilor din vieţile lor. Se simţea de parcă ar fi fost în pragul iadului, aşteptând ca o furtună mare şi groaznică să lovească.

— Mai am o altă privelişte pentru tine.

O luă înainte pe poteca îngustă care însoţea creasta muntelui, apoi coborî într-o mică vâlcea împădurită, aflată la jumătatea drumului. Descălecă şi priponi calul, apoi o ajută pe Gwynne să coboare. Să-i simtă în mâini talia subţire îi dădu idei despre cum putea să profite de ziua însorită după picnic.

Ea studie valea îngustă de dedesubt, unde se vedeau

un drum şi un râu. Pe dealurile de pe partea cealaltă se putea vedea o căsuţă singuratică, dar drumul era circulat, arcuindu-se deasupra unui râu îngust pe un pod de piatră.

— Acesta e drumul spre Fort Augustus?

— Da.

El îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Priveşte, o companie de soldaţi guvernamentali. Cu siguranţă mărşăluiesc spre nord, să întărească fortul.

Hainele stacojii arătau impresionant în contrast cu valea verde, dar el observă că marşul era neregulat. Probabil că erau recruţi noi, lipsiţi de experienţă. Forţele ambelor tabere erau prost echipate şi prost pregătite.

Asta se va schimba dacă… — ba nu, când – guvernul hanoverian va aduce înapoi regimente experimentate din Flandra, unde slujeau acum. Dacă prinţul ar fi înfruntat trupe experimentate la Prestonpans, rezultatul ar fi fost mult diferit şi ar fi provocat mult mai multe pagube armatei iacobite. Întrebându-se cât va mai dura norocul prinţului, el spuse:

— Nu te-am adus aici să admiri priveliştea, cu toate că este minunată. Luând-o de mână, o duse în dumbrava cu copaci mici. Există o mare putere aici.

Gwynne studie dumbrava fără să-şi îndrepte privirea spre ceva anume.

— Văd strălucirea a doua… nu, trei linii de forţă.

El încuviinţă. Cei din vechime ştiau cum să descopere tiparele energetice ale pământului şi şi-au construit locurile sfinte acolo unde acestea converg.

— Poţi să vezi şi altceva?

Ea se încruntă.

— Mai există ceva, care este puternic, dar nu la fel de vechi.

— Doamna mea este foarte receptivă.

Intrară într-o poiană şi aproape se loviră de o piatră plată, cu forme neregulate, care fusese fixată în pământ astfel încât stătea verticală, fiind aproape la fel de înaltă ca un bărbat. Şase astfel de pietre stăteau de pază în jurul poienii.

— Un cerc druidic! Plină de respect, Gwynne atinse suprafaţa acoperită de licheni a pietrei, acest loc are ceva ce nu am văzut în niciun alt cerc. Făcu un semn spre piatra în formă dreptunghiulară care ieşea în afară în mijlocul pajiştii. O cruce sculptată! Câtă măiestrie! Gwynne se mută în centrul poienii şi apăsă palma pe cruce. Simt energia bărbatului care a sculptat-o. Era călugăr şi şi-a sculptat credinţa în piatră. Urmări cu degetele tiparele care se amestecau şi acopereau suprafaţa ridicată a crucii. Aceasta a fost pusă aici mult mai târziu decât pietrele aşezate în picioare. Secole mai târziu.

— Călugărul tău şi prietenii lui trebuie să fi hotărât să folosească energiile liniilor de forţă şi ale cercului druitic pentru a amplifica puterea creştină.

La fel ca Gwynne, urmări tiparele şerpuitoare care împodobeau crucea, simţind liniştea care le crease.

— Lumea este atât de mare, iar noi suntem atât de mici. Cred că credinţa în ceva mai important reprezintă o nevoie umană de bază.

— Păcat că oamenii credincioşi sunt atât de grăbiţi să-i ucidă pe alţii care nu cred exact la fel, spuse cu amărăciune Gwynne.

Tresări în momentul în care o serie neregulată de bubuituri răsună printre dealuri.

— Focuri de armă?

— Soldaţii!

Blestemându-se că se bucurase atât de mult de ziua petrecută împreună cu Gwynne încât nu acordase atenţie lumii. Duncan fugi înapoi prin pădurice până când putu să privească jos, în vale. Gwynne ajunse şi ea câteva clipe mai târziu, în timp ce o salvă de împuşcături răpăia în aerul amiezii, iar fumul negru acoperi valea imaculată.

Priviră împreună îngroziţi la ceea ce fusese în trecut o vale verde liniştită. Războiul îndepărtat le bătea la uşă.

capitolul 23

— La naiba!

Duncan blestemă, în timp ce o companie de munteni care strigau se năpustiră asupra trupelor guvernamentale. O mână de hanoverieni îşi menţineau poziţia, iar câţiva atacatori căzură sub focul muschetelor. Dar cei mai mulţi dintre soldaţii guvernamentali fără experienţă se speriaseră şi fugeau de-a lungul podului îngust de piatră, lovindu-şi cu coatele camarazii, în încercarea disperată de a scăpa de atacatorii lor.

Rebelii nici măcar nu încetiniră atunci când unii dintre ei căzură. Îşi continuau atacul, fluturând paloşe şi urlând după sânge. Cei câţiva hanoverieni care încercaseră să-şi menţină poziţia renunţară şi se alăturară retragerii panicate.

Chiar şi sus, pe dealul unde se aflau Duncan şi Gwynne, mirosul înţepător de pulbere neagră se simţea clar. Duncan observă că animalele erau deranjate de zgomot şi miros, şi merse la Zeus, folosindu-se de putere pentru a-şi linişti armăsarul. Gwynne făcu acelaşi lucru cu Sheba.

— Poate fi oprită oare bătălia înainte să aibă loc un masacru? întrebă ea încordată. Iacobiţii au scăpat de sub control. Vor tăia trupele regale în bucăţele.

Avea dreptate: soldaţii erau cel mai vulnerabili atunci când se retrăgeau, de aceea trupele experimentate ştiau că era mai sigur să stai şi să lupţi. Duncan simţi frica şi groaza hanoverienilor la fel de viu pe cât putea auzi strigătele încinse ale muntenilor învingători.

O furtună mare ar stăvili muschetele şi însufleţirea luptătorilor. Se întinse spre cer pentru un scurt inventar al norilor şi al vânturilor. Subliminal, era întotdeauna conştient de vreme la câţiva kilometri în jur, iar căutarea lui îi confirmă că nicio ploaie nu era suficient de aproape pentru a îneca această bătălie.

Vântul era însă puternic deasupra dealurilor. Suficient cât să creeze o vijelie? Poate că da. În Marea Britanie aceste furtuni erau rare şi slabe, dar văzuse în Spania o

tornadă în plină desfăşurare şi fusese impresionat de maiestuozitatea şi puterea vremii în cea mai violentă stare.

Nu încercase niciodată să invoce o vijelie – erau considerate mult prea periculoase, chiar şi pentru un magician al vremii experimentat. Însă dacă ar fi putut să creeze o vijelie mică în josul văii, putea întrerupe lupta înainte ca pierderile să devină serioase.

— Gwynne, du caii în cercul druidic şi stai cu ei.

Pe tăcute, luă cele două hamuri şi conduse caii în dumbravă, pentru a-i proteja. Acum că ea era în siguranţă, Duncan se concentră asupra tiparelor de vânt. Să adune norii disponibili. Să găsească aer rece şi uscat, apoi curenţi mai calzi şi umezi de deasupra unui lac. Să îi învârtească împreună până când era creat un curent violent.

Îşi revărsă propria energie în dezvoltarea vârtejului până când, pe dealul opus, vânturile atinseră o viteză sălbatică. Cerul căpătă o nuanţă de verde, şi se formă o pâlnie ameninţătoare – o bestie urlătoare, furioasă, ce lupta să îi scape de sub control. Puterea i se întindea la maximum în timp ce încerca să stăpânească vijelia şi să o mute în direcţia potrivită.

Tocmai silise pâlnia să se îndrepte spre fundul văii, când îşi dădu seama că Gwynne se întorsese alături de el. Distragerea atenţiei îl făcu să îşi piardă concentrarea, iar tornada îi scăpă de sub control. Îşi simţea genunchii şi capul plesnind de durere. Urlând înfiorător de tare, vârtejul explodă deasupra văii, rupând copaci, transformând căsuţa de piatră în bucăţele şi făcând pământul să se cutremure.

— Jos!

O luă pe Gwynne de mână şi o trase în tufiş, alături de el. Vijelia avea să lovească mai întâi în trupele guvernamentale, apoi în munteni. Bărbaţi din ambele tabere fugeau în speranţa disperată că îşi vor scăpa vieţile. Câţiva munteni încetiniră suficient de mult încât să îşi ajute camarazii răniţi să ajungă într-un loc sigur, în timp ce un hanoverian căzu în genunchi, rugându-se înspăimântat.

Îngrozit, Duncan îşi dădu seama că vijelia lui ar putea omorî mai mulţi oameni decât săbiile şi muschetele. Cu

îndârjire, îşi organiză energia rămasă, apoi se luptă cu vânturile letale până când intrară din nou sub control. Cu o durere acută de cap, aruncă pâlnia pe o nouă cărare de-a lungul râului, printre cele două grupuri războinice.

Vijelia trecu peste râu, absorbind apă şi huruind chiar şi mai tare. Lovi podul arcuit şi îl sfărâmă, pietrele zburând în toate direcţiile. Din fericire, pâlnia trecu printre cele două grupuri de soldaţi fără să lovească pe cineva. Se îndrepta însă spre deal – în direcţia lor.

Când forţa furtunii îi lovi, trăgându-i de păr şi de haine, Duncan se aruncă deasupra soţiei lui pentru a o proteja. Prea sleit de puteri pentru a devia tornada, intră în câmpul de energie al lui Gwynne, trăgând fără milă din puterea ei pentru a-şi sprijini forţa sa destrămată. Nu avea decât o clipă, dar cum…?

Vijeliile au o viaţă foarte scurtă… „Da”, aceasta era cheia distrugerii ei. Lovi vârtejul, blocând cu forţă brută tiparul ce se învârtea. Apoi, vânturile se separară şi, dintr-odată, valea se linişti.

Duncan îşi permise să alunece într-o epuizare ameţitoare. Nu era de mirare că magicienii erau învăţaţi să nu invoce niciodată tornade…

*

Tremurând, Gwynne împinse greutatea soţului ei pe o parte şi se chinui să îl aşeze în şezut.

— Duncan, te simţi bine?

— Destul de bine. Deschise ochii. Aveau culoarea cenuşii. Nu ai rămas cu caii.

— Bineînţeles că nu. Să mă ascund nu ajuta la nimic.

Gwynne nu se simţea mai bine decât arăta el. Frecându-şi capul care o durea, îl întrebă:

— Ce ai făcut?

— Îmi pare rău. Duncan se ridică şi inspiră înfiorat. Nu am avut destulă putere rămasă pentru a împrăştia vijelia înainte să ne lovească, aşa că am tras din puterile tale.

Deşi era o violare a regulilor Protectorilor să iei din

puterea cuiva fără permisiune, Familiile erau întotdeauna rezonabile când venea vorba de o urgenţă, acest asalt brusc asupra energiei trupului ei fusese răscolitor şi foarte intruziv, aproape un viol al minţii, dar situaţia fusese într-adevăr groaznică.

— Dacă nu ţi-aş fi distras atenţia într-un moment critic, nu ar fi trebuit să o faci.

El făcu o grimasă.

— Ar fi fost mai uşor dacă am fi avut timp să ne pregătim. Transferul de putere nu trebuie să fie dureros, dacă legătura este stabilită delicat.

Într-un fel ciudat, era fericită pentru durerea cauzată de lovitura energetică a lui Duncan, pentru că o făcuse să participe la intervenţia salvatoare de vieţi.

— S-a scris că atunci când Isabel şi Adam au oprit Armada, el a împrumutat din forţa ei la fel cum tu ai împrumutat din a mea. Am citit despre asta, dar nu prea am înţeles cum este să împărţi puterea.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

— Dacă nu ai fi făcut ceea ce era necesar, spuse ea cu o grimasă, am fi fost azvârliţi până la Glasgow. Probabil în bucăţele.

Duncan îşi dădu părul pe spate, căci fusese răsfirat de vânt, pe umeri.

— Mă simt de parcă cineva mi-ar fi înfipt un cui în cap.

— Având în vedere ce cantitate mare de putere ai consumat, nu e surprinzător.

Mişcându-se uşor, se ridică în picioare. Pământul se legănă puţin.

— Merg să aduc coburii de şa. Amândoi trebuie să mâncăm ceva.

Consumul unei cantităţi mari de putere crea o foame vorace. Gwynne ar fi putut să mănânce o pâine proaspătă de una singură fără să se străduiască prea mult, aşa că probabil Duncan se simţea de parcă nu ar mai fi mâncat de o lună.

Găsi caii păscând iarbă liniştiţi în cercul de piatră, înainte de a-i lega mai devreme, folosise o vrajă de calmare

similară celei pe care Duncan încercase să o folosească asupra lui William Montague şi a servitorului său. Însă caii erau subiecţi mai buni decât William, căci nu păreau perturbaţi de bătălia din apropiere şi de vijelie.

Duse coburii înapoi la Duncan, care din fericire adusese destulă mâncare pentru a hrăni o familie de şase membri. Chiar înainte de a întinde faţa de masă pentru picnic, îi dădu două pâinici cu ovăz, pe care el le devoră în timp ce ea mai scoase alte pâinici, brânză, peşte afumat şi plăcinte de oaie. Aveau un urcior cu bere şi două cupe, aşa că turnă băuturile înainte să se arunce asupra mâncării, la fel de înfometată ca şi Duncan.

După ce termină două treimi din mâncare, Duncan arăta aproape normal.

— Este uimitor cum mâncarea îţi reîntregeşte forţele. Mă simţeam de parcă aveam nouăzeci de ani. Dacă în viitor voi mai fi tentat să invoc o vijelie, aminteşte-mi cât e de dificil.

Gwynne arătă spre josul văii. Ofiţerii hanoverieni îşi adunau oamenii demoralizaţi pentru a relua marşul lor spre nord, în timp ce iacobiţii erau strânşi în grupuri mici, bandajându-şi rănile şi discutând despre supravieţuirea lor miraculoasă.

— Deşi a fost dificil, ai reuşit. Cele două forţe au fost separate, iar podul a dispărut. Chiar dacă muntenii vor să treacă prin apă, până când vor reuşi, trupele guvernamentale vor avea timp să scape.

— Se pare că lupta s-a sfârşit pentru toată lumea.

Analiză rămăşiţele podului. În afară de câteva pietre care marcau fundaţia pe fiecare mal, nu mai rămăsese nimic.

— Nu am lucrat niciodată cu o vreme aşa capricioasă. Ce noroc că vijeliile sunt atât de rare în Marea Britanie. Îţi poţi imagina ce dezastru ar fi dacă una ar lovi Edinburgh sau Londra? Daunele ar fi îngrozitoare. Sper că nu a fost nimeni în căsuţă.

Gwynne îşi pusese aceeaşi întrebare, aşa că analiză cu ochii minţii structura distrusă, apoi se concentră să vadă

dacă erau semne recente de locuire.

— Căsuţa era goală, slavă Domnului. Ai salvat multe vieţi şi nu ai rănit pe nimeni în acest timp, în afară de tine.

— Eşti surprinsă că am depus atâta efort să protejez trupele hanoveriene, în ciuda înclinaţiilor mele iacobite? spuse el ironic.

— Chiar deloc, replică ea imediat. Soldaţii ambelor tabere sunt doar nişte băieţi, unii nu mai mari decât fiul lui Maggie, Diarmid. Bineînţeles că ai vrut să îi protejezi. Se uită zâmbind la Duncan. Magicienii sunt antrenaţi să îşi folosească judecata în situaţii critice, dar asta s-a întâmplat atât de repede. Cum ai decis ce să faci şi dacă să intervii? Ţi-ai făcut griji să nu schimbi cursul revoltei?

— Atâtea aspecte mi-au trecut prin minte, încât decizia finală a părut mai mult instinct decât logică. Se încruntă. Intervenţia în cursul evenimentelor nu trebuie făcută uşor, dar o ciocnire de acest fel nu înseamnă nimic în comparaţie cu revolta în sine. Singurii afectaţi ar fi băieţii ucişi şi familiile lor, aşa că nu am putut să stau deoparte şi să nu încerc cel puţin să pun capăt ambuscadei.

Ea se gândi la frica pe care o simţise radiind dinspre tinerii soldaţi îngroziţi şi se cutremură.

— Războiul este nebunie – nu găsesc altă explicaţie. Cei mai mulţi dintre soldaţii ambelor tabere sunt scoţieni. Ar putea să fie chiar fraţi. Totuşi, pentru că unii au haine roşii şi alţii poartă cocarde albe, au încercat să se omoare unii pe ceilalţi.

— *Dulce et decorum est pro patria mori*, şopti el.

— Nu mi-l cita pe Horaţiu! replică ea. Nu e nimic dulce şi frumos la nişte tineri care mor pentru ambiţia unor bătrâni. Dacă este necesară o luptă, să rezolve Bătrânul Pretendent şi regele George problema într-o singură luptă. Şi dacă s-ar omorî unul pe celălalt în timpul luptei, eu nu aş plânge.

— Războiul nu este numai despre ambiţia unor bătrâni, spuse Duncan serios. Sunt motive pentru care merită să mori. Libertate. Dreptate. Să îi aperi pe cei vulnerabili.

— Arată-mi libertatea şi dreptatea în bătălia asta. Făcu semn spre vale. Arată-mi pe altcineva, în afară de tine, care îi apără pe cei vulnerabili.

— Unii munteni luptă pentru că liderii lor le ordonă, dar alţii luptă pentru că ei cred că pretenţia prinţului la tron e dreaptă. Ezită. Mai e şi... un fel de nebunie de muntean pe care o englezoaică sensibilă ca tine s-ar putea să nu fie capabilă să o înţeleagă. Dorinţa feroce de a plăti orice preţ, chiar şi moartea, pentru principii şi credinţe. Toţi murim până la urmă. Este o grandoare în a muri pentru o cauză care este nobilă.

Gwynne clătină din cap cu vehemenţă.

— Asta e gândirea unui bărbat.

Duncan făcu o grimasă.

— Vinovat.

Ea oftă.

— Poate că este o diferenţă de netăgăduit între bărbaţi şi femei. Foarte bine, recunosc că sunt principii şi persoane pentru care merită să mori. Dar merită să omori?

— Aş omorî ca să te protejez pe tine, spuse el grav. La fel cum aş muri pentru tine.

Se făcu palidă ca moartea la auzul acestei mărturisiri directe. „Îl vei trăda.” Acea voce mentală dură era cu ea în fiecare zi. Cum va putea suporta să îl trădeze pe bărbatul care era dispus să moară pentru ea? Un bărbat care îi ţinea inima în mâinile lui? Totuşi, simţi un abis căscându-se între ei şi văzu nedesluşit genul de dilemă care ar forţa-o să facă o alegere agonizantă.

— Aş vrea să cred, murmură ea, că aş avea curajul să mor pentru tine sau pentru altcineva pe care îl iubesc, ori pentru nevinovaţi aflaţi în primejdie. Dar, de departe, aş prefera să trăiesc cu tine decât să mor pentru tine.

Disperată să îşi îngroape toate gândurile de trădare, se aplecă spre el şi îl sărută cu sălbăticie, îngropându-şi mâinile în părul lui. Pasiunea dintre ei era viaţă şi adevăr, opusul a ceea ce simţea. Viitorul nu era încă scris. Poate, cu dragoste şi devotament, trădarea nu va fi niciodată necesară.

Răspunsul pasional al lui Duncan la sărutul ei dezvălui nevoia lui egală de a îngropa conflictul în dorinţă. Dar, chiar şi în timp ce se împreunau cu o pasiune furioasă, nu se putea convinge pe sine că nu se aflau pe drumul spre dezastru.

capitolul 24

În timp ce Duncan mergea călare spre nord, pe dealuri, vântul bătea cu putere dinspre Marea Irlandei. Lăsă calul să găsească cea mai bună cărare, iar el medită la revoltă. După ce, împreună cu Gwynne, fusese martor la ciocnirea dintre cele două forţe oponente, se găsise incapabil să mai nege faptul că războiul îi bătea la uşă.

Nu numai că avea grijile obişnuite legate de supravieţuire ale cuiva care trăia într-o potenţială zonă de război, dar căra după el şi povara de a discerne unde se afla interesul naţiunii sale. Dacă părerea lui, era diferită de cea a Consiliului, care ar fi obligat să ia o decizie cumplită.

În noaptea precedentă se trezise tremurând dintr-un coşmar în care devenise renegat. Prin naştere şi antrenament, Protectorii erau în general mai obiectivi şi mai altruişti decât cei mai mulţi dintre oameni. Dar, în acelaşi timp, erau oameni expuşi slăbiciunilor. Uneori, se întâmpla ca un magician să se îndrăgostească de putere şi să-şi sfideze jurământul pentru a folosi magia în scopuri egoiste sau chiar distructive.

Astfel de renegaţi erau primejdioşi, iar Consiliul nu pierdea timpul când venea vremea să rezolve problema lor. Dacă simţirea lui Duncan îl va face să se opună Consiliului în numele Scoţiei, va fi oare declarat renegat? În ciuda faptului că o astfel de acţiune nu s-ar datora egoismului, risca totuşi să fie exilat din Familii, ceea ce constituia primul nivel de pedeapsă. Tuturor membrilor li s-ar ordona să nu mai aibă de-a face cu el.

Nu toată lumea s-ar supune, având în vedere că

Protectorii reprezentau un grup independent. Însă siguranţa Familiilor era dată de unitatea lor, iar cei mai mulţi s-ar fi supus decretului dat de Consiliu. Şi astfel ar fi îndepărtat emoţional şi spiritual de singurii oameni care înţelegeau cu adevărat cum e să ai putere.

Jean probabil că i-ar rămâne alături, dar Gwynne? Nici măcar nu se putea gândi la ideea că l-ar părăsi. În ciuda rezervei ei uneori înnebunitoare, era cel puţin pe jumătate îndrăgostită de el, iar loialitatea era cea mai importantă parte a caracterului ei. Dar dacă ar fi fost să aleagă între soţul ei şi jurământul de Protector? Nu avea nicio idee ce ar alege – şi se temea de ce era mai rău.

Dacă un magician constituia o ameninţare pentru ceilalţi, exista şi un al doilea nivel de pedeapsă în Consiliu: înăbuşirea prin forţa magiei a puterii sale. Aplicarea decretelor date de Consiliu era, în mod tradiţional, datoria celor mai puternici magicieni din Marea Britanie, iar cel care aplica decrete pentru Consiliu era Simon, Lord Falconer.

În ciuda numeroşilor ani de prietenie care îi legau, Simon ar fi lipsit de milă în a-şi face datoria aşa cum considera de cuviinţă. Şi dacă s-ar isca un conflict de putere între ei, cine ar câştiga? Duncan nu era sigur, dar în mod clar cel puţin unul din ei ar ajunge mort.

Spunându-şi în sinea sa să nu se îngrijoreze fără motiv, îşi îndreptă gândurile spre subiecte mai simple, precum vijeliile, acum înţelegea de ce magicienii vremii erau avertizaţi să nu se încurce cu ele, căci erau fenomene ale naturii al naibii de dificile şi distructive. Ar fi însă posibil să creeze o versiune mai mică şi mai uşor de controlat?

În ultima săptămână citise orice informaţie pe care biblioteca din Dunrath o conţinea despre acest subiect, şi dezvoltase o teorie despre cum să creeze şi să manevreze vijeliile. Iar astăzi intenţiona să pună în practică teoria, motiv pentru care se îndrepta spre Glen Creag, o zonă atât de pietroasă şi izolată încât până şi oile o dispreţuiau. Însă pentru scopul lui era perfectă: plană, ascunsă după dealuri şi cu şanse mici de a găzdui martori.

Îl legă pe Zeus la hotar, cățărându-se pe ultimul deal abrupt, cu o desagă de mâncare pentru a se întrema în caz de epuizare. Dacă teoria lui era corectă, încercarea ar fi trebuit să fie mai puţin epuizantă decât invocarea de urgenţă din urmă cu o săptămână. Secretul era să echilibreze căldura şi frigul, uscăciunea şi umezeala, norul şi vântul. Cât de mult din fiecare era necesar pentru a crea curentul de care avea nevoie? Cât de încet s-ar putea învârti vântul înainte ca pâlnia să se prăbuşească?

Pentru acea primă invocare frenetică, lucrase din instinct şi disperare. Rezultatul era un miracol dublu: primul, reuşise să creeze o tornadă. Miracolul şi mai mare era însă că nu omorâse pe nimeni. Astăzi, urma să abordeze această sarcină într-o manieră mai organizată.

Lucră rând pe rând cu elementele unei vijelii, până când reuşi să-l controleze pe fiecare cu exactitate. Apoi experimentă găsirea celui mai bun echilibru între elemente. Din când în când, făcu o pauză de masă pentru a-şi păstra energia; aceasta era cea mai provocatoare lucrare pe care o întreprinsese vreodată. Climatul şi relieful Marii Britanii nu erau tocmai potrivite pentru vârtejuri, ceea ce însemna că trebuia să folosească doze mari de energie pentru a crea chiar şi unul mic.

În ciuda oboselii, după-amiaza era antrenantă. Să îţi dezvolţi noi abilităţi magice era întotdeauna antrenant. Pregătirea lui culmină cu invocarea atentă a unei tornade. Deşi era slabă după standardele sale, era totuşi suficient de puternică pentru a întrerupe o bătălie mică. Reuşi chiar şi un anumit nivel de control, deşi grămada aceea explozivă de vânt tot avea o tendinţă alarmantă de a scăpa de sub supraveghere.

După ce îşi destrămă creaţia, se îndreptă spre Dunrath obosit, dar mulţumit. Mai avea nevoie de exerciţiu pentru a obţine o măiestrie adevărată şi îi era greu să îşi imagineze că ar mânui o astfel de forţă distructivă pentru orice altceva în afară de oprirea unui masacru. Dar, întrucât în jurul lor se afla în desfăşurare un război, cu cât avea mai multe unelte la dispoziţie, cu atât era mai bine.

*

Lui Gwynne i se tăie respiraţia când văzu imaginea ce apăru brusc pe sticla ei de prezis viitorul: Duncan şi o vijelie. Soţul ei stătea în mijlocul unui peisaj muntos pustiu, iar concentrarea sălbatică era aproape palpabilă în timp ce se lupta să îşi controleze creaţia.

Deşi nu avea niciodată vreo intenţie să îl caute, energia îi urmărea cugetul, iar ea se gândea deseori la soţul ei. Din acest motiv, nu era neobişnuit ca o imagine de-a lui să apară atunci când încerca să prevadă viitorul şi nu se concentra prea bine. Asemenea celor mai multe sticle pentru prezis viitorul, a ei era vrăjită în aşa fel încât să nu detecteze scene ce ar invada intimitatea altora, aşa că de obicei vedea o imagine a lui Duncan călărind sau vorbind cu oameni din vale. Îi zâmbea cu drag, apoi se întorcea la exerciţiile ei.

De această dată însă, scena avea o semnificaţie. Îşi muşcă buza, întrebându-se dacă îi va spune despre experimentul lui. Dacă el nu-l va menţiona de unul singur, ea n-ar fi trebuit să facă asta, întrucât nu voia să fie acuzată că-l spiona.

Oare de ce crea vijelia? Datorită bucuriei pure oferite de magie? Era dorinţa unui perfecţionist de a stăpâni o abilitate nouă? Era curiozitate intelectuală? Toate aceste lucruri puteau fi adevărate. Dar mai era adevărat şi că o tornadă era o armă fără egal. Dacă alegea să îşi folosească puterea în serviciul revoltei…

Făcând puţină gălăgie, Lionel alunecă de pe masa bibliotecii în poala ei, apoi se aşează pe picioarele din spate şi se frecă de ea cu obrajii mustăcioşi. Îl mângâie recunoscătoare. Abilitatea lui de a-i simţi stările era stranie… poate chiar erau prieteni apropiaţi. Era uneori tentată să creadă că animalul putea trece prin pereţi, deşi probabil exista o explicaţie pământească pentru această abilitate a lui de a apărea atunci când ea avea nevoie de companie.

Îşi frecă faţa de blana moale a felinei şi îşi aminti că Duncan nu îi dăduse niciun motiv să se îndoiască de fidelitatea lui. Da, manifesta ceva simpatie faţă de cauza rebelă, dar mai era drum lung până la trădare. Trebuia doar să spere că era suficient de lung.

Uşa bibliotecii esoterice se deschise brusc, iar Jean se năpusti înăuntru. Gwynne clipi, iar Lionel părăsi poala ei pentru a se adăposti sub masă.

— Este prima oară când te văd aici. Nu eram sigură dacă ştii drumul.

— A trebuit să vin aici ca să te găsesc, spuse Jean cu o logică de necontestat. Se aruncă într-un scaun. Am auzit că armata iacobită mărşăluieşte în sud spre Carlisle. E adevărat?

Gwynne îşi deschise palma, care conţinea în continuare sticla. Nu se simţea confortabil să urmărească revolta pentru a satisface curiozitatea lui Jean, dar nu putea găsi un motiv bun să o refuze. Inspiră şi expiră uşor, apoi se concentră asupra întrebării lui Jean.

— Da, armata se mută spre sud. Până acum nu li s-a opus nimeni, şi nu cred să existe vreo opoziţie iminentă.

— Minunat! Jean se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Am avut senzaţia că vom înainta spre Anglia fără opoziţie, dar nu am fost sigură de previziunea mea, aşa că am sperat ca tu să o confirmi, ceea ce s-a întâmplat.

Gwynne oftă.

— În viitorul apropiat, nu vor mai fi bătălii, dar multe vieţi vor pieri înainte ca revolta să se termine. Îţi garantez.

Imaginile pline de violenţă pe care le vedea de când îl întâlnise – şi-l sărutase – pe Duncan erau foarte convingătoare.

— Mai sunt şi războaie, spuse Jean hotărâtă. Nici mie nu îmi plac, dar există unele motive pentru care merită să lupţi şi să mori. Oamenii care devin soldaţi ştiu ce riscuri îşi asumă. Oameni mor în fiecare zi, de boală, în accidente sau în încăierări la beţie. Nu e mai bine să îţi pui zălog viaţa pentru ceva nobil?

Duncan avea dreptate, decise Gwynne. Exista cu

adevărat o nebunie caracteristică muntenilor atunci când venea vorba de război.

— Frumoase cuvinte, Jean, dar războiul implică tot felul de transformări, afectându-i nu numai pe soldaţii nobili, ci şi pe soţii şi pe copii, şi câmpurile care nu sunt lucrate fiindcă proprietarii lor sunt morţi. De aceea Protectorii sprijină aproape întotdeauna pacea.

— Familiile sprijină ceea ce e bine pentru cei mai mulţi dintre oameni de-a lungul timpului, replică Jean. Dar disputa privind binele pe termen lung nu este ceva neobişnuit. Chiar şi Duncan, care s-a străduit să accepte gândirea conservatoare a Consiliului, nu este convins că hanoverienii sunt potriviţi pentru ţară. Va fi război. Vor muri oamenii. Trebuie doar să sperăm că se va vărsa sânge pentru motivele corecte.

— Cel puţin în privinţa asta, suntem de acord. Gwynne îşi coborî capul într-o parte. Sunt surprinsă că nu ai mers la Edinburgh, aşa cum ai vrut.

— Mi-a plăcut ideea de a fi cu alţi iacobiţi, recunoscu Jean, dar am ştiut că armata va pleca din acea zonă în curând. Cu capacitatea ta de a prevesti viitorul, voi şti mai multe despre asta decât dacă aş fi în Edinburgh. Faţa îi căpătă o expresie serioasă.

— Robbie va muri în revoltă?

Un val de tristeţe profundă o înghiţi pe Gwynne şi îi luă câteva momente să răspundă.

— Mă pricep mai bine să văd ce se întâmplă în altă parte în acest moment decât la prezis viitorul.

Privirea veselă a lui Jean deveni fixă.

— Crezi că va muri.

— Chiar nu ştiu. Este în pericol mare, spuse Gwynne sinceră. Mi-e teamă pentru el, dar nu cred că este inevitabil să moară în luptă.

— Mi-aş dori să fiu un bărbat care poate merge la război! exclamă cu pasiune cumnata sa. Chiar şi mai bine, ar fi trebuit să îmi dezvolt puterile până în punctul în care să pot ajuta cauza prinţului.

Gwynne îşi pierdu răsuflarea, cu adevărat şocată.

— Ai risca să fii ostracizată de către Familii?

— Pentru asta, da. Jean se uită fix la cumnata ei, cu ochii ei verzi la fel de sălbatici precum ai unei pisici. Facem jurăminte, dar suntem, de asemenea, antrenaţi să ne ascultăm inima şi sufletul. Dinastia de Hanovra este slabă, nepotrivită să conducă Anglia, cu atât mai puţin Scoţia. Îmi voi face datoria aşa cum o văd eu – şi nu îmi doresc decât să fi avut mai multă putere pe care să o folosesc în sprijinul prinţului!

Pentru prima dată, Gwynne era fericită că tânăra femeie îşi neglijase studiile. Deşi studiile Protectorilor tind să domolească firea cuiva, iar Jean ar fi avut de câştigat din asta.

— De ce nu lucrezi la prezicerea viitorului? Pentru că eşti profund interesată de revoltă, poate descoperi că te poţi conecta eficient la evenimente.

Jean se opri din plimbarea ei şi făcu o mutră comică.

— Te foloseşti de asta pentru a mă face să studiez, nu-i aşa? Dar… nu e o idee rea.

Fără să spună un cuvânt, Gwynne îi oferi sticla lui Isabel.

— Nu a funcţionat niciodată pentru mine. Jean o ţinu în palmă, cu ochii îngustaţi. Interesant. Nu văd nimic, dar într-un fel piatra mi se pare vie acum. Înainte nu mi se părea. Ai readus-o la viaţă după un somn lung.

O înapoie. Gwynne acceptă sticla şi chicoti.

— Nu am crezut niciodată că voi fi vreodată bucuroasă că o sticlă mă place. Probabil că ai primit o sticlă de prezis viitorul când ai ajuns la vârsta potrivită.

Când Jean dădu afirmativ din cap, ea continuă:

— Vrei să o aduci să exersăm împreună? Cum sunt şi eu nouă la asta şi încă învăţ, s-ar putea să îmi amintesc unele sfaturi utile pentru îmbunătăţirea tehnicii, pe care magicienii experimentaţi le-au uitat de mult.

— Îmi aduc piatra şi mă întorc. Şi o tavă cu ceai şi biscuiţi şi marmeladă. Apoi, cu o mână pe mânerul uşii, adăugă: Sper să putem rămâne prietene chiar dacă suntem în tabere diferite, Gwynne.

— Sunt de partea păcii, Jean. Cred că puţine femei sunt de partea războiului.

Jean ezită, apoi se înclină uşor înainte de a ieşi din bibliotecă.

Lumea ar fi mai bună, decise Gwynne, dacă femeile ar fi la conducere.

capitolul 25

Gwynne încercă să-şi aranjeze repede părul în timp ce se năpusti afară din bibliotecă, spre holul principal. Ce bine că masa de vineri seară nu era una protocolară. Ea şi Jean deveniseră atât de captivate de prezicerea viitorului, încât pierduseră noţiunea timpului. Jean se descurcase foarte bine, susţinând că lucrul acesta se datora profesorului bun pe care îl avea, dar Gwynne bănuia că, acum, când fata avea un motiv convingător, se străduia mai mult decât în timpul lecţiilor nedorite din vremea tinereţii. Cu siguranţă nu-i lipsea talentul.

Gwynne se opri la baza scărilor să-şi tragă sufletul, îi plăcea foarte mult întâlnirea săptămânală. Atmosfera caldă, relaxată o făcea să se simtă parte din această familie extinsă într-un fel în care nu prea reuşise la Harlowe. Acolo fusese mireasa-copilă a bătrânului conte, tolerată şi nu foarte importantă în viaţa gospodăriei, aici se simţea în siguranţă şi acceptată – mai ales cea de-a doua senzaţie fiind bine-venită, date fiind originile ei englezeşti.

Se plimbă de-a lungul holului, stând de vorbă cu oameni care îi deveneau prieteni şi întrebându-se unde era Duncan. Cu siguranţă nu fusese atât de neatent încât să se lase luat de propria vijelie. În timp ce discuta dacă să sune gongul pentru cină, în ciuda absenţei lui, observă o aparentă ceartă între Maggie Macrae şi fiul ei. Sub privirile ei, Diarmid o luă din loc, lăsându-şi mama abătută.

Gwynne s-ar fi alăturat menajerei să-i ofere consolarea de care avea nevoie, dar Duncan alese tocmai

acel moment să intre pe uşile principale, atrăgând atenţia tuturor celor prezenţi cu energia lui impresionantă, măturată de vânturi. Ea se îndreptă zâmbitoare spre el.

— Dragul meu, arăţi de parcă ai fi alergat. Ai pierdut noţiunea timpului?

— Mă tem că da, iubita mea. O sărută pe obraz, buzele lui calde promiţându-i mai mult de-atât. Munca unui fermier nu se termină niciodată.

Ea îşi dădu seama că nu avea de gând să-i spună despre exersarea vijeliei. Nu acum şi nici mai târziu. Reamintindu-şi că tăcerea lui în legătură cu acest subiect nu însemna neapărat o intenţie ticăloasă, spuse încet:

— Armata prinţului mărşăluieşte în sud spre Carlisle.

Cu fruntea brăzdată de griji, Duncan evaluă noutatea:

— Cu luna noiembrie care se apropie, nu e o perioadă potrivită pentru campanii militare, dar s-ar putea ca asta să fie spre avantajul rebelilor. Mă întreb... Se opri. Putem să facem speculaţii mai târziu, acum e timpul să împărţim pâinea cu prietenii şi familia.

Ea îl luă de braţ în tăcere şi se mutară la masa mică, unde se găsea gongul pentru cină. Asemenea celor mai mulţi dintre bărbaţi, lui Duncan îi plăcea să facă zgomot, aşa că ridică ceremonios ciocanul de lemn şi lovi iscând un sunet pur, trepidant.

Vorbind şi râzând, oaspeţii îşi găsiră locuri la masă. Duncan şi Gwynne aveau singurele locuri stabilite în prealabil; acum ea se ocupa de ritual şi stătea în capul mesei. În calitate de cap al gospodăriei, el stătea în celălalt capăt. Nu se mai puteau aşeza unul lângă celălalt.

Ea îşi aprinse lumânarea subţire de la cel mai apropiat cămin, apoi atinse în mod solemn lumânările din sfeşnicul masiv, aducându-le la viaţă. La fel ca întotdeauna, ritualul se desfăşură într-o tăcere liniştită. Ocupându-şi locul din capul mesei, săvârşi primul său gest din ceremonial.

— Rude şi prieteni, bine aţi venit!

După ce isprăvi ritualul de bun venit, îşi ridică furculiţa ca semn al începerii mesei. Înainte ca oamenii să se înfrupte, un tânăr aflat aproape de mijlocul mesei se

ridică în picioare. „Necazuri!” Gwynne îl recunoscu pe Fergus Macrae. Trecut puţin de douăzeci de ani, avea o energie vibrantă care îl făcea fermecător, dar acum o făcea pe ea să se simtă profund neliniştită. La fel ca William Montague, Fergus ridică paharul şi strigă:

— Un toast pentru regele de peste ape!

Era o invitaţie şi o provocare. Gwynne era profund conştientă de dilema lui Duncan privind modul în care să trateze această problemă. Apoi alţi trei tineri se ridicară în picioare şi înălţară paharele. Unul dintre ei era Diarmid Macrae, care stătea în stânga lui Gwynne.

— Pentru regele de peste ape! strigară ei în cor.

Pe măsură ce tensiunea se rotea ca un vârtej prin hol, Duncan se ridică, prezenţa sa dominând asistenţa.

— Sunt vremuri grele. Le doresc sănătate membrilor dinastiei Stuart, care a condus Scoţia timp de secole, dar toastul meu este pentru regele George, conducătorul întregii Marii Britanii.

O hărmălaie de voci izbucni. Jumătate dintre bărbaţii prezenţi se ridicară şi ţinură toasturi, deşi cuvintele contradictorii arătau clar că erau împărţiţi între simpatiile iacobite şi hanoveriene. Fergus ridică glasul pentru a se face auzit:

— Duncan Macrae, e timpul să te porţi ca stăpânul din Dunrath şi să ne conduci în sprijinul adevăratului nostru rege. Am auzit că prinţul înaintează spre Anglia, iar locul tuturor scoţienilor este lângă el!

— Nu voi face aşa ceva, spuse Duncan, vocea sa umplând camera fără niciun efort. Stuarţii au avut şansa lor şi au dat greş. Fiecare încercare de a revendica tronul a costat vieţi scoţiene. Nu-i voi conduce pe membrii clanului Macrae din Glen Rath la o înfrângere sigură.

Diarmid interveni cu ardoare:

— Dacă toţi scoţienii îl sprijină pe prinţ, nu va da greş!

— Dar nu toţi scoţienii sprijină cauza Stuarţilor, şi chiar şi mai puţini englezi o fac. Guvernul are soldaţii, pregătirea, armele, materialele.

Vocea lui Duncan era străbătută de un tremur slab.

— Ce deţin iacobiţii în afară de curaj şi de loialitatea câtorva oameni curajoşi?

Gwynne îl aprecie că rămăsese pe poziţie, însă putea simţi profunda lui ambivalenţă în legătură cu acest subiect. Oare puteau şi alţii să observe asta? Jean sări în picioare, părul ei roşcat strălucind în lumina lumânării.

— Dacă nu îi vei conduce tu pe bărbaţii din Glen Rath la prinţ, atunci o voi face eu!

Un icnet colectiv răsună în încăpere. Gwynne înţelese brusc barbarismul pur al scenei: pereţii aspri de piatră, holul cu tavan înalt, expus curentului, torţele pâlpâitoare şi lumina lumânărilor înfăţişând mulţimea săbiilor şi a pumnalelor expuse. Mai devreme simţise că face parte din acest loc. Acum, în timp ce tinerii din Dunrath se certau în privinţa războiului, ea era o străină.

— Jeannie, nu, spuse Duncan cu o voce îndurerată.

— Trebuie, Duncan. Nu sunt prima femeie din Scoţia care conduce războinici, şi cu siguranţă nu voi fi ultima.

Privirea lui Jean cuprinse întreaga cameră, zăbovind asupra acelora care îşi exprimaseră sprijinul pentru prinţ.

— Vom pleca în marş mâine-dimineaţă. Aduceţi provizii şi ce arme aveţi şi chemaţi-i şi pe alţii care vor să ni se alăture.

Se auziră ovaţii din partea iacobiţilor, cei mai mulţi dintre ei fiind tineri, însă nu toţi bărbaţi. Gwynne estimă că simpatizanţii rebelilor erau aproximativ o treime din total. Toţi oamenii mai în vârstă păreau trişti sau îngroziţi, cu excepţia unui bătrân păstor care îşi pierduse piciorul în 1715. Aştepta o altă răscoală a Stuarţilor încă de pe atunci, şi acum trăncănea cu o veselie ştirbă.

— Te voi urma, stăpână! strigă Diarmid.

— Şi eu! urlă Fergus.

Şi cel puţin încă alte şase voci li se alăturară.

— Foarte bine!

Jean zâmbi micii sale trupe.

— Dacă mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc de plecare. Dacă nu cumva plănuieşti să mă închizi în temniţă împreună cu restul rebelilor, Duncan Macrae?

Mâinile lui erau încleştate, dar vocea era fermă.

— Nu e treaba mea să-mi întemniţez sora, sau alţii vor crede cu adevărat în această cauză. Dunrath este castelul înţelegerii, şi toţi cei care locuiesc în vale sunt întotdeauna bine-veniţi sub acoperişul meu. Mă voi ruga pentru sănătatea voastră.

Gwynne se ridică în picioare.

— La fel voi face şi eu, aici suntem prieteni şi rude. Nu uitaţi niciodată asta.

Jean roşi puţin.

— Sunteţi amândoi binevoitori. Vă promit că nu voi face de ruşine numele Macrae.

— Ştiu asta, spuse calm Duncan. Nu pleca încă, Jeannie, şi niciunul dintre voi. Dacă mâine începeţi o călătorie lungă, ar trebui să mâncaţi bine astă-seară.

Jean încuviinţă şi se aşeză, aceasta putea fi ultima dată când toţi aceşti oameni se adunau împreună şi cunoaşterea acestui fapt crea o atmosferă grea şi înăbuşitoare. O femeie plângea cu sughiţuri, incapabilă să-şi înghită lacrimile.

Gwynne se gândi la vraja de protecţie pe care o studiase. Poate că ar fi fost folositoare aici?

— Haideţi să ne unim toţi mâinile şi să ne rugăm pentru siguranţă şi pentru binele pământurilor şi al oamenilor pe care îi iubim.

Se întinse spre vecinii ei, luând mâna lui Diarmid la stânga – Dumnezeule, era atât de tânăr – şi a lui Annie Mackenzie, femeia mai în vârstă din dreapta ei. Nesiguri la început, toţi oaspeţii îi urmară exemplul.

Când toţi cei din jurul mesei lungi fură legaţi între ei, Gwynne simţi un curent puternic de energie curgând în jurul cercului. Cu timpul, putu identifica fiecare fibră individuală. Fără niciun efort, recunoscu entuziasmul lui Diarmid, teama mamei sale, hotărârea feroce, sângeroasă a lui Fergus.

Cât timp Gwynne se rugă cu voce tare, trimise de asemenea şi o vrajă de protecţie pulsând prin cercul format de mâinile unite. Îşi închipui fiecare persoană prezentă

învăluită în lumină, astfel încât nici sabia şi nici glonţul să nu le poată face rău.

O clipă mai târziu, lumina izbucni mai strălucitoare, Duncan adăugând efortului ei energia lui puternică. Simţi o notă de mirare din partea bătrânului Donald, care avea suficient sânge Protector încât să simtă folosirea magiei.

Apoi li se alătură şi Jean, puterea ei fiind uşor neregulată, dar intensă. Poate cu participarea a trei magi, rebelii din Glen Rath vor supravieţui şi se vor întoarce acasă.

La sfârşitul rugăciunii, în timp ce Gwynne şopti „Aşa să fie”, se gândi că simţea un alt Protector în apropiere, unul care contribuia la vraja de protecţie. Dar cu siguranţă nu putea fi vorba de…

*

Chiar dacă toţi rămaseră la cină, atmosfera era sumbră şi oaspeţii plecară cât mai repede posibil. Când Jean se ridică, Duncan o urmă, ajungând-o cu paşii săi lungi din urmă înainte ca ea să se apropie de scări. Ştiind că trebuie să-şi păstreze stăpânirea de sine, spuse:

— Jean, nu e prea târziu să te răzgândeşti.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Din momentul în care am spus public că îi voi conduce pe oamenii noştri la prinţ, nu a mai existat cale de întoarcere. O scoţiancă are la fel de multă mândrie ca şi un scoţian, Duncan.

— Nu ţi se va permite să-i conduci pe oamenii noştri în luptă. Charles Edward are o gândire foarte convenţională. Dacă apari înaintea lui în pantaloni de călărie, va fi îngrozit.

Ea făcu o grimasă.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să folosesc şaua laterală. Vreau să stau cu armata cât pot de mult, dar nu mă aştept să mi se permită să particip la bătălie. Ceea ce e la fel de bine – nu cred că mi-ar plăcea prea mult. Planul meu e să-i duc pe oamenii noştri la Robbie, în care

se poate avea încredere că va avea grijă de ei.

— E un plan bun.

Se gândi la ciocnirea la care fuseseră martori el şi Gwynne.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă! Când două armate se pândesc una pe alta, există multe ambuscade care pot ucide, chiar dacă nu reprezintă bătălii adevărate.

— Voi fi bine. Gwynne a aruncat o vrajă de protecţie puternică. Îi puse o mână pe braţ. Nu încerca să negi că eşti tentat să faci ceea ce fac eu, Duncan. Dar eşti prea responsabil să-ţi urmezi inima în chestiunea aceasta.

El oftă, privirea sa traversând holul care se golea cu repeziciune. În seara aceasta oamenii nu mai zăboveau să discute.

— Există o parte de adevăr în ceea ce zici. Mintea mea ştie că prinţul are slăbiciunile sale, dar e un lider înnăscut şi sufletul meu de muntean vrea să ridice sabia şi să strige „La naiba cu saxonii!”

— Indiferent care tabără câştigă, Dunrath este protejat, Duncan.

Jean rânji răutăcioasă.

— Dacă forţele guvernamentale triumfă, ţi se va recunoaşte meritul că ai fost loial. Dacă iacobiţii ies învingători, voi spune că mi-ai zis să duc oamenii noştri în ajutorul prinţului.

El zâmbi amar.

— Ai dreptate, bineînţeles. Dar e greu să mă gândesc la politică atunci când viaţa singurei mele surori ar putea fi în pericol.

— Pericolul ne poate paşte oriunde. Şi tu să ai grijă de tine.

Îl îmbrăţişă scurt, apoi se întoarse şi plecă, asemenea unei adevărate lady neîmblânzite din Highland.

În timp ce sora lui dispăru pe scări, un braţ zvelt fu petrecut în jurul mijlocului său. Se întoarse şi îşi îmbrăţişă soţia. În afara câtorva servitori care strângeau mesele, erau ultimii doi rămaşi în hol.

— Sperasem să nu se ajungă la asta, spuse el sumbru.

Ea îşi lăsă capul pe umărul său, părul ei moale gâdilându-i bărbia.

— Avem noroc că ruptura nu s-a făcut cu furie. Cred că Jean va fi bine.

— Fizic, nu va fi vătămată, spuse el cu o fărâmă de previziune. Dar această revoltă o va schimba.

— Viaţa este schimbare. Poate va fi rănită, dar nu va fi înfrântă.

„Se va rupe de Duncan”, se gândi ea.

— E timpul să stingem lumânările şi să mergem la culcare.

— Înainte să vă retrageţi, puteţi să-mi oferiţi un pat pentru noaptea aceasta? întrebă o voce nouă.

Uimit, Duncan se întoarse.

— La dracu’, Simon, te pricepi al naibii de bine să te ascunzi! Ce cauţi aici?

Lord Falconer zâmbi, elegant chiar şi îmbrăcat în haine de călătorie murdărite. Era un maestru al vrăjilor care îi făceau pe oamenii de rând să privească pe lângă el, pe lângă scuturile care îi împiedicau şi pe Protectori să-i simtă prezenţa. Era de-a dreptul imposibil dacă nu ştiau că se afla în preajmă. Era unul dintre motivele pentru care era executorul-şef al Consiliului.

— Am fost trimis să vorbesc cu tine şi să te iau într-o misiune, dacă eşti dispus.

— Simon! Gwynne înaintă spre el şi îl îmbrăţişă călduros. Ce surpriză minunată!

— Pentru Dumnezeu, Gwynne, te-ai schimbat! Aproape o împinse. O vrăjitoare? Inspiră adânc, apoi zâmbi hâtru. Mă bucur să te văd, draga mea fată, şi sunt sigur că ai o poveste interesantă să-mi spui despre cum ţi-ai descoperit puterile, dar te rog să le pui scut, căci altfel mă tem pentru eventualele consecinţe.

— Îmi pare atât de rău! Gwynne se îmbujoră şi făcu un pas înapoi, blocând vraja. Nu am dobândit încă obiceiul de a le bloca mereu.

În ciuda tonului glumeţ al lui Simon, Duncan văzu că prietenul său fusese năucit serios de îmbrăţişarea nechibzuită a lui Gwynne. Ca Protector, era deosebit de sensibil la puterea ei de atracţie. Dorind să alunge stinghereala celuilalt bărbat, el spuse:

— Vino să-ţi facem rost de ceva mâncare şi apoi putem vorbi.

— Îmi este permis să ascult, sau este una dintre acele întâlniri destinate doar bărbaţilor? întrebă Gwynne uşor ironică.

— Prezenţa ta nu este numai acceptată, ci şi necesară, spuse Simon. Şi tu eşti vizată de misiunea mea. Dar nu am nevoie de mâncare, am mâncat deja.

— Atunci vom merge în camera mea de lucru, pentru un pahar de vin roşu.

În timp ce urcau scările, Duncan întrebă peste umăr:

— Când ai sosit?

— Chiar înainte ca tânărul iacobit înfierbântat să propună toastul său. Date fiind circumstanţele, am considerat că e mai bine să nu inflamez situaţia cu prezenţa mea foarte englezească. Aşa că am coborât la bucătărie şi m-am servit singur.

Fiind Simon, reuşise să facă asta fără să observe cineva. Cu toate că, dată fiind succesiunea de întâmplări dramatice din timpul cinei, un pluton de munteni ar fi putut să defileze cântând la cimpoaie şi nimeni nu ar fi observat.

— Ai văzut ce a făcut Jean?

— Am văzut cât se poate de bine. Sora ta mai mică a crescut.

Un amestec de amuzament, respect şi îngrijorare se oglindeau în vocea lui. Nu mai vorbiră până intrară toţi trei în camera de lucru a lui Duncan. În timp ce Gwynne turnă fiecăruia vin roşu, capul lui Simon se ridică, iar el se întoarse încet, ca un câine de vânătoare care adulmeca vântul.

— Pretendentul a fost aici.

Falconer era foarte, foarte bun.

— Aşa e, recunoscu Duncan. În seara în care am ajuns

în Dunrath, a nimerit în mijlocul petrecerii şi s-a prezentat. Am urcat aici, şi el a încercat să mă recruteze pentru cauza sa.

— A dat dovadă de curaj. Şi răspunsul tău?

Aducându-le bărbaţilor vinul, Gwynne replică:

— Duncan i-a spus că prinţul nu poate să câştige şi i-a urat beţivanului să se ducă acasă.

Simon râse.

— Cu siguranţă nu i-ai spus prinţului că e un beţivan care trebuie să plece acasă.

— Nu, dar lucrul acesta a fost sugerat, spuse Duncan în timp ce amândoi se aşezară. E un bărbat convingător şi periculos, Simon.

— De aceea sunt aici. După cum trebuie să ştii, forţele iacobite se îndreaptă spre Anglia.

— Şi? Duncan îşi arcui sprâncenele când Simon ezită. Ce are asta de-a face cu mine?

— Consiliul ar dori ca noi doi să urmărim pas cu pas armata prinţului. Nu să ne alăturăm, ci să stăm în apropiere, astfel încât să observăm evenimentele şi să fim disponibili dacă puterile noastre sunt necesare.

Privirea lui Duncan se îndreptă involuntar spre Gwynne. Gândul de a-şi părăsi mireasa era aproape insuportabil. Ea nu arăta mai fericită decât el, dar dădu încet din cap în semn de încuviinţare. Datoria trebuia să fie întotdeauna pe primul loc.

— De ce amândoi? Ca să poţi struni eventualele porniri iacobite pe care le-aş putea avea? întrebă el ironic.

— Dacă e necesar. Şi, în egală măsură, pentru ca tu să poţi struni periculoasele mele porniri englezeşti. Îi dispreţuiesc pe Stuarţi pentru aroganţa lor şi pentru credinţa încăpăţânată în misiunea lor divină de a conduce. Astfel, noi doi ar trebui să atingem echilibrul.

Iritarea lui Duncan dispăru. Echilibrul era întotdeauna un obiectiv al Protectorilor, astfel că avea sens ca membrii Consiliului să le ceară amândurora să conlucreze. Probabil că prietenia lor îndelungată avea să-i ajute la crearea unei punţi peste neînţelegerile lor politice.

— Care este scopul nostru? Să reducem pierderile de vieţi omeneşti?

Simon făcu o grimasă.

— Da, bineînţeles, fără să modificăm cursul general al evenimentelor.

— Cum e posibil să le faceţi pe amândouă? întrebă Gwynne. Puteţi salva viaţa unui om de milă, iar mai apoi acesta ar putea să-l împuşte pe unul dintre ofiţerii aflaţi la comandă în cealaltă tabără, schimbând complet rezultatul revoltei.

— În asta constă problema, fu de acord Simon. Aceasta este artă, nu ştiinţă. Războiul este situaţia cel mai greu de echilibrat. Trebuie să sperăm că vom face mai mult bine decât rău.

— Ştiind, în acelaşi timp, că niciodată nu putem fi siguri de asta.

Duncan realizase un studiu în legătură cu încercările trecute ale Protectorilor de a diminua efectele războiului. Dată fiind înclinaţia umanităţii spre violenţă, nu ducea lipsă de material, dar nu exista nicio teorie coerentă despre cum era mai bine să se procedeze. Fiecare situaţie trebuia dusă treptat la bun sfârşit.

— Când veţi pleca? întrebă Gwynne.

— Mâine, răspunse Simon. Trupele prinţului sunt aproape de Carlisle. Este foarte posibil să aibă loc un asediu. În plus, guvernul începe să mobilizeze trupe care să vină în nord şi să-i atace pe iacobiţi.

Atât de curând? Totuşi, Simon avea dreptate. Distanţa era importantă pentru cele mai multe forme de magie, iar ei trebuiau să fie suficient de aproape încât să evalueze situaţia pe măsură ce se dezvolta.

— Foarte bine.

Duncan se ridică.

— Gwynne, avem pregătită o cameră pentru oaspeţi?

— Îl voi conduce pe Simon în camera sa.

Falconer se ridică, chipul său oglindindu-i oboseala, acum că îşi atinsese ţelul.

— Gwynne, chiar şi cu puterile protejate, răspândeşti

forţă precum un foc aprins. E greu de crezut că toate acestea s-au dezvoltat de când te-am văzut la nuntă, dar dovada străluceşte în jurul tău. Ai descoperit alte puteri excepţionale, dincolo de ce pot să facă cei mai mulţi dintre Protectori?

— E o vizionară mai bună decât tine, iar sticla lui Isabel s-a trezit la atingerea ei, spuse Duncan cu o urmă de răutate. Aştept alte progrese cu o fascinaţie alarmată.

Gwynne zâmbi.

— Îmi place mult că am acum putere, dar nu sunt deloc alarmantă. Talentele mele sunt tăcute, feminine. Citesc bine energia oamenilor, sunt acceptabil de pricepută la a vedea ce se întâmplă în altă parte cu ajutorul sticlei lui Isabel şi am învăţat să ascund energia destul de bine, încât nu am fost răpită decât o dată.

Simon îşi arcui sprâncenele.

— Fascinant, într-adevăr. De-abia aştept să aflu mai multe. Îşi înăbuşi un căscat. Mâine.

Gwynne îl conduse spre camera de oaspeţi, în timp ce Duncan rămase în camera de lucru şi îşi notă o listă cu chestiunile pe care trebuia să le rezolve înainte să plece. Bine că îşi pusese afacerile la punct de când se întorsese în Dunrath.

Partea cea mai grea va fi să o părăsească pe Gwynne. Gândul acesta îi apăsa plămânii şi îi îngreuna respiraţia. Împărţeau dormitorul ei şi, în timp ce se îndrepta într-acolo, mintea lui repeta: „Ultima noapte, ultima noapte, ultima noapte”. Îşi spuse singur că nu va fi plecat mult timp, poate nu mai mult de două săptămâni, dar îi era deja dor de soţia sa, deşi încă nici nu plecase.

De îndată ce Gwynne intră în dormitor, merse direct în braţele lui.

— Nu-mi place deloc că pleci, spuse ea cu vocea înăbuşită de umărul lui.

— Nici mie, sufletul meu.

O sărută, disperarea punând stăpânire pe el. Cum să suporte ideea de a nu o avea în braţele sale în fiecare noapte?

— Îmi vei lipsi aşa cum mi-ar lipsi mâna mea dreaptă dacă ar fi tăiată. Dar nu voi fi plecat pentru mult timp.

— Şi o zi va fi prea mult.

Ea făcu un pas înapoi şi îşi despleti părul, care căpătă irizaţii strălucitoare în lumina lumânării. Se întoarse, astfel încât el să-i poată dezlega rochia cu degete nerăbdătoare. După ce îi descheie corsajul, îşi strecură mâinile sub material pentru a-i prinde în palme sânii minunaţi. Ea se înfioră şi îşi arcui spinarea, după care se îndepărtă.

— Încă nu.

Renunţând la protecţii, îngădui întregului său farmec să se reverse liber. Copleşit de ideea că incredibila ei senzualitate era doar pentru el, păşi spre ea pentru a o îmbrăţişa. Ea se feri din nou, cu graţie.

— Stai.

Cu instinctul Evei în sânge, îşi dădu încet jos hainele, veşmânt cu veşmânt. El rămase ţintuit locului, în timp ce fiecare desfătare vizuală îi era dezvăluită. Curba mlădioasă a mijlocului ei, când îşi dădu jos rochia. Scobitura delicioasă dintre sânii ei. Picioarele şi gleznele sale armonioase, în timp ce îşi scoase ciorapii lungi. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, atmosfera încărcată de erotism se intensifica, accelerându-i pulsul şi îngreunându-i răsuflarea. Când ajunse la pânza lenjeriei intime, el murmură:

— Gwynne, iubita mea, destul cu aşteptarea.

— Nu ai aşteptat nici pe departe suficient de mult.

Zâmbind cu viclenie, începu să-l dezbrace, atingerile ei uşoare devenind înnebunitor de provocatoare în timp ce îi descheie nasturii, deznodă materialul şi îi dădu jos hainele.

Avea impresia că va lua foc de atâta nerăbdare. Când încercă din nou să o îmbrăţişeze, ea râse şi îi împinse umerii, astfel încât să stea întins pe spate în pat. Îi urcă picioarele pe cuvertură, apoi se aplecă deasupra lui, sânii ei goi frecându-se de pieptul lui dezvelit în timp ce îi sărută gâtul.

— Trebuie să facem din noaptea aceasta o noapte de neuitat, dragul meu, murmură ea. Pentru toate nopţile în

care vom fi despărţiţi.

El gemu când buzele ei coborâră pe trupul său, gustându-l pe tot. Ştia că niciunul din ei nu se va bucura de prea mult somn în noaptea aceasta. Vor face dragoste până când amândoi vor fi epuizaţi, încercând să umple fântâna pasiunii, astfel încât să-i susţină pe amândoi până când vor fi din nou împreună.

Şi, cu toate acestea, ştia deja că se va simţi pustiit de îndată ce va ieşi călare din Glen Rath.

capitolul 26

Gwynne păşi în curte şi o găsi fremătând de viaţă, căci rebelii lui Jean se adunau. I se alătură cumnatei sale, care stătea pe trepte, de unde putea supraveghea cu multă atenţie activitatea.

— Se pare că a venit multă lume, Jean.

Tânăra se întoarse, plină de entuziasm. Costumul ei de călărie era împodobit cu o împletitură aurie în stil militar, peste el fiind aranjat un tartan strălucitor, în timp ce o cocardă albă i se legăna pe bonetă. Avea chiar şi una dintre săbiile cu mâner de alamă ale familiei într-o teacă prinsă de o curea ce atârna în jurul taliei ei subţiri. O femeie-războinic desăvârşită.

— Se pare că vreo treizeci şi ceva de bărbaţi vor călări alături de mine – nu doar din vale, ci şi de pe dealurile de dincolo. Sunt cu toţii dornici să servească bine cauza.

Gwynne încercă să nu pară prea îngrijorată.

— Pentru că mama ta nu este aici pentru a o spune, o voi face eu. Ai grijă, Jean, de tine şi de bărbaţii pe care îi conduci.

— Nu voi face nimic nechibzuit, dar nu te poţi alătura unei revolte în plină siguranţă.

Jean cercetă castelul, iar dezamăgirea i se citea pe chip.

— Duncan nu vine să mă conducă? Speram să…

Îşi muşcă buza. Gwynne îşi coborî vocea, în aşa fel încât să nu se audă sub freamătul şi strigătele de bucurie ale tinerilor.

— Nu este un mod de a-şi arăta dezaprobarea. A plecat dis-de-dimineaţă cu Lord Falconer, care a ajuns azi-noapte târziu.

Sprâncenele lui Jean se arcuiră.

— Are ceva de-a face cu această revoltă. Îmi pare rău că Duncan nu este aici, dar nu regret că nu l-am întâlnit pe Falconer. Omul ăla mă sperie.

— Simon? spuse Gwynne surprinsă. Întotdeauna l-am considerat gentlemanul perfect.

— Nu are legătură cu manierele lui… doar că are prea multă putere. Cu excepţia lui Duncan, consider îngrijorătoare puterea celorlalţi magicieni bărbaţi.

Gwynne se întrebă dacă nu cumva de aceea iubitul fetei nu era Protector.

— Şi eu am simţit asta în legătură cu Duncan. Atât de multă putere concentrată este îngrijorătoare.

— Dar acum ai capacitatea de a vrăji bărbaţii. De a transforma leii în miei.

Jean zâmbi larg.

— Eu mai degrabă înfurii mieii şi îi transform în lei.

— Dezvoltă-ţi puterea pentru a putea face faţă unor bărbaţi precum Simon.

Jean ezită.

— Poate când o să mă întorc voi aloca mai mult timp lecţiilor. Mi-a plăcut să lucrez cu tine. Eşti o profesoară foarte bună.

Se formau şirurile de soldaţi în devenire, aşa că Gwynne îşi îmbrăţişă repede cumnata.

— Eşti o elevă bună. Vino repede acasă, Jeannie.

— Aceasta este aventura vieţii mele, aşa că voi merge cu vârtejul cât de departe mă va duce. Putem câştiga, Gwynne, şi putem elibera Scoţia de sub tirania Angliei!

Strălucind de tinereţe şi încredere, Jean se întoarse cu faţa spre bărbatul care urca treptele spre ea. Era mai în

vârstă decât cei mai mulţi dintre voluntari, iar Gwynne îşi aminti că fusese în serviciul armatei. Era bucuroasă că cineva din grămada asta pestriţă avea experienţă.

O salută pe Jean.

— Căpitane Jeannie, oamenii tăi sunt gata de plecare.

Ea dădu din cap cu eleganţă.

— Foarte bine, sergent Macrae.

Ridicându-şi privirea, scrută bărbaţii care stăteau în rânduri uşor neregulate în faţa ei.

— Suntem scoţieni, curajoşi şi liberi! Această trupă mică poate face diferenţa dintre succesul sau eşecul prinţului Charles Edward. Vă salut, acum, înainte!

Sergentul o ajută să urce pe cal. Deşi numai Jean călărea, mai multe animale de povară fuseseră luate pentru provizii. Ea arăta magnific – curajoasă, frumoasă şi dureros de tânără. Tot ce putea face Gwynne era să nu plângă.

Plânsese în acea dimineaţă după ultimul sărut pasional dintre ea şi Duncan, deşi reuşise să îşi înăbuşe lacrimile până când bărbaţii plecaseră. Într-un fel, acum era mai rău. Duncan şi Simon puteau să aibă grijă de ei aproape în orice împrejurare, dar Jean şi trupele ei păreau vulnerabili şi irecuperabil de naivi.

— Dumnezeu să te aibă în pază, şopti Gwynne.

Deşi îi înconjurase pe soldaţi cu vrăji protectoare, se temea că, fără alţi Protectori, aveau prea puţin efect.

Voluntarii o salutară în calitate de reprezentantă a puterii în Dunrath. Ea şi ceilalţi membri ai gospodăriei care veniseră să-i salute pe rebeli stăteau drepţi, în timp ce soldaţii mărşăluiau în ritmul unei tobe şi pe sunetul ascuţit şi triumfător al cimpoiului. Pe obrajii lui Maggie Macrae curgeau lacrimi.

Gwynne se descurcă mai bine. Doar după ce cimpoiul nu se mai auzi, se duse înăuntru şi plânse.

*

Oprindu-şi calul în vârful dealului, Simon făcu o pauză pentru a cerceta dealurile ceţoase şi îmbibate de apă. Îşi

trase pălăria mai jos pentru a-şi proteja chipul de ploaia aspră.

— Dacă chiar le trebuia un război, păcat că nu au ales un anotimp mai bun ca să invadeze Anglia. Privi spre Duncan. Tu eşti magician al vremii. Nu poţi să faci ceva în legătură cu asta?

După zilele întregi de călărit prin vânturi reci şi burniţă îngheţată, Duncan se simţea la fel de incomod, dar ridică doar din umeri.

— Acest sistem climatic este imens şi acoperă cea mai mare parte din Atlanticul de Nord şi nordul Europei. Dacă vrei, pot opri ploaia în zona din jurul nostru, dar îmi va trebui o cantitate mare de energie şi probabil că va bate la ochi.

Prietenul lui bombăni.

— Iar noi nu trebuie să atragem atenţia. Ah, bine, în curând va fi timpul să căutăm un han.

— Există un han la aproximativ un kilometru şi jumătate depărtare, de-a lungul drumului, spuse Duncan. E mic, dar e confortabil şi curat. Ne-am putea opri acolo peste noapte.

Simon îşi puse din nou calul în mişcare.

— Ce păcat că Pretendentul nu a ascultat de consilierii lui scoţieni să stea în Scoţia. Chiar şi eu recunosc că se pot aduce argumente care să permită Scoţiei să îşi recapete independenţa sub un rege din dinastia Stuart. Dumnezeu ştie că a fost o cheltuială importantă din partea Angliei, fără mari beneficii. Dar nu, Pretendentul trebuie să asculte de consilierii lui francezi şi irlandezi, care spun că trebuie să invadeze Anglia.

— Cum dorinţa personală a prinţului e să invadeze, bineînţeles că va asculta de cei care îl încurajează, spuse Duncan. Mi-aş fi dorit să stea în Edinburgh şi să aştepte ajutoarele franţuzeşti. Ar fi transformat Scoţia într-o fortăreaţă care nu ar fi meritat efortul regelui George pentru a fi recâştigată.

În schimb, iacobiţii invadau Anglia cu mai puţin de cinci mii de bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei nepregătiţi.

Hanoverienii puteau aduna de zece ori mai multe trupe, toate mai bine pregătite şi mai bine echipate. Cu cât prinţul se deplasa mai în sud, cu atât punea în pericol mai mare revolta. Era un nebun, şi totuşi exista o parte din Duncan care admira curajul înflăcărat al acţiunii lui Charles: un prinţ singuratic, cu o armată mică, îndrăznea să învingă leul englezesc. Sortit eşecului, probabil, dar magnific.

Era aproape întuneric când ajunseră la Border Lord. Erau singurii oaspeţi, căci călătorii înţelepţi evitau drumurile armatei. Vremea detestabilă însemna că nici măcar localnicii nu veniseră la tavernă în seara aceasta.

Când terminară cina simplă cu şuncă fiartă şi napi, Simon îşi desfăcu ceasul şi se uită la piatra de prezis viitorul. Blestemă în şoaptă.

— Generalul Wade, care are de două ori mai mulţi oameni decât Pretendentul, a decis să părăsească Newcastle ca să vină în ajutorul celor din Carlisle. În loc să stea locului, prinţul tău idiot vrea să îl atace pe Wade într-o zonă rurală deluroasă, aşa că mărşăluieşte cu o bună parte a armatei spre est, într-un loc numit Brampton.

Duncan îngână şi el un blestem.

— Până acum nu prea au avut loc lupte. O luptă înverşunată în astfel de condiţii va provoca multe victime.

Printre care vor fi, cu siguranţă, şi bărbaţi din Glen Rath. O urmărise din când în când pe sora lui şi ştia că se alăturase principalei armate iacobite. Stătea şi ea cu ei, în loc să se îndrepte spre casă. Ce femeie încăpăţânată. Ca şi în cazul prinţului, îi admira curajul şi, în acelaşi timp, voia să îi sucească gâtul.

Strângând din buze, Simon închise capacul ceasului.

— Sunt gata de culcare. Dimineaţa e suficient de devreme să decidem ce ar trebui să facem, dacă este să facem ceva.

Amândoi se retraseră în odăile lor. Duncan era fericit să aibă intimitatea propriei camere ca să se poată gândi la Gwynne. Cu fiecare zi în care erau despărţiţi, durerea lui fizică şi emoţională creştea.

Înainte să se dezbrace, îşi scoase sticla de prezis

viitorul şi o căută pe Gwynne. La fel ca în cele mai multe dintre seri, ea citea cu Lionel în braţe. Privind-o cum mângâia capul greu al pisicii, şi-ar fi dorit să fie el în poala ei. Părea obosită. Presupunea că îi era dor de el, aşa cum şi lui îi era dor de ea. Se uită în sus, aproape ca şi cum ar fi fost capabilă să vadă prin sticlă. Duncan zâmbi involuntar, apoi eliberă imaginea.

După ce îşi făcuse pe plac urmărind-o pe Gwynne, căută mai în detaliu. Generalul Wade şi armata lui făcuseră tabără pentru noapte. Oamenii lui se zgribuleau morocănoşi în jurul focurilor sau în corturi care nu reuşeau să ţină afară ploaia. Le va lua două sau trei zile să ajungă în Brampton, unde îi aştepta prinţul. Asta dacă nu…

Încruntându-se, deschise fereastra şi privi cu ochi pierduţi în noaptea udă şi amară, în timp ce se gândea la lupta sângeroasă ce ar rezulta dacă cele două armate s-ar întâlni.

Ce-ar fi dacă armatele nu s-ar întâlni? În această perioadă a anului, ar fi uşor să invoce zăpada care să blocheze înaintarea lui Wade. Dacă Duncan înfăptuia asta, acţiunea lui ar fi ocrotit viaţa, ceea ce reprezenta întotdeauna un scop al Protectorilor.

Dar ar putea fi considerat şi ajutor partizan al cauzei iacobite. Oare oprirea lui Wade ar fi considerată o intervenţie prea mare în lucrurile lumeşti? Sau era doar o ocazie de a salva mai multe vieţi?

Se încruntă, amintindu-şi că până şi Simon era de părere că ideea Stuarţilor de a-şi recupera tronul Scoţiei era întrucâtva îndreptăţită. Un asemenea ţel putea fi atins cu relativ puţin sânge vărsat. Scoţia ar fi din nou o naţiune liberă. Deşi Scoţia şi Anglia au fost vecine instabile timp de secole, treptat au devenit mai paşnice. Nu era nicio nevoie să fie conduse de acelaşi rege.

Încadrată în aceşti temeni, o intervenţie minoră începu să pară rezonabilă. Dacă probleme legate de vreme l-ar încuraja pe prinţ să se retragă în Scoţia, toată lumea ar avea de câştigat.

Chiar şi aşa, Duncan se protejă pe sine însuşi înainte

să înceapă lucrul. Nu voia ca vreo bucăţică de magie rătăcită să îl avertizeze pe Simon de ceea ce se întâmpla. Îşi dădu jos şi inelul fermecat de safir al lui Adam Macrae, care crease o legătură cu tronul britanic. Nu voia ca puterea lui de concentrare să fie subminată de istoria veche.

Ar fi fost dificil să oprească ploaia cu totul. Să schimbe ploaia în zăpadă în zona deluroasă din Anglia de nord era relativ uşor în acest anotimp. Închise ochii şi găsi aer arctic în nordul Insulelor Britanice. În loc să îi permită să se mişte direct spre Scandinavia, făcu vânturile să împingă masa îngheţată mai departe în sud. Când aerul îngheţat avea să întâlnească ploaia, cândva înaintea răsăritului, zăpada va începe să cadă peste coasta deluroasă a Marii Britanii. Oamenii şi artileria lui Wade se vor împotmoli fără speranţă.

Era ţeapăn de oboseală când termină, mai puţin de la transformarea vremii, cât de la efortul de a ascunde toate semnele folosirii magiei de Simon. Se simţi uşurat când se târî în patul rece şi solitar. O luptă fusese evitată. Nu numai că salvase vieţi, dar era posibil să fi modificat cursul revoltei într-un mod pozitiv. Oare se amestecase prea mult? El nu credea acest lucru, însă era posibil ca alţii să îl contrazică.

*

Gwynne se trezi speriată din cauza coşmarurilor repetate cu moarte şi distrugere şi îşi dădu seama, cu un junghi tăios, că lumea ei se prăbuşea într-o mare de sânge.

*

În dimineaţa următoare, nordul Angliei era imaculat, sub o pătură groasă de zăpadă. Duncan i se alătură lui Simon în bar. Sunetele din bucătărie arătau că micul dejun era pe drum. Simon privi încruntat la zăpada care cădea în continuare. În această misiune abandonase hainele

elegante londoneze şi era îmbrăcat simplu în albastru, cu părul blond nepudrat şi prins la spate într-o coadă. Cu toate acestea, eforturile lui de a atinge simplitatea nu îl făcuseră să arate ca un om de rând.

Se uită la Duncan.

— Ce coincidenţă interesantă că vremea a devenit atât de nepotrivită pentru operaţiuni militare.

Din răceala oglindită în ochii lui, Duncan ştiu că magia din noaptea precedentă nu trecuse nedetectată. Ei bine, nu intenţionase niciodată să mintă în legătură cu acţiunile sale. Nu se pricepea la acest lucru, chiar dacă ar fi fost posibil să îl mintă pe Simon, ceea ce probabil nu era.

— Nu e o coincidenţă. Evenimentele se îndreptau spre o bătălie sângeroasă cu mii de victime. Oamenii răniţi ar fi murit din cauza locurilor neprielnice, înainte de a putea fi trataţi. Am decis că merită să intervin pentru a ocroti viaţa.

Simon încă îl privea cu ochii mijiţi.

— Probabil că ai salvat multe vieţi, dar ai ajutat şi cauza iacobită. Probabil că ai ajutat prea mult.

— Acţiunile mele nu au fost nechibzuite. Dacă vremea convinge armata iacobiţilor să se retragă, revolta se poate termina repede cu Stuarţii reveniţi pe tronul Scoţiei, şi Anglia dornică să accepte situaţia.

— Este o interpretare cam optimistă a posibilităţilor.

— Probabil, recunoscu Duncan. Dar unde se trage linia? Când devine salvarea legitimă a vieţilor un amestec inacceptabil? Când simpatia privată pentru o cauză alunecă în partizanat interzis?

Privirea lui Simon se înmuie.

— La naiba dacă ştiu. Dar Duncan… ai grijă! S-ar putea ca linia să fie foarte clară după ce ai trecut-o.

Mesajul lui nerostit era: „Nu mă face să mă lupt cu tine”. Duncan era perfect de acord. Dar trebuia să îşi asculte conştiinţa. Şi Simon ar fi făcut la fel, aşadar, să fi ferească Dumnezeu să ajungă duşmani.

Partea a treia

Destinul

capitolul 27

Cu Duncan, Jean şi mulţi dintre bărbaţii tineri plecaţi, Dunrath aştepta într-o stare de uitare neliniştită. Gwynne era stăpâna castelului şi a clanului, ceea ce i se părea ciudat, căci era abia sosită în Glen Rath. Din fericire, autoritatea ei era acceptată fără nicio întrebare, iar întreaga vale aştepta împreună cu ea.

Îşi petrecea o parte din timp scriindu-i lui Lady Bethany şi altor prieteni englezi. Din pricina distanţelor şi a drumurile grele, răspunsurile veneau foarte greu, dar nu se simţea izolată într-un mod neplăcut. Oamenii din această vale îndepărtată depindeau unii de ceilalţi, ceea ce crea un sentiment mai profund de comuniune decât cunoscuse ea la Harlowe.

Şi pentru că nu îi era distrasă atenţia, studiile ei prosperau. Nici nu era de mirare că toate Familiile păstrau case în extremitatea celtică a Britaniei. Pe dealurile scoţiene cu energie pură şi sălbatică, puterea ei continua să crească. Aşa cum îi spusese lui Simon, abilităţile ei tindeau să fie tăcute şi feminine. Nu datorită capacităţii ei de a chema vânturile sau de a-i vâna pe răufăcători, dar nu mai părea imposibil ca într-o zi să facă parte din Consiliu.

Farmecul ei de vrăjitoare era acum sub control. Dezvoltase niveluri diferite de protecţie, în funcţie de cum voia să îi influenţeze pe cei din jur. În public, descoperea o cantitate modestă de farmec pentru a părea plăcută şi demnă de respect, dar nu provocatoare. Dacă voia să convingă un bărbat, elibera suficientă putere pentru a-l face dornic să o asculte şi să îi ia în considerare punctul de vedere, dar nu atât de multă încât acesta să devină o pacoste. Cât despre întreaga ei putere de vrăjitoare – nimeni în afară de Duncan nu o va vedea vreodată, şi numai când ei îi vor putea da curs.

Combinaţia dintre pregătire zilnică ordonată şi folosirea sticlei de obsidian îi ascuţi abilităţile, mai ales vederea la distanţă, în locuri îndepărtate. Putea aproape întotdeauna să găsească orice căuta, şi de obicei înţelegea ce însemnau imaginile.

Să îi găsească pe Duncan şi pe Lord Falconer era mai greu din cauza protecţiei lui Simon. Deşi ştiuse că era un magician puternic, înainte îi lipsise capacitatea de a-i aprecia forţa. Presupusese că el şi Duncan erau egali în putere, deşi talentele lor speciale erau destul de diferite. Spera ca Simon să ţină sub control înclinaţiile iacobite ale lui Duncan.

Prezicerea viitorului era o abilitate diferită de vedere la distanţă. Uneori avea parte de frânturi de cunoaştere dinainte, ca atunci când simţise că viitorul vieţii lui William Montague era în Indiile de Vest, dar avea prea puţin control asupra procesului. Chiar şi în rândul Protectorilor, prevestirea exactă era foarte rară, pentru că viitorul e un amalgam complex şi veşnic schimbător de posibilităţi. Era fericită că nu avea un talent mai mare în acel domeniu, căci viitorul nu era tot timpul un loc confortabil.

Chiar şi mai puţin confortabile erau coşmarurile ei sângeroase. Când se trezea, speriată, era recunoscătoare pentru prezenţa caldă a blănii lui Lionel, şi-ar fi dorit ca alături de ea să fie un alt Protector, de preferat Lady Bethany, cu care să poată discuta despre viziunile ei de coşmar. Dar aceasta era o povară pe care trebuia să o care singură, cel puţin deocamdată.

Alături de cultivarea talentelor sale individuale, mai lucră la stăpânirea vrăjilor generale pe care le putea invoca oricine deţinea putere. Vraja care îndemna să te uiţi în altă parte folosită pentru a acoperi intrarea în biblioteca ocultă era una dintre acestea, iar Gwynne le studie cu plăcere. Era mai ales mândră de modul în care reuşea să ascundă un cal într-un padoc, în aşa fel încât grăjdarul să nu îl găsească până când nu desfăcea ea vraja. Din fericire, grăjdarul nu era curios din fire.

Mai exersa şi vrăji de protecţie personală, care erau în

mod special folositoare femeilor. Deşi Gwynne refuză să înveţe vraja care ar putea să îl facă pe atacator să ia foc, existau vrăji mai mici pe care le putea folosi dacă era nevoie.

Era destul de ocupată cu treburile gospodăriei, studiul şi notiţele pe care începuse să le ia pentru trei eseuri diferite. Dar nu prea ocupată încât să nu numere nopţile lungi şi singuratice în care îl aştepta pe Duncan să se întoarcă acasă.

De la Jean Macrae
Derby, Anglia
4 decembrie 1745

Dragă Gwynne,

Armata noastră a intrat în oraşul Derby! Datorită isteţimii noastre de a îndepărta inamicul cu atacuri simulate, am evitat două armate englezeşti, iar drumul ne este deschis spre Londra, aflată la mai puţin de o sută şaizeci de kilometri distanţă. Deşi ştiu că prinţul este dezamăgit că nu ni s-au alăturat mai mulţi englezi iacobiţi, moralul trupelor este până sus la cer. Ne simţim cu toţii privilegiaţi să fim parte dintr-o cauză atât de măreaţă. Datorită rapidităţii şi uşurinţei înaintării noastre, au fost puţine victime de ambele părţi.

Îmi imaginez că „vezi” că sunt bine. Cred că pot să simt când te uiţi la mine – de fapt, cred că s-ar putea să mă urmăreşti acum. Înfăţişarea mea este mai mult decât murdară, dar nu-ţi face griji. Sunt bine şi sănătoasă, deşi să călătoreşti cu o armată este dificil când ai o garderobă (foarte) limitată.

Robbie îţi trimite salutări. Este interesant să îl văd departe de vale. Pare mai bătrân. Mai responsabil. Este un ofiţer bun, iar oamenii îl respectă.

Spune-i lui Maggie Macrae că Diarmid este teafăr şi îi transmite dragostea lui. Nu spune asta în aceste cuvinte, bineînţeles, pentru că la şaisprezece ani nu vrea să pară

copilăros, dar ştiu că sentimentul este în inima lui.

Trebuie să mă grăbesc să termin deoarece curierul care duce mesajul spre nord este nerăbdător să plece, iar eu nu am abilitatea de a convinge oamenii să facă orice le cer!

Rămas-bun deocamdată, sora mea dragă,

Jean Macrae din Dunrath

Gwynne îşi ţinu respiraţia în timp ce sticla de prezis viitorul îi arăta scrisul mic şi puternic al lui Jean, în timp ce aşternea cuvintele pe hârtie. Mişcă în tăcere condeiul, îl scufundă în cerneală, apoi reluă scrisul. Din pură întâmplare, o privea pe cumnata ei în timp ce fata era ocupată chiar cu scrierea acelei scrisori. Să privească cum se formau cuvintele era o experienţă nouă.

Imaginea pâlpâi în depărtare. Gwynne presupuse că împăturise pagina şi îi pusese sigiliul pentru curier. Avea să-i ia cel puţin o săptămână să ajungă la Dunrath.

Apoi îl căută pe Duncan, dar nu putu să detecteze decât o urmă slabă ca argintul viu din partea lui. Ştia că el şi Simon se aflau şi ei aproape de Derby, ceea ce era mai bine decât nimic. Din când în când primea însemnări scurte din partea soţului ei, alături de rândurile „Totul este bine, mi-e dor de tine, inima mea”. Era liniştitor, dar prea puţin mulţumitor.

Cu sprâncenele încruntate, puse deoparte sticla de prezis viitorul. În ciuda entuziasmului lui Jean legat de progresul armatei, situaţia nu era prea bună pentru iacobiţi. Dacă ar fi ajuns în Londra, fiecare portar, vânzătoare de peşte şi coşar din oraş s-ar fi alăturat trupelor guvernamentale pentru a-şi apăra casele. Gândul unei lupte înverşunate pentru oraş o făcu să se cutremure. Victimele de ambele părţi ar fi fost extrem de numeroase. Să dea Dumnezeu să nu se întâmple.

Deşi poate că nu Dumnezeu era cel care făcea ca această revoltă să fie relativ lipsită de vărsare de sânge. Era posibil ca munca tăcută a Protectorilor, din spatele

cortinelor, să dirijeze posibilităţile departe de un dezastru sângeros, acest gând aproape că o făcu să fie împăcată cu absenţa soţului ei. Cel puţin în timpul zilei. Noaptea, când se trezea arzând de dorinţă şi singurătate, era cu totul altceva.

*

— Interesant, murmură Simon pe când îşi contempla sticla de prezis viitorul. Armata ta iacobită se va întoarce în Scoţia.

Duncan îşi ridică privirea de la carnea de oaie fiartă, ascunzându-şi mulţumirea iscată la aflarea veştilor. Făcuse progrese imense în a-şi ascunde gândurile şi magia de percepţia ascuţită a lui Simon.

— Aşadar, au câştigat capetele mai înţelepte?

Prietenul lui încuviinţă din cap.

— Pretendentul vrea să înainteze până în Londra şi are încredere că legiunile de iacobiţi se vor ridica să îl sprijine, dar teoretic niciunul dintre consilierii lui nu este de acord. Armata va începe mâine o retragere organizată. Pretendentul este furios că i se stă în cale, bineînţeles, şi jură că nu va mai convoca consilii.

Duncan se încruntă.

— Sper că nu a vorbit serios. Prinţul nu are experienţa să conducă singur armata.

— Nu m-aş baza pe el să revină asupra cuvintelor spuse la furie, zise Simon ironic. Încăpăţânarea letală este una dintre caracteristicile definitorii ale Stuarţilor.

Duncan ignoră împunsătura. Era ceva adevăr în asta, dar cei mai buni dintre Stuarţi aveau, de asemenea, viziune, curaj şi abilitatea de a cuceri inimile oamenilor. Charles Edward avea să salveze Scoţia cu aceste calităţi, odată ce abandona visul nebunesc de a cuceri Anglia.

Duncan fusese profund dezamăgit când furtuna de zăpadă pe care o invocase în apropiere de Carlisle nu îl convinsese pe prinţ să se retragă în Scoţia. În schimb, armata înaintase spre sud, în Anglia. Din fericire, nu

fuseseră atacaţi, iar acum reveneau în sfârşit acasă. Cu siguranţă că până la sosirea anotimpului pentru campaniile de primăvară, Charles va vedea înţelepciunea de a-şi consolida puterea în Scoţia.

Gândindu-se la casa regală, Duncan îşi scoase piatra lui de prezis viitorul şi îl căută pe regele George. Probleme ale Coroanei şi chestiuni legate de ele. Nu era greu să găseşti energia unui rege, căci ei erau furtuni cu fulgere pe lângă oamenii obişnuiţi. După ce-l urmări câteva minute, scoase un fornăit de dezgust.

— Nobilul vostru suveran şi-a încărcat corabia regală cu preţioasele sale comori şi e pregătit să fugă dacă rebelii se apropie mai mult de Londra. Ce admirabil!

— Nu am spus niciodată că îi admir pe cei din dinastia Hanovra, spuse Simon calm. Este doar o situaţie în care găsesc că greşelile lor sunt mai tolerabile decât eşecurile Stuarţilor.

Duncan zâmbi fără tragere de inimă.

— Eşti un cinic cumplit, Simon.

— Prostii. Este imposibil să fii cinic în legătură cu casele regale. Cel mai nedigerabil comentariu are preţ de simplu adevăr.

— Poate ar trebui să încercăm o republică, asemenea vechilor atenieni.

— Ar fi un experiment amuzant, deşi ar fi sortit eşecului. Oamenii mediocri sunt şi mai puţin capabili să se conducă decât sunt regii, care cel puţin sunt crescuţi pentru asta.

Simon îşi tăie absent, în bucăţi mici, oaia tare. Recunoscând cu întârziere că nu era ceva în ordine, Duncan întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Simon se încruntă în faţa farfuriei.

— Cred că a venit vremea să ne despărţim, iar tu să urmăreşti retragerea iacobită, în timp ce eu urmăresc armatele englezeşti.

Despărţirea simplifica situaţia lui Duncan, dar fu surprins de sugestie.

— Am putea acoperi un teren mai mare, dar am crezut că scopul Consiliului era ca noi să ne echilibrăm unul pe celălalt.

— Nu sunt sigur că mai e necesar acum, căci revolta începe să se clatine, ezită Simon. Trebuie să merg la vânătoare. Simt că e cineva – cu siguranţă un Protector – care lucrează pe tăcute în culise, pentru a crea probleme mai mari.

— Nu am simţit nimic din toate acestea, spuse Duncan surprins.

— Puterile tale sunt în altă parte. Oricine ar fi cel pe care îl simt, trebuie să aibă o putere mare dacă se ascunde atât de bine. Dacă nu cumva îmi imaginez asta – energiile pe care le simt sunt atât de subtile, încât uneori mă întreb dacă sunt reale. O lumină periculoasă apăru în ochii cenuşii ai lui Simon. Însă rareori mă înşel în legătură cu astfel de percepţii.

Ascunzându-şi neliniştea, Duncan întrebă:

— Această putere misterioasă îi ajută pe iacobiţi sau pe hanoverieni?

— Nici pe unii, nici pe ceilalţi, cred. Sentimentul meu este că vrea să creeze probleme. Mă gândesc la el ca la Haos.

Duncan se relaxă. Indiferent ce simţea Simon, nu erau intervenţiile uşoare ale lui Duncan în favoarea cauzei iacobite.

— Vânătoare plăcută! Oricine ar fi individul ăsta, este cineva care trebuie oprit.

Un gând nou îi trecu prin cap, alături de faptul că tânjea dureros după Gwynne.

— Dacă prinţul se îndreaptă spre nord, aş putea fi acasă de Crăciun.

Zâmbetul lui Simon era melancolic.

— Foarte probabil. Eşti un bărbat norocos, Duncan.

Ştia asta – şi spera ca norocul lui să ţină.

*

După ce imaginea ultimei scrisori a lui Jean se risipi în sticla de prezis viitorul, Gwynne se lăsă pe spate pe pernele de pe pat şi îşi frecă fruntea care o durea. Crease o vrajă care să o avertizeze atunci când tânăra redacta o scrisoare pentru acasă, pentru a putea afla ce se întâmpla fără să aştepte zile întregi. Nu era uşor să o supravegheze pe Jean, dar îi permitea să afle sentimentele fetei în legătură cu ceea ce se întâmpla.

Jean părea să simtă o undă de deziluzie în privinţa prinţului, şi bine făcea. Previziunile lui Gwynne arătau că Charles bea din greu în fiecare seară, trezindu-se morocănos şi posac în ziua următoare, după ce armata începea deja să mărşăluiască. Aşa cum bănuise singura dată când se întâlniseră, îi lipsea statornicia de care avea nevoie un lider în împrejurări potrivnice.

Era o oră târzie, iar castelul era liniştit, aşa că puse deoparte sticla de prezis viitorul şi îşi termină ceaşca de ceai liniştitor din ierburi. Când stinse lumânările, Lionel ieşi dintr-un cotlon şi i se alătură sub cuvertură. Avea o precizie de ceasornic să apară la momentul potrivit, să o liniştească pentru somn cu torsul lui zgomotos.

Spre dimineaţă, somnul ei deveni mai uşor, iar în starea nedesluşită dintre vis şi trezie îl văzu pe Duncan în mintea ei. Îi zâmbea cufundată în somn, iar mâinile ei îi mângâiau trupul, pentru că în timpul acesta aproape putea simţi că el împărţea patul cu ea, sărutările lui înfierbântându-i sângele în vine. Putea simţi mâinile lui pe sânii ei şi gustul sării de pe pielea lui. Cu trupul pulsând, îşi întinse braţele…

Duncan din vis se îndepărtă, chipul său exprimând suferinţa. Stătea singur pe un munte arid, iar când ea încercă să se apropie, un fulger trosni din cer pentru a forma o barieră strălucitoare între ei.

Zări nedesluşit că membrii Consiliului stăteau în cerc în jurul soţului ei, cu chipurile încruntate, în timp ce el îi ţinea cu fulgerul la distanţă. Încercă să îi strige numele, dar din gât nu îi ieşi niciun sunet. El se întoarse şi îşi ridică braţele. În timp ce pâlnia întunecată a unei tornade apăru

deasupra lui, lumea explodă în furtună şi sânge.

Gwynne se trezi pe deplin, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi sudoarea umezindu-i faţa. „Doamne sfinte, Duncan, ce ai făcut?”

capitolul 28

Era după-amiaza devreme, în ziua dinaintea Crăciunului. Deşi sărbătoarea Anului Nou, numită şi Hogmanay, era mai importantă în Scoţia, Gwynne sugerase să dea un ospăţ pentru locuitorii din vale în Ajunul Crăciunului. Ca englezoaică, îşi dorea asta, plus că se gândea că o petrecere va ridica de asemenea moralul oamenilor, acum când atât de mulţi bărbaţi erau plecaţi.

Privi pe fereastră, cu mâinile odihnindu-i-se pe tortul cu fructe şi mirodenii pe care îl decora cu marţipan, afară, fulgii de zăpadă cădeau într-o linişte diafană. Bucătăria reprezenta un contrast zgomotos, căci toate femeile din gospodărie, alături de altele din vale, pregăteau mâncarea. Egalitatea veselă dintre participanţi era în Contrast puternic cu ceea ce se întâmpla la Harlowe. Acolo, chiar şi pe când era doar fata bibliotecarului, Gwynne nu lucrase niciodată în bucătărie. Ar fi putut sta deoparte aici, dar îi plăceau camaraderia şi agitaţia în timp ce împărţeau munca zilelor de sărbătoare.

— Sunt cu toţii teferi, să ştii, spuse Maggie Macrae de dincolo de masa de pin care fusese frecată bine.

Smulsă din visarea ei, Gwynne îi zâmbi menajerei.

— Ştiu că sunt. Dar ar fi cu adevărat frumos să-i avem pe Duncan, pe Diarmid şi restul bărbaţilor din Glen Rath acasă în seara aceasta.

— Bărbaţii vor fi întotdeauna bărbaţi, adică nişte proşti care preferă războiul în locul casei şi al căminului, spuse cu acreală Maggie. Îşi ridică privirea. Poţi vedea departe, nu-i aşa? Chiar dacă nu eşti munteancă.

Luată prin surprindere de pomenirea întâmplătoare a

abilităţii sale de către cealaltă femeie, Gwynne se bâlbâi:

— Un… pic, poate. Cel puţin, sunt foarte sigură uneori de anumite lucruri. Ca de exemplu acum, când sunt sigură că Duncan şi Diarmid sunt teferi.

Îl văzuse pe Diarmid în dimineaţa aceea în sticla ei de prezis viitorul.

— Mi-ai spune dacă ai avea o viziune cu Diarmid?

Cu toate că discuţiile despre puterile Protectorilor erau interzise, Gwynne presupuse că nu era niciun pericol dacă vorbea ca şi cum ar fi „văzut”.

— Am avut un vis scurt cu el azi-noapte. Arăta mai slab şi obosit, dar era bine şi îl ajuta pe un alt rebel care avea nevoie de ajutor. Se va întoarce înapoi un bărbat, nu un băiat, Maggie Macrae.

Zâmbi în sinea ei. Cu cât trecea mai mult timp de când se afla în Scoţia, cu atât folosea mai mult nume întregi răsunătoare, aşa cum procedau cei din jurul ei.

Chipul lui Maggie se destinse. Înainte să poată să spună mai multe, atenţia îi fu atrasă de fiica sa, care venise să ajute cu pregătirile. După ce Maggie se îndepărtă, Gwynne se întoarse să decoreze tortul, preparat după o reţetă englezească pe care o adusese cu ea.

Dacă era ocupată însemna că nu se mai gândea la Duncan de mai mult de douăsprezece ori pe oră. Absenţa lui era asemenea unei dureri acute, un gol pe care nimeni altcineva nu-l putea umple. Începând cu nunta lor şi până în acel moment, perioada de timp în care fuseseră separaţi era mai mare decât cea în care fuseseră împreună. Dar cel puţin ştia că era sănătos şi în siguranţă, ceea ce era mai mult decât ştiau majoritatea femeilor care aşteptau.

Punea ultima stea de marţipan pe tort, când avu brusc o revelaţie. „Duncan?” Îşi ridică privirea şi se uită în jur, aşteptându-se parcă să-şi vadă soţul intrând în bucătărie, cu fulgi de zăpadă căzându-i de pe manta, dar el nu era acolo.

Totuşi, era… aproape. Cu siguranţă nu-şi imagina asta. Dezlegându-şi şorţul, îi spuse lui Marie, bucătăreasa-şefă:

— Poţi să supraveghezi tu restul pregătirilor? Trebuie să fac ceva.

— Bineînţeles, stăpână.

Marie ciupi o bucăţică din marţipanul moale şi o vârî în gură.

— Deşi, bineînţeles, asta înseamnă să gust bucatele!

Zâmbind distrată, Gwynne părăsi bucătăria cât putu de repede. În holul din spate, îşi luă mantaua şi mănuşile, apoi îşi aruncă pe umeri un tartan greu din lână, după care se îndreptă grăbită spre grajduri. Ninsoarea liniştită prefăcuse totul într-o lume imaculată şi tăcută. Zăpada avea deja aproape zece centimetri, şi ninsoarea nu dădea semne că s-ar opri.

Nu se vedea niciunul dintre grăjdari, aşa că o înşeuă chiar ea pe Sheba, neîngăduind să piardă timp cu găsirea unui ajutor. Nerăbdătoare, se urcă în şa şi scoase iapa la galop în zăpadă. Din fericire, rochia ei largă de dimineaţă era un înlocuitor potrivit pentru un costum de călărie.

Sheba era fericită să-şi dezmorţească picioarele, deşi energia îi mai scăzu la lizieră, în momentul în care trebui să se caţăre pe drumul abrupt care reprezenta singura ieşire a văii spre sud. Stăpânindu-şi nerăbdarea, Gwynne îi permise Shebei să-şi stabilească propriul ritm. Nu ar fi fost bine să cadă şi să-şi rupă amândouă gâturile.

Arzând de bucurie, înaintă prin zăpadă, în tropot de copite care parcă strigau „Duncan, Duncan, Duncan”.

*

Istovit, Duncan ajunse pe creasta dealului şi se opri să privească în vale. „Acasă.” Cu dealurile şi câmpurile familiare acoperite de alb, valea era un tărâm de basm. Furtuna aceasta ar fi trebuit să fie mult mai rea, dar el o îmblânzise pentru a-şi face călătoria mai uşoară.

Chiar şi Zeus păru să-şi dea seama că se apropia de casă, căci îşi înălţă capul şi necheză. Dar acesta nu era un sunet obişnuit, era sunetul pe care Zeus îl scotea atunci când simţea un alt cal. Întrebându-se cine călătorea pe

vremea aceasta, în Ajunul Crăciunului, Duncan îşi îngustă privirea şi scrută cu atenţie aerul alb.

„Gwynne.” Înflăcărat de certitudine, el îndemnă în mod nesăbuit pe Zeus să meargă mai departe. O siluetă întunecată începu să capete contur de-a lungul drumului.

— Duncan!

La fel de nesăbuită ca şi el, se ivi privirii de după perdeaua de zăpadă în momentul în care el şi Zeus ajunseră într-un punct în care poteca se lărgea. Cu gluga dată jos şi acoperită de cristale de gheaţă, era un înger al furtunilor cu părul în flăcări.

Se apropiară unul de celălalt. În timp ce îşi opriră caii alături, Duncan sări de pe armăsarul său şi se întinse să o tragă în braţele lui. Avu suficientă inteligenţă încât să arunce o vrajă de „oprire” asupra cailor înainte să se piardă în ea.

— O, Dumnezeule, Gwynne, m-am gândit la tine în fiecare clipă a fiecărei zile!

— Mincinosule, râse ea. Obrajii ei erau trandafirii din cauza frigului, şi puterea cutremurătoare a farmecului ei de vrăjitoare făcu restul lumii să dispară. Ai fost ocupat cu protejarea păcii şi cu siguranţă te-ai gândit la mine o dată la o oră sau două.

El îi opri vorbele cu buzele sale şi se prăbuşiră împreună, încercând cu ardoare să se unească într-o singură fiinţă.

— Nu am ştiut câtă nevoie aveam de tine, iubirea mea, murmură el. Dacă m-aş fi lăsat să-mi fie dor de tine, nu aş fi putut să plec niciodată.

— Tot ce contează e că acum eşti acasă.

Gura şi mâinile ei flămânde îl scoaseră din minţi. Fără să se gândească, îşi aruncă tartanul pe un morman de zăpadă şi o aşeză jos, urmând-o ca să o încălzească cu propriul trup, formele ei pline sprijinindu-l, moliciunea ei fiind o invitaţie la păcat.

Când ea se lipi de el, Duncan trase faldurile tartanului ei peste amândoi, apoi îşi desfăcu pantalonii, atât de aţâţat încât carnea lui întărită nu simţea aerul îngheţat.

Ridicându-i fustele, o găsi fierbinte şi pregătită, gemând la atingerea lui intimă. Apoi se împlântă în ea, căci avea nevoie de unire mai mult decât avea nevoie de aer.

Ea ţipă, şi lovituri de trăsnet bubuiră prin zăpadă, violente şi impunătoare precum pasiunea pe care o împărţeau. Dură doar câteva clipe până când explodară într-un extaz cutremurător. I se tăie respiraţia, plămânii înţepându-l din cauza aerului extrem de rece, dar simţi în acelaşi timp o pace profundă. Pentru prima oară de când se despărţiseră, se simţea întreg.

Pacea se fărâmiţă în momentul în care o văzu că plânge, lacrimile curgându-i pe obrajii înroşiţi de frig.

— Îmi pare atât de rău, sufletul meu.

În timp ce îşi ridică greutatea de pe ea, o sărută pe frunte.

— Te-am rănit? A fost groaznic din partea mea să te iau precum o fiară nebună.

Ochii ei se deschiseră, dezvăluind nu durere, ci furie.

— Ai ajutat cauza iacobită. La naiba, Duncan Macrae, cum ai îndrăznit?!

El rămase nemişcat, întrebându-se dacă ea ştia cu adevărat ceea ce el îi ascunsese chiar şi lui Simon.

— Despre ce vorbeşti?

Se rostogoli de lângă el şi se aşeză la capătul tartanului, ridicându-şi genunchii şi strângând cu putere mantaua.

— Nu încerca să pretinzi că nu ai făcut nimic greşit. Când eşti în interiorul meu, nu poţi să ascunzi ce ai făcut.

El întrebă cu grijă:

— Ce vrei să spui?

— Atingerea ta m-a făcut să am viziuni de la primul nostru sărut, mai ales imagini cu sânge, haos şi moarte, acesta a fost motivul principal pentru care nu am vrut deloc să am de-a face cu tine. Inspiră adânc aer în piept. Până în noaptea nunţii învăţasem deja să mă protejez de imagini chiar şi în vâltoarea pasiunii. Deoarece mi-a fost atât de dor de tine, astăzi scuturile mele au fost slabe, iar imaginile mai intense ca niciodată. Te-am văzut folosindu-ţi puterile

ca să protejezi forţele rebele.

Se simţi gol. Şocat şi ruşinat. Furios. Străduindu-se să facă faţă emoţiilor, spuse încet:

— Mi-am folosit puterea ca să reduc victimele de ambele părţi. Nu e nimic greşit în asta.

Ea închise ochii şi fulgii de zăpadă se prinseră în genele ei precum stelele.

— E o explicaţie raţională, Duncan. Dar intervii în moduri care vor accelera dezastrul.

Nu-şi anulase puterile de vrăjitoare şi era atât de dureros de atrăgătoare, încât voia să se arunce pe tartan în faţa ei şi să-i ceară iertare pentru tot ce greşise. Fu nevoie de o voinţă puternică pentru a rezista efectelor farmecului ei devastator.

— Cu toate acestea, te-ai căsătorit cu mine, în ciuda atingerii mele dăunătoare. Nu poţi să nu te întrebi de ce, Gwyneth Owens.

Deschise ochii, iar privirea îi rămase fixă.

— Consiliul Protectorilor mi-a cerut să devin tovarăşa ta pentru echilibru. Sperau cu toţii că aş putea să te împiedic să provoci o catastrofă.

Cuvintele ei erau ca un pumnal înfipt în inimă. Soţia sa minţise în legătură cu căsătoria lor, iar mai-marii Familiilor, bărbaţi şi femei pe care îi ştia şi îi respecta, îl consideraseră un pericol la adresa lumii.

— Aşadar, te-ai căsătorit cu mine nu fiindcă Lady Beth a considerat că era o idee bună, ci prin ordinul Consiliului. Cât de ciudat! Ameţit, se ridică în picioare. Credeam că mi-am luat o soţie. În schimb, am un martir-spion care se jertfeşte în patul meu.

— Sunt soţia ta, nu duşmanul tău. Te-am considerat deopotrivă fioros şi fascinant, iar îndemnul Consiliului m-a ajutat să fac ceea ce inima mea dorea cu adevărat. Suntem legaţi unul de celălalt cu lanţurile sorţii, Duncan. Cerinţa Consiliului a fost doar o legătură.

Se ridică şi ea în picioare, scuturându-şi tartanul de zăpadă înainte să-l înfăşoare în jurul umerilor tremurători.

Duncan îşi trase tartanul de pe zăpadă bătătorită ca

să se protejeze de frigul năprasnic. La naiba, spaima lui făcuse ca temperatura să scadă vertiginos. Îşi forţă mintea să intre în disciplina de care avea nevoie ca să îmbunătăţească starea vremii, înainte să îngheţe amândoi de frig, apoi întrebă:

— De ce acţiuni îngrozitoare sunt acuzat?

— Ai folosit puterea vremii ca să ţii armatele la distanţă şi să le permiţi iacobiţilor un marş liber spre sud, spuse ea obosită. Poate că scopul acesta ar putea fi justificat ca fiind legitim, dar ceea ce mi-a trecut prin minte au fost vina şi îndoielile tale. Deşi pretinzi că ai acţionat pentru binele tuturor, în inima ta ştii că încerci să schimbi rezultatul acestei revolte. Îndoielile te trădează.

Ochii lui se îngustară provocator.

— Da, am dubii că nu iau deciziile corecte, dar numai un nebun tratează asemenea chestiuni cu uşurinţă. Ce nu poate fi tăgăduit însă, până acum, este faptul că acţiunile mele au redus cantitatea de sânge vărsată. Eu şi Simon am muncit să împiedicăm armatele să intre într-o luptă înverşunată, iar el e un saxon la fel de loial ca şi tine.

— Intenţiile contează. Indiferent ce spui sau cum îţi explici acţiunile, încâlci principiile Protectorilor ca să-ţi sprijini propriile dorinţe.

Furia lui explodă.

— Locul cărţilor şi al principiilor tale preţioase e în biblioteci. Eu trebuie să lucrez în lume aşa cum este! Un război civil e în plină desfăşurare. Nu eu l-am început, dar, pentru că e în desfăşurare, fac tot ce pot ca să controlez pagubele. Toate acţiunile mele au avut drept ţintă încurajarea prinţului să se retragă din Anglia. Odată ce se întâmplă acest lucru, poate să revendice tronul Scoţiei, care aparţine Stuarţilor prin dreptul sângelui. Scoţia şi Anglia pot fi din nou vecine şi egale.

Privirea ei era de neclintit.

— E un vis frumos, dar nu se va întâmpla. Prinţul vrea să conducă întreaga Britanie. Nu se va mulţumi niciodată doar cu Scoţia.

Ea dădea glas propriilor lui temeri – acelea că

ambiţiile prinţului vor intra în conflict cu un scop care era atât mai bun, cât şi realizabil. Nedorind să recunoască asta, el mârâi:

— Ce te face să fii atât de sigură? Ai văzut asta în sticla lui Isabel?

Ea ezită, ca şi cum s-ar fi întrebat cum să explice inexplicabilul.

— Cu mult înainte ca noi să ne întâlnim, am avut un talent magic. În momente foarte rare, am simţit în mod absolut că ceva este adevărat. Aşa cum am spus, senzaţia aceasta este rară, dar până acum nu a dat greş niciodată. Ştiu cu întreaga mea fiinţă că o victorie a Stuarţilor ar fi un dezastru pentru întreaga Britanie şi că prinţul tău va distruge Scoţia pe care o ştii.

Chiar dacă el nu era de acord, siguranţa ei era înfricoşătoare.

— Ce formă va lua acest dezastru? Eu cred că o victorie iacobită în Scoţia ne va reda libertatea pentru un preţ relativ mic în termeni de suferinţă umană. Cum ar putea fi asta greşit?

Ea clătină din cap cu frustrare.

— Aş vrea să pot să spun de ce, dar deţin cunoaşterea fără să ştiu motivele.

Gura lui făcu o grimasă amară.

— Va trebui să vii cu argumente mai convingătoare decât astea, Gwynne Owens. Ţi-ai petrecut viaţa înconjurată de membri englezi ai Consiliului, care nu aveau nevoie de iacobiţi, şi asta îţi deformează orice gând despre acest subiect.

— Eu nu sunt doar ecoul blând al opiniilor Consiliului, Duncan. Tremurând, îşi strânse şi mai tare tartanul. Sperasem că dacă îţi voi spune despre viziunile mele te voi convinge să reexaminezi cursul pe care l-ai ales, dar am eşuat. Am sperat, de asemenea, că neînţelegerile noastre nu ne vor afecta căsnicia, dar am eşuat şi aici. Te-am dezamăgit pe tine, m-am dezamăgit pe mine şi am dat greş cu căsătoria noastră.

Inima lui păru să se oprească. Cum de trecuseră atât

de repede de la pasiune arzătoare la înstrăinare?

— Vei... vei pleca şi vei spune Consiliului să mă condamne?

Întinse o mână în semn de rugăminte, dorind să o ţină lângă el.

Ea se retrase de lângă mâna lui până când ajunse la Sheba. Caii se înghesuiau unul în celălalt ca să se apere de vântul muşcător.

— Nu te părăsesc încă. Mă voi întoarce la Dunrath şi mă voi ruga să-ţi vină mintea la cap înainte să fie prea târziu.

Uşurarea fu atât de profundă, încât îl slăbi.

— Poate tu eşti cea căreia trebuie să-i vină mintea la cap. Caută-mi inima, Gwynne. Ştii că doresc cu adevărat să ajut cât mai mulţi oameni, şi asta reprezintă esenţa de a fi Protector.

Ea se urcă în şa fără ajutorul lui.

— Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii, Duncan Macrae. Tu ai nevoie de limpezimea de a vedea dincolo de dorinţele tale personale pentru Scoţia. Făcu o grimasă amară. Lady Bethany mi-a spus că voi şti ce să fac. Îmi doresc doar ca ea să fi avut dreptate.

Spunându-şi singur că atitudinea ei se va înmuia, îl încălecă pe Zeus şi o urmă în vale, pe poteca ninsă. Senzualitatea vrăjitorească a soţiei sale funcţiona în ambele sensuri: aşa cum el avea nevoie de ea, tot aşa şi ea avea nevoie de el. Câteva zile de pasiune vor înmuia refuzul ei saxon de a înţelege. Nu îndrăznea să creadă altceva.

capitolul 29

Gwynne simţi un calm ciudat dându-şi seama că sosise un moment critic în viaţa alături de soţul ei. Deşi drumul înapoi spre castel fu tăcut, intrară în curte unul lângă celălalt. Un observator mai puţin perspicace ar fi putut crede că erau binevoitori unul cu altul.

Duncan se bucura că sărbătoreau Ajunul Crăciunul, crezând probabil că petrecerea – şi băutura gratis ce curgea în valuri – îi va îndulci atitudinea lui Gwynne. Aproape că şi ea îşi dorea ca acest lucru să se întâmple, dar nu se putea elibera de sentimentul de disperare pustiitoare. Raţionamentele lui Duncan îl împinseseră în mod primejdios în punctul în care ar fi putut fi declarat renegat dacă Consiliul ar fi fost conştient de partizanatul său.

Plecă devreme de la petrecere, incapabilă să mai menţină masca veselă. În siguranţa camerelor ei, făcu focul în timp ce un vânt ca de gheaţă lovea în ferestre. Astfel de nopţi o făceau să fie deosebit de recunoscătoare pentru renovarea apartamentelor. Dacă vechiul castel ar fi rămas în starea iniţială, ar fi îngheţat până în măduva oaselor.

Lionel apăru cu obişnuita lui coordonare impecabilă. Îl ridică, recunoscătoare:

— Ne aşteaptă vremuri grele, şopti ea în blana lui moale, tărcată.

Deşi nu îl minţise niciodată pe Duncan, îi ascunsese întregul adevăr. Astăzi îi păruse potrivit să îi mărturisească tot, în speranţa că îl va putea convinge să se întoarcă de pe calea pe care se afla. Ar fi putut foarte bine să nu se mai obosească. Tot ceea ce făcuse era să îl rănească şi să îl îndepărteze, iar durerea lui răsuna şi în ea.

Însă, în ciuda convingerii ei că făcea o greşeală cumplită, îi putea înţelege atitudinea. Protectorii erau crescuţi pentru a fi apărători, iar pentru Duncan nevoile pământului natal şi ale confraţilor săi îi inspirau o loialitate extraordinară. Nu era de mirare că sperase ca prinţul Charles Edward să se dovedească un beneficiu pentru Scoţia. Însă Scoţia nu va apărea ca o naţiune liberă şi independentă sub dinastia restaurată a Stuarţilor – vocea interioară a lui Gwynne era destul de sigură de asta.

Era oare posibil ca vocea ei interioară să se înşele? Teoretic, da, dar Gwynne era la fel de sigură de acest adevăr ca de orice altceva din viaţa ei. Îi murmură lui Lionel:

— Ce pot să fac pentru a-l opri pe Duncan să devină

catalizatorul unui rău imens?

„Trădează-l.” Răspunsul era la fel de înfiorător precum viforul iernii. Deşi încă nu putea vedea ce formă va lua trădarea ei, nu mai era posibil să creadă că o putea evita. Îşi va respecta jurământul chiar dacă Duncan îl va încălca pe al lui.

Îl puse pe Lionel jos şi îşi scoase rochia. Alesese în mod intenţionat un corsaj cu şireturile în faţă şi o îmbrăcăminte pentru care nu avea nevoie de servitoare. În seara aceasta avea nevoie de intimitate.

Îşi luă pe ea cea mai călduroasă cămaşă de noapte, gândindu-se cu melancolie la legendele arthuriene despre vrăjitoare care puteau ţine un bărbat sclav atâta timp cât şi-ar fi dorit. Dar aceasta era o legendă. Dacă Gwynne ar încerca să îşi convingă soţul să renunţe la cauza iacobiţilor folosind magia, efectul ar fi cel mult temporar, iar el ar fi pe bună dreptate furios pe încercarea ei de a-l manipula, după ce pasiunea avea să se stingă.

Pasiune… Memoria senzuală a incredibilului lor act de iubire de pe dealuri îi răsări în minte cu forţa lavei încinse. Nu ştiuse că dorinţa putea să fie atât de cutremurătoare. Doar după consumarea extazului simţise comportamentul trădător al lui Duncan şi decisese că era vremea să fi spună întregul adevăr.

Când şi dacă Duncan va părăsi petrecerea pentru a i se alătura, va fi oare capabilă să fi reziste? Sau îi va cădea pradă cu o nevoie sălbatică, aşa cum o făcuse în această după-amiază? Fiindu-i teamă să afle, încuie ambele uşi ale camerei. Cu siguranţă că asta îl va convinge că nu îi putea fi soţie până când nu dădea dovadă de înţelepciune.

Se târî sub cuverturi şi se ghemui alături de Lionel. Chiar dacă Duncan va recunoaşte mesajul uşilor închise, cu siguranţă nu îi va plăcea.

*

Căldura celebrării din Ajunul Crăciunului reprezenta un contrast imens faţă de săptămânile reci şi izolate în care

urmărise armata iacobiţilor. Când ajunse la cea de-a patra duşcă de whisky, Duncan decise că această adunare ar trebui să devină o tradiţie obişnuită la Dunrath, un preludiu mai delicat pentru sărbătoarea mai destrăbălată a Noului An.

Acum însă era vremea să meargă la soţia lui şi să repare răul pe care îl cauzase cearta lor de mai devreme. Ea era orbeşte de credincioasă Consiliului conservator al Protectorilor, dar era, de asemenea, inteligentă şi adaptabilă. După ce o va lămuri cu calm şi cu mai multe detalii despre poziţia sa, ea îi va accepta punctul de vedere. Cu puţin noroc şi cu pasiunea lui de a convinge, s-ar putea chiar să îi împărtăşească părerile, odată ce va renunţa la prejudecăţi.

Paşii lui se iuţiră pe măsură ce urca scările. Unirea lor de mai devreme fusese extraordinar de satisfăcătoare, dar acum trebuia să facă dragoste cu ea încet, acordând o atenţie sporită fiecărui centimetru din corpul ei desăvârşit. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de ea! Atinse mânerul uşii…

Dormitorul era încuiat. Se uită spre el şocat, zgâlţâind mânerul elegant de porţelan, importat din Franţa. Uşa însă nu se deschise. Nevenindu-i încă să creadă, intră în salonul pe care îl împărţeau şi încercă şi acea uşă.

Încuiată.

Furia se aprinse în el, declanşând străluciri de fulger pe cerul de iarnă. Ignorând fiecare regulă de înfrânare, lovi mânerul cu o energie răsunătoare. Mecanismul intern al încuietorii se sfărâmă, eliberând încuietoarea.

Trânti cu furie uşa de perete şi dădu buzna în dormitor.

— Cum îndrăzneşti să încui uşa împotriva soţului tău?

Lumânarea de noapte o arătă pe Gwynne ridicându-se brusc în pat. Coada cu părul ei strălucitor căzând peste umeri se găsea într-un contrast puternic cu faţa ei palidă şi expresia încordată.

— Whisky-ul îţi face accentul mai scoţian, spuse ea cu calm. Nu am avut o simplă ceartă, Duncan Macrae. Ţi-ai

întins jurământul Protector până la punctul de rupere şi nu pot fi soţia ta cât timp acest lucru este adevărat.

Se holbă la ea, neîncrezător. Gwynne purta o cămaşă de noapte concepută pentru căldură, nu pentru seducţie, şi totuşi era atât de atrăgătoare, încât îl durea să se uite la ea.

— Nu ştiu cum se rezolvă lucrurile în Anglia, dar în Scoţia un soţ şi o soţie îşi rezolvă neînţelegerile în pat.

Ştia că un singur sărut ar fi fost suficient pentru a-i topi rezistenţa încăpăţânată. Ea îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el, iar în amestecul trupurilor lor ar fi capabili să creeze o punte peste abisul care se forma între ei. Între furie şi disperare, el se îndreptă rapid spre pat şi se întinse după ea.

În timp ce ea icni şi se trase înapoi, o furie urlătoare sări de sub cuverturi şi îl atacă. Bestia i se fixă de braţul stâng cu gheare ascuţite, în timp ce colţii i se afundară prin haină pentru a-i suge sângele. Surprins, azvârli creatura de pe braţul lui şi, instinctiv, recurse la represalii.

— NU!

Gwynne contracară puterea lui cu o lovitură ce îl îndepărtă de pat şi îi neutraliză atacul energetic. El se clătină şi apucă un scaun cu ajutorul căruia să se echilibreze, fiind atât de slăbit, încât avu nevoie de cea mai mare parte a energiei doar pentru a respira.

În timp ce încerca să scape de efectele vrăjii ei de apărare, atacatorul lui se ghemui, pregătindu-se pentru un alt asalt. Era pisica blestemată a lui Gwynne, aproape de nerecunoscut pentru că blana i se umflase de două ori faţă de mărimea ei obişnuită. Pisicile sălbatice erau cei mai de temut prădători din Marea Britanie, iar această corcitură părea gata să îi sfâşie gâtul.

Înainte ca pisica să poată ataca din nou, Gwynne se prăvăli asupra ei şi o prinse într-un prosop, înfăşurându-i uşor membrele pe care le mişca energic pentru a preveni să fie rănită.

— E în ordine, Lionel, spuse ea liniştitor.

Duncan simţi furnicătura magiei, ceea ce însemna că,

pe lângă cuvinte şi atingeri, folosea o vrajă de liniştire. Pisica încetă să se mai lupte, iar blana ei începu să revină la forma normală. Ea îi gânguri:

— Nu îţi face griji, dragul meu, soţul meu nu mă va viola. Ridicându-şi capul, se uită la Duncan. Nu îi voi permite.

Ameţit, se întrebă dacă şi-ar fi posedat soţia împotriva voinţei ei. Cu siguranţă nu. Totuşi, atunci când o atingea, controlul dispărea… Duncan inspiră neregulat.

— Nu îţi voi face niciodată rău, sufletul meu. Dar nu nega ceea ce este între noi. Pasiunea este un dar enorm, iar prin el putem găsi un punct comun.

Cu o expresie implacabilă, ea îşi cuibări animalul pe sânii săi moi şi provocatori.

— Amorul nu este răspunsul de data aceasta, Duncan. Problemele sunt prea importante şi ameninţă prea multă lume.

Orice fărâmă de dorinţă pe care o avuse dispăruse.

— Dacă Consiliul spera că mă vei înnebuni, nu s-a înşelat. El se cufundă în scaunul de lemn pe care se sprijinise. Puterea i se reîntorcea, dar foarte încet. Ar fi trebuit să îmi amintesc că vrăjitoarele au un talent special pentru vrăji de apărare, deoarece au nevoie de protecţie mai mult decât oricine. Trebuie să îţi mulţumesc că nu ai folosit o vrajă cu foc.

Gwynne se cocoţă pe marginea patului, ţinând pisica drept scut.

— Îmi pare rău dacă te-am rănit, dar mi-a fost frică să nu îl omori din greşeală pe Lionel.

— Dacă îl voi omorî, nu va fi din greşeală.

Văzând expresia de pe faţa ei, adăugă:

— Era o glumă. Nu mă voi atinge de vreun fir de păr din capul acestei mâţe rele.

Îşi frecă tâmpla săgetată de durere, dorindu-şi să fi băut mai puţin whisky.

— Bestia asta chiar îţi e prieten apropiat.

— Protectorii nu au prieteni apropiaţi. Este doar un motan. Un motan loial care a crezut că aş putea fi în

pericol.

Privirea ei se îndreptă spre mâna lui stângă.

— Nu porţi inelul lui Adam Macrae. L-ai scos pentru a putea nega legătura clanului tău cu tronul englez?

Intenţionase să îşi pună inelul înapoi înainte de a intra în Dunrath, dar uitase atunci când Gwynne se întâlnise cu el pe dealuri. Scoţând inelul din buzunar, îl lăsă să alunece pe deget şi simţi o împunsătură neplăcută de energie. Se uită la safirul strălucitor, întrebându-se dacă fantoma lui Adam îl pedepsea. Blestemând în tăcere whisky-ul pentru că îi cauzase gânduri superstiţioase, îţi scoase inelul şi îl puse în buzunar.

— Nu putem rămâne amândoi sub acoperişul castelului Dunrath, căci ne vom înnebuni unul pe celălalt, spuse ea încet. Voi pleca a doua zi de Crăciun.

— Nu! exclamă el, îngrozit de ideea că, dacă părăsea valea, era posibil să nu se mai întoarcă niciodată înapoi. Dacă pleacă cineva, eu voi fi acela. Aveam de gând să stau până de Anul Nou, dar pot porni la drum mâine.

— Nu te pot alunga din propria casă, Duncan. Mai ales nu de Crăciun.

— Aceasta este şi casa ta şi, cum atât eu cât şi Jean suntem plecaţi, Dunrath are nevoie de tine.

Se gândi la campania deprimantă de iarnă ce se prefigura înaintea armatelor.

— Când se va termina revolta, mă voi întoarce şi ne vom putea… împăca.

Gwynne oftă, dar nu îl contrazise. Duncan se întrebă ce orori văzuse în viziunile ei, dar decise că era mai bine să nu ştie. Cel puţin, cu puterile ei care creşteau pe zi ce trecea, putea fi capabilă să protejeze valea şi oamenii ei dacă războiul se apropia prea mult. De obicei, trupele iacobite tratau onorabil civilii, dar numai Dumnezeu ştia ce puteau face hanoverienii. Nu toţi soldaţii făceau distincţia între rebeli şi scoţienii loiali regelui George. Se gândea la Jean şi spera că îşi putea folosi vrăjile de apărare.

Se ridică în picioare clătinându-se, încă sub efectul incredibilei explozii de energie pe care o mânuise Gwynne.

— Voi pleca de dimineaţă înainte să te trezeşti.

În ochii lui Gwynne licăriră lacrimi.

— Rămâi măcar pentru slujba de la biserică.

Chiar dacă îşi masca farmecul, era nesfârşit de atrăgătoare. Gura lui Duncan se răsuci într-o grimasă.

— Cum ai spus şi tu, ne vom înnebuni unul pe celălalt dacă suntem sub acelaşi acoperiş fără să fim tovarăşi unul pentru celălalt. Rămas-bun, sufletul meu.

Ea puse pisica deoparte şi rămase locului de parcă ar fi vrut să meargă spre el, dar apoi se opri tremurând, dându-şi seama că ar fi o nebunie să îl atingă.

— Ai grijă, Duncan. În toate felurile. Iar dacă părerea ta în legătură această revoltă se schimbă – pentru numele lui Dumnezeu, vino acasă!

— Am învăţat principiile Protectorilor de mic copil, dar sângele şi sufletul îmi sunt scoţiene, spuse el râzând amarnic. Nu îmi voi abandona ţara sau prinţul.

Se întoarse şi ieşi din cameră, rugându-se ca Charles Edward să conducă revolta spre o victorie rapidă şi relativ lipsită de vărsare de sânge, iar apoi să fie mărinimos cu duşmanii înfrânţi. Nimic altceva nu avea să-i aducă pe Duncan şi Gwynne din nou împreună.

*

În ciuda eforturilor intense pe care Gwynne le făcuse pentru a citi scrisorile lui Jean atunci când erau scrise, ultimul ei mesaj venise pe calea normală, pe drumurile de gheaţă dintre Glasgow şi Dunrath. Deşi Jean încercase să pară veselă, în cuvintele ei se simţea tensiunea campaniei. După spusele ei, rebelii urmau să se retragă în nord şi să aştepte primăvara pentru a lansa o nouă ofensivă. Oare când se va termina totul?

Gwynne nu se obosi cu sticla de prezis viitorul. În schimb, se aşeză în scaunul ei preferat din bibliotecă şi îşi închise ochii pentru a vedea dacă meditaţia ar putea să o ajute să vadă perspectiva mai largă a evenimentelor.

Pe măsură ce mintea ei se linişti încet, simţi că o

bătălie nedecisă era iminentă, iar criza va veni în primăvară. Probabil în aprilie. De acolo, viitorul se ramifica în două direcţii principale. Şi oricum ar fi, repercusiunile se vor face simţite de-a lungul anilor, schimbând Scoţia pentru totdeauna. Deşi ambele posibilităţi ale viitorului conţineau schimbări bruşte şi violenţe tragice, unul era de departe cel mai rău, şi acesta era viitorul pe care Duncan îl putea aduce la viaţă.

Când senzaţia de calm o părăsi, deschise ochii şi se întinse după sticla de prezis viitorul pentru a-l găsi pe Duncan. Ca de obicei, eşuă. Presupuse că se ascundea de ochii Protectorilor, iar asta însemna că şi de ea şi de Consiliu. Nu aflase nimic despre el de când plecase din Dunrath în ziua de Crăciun.

Spera oare că ochii care se văd mai rar se iubesc mai mult? Era imposibil, căci deja îl iubea cu tot ce avea în ea. Să se despartă de el fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată.

Dacă trebuia să îl salveze pe Duncan de la distrugere, cucerindu-i inima şi folosindu-şi influenţa pentru a-l face să se răzgândească, eşuase. Duncan era prea încăpăţânat ca să se întoarcă din drumul lui, chiar dacă i se frângea inima. Se întrebă dacă ar fi fost fericit să ştie că şi inima ei era frântă.

capitolul 30

Nori negri fugeau pe cer în timp ce Duncan găsi o poziţie înaltă, discretă şi avantajoasă, care îi permitea să vadă atât forţele iacobite, cât şi pe cele hanoveriene. Ţinea furtuna în golf, gândindu-se că ar putea fi utilă în timpul bătăliei ce era pe punctul să înceapă.

Ochii i se îngustară în timp ce rebelii ocupară dealul Falkirk, o mlaştină ce dădea spre tabăra armatei hanoveriene, care fusese trimisă să ridice asediul asupra castelului Stirling. Deşi forţele regale erau superioare ca

număr rebelilor cu aproape două mii de oameni, nu erau bine poziţionate, iar ofiţerii lor nu luau în serios ameninţarea rebelă. Conducător englez cel idiot, generalul Hawley, nici măcar nu era cu trupele lui – se bucura de un prânz scăldat în băutură alături de contesa de Kilmarnock. Cu cât stătea mai mult timp departe, cu atât creşteau şansele rebelilor de a nimici forţele guvernamentale.

În afară de faptul că privea mişcările trupelor, Duncan cerceta sticla de prezis viitorul pentru a vedea dacă altundeva aveau loc evenimente interesante. Făcu o grimasă atunci când îl văzu pe generalul Hawley galopând frenetic pentru a se alătura trupelor ameninţate. Bărbatul era ciufulit şi fără perucă – ce făcuse oare cu contesa? Poate că doamna aceea partizană a iacobiţilor hotărâse să contribuie cu virtutea ei la sarcina de a-l face inutil pe general.

Cum artileria lui Hawley era împotmolită în noroi, generalul începu să organizeze regimentele de dragoni care să asalteze dealurile înainte ca rebelii să-şi întărească trupele cu tranşee în vârf. Era un moment critic. Dacă Duncan ar elibera vânturile pe care le adunase, ar distruge orice şansă ca dragonii regali să aibă succes. Probabil că ar termina şi bătălia mai repede şi cu mai puţine victime. O acţiune din partea lui ar putea fi justificată, căci era în beneficiul ambelor părţi, dar ar ajuta cauza iacobită mai mult.

Cât de departe era de a trece graniţa, devenind renegat? Sau era deja acolo? Fiecare intervenţie din partea sa o făcea pe următoarea mai uşoară. Gwynne avusese dreptate, la naiba cu logica ei de saxonă calculată. Deşi putea să stea în faţa Consiliului să îşi justifice acţiunile, în sufletul lui trecuse deja linia.

La un semnal al generalului, dragonii porniră atacul asupra dealului. Duncan îi privi, remarcând superioritatea lor în privinţa echipamentului, a numărului şi a pregătirii, şi ultima urmă de obiectivitate se făcu ţăndări. Rapid, înainte de a se putea gândi mai mult, dădu drumul vânturilor.

Furtuna lui lovi feţele dragonilor hanoverieni în timp

ce aceştia încercau să urce panta abruptă. Când ajunseră în vârf, erau deja în dezordine. Rebelii nu deschiseră focul până în ultimul moment posibil… apoi eliberară un potop nimicitor. Zeci de cai şi călăreţi căzură, răniţi mortal.

Duncan închise ochii şi încercă să ignore durerea oamenilor şi a cailor răniţi. Faptul că sprijinise o tabără nu îl scutea de agonia celeilalte tabere. Mureau oameni buni aici, iar stomacul i se răsuci dureros, pentru că ştia că se făcuse părtaş la această bătălie.

Duncan deschise ochii şi văzu un câmp de luptă haotic. Ploaia cădea cu putere din cerul întunecat, reducând vizibilitatea pentru trupele hanoveriene, care fugeau stăpânite de panică. Fiindcă muschetele deveniseră inutile din pricina apei, lupta se transformase într-o treabă afurisită cu săbii şi pumnale.

Se termină în douăzeci de minute, iar iacobiţii repurtară o victorie imensă. Acoperit de ploaia ce cădea puternic, Duncan se retrase rapid din acea zonă. Din cauza vremii groaznice, numărul morţilor era relativ scăzut. Salvase vieţi de ambele părţi, iar dacă iacobiţii continuau lupta în mod agresiv, aveau să fie în curând stăpânii întregii Scoţii.

Spera din tot sufletul ca asta să se întâmple. Cu cât se termina mai repede acest război, cu atât se putea întoarce mai repede la Gwynne.

*

Gwynne oftă cu gândul la ultima scrisoare. Durase aproape două săptămâni să ajungă la ea, deşi Dunrath nu era îngrozitor de departe de Inverness, actualul sediu al armatei rebele.

Deşi starea generală a lui Jean era de resemnare obosită, îi spuse o poveste amuzantă despre cum, într-o noapte furtunoasă, cinci iacobiţi creaseră un tărăboi suficient de mare încât să sperie o întreagă armată hanoveriană. „Banda de băieţei”, cum fusese numită, îi permisese prinţului şi supuşilor lui să scape fără a fi prinşi.

Ceva legat de vremea din acea seară purta iz de Duncan.

Duncan. Încă nicio veste despre el. Tot ceea ce putea Gwynne să facă era să aştepte. Şi să se roage.

*

Cu o expresie încruntată, Duncan îşi puse deoparte sticla de prezis viitorul. Iacobiţii îşi risipiseră avantajul în zilele ce urmaseră după Falkirk. În loc să urmărească inamicul demoralizat sau să se îndrepte spre est pentru a pune din nou stăpânire pe Edinburgh, se întorseseră la asediul zadarnic al castelului Stirling. Nişte nebuni!

Încruntându-se, se ridică pentru a mai pune lemne pe focul mic ce ardea în gura unei peşteri în care îşi găsise refugiu. Pentru că nu îşi permitea să fie urmărit, trăise în condiţii grele în cea mai mare parte a timpului de când părăsise Dunrath. Intrarea în peştera lui era sus pe deal şi nu era vizibilă de jos, aşadar ar fi trebuit să fie suficient de în siguranţă acolo.

Înţepă cu un băţ o bucată veche de caltaboş şi o ţinu aproape de flăcări, dorind să mănânce ceva cald. Când începu să sfârâie, o întinse pe o turtă sfărmicioasă de ovăz şi începu să mănânce cina neîndestulătoare. Oare lui Gwynne îi era dor de el?

Imediat ce i se formă acest gând, îi simţi durerea şi dorinţa la fel de acut de parcă ar fi atins-o. În mintea ei însă nu era niciun regret. Era convinsă că el se înşela, iar dacă s-ar fi întors acasă, ar fi riscat ca ea să îl raporteze Consiliului.

Gândul la ea îi stârni dorinţa. Şi cea mai mică neglijare a autocontrolului l-ar fi putut face să urce pe spinarea lui Zeus şi să se îndrepte spre Dunrath.

Luă o înghiţitură din ceaiul pe care îl făcuse mai devreme, gândindu-se melancolic la cât de greu era să schimbi cursul evenimentelor sau să vindeci prostia. Când fusese mai tânăr, citise cărţi de istorie militară. Lecţia principală ce reieşea din studiul său era că războiul era o chestiune confuză şi plină de stângăcii, iar victoria era

repurtată de cele mai multe ori de cel care făcea mai puţine greşeli. Nu era de mirare că Protectorii erau adepţii păcii.

Tocmai sorbea ultima înghiţitură de ceai, când înlemni, simţind cum i se ridica părul pe ceafă. Era vânat. Abia respirând, analiză acel impuls subtil şi iscoditor de putere.

„Simon.” Câinele de vânătoare al Consiliului se întorsese în Scoţia şi îl căuta. Era aproape, la vreo doi kilometri depărtare. Duncan văzu o imagine mentală cu Simon călărind neabătut prin înserarea rece, cu toate simţurile alerte, în timp ce îşi vâna prada.

Înăbuşi focul pentru ca nici măcar un fir de fum să nu fie vizibil. Zeus era în spatele lui, rumegând leneş nişte fân. Căţăratul spre peşteră era dificil pentru un cal, chiar şi atunci când Duncan îl conducea, dar un saxon precum Simon, care era obişnuit cu caii englezeşti, ar fi considerat urcarea imposibilă. Duncan îşi odihni mâinile pe grumazul animalului şi făcu o vrajă de liniştire suficient de puternică încât să-l oprească pe Zeus să devină interesat de alţi cai care ar fi putut traversa drumul greu de sub peşteră.

Apoi Duncan se întinse pe pături şi se pregăti să fie trecut cu vederea. Peştera era protejată de o vrajă pentru a nu fi văzută. Întări vraja, având grijă să elimine orice urmă de magie ce ar fi putut atrage atenţia lui Simon, şi chemă burniţa ce ameninţase să cadă toată după-amiaza.

În cele din urmă, îşi scăzu propria energie la cel mai slab nivel posibil, în care mai era încă conştient. Stătea întins asemenea unui foc stins, ce nu ar fi trebuit să atragă atenţia lui Simon.

Cu toate acestea, vânătorul se apropia tot mai mult. În tăcerea dealurilor, Duncan putea să audă bătaia uşoară a copitelor şi să simtă apropierea lui Simon. Aproape… aproape…

Tropotul potcoavelor se opri exact sub peşteră. Duncan avu o puternică senzaţie că celălalt bărbat analiza energiile din zonă, conştientizând cu frustrare că fugarul fusese aici la un moment dat, dar fiind incapabil să

detecteze poziţia actuală a lui Duncan.

Închise ochii, nepermiţându-şi să simtă vreo satisfacţie, căci o schimbare în energia lui ar fi putut atrage vigilenţa hipersensibilă a lui Simon. Abia respirând, aşteptă.

După un răgaz nesfârşit, tropotul potcoavelor începu din nou, îndreptându-se spre nord. Era în siguranţă. Cel puţin deocamdată.

capitolul 31

Gwynne rămase cu privirea pierdută în întuneric, mângâindu-l cu o mână pe Lionel, iar cu restul trupului tânjind după soţul ei. Trecuseră trei luni de când nu îl mai văzuse pe Duncan, iar în această perioadă nu auzise nimic despre el, nu primise niciuna dintre scrisorile lui lapidare şi nu văzuse nicio imagine de-a lui în sticla de prezis viitorul. Dacă nu ar fi fost corpul care să îi amintească de trupul lui, ar fi putut să înceapă a crede că şi-l imaginase.

Singurul lucru pe care nu îl putea bloca era sentimentul că el era în viaţă şi că era bine. Ar fi ştiut dacă ar fi fost mort. Alţii din Glen Rath nu fuseseră atât de norocoşi. Doi tineri de-ai locului fuseseră omorâţi în ambuscade în apropiere de Inverness, unde grupuri mici de iacobiţi şi hanoverieni intrau în mod regulat în conflict.

Era pe punctul de a aţipi, când simţi brusc o prezenţă masculină, care o făcu să se ridice în capul oaselor.

— Duncan? şopti ea, simţind o furnicătură a puterii.

— Slavă Domnului, nu.

Pocni din degete, aprinzând o lumânare, care ilumină faţa elegantă şi obosită a lui Simon, Lord Falconer.

— Îmi pare rău că dau buzna peste tine aşa, dar prefer să vin şi să plec cât se poate de invizibil.

Simon părea cu zece ani mai bătrân decât la ultima vizită la Dunrath. Chiar şi părul lui blond strălucitor părea şters.

— Probabil că îţi este foame, spuse Gwynne. Vino cu

mine în bucătărie.

— Cu plăcere.

O altă pocnitură din degete şi în palma lui străluci un glob cu lumină rece.

— Trebuie să învăţ să fac asta, spuse Gwynne cu admiraţie. Pare a fi o vrajă foarte utilă.

— Este, mai ales pentru oamenii ca mine, care uneori vânează în locuri întunecate, ceea ce am făcut mult prea mult timp în ultima vreme. Oftă. Dacă vrei, îţi voi arăta trucul când nu voi mai fi atât de obosit.

— E vremea să mănânci.

Se ridică din pat şi îi oferi halatul de catifea albastră al lui Duncan, pe care ea îl folosea pentru că se simţea confortabil în esenţa imprimată a personalităţii lui. Era şi o protecţie bună împotriva curentului rece din alte părţi ale castelului.

În bucătărie, o oală mare cu supă de miel cu orz fierbea încet pe sobă, aşa că îi pregăti un castron cu mâncare, în timp ce Simon aprinse lămpile, adăugă pâine şi felii de brânză pentru amândoi, alături de cel mai bun vin roşu din castel.

Bărbatul înfulecă mâncarea ca un lup, dacă lupii ar fi putut fi vreodată eleganţi. Atunci când termină, turnă mai mult vin pentru amândoi, arătând mai puţin ca statuie de piatră decât la sosire.

— Stăpânirea curiozităţii tale de a pune întrebări este uimitoare, Gwynne. Acum e rândul tău. Dă-i drumul.

Ea ezită, întrebându-se de unde să înceapă.

— Am înţeles că tu şi Duncan nu aţi mai fost împreună de ceva vreme.

— Din păcate, nu. A fost ideea mea să ne despărţim pentru că am vrut să urmăresc ceva ce mi s-a părut a fi Protector care dorea să provoace haos. Nu am avut niciun succes… Cred că distrugătorul mi-a simţit căutarea şi nu a mai încercat să provoace necazuri. A fost un noroc, însă odată ce Duncan a rămas pe cont propriu, tendinţele lui iacobite au pus stăpânire pe el. Simon făcu o grimasă. Trebuia să fi ştiut mai bine. Trebuia să ne echilibrăm unul

pe celălalt, dar am crezut că criza trecuse atunci când rebelii începuseră să se retragă spre Scoţia. M-am înşelat.

Ceea ce însemna că sarcina lui Simon era să îl vâneze pe unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi. Al naibii de groaznic!

— Nu este vina ta, spuse Gwynne. Duncan îi ajuta deja în tăcere pe rebeli, chiar dinainte ca drumurile voastre să se despartă. L-am văzut de Crăciun. La acea vreme îşi justifica intervenţiile ca fiind pentru ocrotirea vieţii, dar mi-e teamă că deja pornise pe drumul de a înlătura raţionamentele şi de a se ataşa în totalitate de cauza rebelă.

— Dacă aş fi stat, cred că aş fi putut să îl opresc să treacă de punctul în care nu mai există cale de întoarcere. Simon îşi înclină cupa spre lampă, vinul căpătând străluciri rubinii. L-am căutat fără succes timp de câteva săptămâni.

Gwynne îşi duse mâna la gură. Dacă cei doi aveau să ajungă faţă în faţă, iar Simon avea sarcina de a-l opri pe Duncan… Se cutremură la acest gând.

— Aşadar, se poate ascunde chiar şi de tine?

— Am găsit semne pe unde a trecut, dar nu am fost capabil să îl găsesc în carne şi oase. Oftă. Asta dacă nu cumva în inima mea nu vreau să îl găsesc şi îmi subminez puterea.

Se aplecă spre el şi îi acoperi mâna cu a ei.

— Nu te lăsa chinuit de acest gând, Simon. Are o putere mare şi o dorinţă imensă de a nu fi găsit.

Mâna lui subţire se încordă sub degetele ei.

— Ai devenit specialistă în a-ţi controla puterea de vrăjitoare, spuse el cu un calm nefiresc, dar atingerea ta încă nu este inofensivă.

— Îmi cer scuze.

Îmbujorându-se, îşi trase mâna. Trebuia să mai lucreze la asta.

— Ştii unde este? întrebă Simon.

Ea clătină din cap.

— Este capabil să se ascundă foarte bine de mine. Este teafăr şi se află undeva în apropiere de Inverness,

cred. În afară de asta, ştiu la fel de puţine ca tine.

Gwynne se gândi preţ de secundă.

— Şi Jean este în Inverness. Îmi scrie, dar dacă l-a văzut pe Duncan, nu mi-a pomenit despre asta.

— Am vorbit cu Jean. Spune că nu l-a văzut, iar eu o cred.

Gwynne îi analiză chipul slab. Fuseseră întotdeauna prieteni, iar acum bănuia că o parte din acest lucru se datora faptului că fusese o Protectoare fără putere. Se putea relaxa alături de ea pentru că ea ştia ce era el, dar nu avea capacitatea de a-l vedea cu ochii puterii.

Ea înţelese acum că cei care erau capabili să îl vadă aşa cum era cu adevărat aveau tendinţa să fie precauţi, dacă nu cumva aveau o putere magică egală. Deţinea prea multă putere ca să fie liniştit.

— Trebuie să fie greu să fii atât de singur, murmură ea.

Simon îşi înălţă capul. Pentru o clipă, crezu că îi va ignora comentariul sau se va preface că nu îl înţelegea. În schimb, spuse:

— Este. Blestemul de a fi un Falconer. Trebuie să te adaptezi.

Nu mai voia să discute mai mult despre asta. Dădu din cap aprobator.

— Armatele se apropie tot mai mult. Criza este aproape, nu-i aşa?

— Foarte. Mai sunt cel mult două săptămâni. Poate chiar mai puţin. Se aplecă în faţă, cu ochii cenuşii fioroşi. Trebuie să îl opreşti pe Duncan, Gwynne. Eşti singura care poate. Dacă nu o vei face, mă tem de consecinţe.

— Aş face-o dacă aş putea, dar cum?

Gwynne îşi întinse mâinile deznădăjduită.

— Dacă tu nu poţi să îl găseşti, eu cu siguranţă nu pot.

— Nu îl căuta. Adu-l la tine.

Ea făcu ochii mari.

— Cum îl pot convinge pe scoţianul ăsta încăpăţânat să facă ceva?

— Trimite-i o chemare mentală. Invocă-l, folosindu-te de fiecare frântură din puterea ta de vrăjitoare, spuse Simon concis. Nu cred că va fi capabil să îţi reziste. Foloseşte-ţi fără îndurare cunoştinţele despre punctele lui forte şi despre slăbiciunile lui, dar opreşte-l!

Gwynne îşi muşcă buza.

— Duncan este atât de inteligent, cu o experienţă lumească mult mai mare decât a mea. Te-ai întrebat vreodată dacă are sau nu dreptate? Ar fi posibil ca prinţul să fie cea mai bună alegere posibilă?

— Am purtat această conversaţie cu Duncan şi am făcut tot posibilul să mă lămuresc în legătură cu acest subiect. Simon oftă. Sunt niveluri diferite de adevăr, iar Duncan a găsit un... un adevăr pe termen scurt care îi vorbeşte credinţei lui. El visează ca Scoţia să îşi recâştige independenţa şi să prospere încă o dată ca o naţiune suverană. Sunt însă adevăruri mai mari, iar în acest caz Duncan nu le vede. Visul Stuarţilor restauraţi în Edinburgh are o atracţie romantică – chiar şi eu m-am întrebat dacă s-ar putea sfârşi bine. Cu cât am meditat mai mult la acest subiect, cu atât am simţit mai mult cât era de greşit. Dacă Stuarţii recâştigă tronul în Scoţia, cât timp va trece până când vor începe din nou războaiele legate de graniţă? O Scoţie independentă reprezintă un potenţial trădător la uşa din spate a Angliei, iar Anglia nu va mai permite să se întâmple acest lucru. Are destui duşmani. Iar dacă Pretendentul ar câştiga şi Anglia...

Simon clătină din cap, cu expresie dezolantă.

*

Niveluri diferite de adevăr... da, avea sens. Binecuvântat fie Simon pentru capacitatea lui de a pune situaţia în perspectivă. Era, de asemenea, recunoscătoare că un bărbat cu puterea şi experienţa lumească a lui Simon vedea pericolele unei victorii iacobite.

Ora trădării sosise. Deşi era ciudat, ştia acum ce trebuia să facă pentru a-l putea aduce pe Duncan suficient

de aproape încât să-şi folosească amăgirile.

Cum să trăiască cu ea însăşi după ce comitea fărădelegea era ceva pentru care trebuia să se îngrijoreze mai târziu.

*

Simon şovăi dacă să rămână peste noapte, dar Gwynne insistă. Îl aşeză în camera de oaspeţi, făcu o vrajă de ignorare la uşă pentru ca nicio servitoare să nu îl deranjeze dimineaţa, apoi se întoarse în propria odaie.

Cum bătălia decisivă urma să aibă loc cel mai probabil în următoarele zile, nu era timp de pierdut dacă voia să îl aducă pe Duncan alături de ea. Se întoarse în pat, îşi închise ochii şi îşi îndreptă simţurile spre magie. Dacă ar fi fost obligată să descrie puterea, ar fi spus că era ca un fluid ce îi umplea trupul, mai uşoară decât aerul, dar strălucind cu o lumină subtilă. Când îşi concentra puterea, lumina creştea şi simţea un fel de furnicătură internă, ca şi cum ar fi fost mai vie decât oricând.

Când puterea ei magică atinse apogeul, îl contactă pe Duncan, încercând să îi atingă mintea cu a ei. Nu era orice bărbat, era soţul ei. Bărbatul pe care îl iubea, trup, minte şi suflet. Cu siguranţă îl putea găsi… „Nimic.” Continuă să încerce, fără să-şi dea seama de timpul care trecuse, până când renunţă din cauza oboselii. Nu avusese nici cel mai slab sentiment că se conectase cu el.

Cu tâmplele zvâcnindu-i, se întrebă dacă exista vreo altă metodă în afară de minte-atingere. „Trup, minte şi suflet.” Îşi ţinu respiraţia. Nu îi spusese Simon să îşi folosească puterea de vrăjitoare? Puterea ei era a trupului, nu a minţii. Cum ea şi Duncan erau legaţi de pasiunea lor comună, aşa putea ajunge la el. Îşi concentră încă o dată puterea până când începu să tremure din pricina magiei. Apoi îl vizualiză pe Duncan, dar de această dată se concentră mai degrabă pe detaliile intime decât pe cele lumeşti.

Felul în care mustăţile lui îi înţepau buricul degetelor,

zâmbetul ce îi apărea în ochi când se uita la ea, chiar dacă expresia feţei îi era serioasă. Felul în care o putea stârni cu o singură privire pasională... Ritmul inimii i se înteţi şi îşi atinse buzele cu limba. „Duncan, iubirea mea, te rog, vino acasă, am nevoie disperată de tine”.

Presiunea provocatoare a gurii lui, mirosul de mosc al amorului, încleştarea umedă a trupurilor lor după ce pasiunea se consumase. Explozia de extaz când se implânta în ea. Pe măsură ce amintirile se intensificară, coapsele ei începură să pulseze. „Soţul meu, voi încerca să fiu soţia care îţi doreşti să fiu, numai vino acasă”.

Mâinile i se mutară peste sâni, mângâindu-i, înainte să alunece mai jos cu o încordare urgentă. Îşi frământa carnea în încercarea febrilă de a simula ceea ce dorea de la Duncan. În timp ce vizualiza împreunarea lor, fu străbătută de fiori. „Am nevoie de tine aşa cum pământul are nevoie de ploaie, aşa cum trupul are nevoie de respiraţie. Vino acasă, iubitule!”

O, Doamne, ce putea fi mai sublim decât pasiunea împărtăşită cu cel pe care îl iubeşti? Valuri de extaz trecură prin ea şi pentru o clipă ştiu că erau uniţi, în suflet, dacă nu în trup. „Te iubesc, sufletul meu, te iubesc...”

Fiorii se diminuară, lăsând-o stoarsă de energie, satisfăcută şi stânjenită de neruşinarea ei. La un nivel intangibil, făcuse dragoste cu soţul ei, şi era sigură că el îi simţise prezenţa la fel de clar cum o simţise şi ea. De această dată fuseseră uniţi aşa cum nu se întâmplase când încercase prin minte-atingere.

Dacă chemarea din seara asta nu reuşea să-l aducă înapoi la ea... ei bine, avea să încerce din nou. Trup şi suflet.

*

Duncan se trezi dintr-odată, ca şi cum carnea i-ar fi luat foc. Pentru o clipă nu-şi mai dădu seama unde se afla. Singura certitudine era că tocmai avusese visul cel mai pasional al vieţii sale. Sau nu fusese un vis?

Respirând greu, se sprijini pe un cot şi se uită de jur-împrejurul peşterii, care era slab iluminată de dâmbul de cărbuni de lângă el. Gwynne era o Protectoare cu mijloace de a învăţa lucruri ce nu erau disponibile oamenilor de rând. Păruse atât de reală, încât nu ar fi fost surprins să o găsească întinsă pe pături alături de el. Doamne sfinte, îşi dorea ca ea să fie acolo!

Asudat şi cu răsuflarea tăiată de parcă tocmai făcuse dragoste, se întinse înapoi pe pături şi încercă să analizeze ceea ce tocmai se întâmplase. Mai avusese alte vise pasionale în viaţa lui – de fapt, aproape în fiecare noapte. Însă acesta fusese diferit. De o senzualitate intensă, dar aproape întruchipând ceea ce părea un mesaj.

Trecu mental peste esenţa experienţei sale din vis. Fusese ca un contact minte-atingere, dar profund fizic. O chemare a trupului. „Soţul meu, voi încerca să fiu soţia care îţi doreşti să fiu, numai vino acasă.” Îşi schimbase Gwynne părerea despre revoltă? Sau chemarea ei venea din pricina singurătăţii?

Cu siguranţă motivul era cel din urmă, căci şi el simţea la fel. O dorea cu o fervoare ce nu se răcorea niciodată. Plecase din Dunrath pentru că ea nu voia să-i fie soţie atât timp cât el sprijinea revolta. Dar chemarea, dacă asta era, nu era strigătul unei femei care i-ar refuza patul soţului ei.

Să îndrăznească oare să răspundă chemării şi să se întoarcă la Dunrath? Încercă să se gândească la toate obiecţiile. O bătălie majoră se contura în apropiere, dar era încă la câteva zile distanţă. Era suficient timp să meargă acasă, căci nu era mai departe de o zi de mers călare.

Încerca oare să îl atragă acasă pentru a fi întemniţat de autorităţile hanoveriene? Nu, nu l-ar trăda în acest mod. Încerca oare să îl predea Consiliului? Câţiva membri ai Consiliului care să îl aştepte în Dunrath ar fi capabili să îl înfrângă. Dar aceasta ar constitui o situaţie explozivă şi periculoasă, cu şanse mari să provoace victime. Nu şi-o putea imagina pe Gwynne iertându-şi aşa ceva, indiferent de cât de mult dezaproba opiniile politice ale soţului ei. Şi

nu exprimase dezaprobare în vis...

Obosit, se întoarse pe cealaltă parte. Ar fi meritat să îşi asume riscul pentru a merge acasă să facă o baie aşa cum trebuie. Iar dacă Gwynne îl va întâmpina cu braţele deschise, asta ar justifica aproape orice pericol.

Un gând mai întunecat îi trecu prin minte. Deşi nu fusese în pericol la Falkirk, faptul că se afla într-o zonă de război putea fi letal chiar şi pentru un magician. Era destul de posibil să nu supravieţuiască ostilităţilor ce aveau să urmeze. Dacă ar fi aşa, aceasta ar constitui ultima ocazie în care să o vadă pe Gwynne.

Căzând din nou pe spate, decise să ia decizia atunci când va fi mai puţin distras de urmările unui amor fantomatic. Dacă cumva asta fusese...

capitolul 32

Gwynne făcuse pregătirile necesare planului ei, apoi petrecuse încă alte două nopţi folosindu-şi puterea de vrăjitoare pentru a-şi chema soţul, înainte de a se da bătută. În ciuda sentimentului că se crea o legătură între ei, fie dăduse greş, fie el rezista invitaţiei. Cum nu mai avea timp, în cea de-a treia seară se îngropă pur şi simplu în pernele ei şi ordonă visului să apară, folosind o altă tehnică, în timp ce dormea.

Fu trezită de-a binelea de sentimentul acut că nu era singură. Se gândi îmbufnată că unul dintre dezavantajele vieţii de Protector era modul în care membrii Familiilor se furişau şi speriau oamenii de moarte. Cu o pocnitură din degete, aprinse o lumânare. Folosirea magiei mărunte în viaţa cotidiană devenise rutină.

— Duncan?

Lumânarea se aprinse, iluminând figura unui muntean uriaş şi bărbos, aflat lângă uşă. Îşi ţinu răsuflarea, alarmată, înainte să îşi identifice soţul absent de mult timp.

— Soţia mea.

Păşi spre lumină, în vreme ce ea mai aprinse o lumânare. În lunile trecute de la Crăciun, îşi lăsase o barbă neagră, cu nuanţe de castaniu, ce îi masca expresia. Probabil că îşi luase kiltul, tartanul şi armele cu mânere de alamă în timpul vizitei de Crăciun. Arăta ca un barbar, fiind intimidant… şi de o masculinitate atât de atrăgătoare, încât pulsul i se acceleră.

Duncan se uită la ridicătura de pe pat.

— I-ai spus prietenului tău apropiat să se poarte frumos?

Lionel se strecură încet de sub cuverturi, ochindu-l pe Duncan cu interes, dar fără ostilitate. Gwynne spuse:

— E un motan mic şi blând, atâta timp cât nu simte o ameninţare.

Îi mângâie blana moale, spunându-i mental: „Du-te”. Pisoiul dispăru tăcut în întuneric.

Alunecă din pat, perfect conştientă de cămaşa ei de noapte, aleasă cu grijă, care îi sublinia corpul în mod provocator. Sfârcurile i se întăriră sub privirea fierbinte, devenind obraznic de vizibile sub materialul subţire. Atmosfera era încărcată cu tensiune sexuală şi prudenţă reciprocă.

Păstrând distanţa, el întrebă:

— Să sper că m-ai chemat pentru că te-ai răzgândit în legătură cu felul meu de a gândi?

Se gândi dacă să mintă, dar decise să nu. Era în cel mai bun caz o mincinoasă modestă, şi n-ar fi putut păcăli niciodată un magician ca Duncan. Ceea ce însemna că tot ceea ce îi spunea în această întâlnire critică trebuia să fie adevărat, dacă nu chiar pe de-a-ntregul adevărat.

— Încă sunt de părere că prinţul Charles Edward ar trebui să se întoarcă de unde a venit, dar nu mai pot lăsa asta să intervină între noi. Vocea ei şovăi. Mi-e teamă pentru tine, Duncan, aşa cum îmi e pentru Scoţia şi Anglia. Dacă… e să se întâmple ce e mai rău, nu vreau să trăiesc cu ideea că ultima noastră întâlnire a fost dominată de furie. Aş prefera ca sentimentul să fie pasiune.

Sprâncenele lui castaniu-închis se arcuiră.

— După modul în care m-ai condamnat, crezi că mai pot fi adus atât de repede înapoi în patul tău?

Se panică pentru o clipă. Apoi văzu o urmă de amuzament în ochii lui.

— Da, spuse ea cu un zâmbet tremurat. Cred.

— Ai dreptate. Pulsul lui se accelerase, dar încă nu se îndrepta spre ea. Dar nu cred că mă poţi vrăji să îmi schimb punctul de vedere.

Ea zâmbi cu o sinceritate melancolică.

— Ştiu prea bine asta.

— Pasiunea este suficientă pentru a fi dornică să te culci cu duşmanul?

— Eşti soţul meu, nu duşmanul meu.

Dacă voia mai multe motive, ea avea.

— Vreau să am un copil cu tine, Duncan. Dacă dezastrul e în faţa noastră, vreau ceva de la tine care să dureze pentru tot restul vieţii.

Eliberând în mod conştient energie din farmecul ei de vrăjitoare, se îndreptă spre el, cu braţele ridicate a rugăminte. Rezistenţa lui se prăbuşi.

— Ah, Gwynne, dragă Gwynne, răsuflă el în timp ce îi ridică într-o parte chipul. Niciun bărbat nu îţi poate rezista. Nici măcar nu vreau să încerc.

„Sărut şi trădare.” Gândul îi trecu prin minte, dar şi-l suprimă imediat, temându-se că va surprinde vreo nuanţă a acestui gând în răspunsul ei, dacă nu era complet concentrată asupra pasiunii de a se împăca.

De Crăciun, se împreunaseră în zăpadă fără nicio reţinere. În această seară, foamea era şi mai disperată, dar fiecare mişcare era mai înceată, mai ispititoare. Se simţea de parcă se reînvăţau unul cu celălalt, nesiguri de răspuns. În timp ce se sprijinea de el, simţi o formă tare ce o împungea. Zâmbind ironic, îi spuse:

— Te rog, înlătură-ţi pumnalul şi sabia. Eşti suficient de bine înarmat şi fără ele.

El râse şi îşi dădu jos armele, curelele şi tartanul, aruncându-le pe un scaun. Ea îl opri înainte să îşi poată jos mai multe veşminte.

— Mă gândeam că un kilt prezintă câteva posibilităţi periculoase.

În timp ce îi sărută pielea sensibilă a gâtului, vizibilă lângă cămaşă, îşi strecură mâinile pe coapsele lui, pe sub kilt. Muşchii puternici deveniră rigizi, iar el gemu la mângâierea ei.

— Kiltul face un bărbat mult prea vulnerabil, spuse el şuierând.

— Vrei să mă opresc?

Îşi strecură mâna în partea din faţă a corpului său şi strânse membrul fierbinte, ca de oţel.

— Să nu îndrăzneşti, vrăjitoarea mea saxonă!

O purtă în pat, ridicându-i în acelaşi timp poalele cămăşii de noapte. O urmă pe pat într-un amestec de membre goale şi râs ce le tăie respiraţia. Pe când trupurile lor se apăsau carne pe carne, el îi gusta sânul prin rochia subţire.

Ea gemu şi abia dacă mai era capabilă să îşi amintească faptul că avea un scop mai presus de pasiune. Era ceva ce trebuia să facă... Nimic însă nu conta mai mult decât satisfacţia excepţională de a-l primi în ea, dansul frenetic al înaintării şi retragerii, căldura arzătoare şi fluidele alunecoase ale intimităţii fierbinţi, până când ea ajunse la extaz. Când reveni în lumea obişnuită, începu să plângă în tăcere.

Istovit, Duncan se întoarse pe partea lui şi îi sărută lacrimile de pe obraji.

— De ce eşti aşa tristă, sufletul meu? spuse el uşor. Am fost binecuvântaţi de farmec.

— Nu suport să te văd întorcându-te iar în pericol, şopti ea, cu un nod în gât, întrebându-se dacă era capabilă să facă ceea ce trebuia făcut. De ce nu putem fi întotdeauna împreună?

— După prea multe nopţi ca acestea, aş fi mort, deşi aş avea un zâmbet pe faţă. Îi dădu părul pe spate. Lumea e un loc complicat, iar dragostea este doar una dintre cele mai importante porunci. Datoria şi onoarea trebuie să aibă şi ele locul lor. Sunt un scoţian loial, la fel cum sunt şi

Protector şi trebuie să fac ce este mai bine pentru ţara mea.

Oftă şi îşi închise ochii, pentru că nu suporta să se uite la chipul lui iubit.

— Îmi place barba. Se simte plăcut.

— Şi eu care credeam că mă face să arăt ca un sălbatic.

— Şi asta.

Se adăposti lângă el. În curând îşi va face datoria. Până atunci, se va bucura de ceea ce avea să fie ultimul moment fericit al căsniciei sale…

*

Soarele va răsări în curând. Duncan se mişcă uşor spre marginea patului, ca să nu o trezească pe Gwynne. Poate că barba nu îl făcea sălbatic, dar să doarmă în kiltul şi cămaşa şifonată era cu siguranţă necivilizat.

Se aplecă să fi sărute fruntea lui Gwynne, întrebându-se dacă reuşiseră să creeze împreună un copil. Spera că da şi se întrebă dacă va trăi să îl vadă. Ochii ei se deschiseră. Văzându-l că stătea pe marginea patului, se întinse să îl prindă de braţ.

— Nu se poate să pleci deja.

— Trebuie, sufletul meu. Va fi un drum lung înapoi. Îi mângâie sânul cald, dorindu-şi să nu se oprească din a o atinge. Dar a meritat. Dacă… se întâmplă ceva, aminteşte-ţi de mine cu drag chiar dacă crezi că sunt un scoţian al naibii de nebun.

— Nu pleca încă!

Cu o expresie frenetică, se ridică şi îl trase înapoi în pat. Cu o putere surprinzătoare, îl rostogoli pe spate şi se urcă peste el.

— Încă o dată, Duncan. Te rog.

Căldura trupului şi a gurii ei îi destrămară împotrivirea. Chiar dacă ar fi fost pe jumătate mort de epuizare mai târziu, îşi dorea această ultimă uniune la fel de mult cum şi-o dorea şi ea.

Ca o vrăjitoare ce era, Gwynne îl tachină cu săruturile, mângâierile şi respiraţia ei caldă până când abia dacă mai putu suporta. Era pe punctul de a o trage sub el, când ea se ridică pe genunchi, apoi se lăsă pătrunsă uşor de el.

— Ahhh… murmură ea, în timp ce începu să îşi mişte coapsele cu un ritm ce îi uimi simţurile.

Trupul ei suplu strălucea în mişcare, iar ea se aplecă şi îl sărută, punând stăpânire pe gura lui, apoi îi fixă mâinile ca într-o delicioasă iluzie a captivităţii. La naiba cu răsăritul ce se apropia şi riscul de a fi văzut plecând. Se lăsă pradă în totalitate senzaţiilor mistuitoare ce îl pârjoleau. Erau uniţi în spirit, la fel de mult cum erau şi în trup, nelinişstea şi dragostea ei fiind palpabile cu fiecare pătrundere ce o făcea să se cutremure.

Pasiunea explodă într-o eliberare fermecătoare. Gwynne strigă şi îl strânse cu o putere intimă, iarăşi şi iarăşi, până când ultima flacără a dorinţei deveni cenuşă. El îşi pierdu răsuflarea, pe jumătate mort şi fără să-i pese. Cum ar putea pleca de lângă ea? Cum ar putea trăi fără senzaţia formelor catifelate lipite de trupul lui? Plângând din nou, Gwynne se împinse în sus, trupurile lor fiind încă unite.

— Îmi pare rău, dragostea mea, şopti ea. Atât, atât de rău.

Lacrimile ei fierbinţi căzură pe obrazul lui, în timp ce încerca să se ridice deasupra lui, mâinile ei încă ţintuindu-i încheieturile de saltea.

El tocmai voia să îi spună ceva liniştitor, când ea îi eliberă încheietura dreaptă. Trase de saltea, apoi, cu un zăngănit de fier rece, soţia lui pasional de dulce îi puse o pereche de cătuşe în jurul încheieturii.

capitolul 33

Ochii lui Duncan se măriră neîncrezători când îşi dădu seama ce făcuse ea. Apoi explodă de furie.

— La naiba cu tine!

Speriată, ea îi apucă mâna dreaptă şi o încătuşă, apoi se rostogoli din pat. Pe mâna lui stângă era ataşată o cătuşă care avea celălalt capăt fixat de piciorul patului, în timp ce la încheietura mâinii drepte avea o cătuşă de care nu era ataşat niciun lanţ. Vor fi oare suficiente aceste lanţuri de fier pe pielea lui goală pentru a-l slăbi?

El se aruncă spre ea, dar cătuşa fixă îl opri din mişcare.

— Târfă depravată şi trădătoare, blestemă el.

Ochii îi scânteiară în timp ce se smuci în strânsoare. Putea să observe că el se chinuia să folosească magia, dar nu reuşi. Răsuflă uşurată. Deşi ştiuse când îl văzuse slăbit după rana de cuţit provocată de William Montague, nu fusese sigură dacă o cătuşă de fier la fiecare încheietură ar fi suficientă pentru a-i bloca puterile. Se pare că era.

— Ce mai vrei acum, târfă saxonă? mârâi el, furia lui fiind incapabilă să ascundă cât era de slăbit. Va veni Cumberland să mă ridice? Sau Consiliul Protectorilor? Sau Simon?

— Niciunul dintre ei. Poate că eu te-am trădat, dar nu te voi da pe mâna inamicilor tăi. Clipind pentru a-şi reţine lacrimile, se schimbă repede din cămaşa de noapte într-o rochie de zi. Te voi ţine închis în temniţă până după luptă.

— Eşti atât de sigură că ai dreptate?

Ochii lui aveau culoarea lapoviţei.

— Da, sunt. Îl fixă cu privirea. Eşti orb la consecinţele mai importante a ceea ce intenţionai să faci. Gemu în timp ce o imagine se născu în mintea ei. Sfinte Dumnezeule, dacă iacobiţilor le-ar fi mers rău în bătălia următoare, ai fi fost pregătit să invoci o tornadă pentru a le schimba soarta!

— Da, izbucni el. Am exersat şi am devenit expert în mânuirea unei vijelii. Ar fi o chestiune foarte simplă să opresc forţele guvernamentale până când prinţul şi oamenii lui vor fugi ca să poată lupta şi într-o altă zi.

Ea clătină din cap disperată. Intervenţiile lui anterioare puteau fi justificate pentru că reduseseră numărul victimelor, dar acum plănuia să-şi folosească

puterile pentru a schimba rezultatul întregii revolte. Acţiunile lui anterioare puteau fi uitate, dar aceasta niciodată.

— Atunci îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-am oprit.

— Te voi ucide dacă îmi vei da drumul vreodată, spuse el cu precizie de gheaţă, dar sub vorbele lui îi simţi suferinţa la trădarea ei.

— Am făcut ceea ce a trebuit să fac, şi aşa vei face şi tu, spuse ea încet. Dar deocamdată te voi duce în temniţă înainte să fie prea multă agitaţie în castel. Nu vreau să afle nimeni că eşti aici şi să te elibereze.

Ea trase cuvertura. Duncan încă purta kiltul şi cămaşa sa şifonată, iar pledul l-ar fi încălzit, dar picioarele îi erau goale. Ea se întinse sub pat şi scoase şosete călduroase din lână şi pantofi cu cataramă. Se pregătise cu grijă pentru întoarcerea lui.

Lovi cu piciorul spre ea când încercă să-i tragă ciorapul pe piciorul stâng.

— Nu mi te împotrivi în această privinţă, spuse ea. În temniţă este frig şi ţi-ar putea îngheţa picioarele dacă sunt goale.

Scrâşnind din dinţi, o lăsă să-i tragă şosetele şi pantofii. Reuşi să o lovească din nou când termină. O lovi cu piciorul în partea de sus a braţului, dar fără a avea suficientă forţă de a-i provoca altceva decât o vânătaie uşoară.

Urmărindu-l cu prudenţă, desprinse cătuşa stângă de pe piciorul patului. El încercă să o atace din nou, dar ea îl evită cu uşurinţă. Viteza şi puterea lui erau atât de grav afectate, încât era ca şi cum avea de-a face cu un copil mic. Ura că îi făcea acest lucru, dar măcar aşa îl ţinea sub control. Reamintindu-şi că acţiona pentru binele superior, îi spuse:

— Ridică-te din pat.

Cu ochii strălucind, îşi legănă picioarele până la marginea saltelei. Când se ridică, ea aruncă stofa din jurul umerilor ei, căci nu dorea să se apropie suficient de mult pentru a o înfăşură în jurul lui. Lanţul din jurul încheieturii

stângi era destul de lung pentru a fi o lesă acceptabilă. Încercând să nu se gândească la umilinţa de a-l conduce ca pe un animal de fermă, îi spuse:

— Trebuie să coborâm în linişte pe scările din spate. Eşti suficient de puternic să faci asta fără să te prăbuşeşti?

El se înălţă cât de bine putu.

— Dacă voi cădea sau voi sări, poate că vom muri amândoi la capătul scărilor.

— Dacă se întâmplă asta, voi da drumul lanţului şi vei cădea singur. Nu încerca asta Duncan, spuse ea cu răceală. Dacă vei muri, vei pierde oportunitatea de a mă ucide. Şi dacă nu, te-ai putea răni atât de tare, încât să rămâi invalid pentru tot restul vieţii tale.

Văzu în ochii lui că furia arzătoare se transforma într-o supărare rece, grea. În aceste circumstanţe, era o îmbunătăţire.

— Hai să mergem.

Trecu şovăitor pe uşă când ea o deschise, apoi îl conduse spre scările din spate, zalele lanţului ciocnindu-se ameninţător. Încercă să le înconjoare cu o vrajă de îndepărtare a privirii, dar îi era greu să îşi concentreze puterea. Vina şi frica îi ocupau prea mult din minte.

Duncan trebui să se ţină de balustradă, dar coborâră spre parter fără incidente. Îl supraveghea îndeaproape, bănuind că avea nevoie de mult efort pentru a-l ţine ferm pe picioare.

Traversară scara ce ducea la nivelul unde era lemniţa, când Maggie Macrae păşi în coridorul din spate, cu rufe curate şi împăturite, îngrămădite în braţe. Se opri când îi văzu, iar ochii ei se deschiseră larg din cauza şocului.

— Stăpână?

Înainte ca Gwynne să poată răspunde, Duncan îşi adună puterile şi izbucni:

— Soţia mea saxonă nebună mă va întemniţa pentru a mă preda ducelui de Cumberland spre execuţie. Eliberează-mă, Maggie Macrae!

Când privirea îngrozită a menajerei se întoarse spre stăpâna ei, Gwynne spuse calmă:

— Minte, Maggie. Doresc să îl întemniţez într-o cămăruţă de jos, dar este pentru a-i salva viaţa, nu pentru a i-o curma. Ai presupus că am capacitatea de a vedea departe, şi într-adevăr o am. Duncan intenţionează să se alăture armatei iacobiţilor în marea bătălie la care tânjeşte prinţul. Mă… mă tem că va fi ucis.

Faţa menajerei păli.

— Crezi că rebelii vor fi învinşi?

— Sunt sigură de asta.

O izbucnire profetică înfricoşătoare o străbătu pe Gwynne, iar cuvintele îi ieşiră singure din gură.

— Oricum vor muri oameni, Maggie. Acest lucru este suficient de înspăimântător, dar lucruri mai rele urmează să se întâmple. Este binecunoscut faptul că Jean a condus oamenii în tabăra iacobiţilor şi a călătorit cu armata. Dacă Duncan dă greş în lupta pentru prinţ, Dunrath va fi considerat adăpost pentru rebeli. Hanoverienii vor cere o răzbunare sângeroasă, şi până şi copilaşi precum dulcii tău nepoţi nu vor mai fi în siguranţă.

— Nu o asculta! izbucni Duncan. Este o spioană saxonă pentru hanoverieni. Ţelul ei este să schilodească forţele iacobiţilor. Prezenţa mea poate face diferenţa, Maggie Macrae. Pentru binele Scoţiei, strigă după ajutor şi eliberează-mă!

Inima lui Gwynne se cufundă într-un abis. Maggie îi servise pe părinţii lui Duncan, îl văzuse crescând. Niciodată nu va lua partea unei englezoaice împotriva conducătorului clanului.

Cu gura încleştată, Maggie spuse:

— Mi-aş dori să fi avut curajul să-l întemniţez pe Diarmid al meu, stăpână. Ai nevoie de ajutorul meu?

Duncan o privi neîncrezător.

— Mă vei trăda şi tu? Un membru al clanului pe care îl cunosc de-o viaţă?

Gura lui Maggie se încleştă şi mai tare, dar îl ţintui cu privirea.

— Sunt o Macrae, dar sunt, de asemenea, femeie şi mamă. Nu văd scopul pentru care regii conduc băieţi

precum Diarmid la pierire, de dragul puterii regale şi a mândriei. Îi aruncă o privire lui Gwynne. Câteodată, mi se înfăţişează o viziune în vise. Seara trecută am visat că Dunrath a fost şters de pe faţa pământului, casele arendaşilor au fost arse, şi cadavre zăceau întinse pe pământ. Dacă întemniţându-l pe Duncan Macrae se poate preveni asta, vă voi ajuta, şi Dumnezeu să mă judece.

Uşurată, Gwynne rosti o rugăciune în tăcere ca semn de mulţumire.

— Am aranjat una dintre celule pentru a-l întemniţa pe Duncan. Vino cu mine ca să ştii locaţia. Dacă mi se va întâmpla ceva, trebuie să ştie şi altcineva unde este.

Îşi reprimă un fior la gândul că el ar putea muri de foame într-o temniţă de unde nimeni nu i-ar auzi strigătele. Expresia lui Maggie arăta că şi ea avusese acelaşi gând. Aşeză pe masă grămada de rufe.

— Ar fi mai bine dacă i-aş duce eu mâncarea. Mişcările dumitale sunt mai uşor observate.

Gwynne încuviinţă, şi coborâră toţi trei treptele vechi care duceau spre labirintul de odăi şi pasaje, ce alcătuiau nivelul cel mai de jos al castelului. Odăile de sub bucătărie aveau scări separate şi erau utilizate pe post de depozit, iar partea cea mai veche fusese folosită drept lemniţă.

Gwynne alesese celula cea mai îndepărtată şi făcu o vrajă care împiedica vederea. Pe măsură ce se apropiau de capătul coridorului rece de piatră, menajera se încruntă confuză. Gwynne modifică în grabă vraja, astfel ca Maggie să nu fie afectată. Alţi oameni de rând ce ar fi ajuns aici probabil că s-ar fi întors, crezând că dăduseră peste o fundătură.

Gwynne deschise uşa. Celula era mică, cu două ferestre înguste care nu i-ar fi permis niciodată unui bărbat de mărimea lui Duncan să evadeze, chiar şi dacă nu ar fi fost prevăzute cu grilaje de fier. Nu că dacă ar fi ieşit pe fereastră ar fi fost liber. Celulele fuseseră cioplite într-o stâncă abruptă ce făcea castelul de necucerit, iar celule dădeau spre neant.

Gwynne adusese pături şi perne curate pe patul

simplu şi îngust de lemn. Transportase pe scări, furişându-se, o masă mică, un scaun şi covoraşe mici şi ponosite. Pe masă erau cărţi şi lumânări, în timp ce o gaură dintr-un colţ exterior asigura în mod grosolan facilităţile sanitare. În ciuda eforturilor depuse, era totuşi un loc rece şi sumbru.

— Îmi pare rău că nu e mai bine, dar strămoşii tăi nu iroseau prea mult efort pentru confortul prizonierilor.

Duncan se încruntă la ea.

— Mă faci prizonier în propria casă, şi apoi îţi faci griji pentru confortul meu? Sunteţi o pereche de femei nebune şi netoate!

— Fii recunoscător că eşti ţinut captiv de femei, spuse ironic Gwynne. Nu are niciun rost să suferi inutil, dar dacă aşa preferi, se poate aranja.

El păşi în interior, dispreţuitor.

— Adam Macrae a fost întemniţat în Turnul Londrei cu rachiu şi servitori, dar o închisoare este tot o închisoare.

Şi lanţurile erau tot lanţuri. Din istoria familiei, Gwynne ştia că Adam fusese încătuşat pentru a fi împiedicat să evadeze din Turn. Atingerea fierului fusese foarte eficientă.

Îşi urmă soţul în celulă. Un motiv pentru care alesese aceasta celulă era inelul ruginit, dar solid care era fixat în perete. Lanţul lung ataşat inelului sugera că această cameră găzduise în trecut şi alţi magicieni cu sensibilitate la fier. Închizând capătul desfăcut al cătuşei stângi de lanţ, îi spuse:

— Ar trebui să ai suficient spaţiu ca să te mişti cu uşurinţă împrejurul celulei.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Ce nevastă monstruoasă eşti să mă ţii legat în lanţuri, într-o celulă din care nimeni nu a evadat vreodată.

Comentariul lui venise în ajutorul lui Maggie, de vreme ce bătrâna nu ştia despre Protectori şi sensibilitatea lui Duncan la fier.

— Gândeşte-te la acest lanţ ca la respectul pe care îl port inteligenţei tale, stăpânul meu.

Aruncă o ultimă privire împrejurul celulei şi îşi notă în

minte să aducă o cutie cu iască, căci el nu îşi putea aprinde lumânările folosind magia. Deşi nu exista un cămin, era aprilie şi avea suficiente pături, deci captivitatea lui nu va fi prea incomodă. Nu putea face mai mult de-atât.

— Anunţă-mă dacă ai vreo cerinţă anume.

Îşi ridică pledul de umeri şi îl trecu cu precauţie în jurul lui. Palid şi extenuat, era departe de a se repezi la ea, dar ochii lui negri ca metalul încă ardeau de furia trădării.

— Cât timp mă vei ţine aici?

— Până când revolta va lua sfârşit. Cred că mai puţin de două săptămâni. Cu glasul încordat, adăugă: îmi pare rău.

— Dacă ţi-ar părea rău, m-ai elibera, spuse el.

— Nu-mi pare atât de rău.

Când simţi că nu-şi mai putea stăpâni lacrimile, părăsi celula. După ce Maggie ajunse lângă ea, în pasaj, Gwynne roti cheia grea în încuietoare. Mai exista o a doua cheie pe care menajera o putea folosi pentru a-i aduce mâncare în celulă. Avea o singură cheie pentru cătuşe, iar pe aceea Gwynne o va păstra până când Duncan putea fi eliberat.

Pe măsură ce ea şi menajera îşi croiau drum prin labirintul pasajului, îi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru sprijin, Maggie. Mă simt îngrozitor că îi fac asta lui Duncan, dar nu ştiu ce altă alegere aş fi avut.

— Ce păcat că nu sunt mai multe femei cu curajul şi hotărârea dumitale. Maggie se uită la ea bănuitoare. Lorzii din Dunrath au fost întotdeauna stranii, şi dumneata eşti făcută din acelaşi aluat, Gwynne Owens.

Gwynne încercă să-şi ascundă uimirea. Trebuia să îşi dea seama că, deşi vrăjile Protectorilor erau menite să reducă din curiozitate printre vecinii oameni de rând, puterea uriaşă nu puteau fi întru totul trecută cu vederea de oamenii care locuiau împreună cu membri ai Familiilor.

Pe când ajunseră la capătul scărilor care duceau spre parter, Maggie o întrebă şovăind:

— Diarmid al meu… poţi să vezi dacă va supravieţui acestei bătălii?

Gwynne tresări, dorindu-şi să nu fi pus întrebarea, dar de vreme ce se întâmplase, trebuia să încerce să-i răspundă. După ce întrezări faţa tânără a băiatului, îl mută mintal în viitor, încruntându-se pe măsură ce încerca să trieze posibilităţile. Maggie scoase un sunet de disperare când văzu expresia lui Gwynne, aceasta îi spuse repede:

— Nu-l văd ucis în luptă. Dar nu uita că previziunea este departe de a fi o abilitate perfectă.

— Atunci, se va întoarce acasă nevătămat?

Cu privirea deconcentrată, Gwynne se luptă să îşi limpezească impresiile.

— Nu ştiu. După bătălie, armata victorioasă va urmări soldaţii învinşi cu… mare înverşunare.

O imagine rapidă a unui călăreţ depăşind un băiat fugar şi tăindu-i capul îi făcu greaţă. Oare băiatul era Diarmid? Nu credea asta, dar cu siguranţă avea să înfrunte astfel de pericole când va încerca să ajungă acasă. Maggie înghiţi în sec.

— Eşti sigură că faci ceea ce trebuie?

Gwynne se clătină puţin în timp ce se gândi le responsabilitatea enormă care atârna pe umerii ei. Dumnezeule mare, dacă greşise? „Vei şti ce trebuie să faci.” Deşi Lady Bethany făcuse ca totul să sune atât de simplu şi logic, acum că venise criza, alegerile ei nu erau deloc simple.

— Da, sunt. Poate că Tânărul Pretendent are puterea şi dorinţa de a câştiga tronul, dar trebuie să o facă fără sprijinul lui Duncan.

Maggie suspină.

— Nu cred că prinţul poate câştiga, aşa că mă voi ruga ca sfârşitul să vină mai repede. Cu cât răscoala durează mai mult, cu atât vor muri mai mulţi flăcăi ca Diarmid. Gwynne se va ruga la fel de stăruitor.

*

De îndată ce cheia răsună în broască, Duncan se împletici către cel mai apropiat pat şi se prăbuşi. Niciodată

în viaţa lui nu fusese forţat să îndure atingerea unei cantităţi atât de mari de fier pentru atât de mult timp, şi se simţi de parcă îi fusese luată o bucăţică din viaţă.

Totuşi, ceea ce simţea nu era tocmai o durere fizică. Era mai degrabă o fărâmiţare a naturii lui care îi paraliza cea mai profundă parte din fiinţa sa. Se simţea ca o creatură a pădurii care fusese lovită de fulger şi rămăsese în viaţă, neajutorată însă, pradă uşoară pentru orice animal ce-i apărea în cale.

Întinzându-se, simţi o mică revenire a puterilor. Se va obişnui oare cu fierul şi îşi va recăpăta o parte din puteri? Nu era nimic în arhivele familiei Macrae care să sugereze acest lucru. Putea cel mult să spere că disconfortul lui fizic se va reduce. Îşi ceru mental iertare de la Adam Macrae pentru că nu înţelesese cum se cuvine ceea ce străbătuse lui suferise în timpul acelui un an şi jumătate din Turnul Londrei.

Din locul în care stătea întins, studie celula în căutarea unui punct slab, dar nu văzu nimic. Ticăloasa lui soţie saxonă se folosise de dragostea şi încrederea lui pentru a-i întinde o cursă când se aştepta mai puţin şi îl ascunsese într-o închisoare din care nu putea să evadeze.

Dacă soarta îi adusese împreună, era o soartă cumplit de crudă.

Într-o căsuţă aflată la sud de Inverness, Simon, Lord Falconer, se trezi în zori cu o dispoziţie surprinzător de bună, în ciuda ceţii reci şi deprimante. Se întinse, muşchii lui plângându-se de încă o noapte petrecută pe pământul tare cu doar o pătură care să-l încălzească. Totuşi, se simţea mai optimist decât fusese în ultimele luni de zile. Ce se schimbase?

Căută în minte tabloul evenimentelor şi găsi răspunsul instantaneu. Uşurarea năvăli cu o intensitate năucitoare. În jocul de şah al războiului, Duncan Macrae fusese înlăturat de pe tablă. Gwynne reuşise.

capitolul 34

14 aprilie 1746
Inverness

Dragă Gwynne,

Îmi doresc să nu fi început să-mi testez puterea, pentru că acum am un sentiment îngrozitor, nefiresc, cum că sfârşitul este aproape, şi nu va fi unul bun. Previziunile mele arată că ducele de Cumberland şi armata lui sunt la doar câţiva kilometri depărtare, la est de Inverness, iar ei arată bine hrăniţi şi foarte odihniţi, nu ca soldaţii noştri.

Sfătuitorii scoţieni ai prinţului, precum Lord George Murray, l-au îndemnat să împrăştie armata şi să trimită pe toată lumea acasă. Rebelii care cunosc ţara pot foarte uşor să îi hărţuiască pe hanoverieni, apoi să dispară înapoi în munţi. Mai târziu, armata poate fi adunată pentru o nouă campanie.

Dar prinţul ascultă doar de consilierii lui irlandezi şi francezi, care îl îndeamnă să rămână să lupte. Nu pot să vadă cât ar fi de dezavantajos să lupte împotriva unei armate considerabile şi mai bine echipate.

Chiar şi eu, o femeie simplă, fără niciun fel de pregătire militară, pot să văd pericolele într-o bătălie împotriva unui adversar cu mult superior. Curajul oamenilor noştri a făcut ca zilele să se scurgă în continuare în ciuda oricăror sorţi de izbândă, dar simt în oasele mele că norocul nostru se va termina.

Aş vrea să pot face ceva. Orice. Dacă mi-aş fi învăţat lecţiile mai bine când am fost tânără! Dacă aş fi moştenit magia familiei Macrae de a schimba vremea. Chiar dacă ştiu că folosirea puterilor pentru scopuri partizane ar însemna o violare a jurământului meu, sunt suficient de disperată şi, dacă aş fi putut, aş fi invocat o furtună cumplită care să permită oamenilor să fugă dacă asta ar fi necesar. Nu ştiu dacă ar trebui să fiu fericită sau tristă pentru că Duncan este făcut dintr-un aluat mai tare şi nu-şi

va încălca jurămintele.

Fii puternică, dragă Gwynne. Intuiţia mea îmi spune că eşti cea mai bună şi poate singura speranţă pentru Dunrath. Şi dacă aceasta va fi ultima mea scrisoare, să ştii cât de binecuvântată mă simt că, pentru o perioadă de timp, am avut o soră.

Jean Macrae din Dunrath

Ochii lui Gwynne se umplură de lacrimi până când nu mai reuşi să vadă scrisoarea în sticla ei de prezis viitorul. În momentul în care viziunea i se limpezi, imaginea dispăru.

Ar mai fi oare cumnata ei atât de afectuoasă dacă ar şti că Gwynne îl întemniţase pe Duncan pentru a-l opri să ajute cauza iacobiţilor? Probabil că nu. Bineînţeles, Jean presupunea, de asemenea, că Duncan nu ar lua în considerare niciodată încălcarea jurământului lui. Ar fi şocată să afle nu doar că-i ajutase pe rebeli într-o mică măsură, ci şi că fusese pregătit să schimbe chiar rezultatul revoltei? Sau ar fi fericită că el îi împărtăşea convingerile partizane?

Slavă cerului că Jean nu era o vrăjitoare a vremii. Gwynne nu ar fi putut să întemniţeze doi Macrae.

*

La două zile după ce Gwynne o văzu pe Jean scriind scrisoarea, lupta avu loc într-un loc mlăştinos numit Drummossie Moor, la câţiva kilometri la sud-est de Inverness. Gwynne ţinu sub observaţie mişcările armatei, urmărind cum se poziţionează.

Când văzu fumul provocat de prima salvă a artileriei, fu tentată să pună deoparte sticla de prezis viitorul ca să nu vadă bătălia, dar se forţă cu îndârjire să o urmărească. Întemniţându-l pe Duncan, se asigurase că revolta îşi va urma cursul firesc. Putea măcar să fie martoră.

Muntenii înfometaţi şi extenuaţi luptară cu un curaj care era sfâşietor de urmărit. Gwynne privi cu ochii uscaţi,

fără urme de lacrimi. Lupta se sfârşi în mai puţin de o oră, lăsând câmpul de luptă presărat cu răniţi şi muribunzi. Izul morţii umplea aerul, izbindu-i capul şi copleşind-o cu durere.

Urmărirea brutală a trupelor învinse era ceea ce prevăzuse, şi chiar mai rău. Când nu mai putu să suporte, Gwynne se ridică de la masa din bibliotecă şi se îndreptă spre temniţă.

În zilele care trecuseră de când îl întemniţase pe Duncan, fusese ruşinos de fericită că Maggie Macrae avusese grijă de prizonier, dar această veste trebuia să vină de la Gwynne.

Când deschise uşa celulei, Duncan se uită în sus de la masa unde citea.

— Cât de elegant din partea ta să-ţi vizitezi prizonierul, însă înainte să poată face o altă remarcă ironică îi văzu expresia. Sări în picioare. Ce s-a întâmplat?

Îi trebuiră două încercări să rostească:

— Trupele guvernamentale au repurtat o mare victorie. Iacobiţii au suferit pierderi masive. Inspiră înfiorată. Revolta a fost înăbuşită.

El păli.

— Prinţul a murit? Dar sora mea? Câţi oameni din vale au murit?

— Prinţul a supravieţuit pe câmpul de luptă, dar în afară de asta, ştiu doar puţine detalii. Scotoci după cuvintele care să explice ceea ce văzuse. Bătălia a lăsat o ceaţă de agonie şi emoţii frenetice, iar imaginile însângerate îmi fac imposibil să mă concentrez asupra unei anumite persoane. I-am căutat pe Jean, pe Diarmid şi pe alţii din vale, dar nu am reuşit să-i văd.

Se întreba dacă asta însemna că ei erau morţi. Cu siguranţă nu toţi cei pe care-i cunoştea şi îi iubea şi luptaseră pentru cauza rebelilor fuseseră omorâţi.

— La naiba cu tine! Cu o mişcare chinuită a mâinii, răsturnă masa, făcând cărţile să zboare şi spărgând o ceaşcă de ceai chinezească, din porţelan. Puteam să-i salvez! Tu şi fanatismul tău ipocrit m-au oprit să o fac. Îşi

întoarse faţa spre ea, iar suferinţa şi furia erau oglindite în mod egal. Sora mea ar putea fi chiar violată sau ucisă pe marginea drumului.

— Jean ar trebui să fie în siguranţă în Inverness.

Gwynne se ruga să fie aşa.

— Crezi că sora mea e o laşă? Spre deosebire de tine, ea nu s-ar adăposti în siguranţă când are o datorie de îndeplinit. Dacă va muri, este numai din vina ta, Gwyneth Owens. Vocea lui coborî, transformându-se într-o şoaptă ameninţătoare. Fie să trăieşti în vină şi durere pentru tot restul vieţii tale.

Buzele ei făcură o grimasă amarnică.

— Poţi să te bucuri ştiind că nimic din ce poţi face tu nu va fi mai rău decât vina pe care deja o port.

Expresia lui se schimbă şi se uitară unul la celălalt, singuri în propriul iad. Fiecare din ei credea cu tărie în propriul adevăr – asta îi adusese aici. Duncan fu cel care sparse tăcerea.

— Când mă vei elibera?

Obosită, încercă să vadă conturul evenimentelor care vor urma.

— Vei fi eliberat în câteva zile, când se va mai potoli haosul din urma bătăliei. Nu mai mult de o săptămână.

— Vei avea deci un avans de câteva zile când vei fugi. Ochii lui erau ca nişte gheţari. Când nu voi mai fi legat de fier, nu există niciun loc destul de îndepărtat unde vei putea să mergi şi eu să nu te pot găsi.

— În acest moment, moartea nu-mi este inamic.

Gwynne ieşi din celulă, încuind cu grijă uşa în urma ei, apoi se prăbuşi tremurând pe peretele dur de piatră al coridorului. Dacă ar fi refuzat dorinţa Consiliului de a se căsători cu Duncan, ar fi fost încă în siguranţă şi nevinovată în Anglia. Ar fi deplâns revolta şi ar fi fost îngrijorată pentru jertfa dureroasă a oamenilor, dar această grijă ar fi fost una distantă.

În schimb, îşi urmase curajul şi se căsătorise cu Duncan, descoperind atât puterea, cât şi pasiunea. Fuseseră atât de fericiţi…

Ar fi fost mai uşor să stea deoparte, să fie o nevastă sfioasă care nu ar îndrăzni nici să viseze să se opună soţului ei. Atunci nu ar fi simţit că are mâinile însângerate.

În timp ce urca atentă treptele înguste spre etajul principal al castelului, vocea ei interioară îi şoptea: „Ce ai făcut a fost corect. Dacă Duncan ar fi intervenit pentru a lăsa rebelii să fugă, nu ar fi făcut decât să prelungească suferinţa Scoţiei”.

Nici măcar faptul că ştia asta nu era o alinare.

capitolul 35

„Gwynne, ajută-ne!”

Gwynne se trezi dintr-un somn întunecat, epuizant, crezând că fusese strigată pe nume. Dar aceea nu era o voce reală, ci doar o parte dintr-un vis chinuitor.

Trecuseră două zile şi jumătate de la bătălie. Ştirea ajunsese la castel a doua zi după înfrângere, sub forma unui iacobit care scăpase cu viaţă şi avusese suficient noroc încât să aibă un cal. Gwynne nu putea suporta să audă poveştile îngrozitoare despre urmărirea hanoveriană, care inclusese măcelărirea tuturor celor care purtau îmbrăcăminte din Highlands. Văzuse deja imaginile în sticla de prezis viitorul.

Dădu ordine ca fugarilor să le fie oferite mâncare şi o odihnă scurtă înainte ca aceştia să meargă mai departe, chiar dacă aceasta reprezenta un risc. Căci dacă trupele guvernamentale ar fi găsit rebeli în Dunrath, castelul şi valea ar fi fost probabil distruse, exact aşa cum visase Maggie Macrae.

„Gwynne, te rog, fie-ţi milă!”

Şocată, Gwynne îşi dădu seama că vocea era reală – Jean folosea vraja minte-atingere şi, după claritatea cuvintelor ei, trebuia să se găsească foarte aproape. Slavă Domnului că era în viaţă – dar cu siguranţă într-o situaţie disperată.

Gwynne îşi vârî picioarele în papucii de casă şi îşi aruncă o mantie groasă peste cămaşa de noapte, după care apucă o lampă şi fugi jos. Degetele ei neîndemânatice bâjbâiră pe zăvorul uşii de afară înainte să reuşească să o deschidă. Păşi afară… şi, la lumina fantomatică a unei luni acoperite în răstimpuri de nori, văzu curtea plină de fugari răniţi: zeci de bărbaţi şi o femeie.

Calul lui Jean purta două siluete căzute, după câte se părea, bărbaţi loviţi. Jean însăşi era pe jos, în fruntea trupei zdrenţuroase. Părul ei frumos era prins la spate ca al unui bărbat, iar ea purta pantaloni de călărie în timp ce înainta împleticindu-se.

— Te rog, Gwynne. Ajută-ne.

Se legănă, stând dreaptă doar din pură voinţă.

— Trupele guvernamentale sunt la doar câteva ore în spatele nostru.

Gwynne sări treptele şi prinse fata în braţe înainte ca aceasta să se prăbuşească.

— Cum aţi ajuns atât de departe, Jean? Cei mai mulţi dintre fugari au fost doborâţi la câţiva kilometri de câmpul de luptă.

Tremurând, Jean îşi odihni capul pe umărul lui Gwynne.

— Am luat-o pe cărările sălbatice de pe dealuri. De fiecare dată când i-am simţit că se apropie pe oamenii călăului Cumberland, le-am poruncit tuturor să părăsească drumul şi i-am mascat cu vrăji care împiedică vederea. Nu ştiu cum am reuşit. Privi în sus, cu ochi plini de implorare. Ştiu că venirea aici reprezintă un pericol pentru toţi oamenii din vale, dar nu am ştiut unde altundeva să merg.

— Faptul că ai ajuns până aici e un miracol!

Jean privi în jur.

— Unde este Duncan? Nu-i simt prezenţa.

— Nu e aici, spuse Gwynne nedesluşit, în timp ce cercetă fugarii, aceştia o priveau cu diverse grade de speranţă, epuizare şi disperare. Cei mai mulţi păreau să fie oameni din vale. Cunoşteau la fel de bine pericolul la care expuneau castelul Dunrath dacă li se oferea adăpost.

Ce ar fi trebuit să facă? Într-o zonă accidentată, o vrajă care împiedica vederea ar fi fost suficientă pentru a ascunde oameni care erau de la început destul de bine ascunşi. Valea reprezenta o chestiune foarte diferită. Chiar dacă bărbaţii s-ar fi întors acasă şi ar fi pretins că nu plecaseră niciodată, o cercetare rapidă a castelului şi a grădinilor i-ar fi dat imediat de gol. Rănile, sângele şi îmbrăcămintea distrusă i-ar face pe cei mai mulţi dintre rebeli uşor de identificat, cu rezultate dezastruoase pentru toţi ceilalţi care trăiau în vale.

Doar dacă... Ar putea fi posibil să-i ascundă în temniţe, cu vrăji puternice care să împiedice vederea uşilor? Ar fi nevoie şi de alte vrăji. Gwynne se îndoia că un magician ar avea suficientă putere pentru efortul solicitat, iar Jean era prea epuizată ca să ajute. Dar puterea lui Duncan, combinată cu cea a lui Gwynne, ar fi suficientă.

— Te rog, Gwynne, şopti Jean. Nu mai suport să văd şi alţi morţi.

Orice dubii existente dispărură din mintea lui Gwynne.

— Aceasta este casa clanului Macrae din Dunrath. Bineînţeles că sunteţi bine-veniţi aici.

— Stăpână?

Vocea neîncrezătoare a bătrânului Donald se auzi din spatele lui Gwynne. Se întoarse şi îl văzu privindu-i pe rebelii loviţi.

— Bărbaţii noştri au ajuns în siguranţă acasă şi îi vom ascunde în temniţe, spuse ea cu calm.

El se încruntă.

— Ne vom asuma cu toţii un mare risc.

— Da, dar nu putem să-i abandonăm, răspunse Gwynne. Există cineva în vale care i-ar preda pe rebeli trupelor guvernamentale?

— Nu, spuseră Donald şi Jean în acelaşi timp.

Administratorul adăugă:

— Au fost mulţi care nu l-au aprobat pe prinţ, dar cu toţii le vom fi loiali alor noştri.

Gwynne spera ca ambii să aibă dreptate. După o clipă în care se gândi ce trebuia făcut ca să aibă şanse de

succes, ea spuse:

— Treziţi-i pe toţi cei din castel. Avem nevoie de mâncare, băutură şi pături, şi cu siguranţă de ajutor medical. De asemenea, ar fi de folos dacă urmele ar fi şterse, astfel încât să nu fie evident că un grup mare de bărbaţi a sosit aici.

— Voi trimite o turmă de vite de-a lungul drumului de nord, spuse Donald. Ar trebui să fie suficient.

— Perfect!

Întorcându-se spre grupul de oameni, Gwynne spuse cu voce ridicată:

— Acum veniţi repede înăuntru! Cred că putem să vă ţinem în siguranţă în partea cea mai veche a castelului. Are cineva nevoie de ajutor să urce scările?

În timp ce bărbaţii istoviţi începură să urce treptele din faţă, Maggie Macrae strigă:

— Diarmid!

În picioarele goale şi doar cu un tartan aruncat deasupra cămăşii de noapte, fugi în curte, riscând să-şi rupă gâtul, şi merse direct la o siluetă slabă, care sprijinea un bărbat mult mai grav rănit.

Fără să-i pese de mizeria lor, îi îmbrăţişă pe amândoi fugarii, cu lacrimi curgându-i pe faţă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

Uitând că era suficient de bărbat încât să meargă la război, Diarmid îşi îmbrăţişă mama, în vreme ce umerii i se cutremurau din cauza hohotelor de plâns.

Îngăduind intimitate reuniunii lor, Gwynne începu să dea ordine precise slujitorilor şi arendaşilor care veniseră cu duiumul în curte. Păstră un braţ în jurul lui Jean ca să o sprijine, ştiind că fata nu se va odihni până când banda ei de rebeli nu era bine ascunsă.

În mijlocul vociferărilor soldaţilor, Gwynne avu o clipă de linişte ca să vorbească cu Jean.

— Dar Robbie Mackenzie?

Jean făcu o grimasă.

— A murit conducându-şi oamenii în asaltul final, în timp ce nenorocitul ăla de italian fricos a fugit de pe

câmpul de bătălie!

— Vrei să spui prinţul?

Jean scuipă.

— Era într-adevăr un pretendent. Pretindea onoare, loialitate, curaj. Tot ce voia era putere şi glorie pentru Stuarţi. Sper să-l găsească repede Cumberland şi să poată fi sfârtecat de viu.

Furia lui Jean se făcea simţită dincolo de oboseala ei. Întristându-se din cauza nimicirii crunte a idealismului fetei, Gwynne o conduse înăuntru, urcând-o în apartamentele familiei.

— Oamenii tăi sunt acum înăuntru şi vom avea grijă ca toţi să fie îngrijiţi. E timpul să te odihneşti. Ai grijă să te speli înainte să mergi la culcare. Dacă sosesc trupe guvernamentale, poate va trebui să te arăţi şi să pretinzi că eşti nevinovată.

Jean zâmbi fără haz.

— Gwynne, am purtat sabie şi am mers călare alături de bărbaţii din Glen Rath pe câmpul de bătălie. Cum aş putea nega asta.

Duncan avusese dreptate în legătură cu curajul surorii sale.

— Nu poţi să negi că ai călătorit cu armata, dar poţi să spui că ţi-ai urmat iubitul, încercând să-l convingi să abandoneze nebunia iacobiţilor şi să se întoarcă acasă.

Tânăra femeie ezită.

— Nu sunt dispusă să-mi reneg convingerile şi oamenii. Loialitatea şi onoarea noastră erau reale, chiar dacă Pretendentul nu era demn de ele.

Gwynne îi prinse privirea.

— Curajul şi onoarea nu au nevoie de apărare, şi nu ar trebui să fie motivul pentru care oamenii viteji sunt măcelăriţi. Dacă eu pot să mint ca să le salvez vieţile, la fel poţi şi tu.

— Dacă pui lucrurile astfel, bănuiesc că nu pot să te refuz. Îşi pieptănă părul încâlcit cu degete nesigure. Dar dacă m-a recunoscut cineva pe câmpul de luptă?

— Dacă pretinde cineva că te-a văzut acolo, vom râde

de absurditatea acestui gând. Tot ce trebuie să faci este să apari în rochia ta cea mai elegantă şi feminină şi se vor simţi ruşinaţi de acuzaţia că ai fi putut merge la bătălie.

Jean râse uşor.

— Deşi nu-mi place să recunosc asta, probabil că ai dreptate.

— Niciun bărbat nu va dori să creadă că o biată femeie este egala lui în curaj şi îndemânare. Acum, du-te.

Gwynne o împinse uşor pe cumnata sa în dormitorul ei, după care se retrase în propria cameră pentru a îmbrăca o rochie de dimineaţă. Nu va mai putea dormi în noaptea aceasta.

După de ce schimbă, coborî în temniţe şi verifică atent cum erau aşezaţi fugarii. Bătrânul Donald îşi amintise că în partea de răsărit a castelului se găsea un şir de celule aflate pe acelaşi coridor, accesul realizându-se printr-o singură uşă. Asta însemna că doar acea uşă trebuia vrăjită, ceea ce le îmbunătăţea şansele de succes.

La ordinul administratorului, fuseseră aduşi baloţi de paie şi aşezaţi pe podeaua celulelor drept aşternuturi primitive. În fiecare celulă stăteau înghesuiţi trei sau patru bărbaţi, mulţi dintre ei deja adânciţi în somnul epuizării.

În timp ce Gwynne inspectă celulele, o femeie cu părul cărunt apăru pe coridor.

— Tu trebuie să fii Lady Dunrath. Eu sunt Elizabeth Macrae, vindecătoarea. Făcu semn spre tânăra ce căra numeroase boccele în spatele său. Iar aceasta este nepoata mea, care mă ajută. Unde se află cei cu răni mai grave?

— Aici jos.

Gwynne le conduse spre capătul îndepărtat al coridorului, unde era mai puţin probabil ca gemetele să fie auzite dacă pivniţele erau cercetate.

— De ce altceva aveţi nevoie?

— Apă fierbinte, săpun, prosoape şi poate mai multe bandaje.

Suflecându-şi mânecile, Elizabeth Macrae îngenunche lângă un tânăr al cărui tartan era întărit cu sânge uscat.

Gwynne le lăsă pe vindecătoare şi pe nepoata ei la

munca lor şi dădu ordine să se aducă apă fierbinte şi alte provizii. Îi spuse lui Maggie:

— Trebuie să aducem totul în zona aceasta şi să o izolăm până vor sosi urmăritorii.

— Poţi împiedica trupele guvernamentale să îi găsească? întrebă Maggie cu o expresie îngrijorată.

— Cred că da. Dar voi avea nevoie de ajutorul lui Duncan.

— Înseamnă că-l vei elibera. Asta e bine… nu ar trebui să rămână neştiutor în legătură cu ce li se întâmplă oamenilor lui chiar sub nasul său.

Era adevărat, dar Gwynne nu aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu soţul ei.

— Mă duc acum la el. Mă aştept ca discuţia noastră să dureze ceva timp, aşa că deţii comanda, Maggie Macrae. Ai grijă să nu fie urme de noroi sau praf sau urme de picior în holul cel mare, şi să nu fie lipsuri evidente în bucătărie sau în rufărie. De asemenea, oamenii care locuiesc în capătul de nord al văii ar trebui trimişi acasă în curând. Dacă grădinile lor sunt goale, vor da de bănuit hanoverienilor.

Maggie zâmbi.

— Ai o minte bună pentru înşelăciune, stăpână.

— Sper să fiu suficient de bună.

Pregătindu-se pentru confruntare, Gwynne o lăsă pe menajeră şi se îndreptă spre celula lui Duncan, care se afla la capătul opus al castelului faţă de zona rebelilor şi era luxoasă în comparaţie cu aceasta. Întemniţându-l, semănase vânt, acum va culege furtună.

Ceva nu era în regulă. Chiar şi cu puterea paralizată, Duncan putea simţi ceva ciudat. Era mijlocul nopţii şi, dacă trebuia să aştepte până când Maggie îi aducea pâinea şi ceaiul dimineaţă, asta însemna să înnebunească.

Cheia se răsuci în încuietoare, iar el se întoarse, moment în care uşa se deschise şi o dezvălui privirii pe doamna sa, ţinând în mână o lampă. Chiar şi îmbrăcată simplu şi cu farmecul ei vrăjitoresc complet protejat, era dureros de atrăgătoare. Se ura pentru că o dorea. Întrebă cu asprime:

— Ce naiba se întâmplă?

— Aşadar, chiar şi blocat de fier poţi să-ţi dai seama că ceva nu e în regulă.

Aşează lampa pe masă.

— Jean s-a întors cu cei mai mulţi dintre bărbaţii din Glen Rath, inclusiv cu tânărul Diarmid. Ea spune că hanoverienii sunt pe urmele lor, aşa că îi ascundem pe rebeli aici jos.

El descoperi că lămurirea ei nu îl făcea deloc mai fericit.

— Vrei să ne omori pe toţi? Dacă sunt găsiţi aici, toţi din Glen Rath vor fi consideraţi trădători!

— Ştiu. De aceea am nevoie de ajutorul tău să-i ascundem. O umbră de zâmbet i se aşternu pe chip. Nu fi atât de şocat de nechibzuinţa mea. Nici tu nu le-ai fi întors spatele.

Avea dreptate, bineînţeles. S-o ia naiba! Gwynne scoase cheia mică de la cătuşe.

— Te rog să te abţii de la a mă omorî până când Dunrath va fi în siguranţă.

— Sunt surprins că eşti dispusă să-ţi rişti gâtul tău frumos pentru o grămadă de rebeli, spuse el ironic. De ce nu-i laşi să fie măcelăriţi de către Cumberland?

Exasperată, îi ridică braţul drept şi desfăcu cătuşa de fier.

— Nu fi un nebun mai mare decât eşti deja. Revolta e încheiată şi nu voi mai vedea oameni murind fără sens.

Lăsă cătuşa să cadă pe masă şi se întoarse la încheietura mâinii stângi.

Cu părere de rău, ştia că observaţia lui era nedreaptă, dar îi era greu să-şi controleze furia arzătoare. Aşteptă răbdător, în timp ce ea se chinui să deschidă cătuşa. Când în cele din urmă o îndepărtă, el inspiră adânc, în timp ce puterea explodă în el precum un râu care îşi sfărâmase barajul. Se bucură de întoarcerea puterii cu lăcomie, dar senzaţia nu era plăcută. Îşi simţea trupul şi sufletul ca şi cum ar fi adormit, iar acum se întorceau la o viaţă intensă.

Cu o tandreţe impersonală, Gwynne îi apăsă umerii,

astfel încât el se aşeză pe pat. Îşi îngropă capul în palme, cutremurându-se. Când simţi că-şi recăpăta mai mult sau mai puţin controlul asupra lui însuşi, înălţă capul. Ea era suficient de aproape cât să o poată atinge, dar după precauţia din ochii ei înţelegea că era pregătită în caz că ar fi atacat-o. Nu trebuia să-şi facă griji. Indiferent de răzbunarea pe care o putea alege, aceasta putea să aştepte până când bărbaţii din Glen Rath erau în siguranţă.

— Ce trebuie făcut?

— Toţi rebelii sunt acum în celulele de pe coridorul de răsărit. Sper ca puterile noastre combinate să poată produce o vrajă care să împiedice ca uşa către acel coridor să fie descoperită, chiar dacă are loc o căutare amănunţită.

El se încruntă.

— Nu e suficient – acea vrajă doar îi face pe oameni să dorească să privească în altă parte. Dacă în căutare vor fi implicaţi mai mulţi oameni, e puţin probabil să se lase păcăliţi în egală măsură. Va trebui să fie o vrajă de iluzie la scară maximă şi roagă-te ca niciunul dintre cei care caută să nu atingă suprafaţa şi să-şi dea seama că se simte ca lemnul, şi nu ca piatra.

— Poţi să faci o vrajă de iluzie? Eu am încercat, dar fără prea mult succes.

— Sunt destul de bun la ele.

Totuşi, iluziile erau obositoare, deoarece magicianul trebuia să le menţină continuu, altfel se prăbuşeau. Cu toate acestea, el credea că putea să reuşească.

— Trebuie să ne descurcăm cu o iluzie, căci înţeleg că nu e timp pentru altceva. Cât de departe sunt hanoverienii? Au făcut tabără peste noapte?

— Nu sunt sigură. Îşi frecă fruntea. Am fost atât de ocupată încât nu am avut timp să privesc în sticla de prezis viitorul ca să le găsesc aşezarea.

— Ei bine, verifică acum!

Scoase sticla şi se pregăti mental, apoi privi în obsidianul fumuriu cu ochii pe jumătate concentraţi.

— S-au oprit peste noapte probabil la nici cinci kilometri la nord de vale. E un detaşament destul de mare

de soldaţi călare – cel puţin douăzeci şi cinci de oameni, poate şi mai mult. Dacă Jean şi oamenii ei nu ar fi mărşăluit în timpul nopţii, ar fi fost ajunşi în dimineaţa aceasta.

— Ploaia îi va încetini dimineaţă.

— Ai recăpătat suficientă putere încât să invoci o furtună? întrebă Gwynne, părând încrezătoare.

Fără să-i răspundă, merse la una dintre ferestrele deschise, inspiră aerul umed al nopţii şi începu să examineze cerul. În aprilie, ploaia nu era niciodată foarte departe şi găsi ploaie peste insulele Hebride şi o furtună nemaipomenită aproape de insulele Orkney. Bucurându-se din plin de abilitatea de a modela din nou vânturile, le chemă la el, adăugând umezeala grea care era deja în aer peste Glen Rath. În doar câteva minute, primii stropi de ploaie începură să cadă, iar magia vremii curăţă o parte din furia existentă în sufletul său.

Îndepărtându-se de la fereastră, spuse:

— Ploaia se va înteţi în mod constant. Până în zori, o furtună mare va uda până la piele trupele guvernamentale. Urmele fugarilor ar trebui să dispară aproape în întregime.

— Bătrânul Donald a trimis o cireadă de vite de-a lungul drumului. Va fi imposibil să găsească urmele cuiva spre castel.

Duncan încuviinţă.

— E isteţ Donald că s-a gândit la asta.

— La nord de vale există mai multe poteci care duc în direcţii diferite. Cu puţin noroc, hanoverienii nu-şi vor da seama pe care călătorea Jean.

— Chiar şi cu vremea care îi va încetini, cu siguranţă vor ajunge aici până după-amiază.

Gwynne se încruntă.

— Dacă pretind că sunt o liberală bună, va trebui să mă ofer să-i găzduiesc peste noapte.

El se încruntă.

— Nu cred că voi putea să mă port civilizat cu ei.

— Nici nu va trebui. Am scornit câteva minciuni bune, cred.

Pe măsură ce Gwynne îi explică, el trebui să admită

că planul ei era bun. Dar nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut nu ar fi putut vindeca vreodată rănile adânci ale trădării ei.

capitolul 36

Servitoarea Annie intră în salonul de dimineaţă şi făcu o reverenţă.

— Stăpână, a sosit un grup de soldaţi de-ai guvernului, iar ofiţerul comandant, colonelul Ormond, doreşte să discute cu dumneavoastră.

Gwynne încercă să îşi calmeze bătăile accelerate ale inimii pe măsură ce veştile pe care le aşteptase sosiseră. Puse jos pana de gâscă pe care o folosise pentru a scrie o scrisoare pentru Lady Bethany – o misivă ce nu conţinea nimic semnificativ, doar impresii pe care te-ai aştepta ca două doamne aristocrate să le schimbe. Destul de inofensive dacă un ofiţer suspicios ar fi ales să le citească.

Fugarii, vindecătorii şi Duncan era ascunşi în siguranţă în spatele unei vrăji de iluzie. Restul locuitorilor din Glen Rath îşi vedeau în continuare de treburile lor obişnuite şi puteau să spună că erau complet ignoranţi în legătură cu iacobiţii din vale. Să păstrezi un secret printre atâţia oameni era problematic. Ar fi fost bine dacă ar fi existat o vrajă care să poată fi aruncată peste vale pentru a le aminti oamenilor ce să spună şi cum să pară convingători, dar magia avea limitele ei, această situaţie avea nevoie de ajutorul unei forţe superioare.

Gwynne se uită în sus cu cea mai curtenitoare expresie.

— Ce bine că avem parte de noutăţi. Te rog, escortează-l pe colonelul Ormond aici şi adu o gustare. Dacă a călătorit pe vremea aceasta îngrozitoare, cu siguranţă are nevoie de o trataţie cu ceai cald.

— Într-adevăr, Lady Ballister, v-aş fi mai mult decât recunoscător pentru asta.

Vocea masculină aparţinea ofiţerului îmbrăcat în stacojiu. O urmărise pe servitoare, probabil în speranţa de a o surprinde pe stăpâna casei făcând ceva suspect. Înalt şi ars de soare, colonelul Ormond avea o faţă lungă şi o postură rigidă în ciuda cizmelor din piele îmbibate cu apă şi a perucii din care picura apa.

Gwynne se ridică de la biroul sculptat, cu eleganţă. Astăzi purta o rochie cu o crinolină largă mai potrivită pentru o recepţie oficială în Londra decât pentru Highlands, alături de o perucă elaborată, cu mulţi cârlionţi şi pudrată. Spera că arăta prea a englezoaică să fie iacobită.

În timp ce se îndrepta spre uşă, îi citi caracterul ofiţerului. Apropiindu-se de patruzeci de ani, era un soldat onorabil şi experimentat, care urâse atrocităţile comise împotriva civililor după bătălie. Nu se clintea din a-şi face datoria, dar nici nu ar fi căutat scuze pentru a face arestări. Bine.

— Bun venit la Dunrath! spuse cu căldură. După această iarnă lungă şi hidoasă, nici nu vă puteţi imagina ce fericită sunt să văd o figură civilizată.

Colonelul se înclină politicos. În timp ce se îndreptă şi se uită la chipul ei, lăsă să-i scape:

— Lady Brecon! Ce faceţi în Scoţia?

Expresia lui arăta atât că o recunoscuse, cât şi o admiraţie uimită. Probabil că îl întâlnise undeva în Londra. Da, cu ani în urmă, la un bal mare. Dansaseră, fără să-i atragă prea mult atenţia, dar trebuia să fi fost născut într-o familie bună ca să se mişte în cercuri atât de înalte.

— Mă bucur să vă văd, colonele. Sunt Lady Ballister acum. Dragul meu Harlowe a murit acum doi ani. Nu am crezut niciodată că mă voi mărita cu un barbar de scoţian, dar Ballister m-a făcut să mă îndrăgostesc până peste cap vara trecută. Ea râse ironic. Mă tem că mi-am ales un moment prost să mă mut în nord.

— Cu toate acestea, nordul vă priieşte, Lady Ballister.

— Mă flataţi, domnule, spuse ea cu un vag reproş în voce.

Trebuia să se gândească la ea ca la o femeie

virtuoasă. Genul care nu ar ascunde rebeli în pivniţă.

O percepţie mai profundă a fiinţei lui Ormond îi pătrunse în minte. Se căsătorise recent cu o tânără frumoasă şi avea nevoie să creadă că o soţie frumoasă putea fi virtuoasă chiar şi atunci când soţul ei era plecat luni de-a rândul. Instantaneu, Gwynne îşi ajustă puterea de vrăjitoare pentru ca ofiţerul să o perceapă drept o soţie minunată, credincioasă şi iubitoare – genul de femeie pe care o respecta.

Putea să simtă o reacţie subtilă la schimbarea puterii ei. O admira în continuare, dar o accepta drept o femeie măritată castă, genul care să merite protejată. Privind de jur-împrejur, spuse:

— Cele mai multe dintre castelele scoţiene pe care le-am văzut sunt fortăreţe dezolante, dar aici, în apartamentele private din Dunrath, îmi pot imagina că sunt în Anglia.

— Nu sunt prima mireasă englezoaică adusă la Dunrath, aşa că familia Macrae a creat o oază de civilizaţie.

Gwynne spera ca asta să implice şi faptul că familia avea suficient sânge englezesc şi nu ar avea înclinaţii iacobite.

Uitându-se peste colonel, Gwynne făcu un mic semn spre servitoare.

— Băuturile, Annie. Şi ai grijă ca oamenii colonelului să fie invitaţi în salonul cel mare şi să fie serviţi cu ceva cald. Pe vremea asta nu-ţi vine să laşi niciun câine afară.

Când servitoarea plecă, Gwynne se scufundă pe canapea cu volanele luxuriante ale fustelor de mătase fluturând pe lângă ea.

— Vă jur că servitorii aceştia locali sunt pe punctul de a mă scoate din minţi. Pur şi simplu nu ştiu unde le e locul. Vă rog să vă aşezaţi, colonele, şi spuneţi-mi veştile.

Se aşeză pe scaunul aflat vizavi de ea.

— Veştile sunt bune, după cum sunt sigur că ştiţi.

— Ce revoltă înfiorătoare! M-am gândit serios să mă întorc la Londra, dar nu am putut suporta gândul de a fi gonită din casa mea de aventurierul acesta italian şi nebun.

Îşi netezi o cută a fustelor. Este aşa o uşurare să ştiu că revolta a luat sfârşit. Se spune că Cumberland i-a zdrobit pe iacobiţi într-o bătălie mare de lângă Inverness. Aşa este?

— Într-adevăr, aşa este, Lady Ballister, dar revolta nu se va sfârşi până când nu va fi eliminat şi ultimul iacobit din Highlands.

Annie intră cu o tavă cu ceai pe care erau o ploscă de whisky şi suficientă mâncare încât să satisfacă un soldat flămând. Gwynne turnă ceai, apoi ridică plosca plină cu whisky deasupra ceştii ofiţerului.

— Colonele Ormond?

După un moment de ezitare, el răspunse:

— Mi-ar face mare plăcere, doamnă.

Turnă o porţie zdravănă de whisky înainte de a-i înmâna ceaşca.

— Dacă vă aflaţi în căutare de iacobiţi, ce vă aduce la Dunrath? Suntem toţi liberali adevăraţi aici.

Înghiţi jumătate din ceai din două sorbituri lacome înainte de a-şi aduna puterile să spună:

— O includeţi aici şi pe domnişoara Jean Macrae? Ştie toată lumea că a adunat o companie de rebeli şi i-a condus personal la Pretendent, stând cu armata rebelă până la sfârşit. S-a spus chiar că a fost văzută pe câmpul de luptă purtând o sabie.

— În ce feluri se poate răstălmăci adevărul! spuse Gwynne cu indulgenţă amuzată. Da, Jean a călătorit alături de armata rebelă, în ciuda rugăminţilor mele de a sta aici, în siguranţă. Este o fată încăpăţânată care a fost crescută la castel, în sălbăticie, şi care nu vrea să asculte de raţiune, dar nu este iacobită. Acum că răscoala a fost înăbuşită, trebuie neapărat să o duc la Londra ca să se cizeleze puţin.

— Faptul că e femeie nu o va salva de acuzaţia că este rebelă, spuse el fără menajamente. Dacă numai jumătate dintre poveştile despre ea sunt adevărate, va fi judecată şi exilată. Sau… şi mai rău.

Gwynne nu trebui să se prefacă deloc că se cutremură la acest gând.

— Nu pot nega că nu s-a purtat prosteşte, dar nu a

fugit la armata rebelă pentru că era simpatizantă a iacobiţilor. Voia pur şi simplu să fie cu logodnicul ei, Robbie Mackenzie din Fannach. Nu l-am întâlnit decât o singură dată. Părea un tânăr plăcut, cu excepţia convingerilor politice prosteşti. Am rugat-o pe Jean să rupă logodna, dar era sigură că îl poate convinge să-i părăsească pe rebeli şi să se întoarcă acasă.

— Şi trupa de bărbaţi pe care a adunat-o pentru prinţ? spuse Ormond sceptic.

— Acesta trebuie să fie un zvon creat pentru că adevărul nu este interesant. O fată singură n-ar putea să traverseze de capul ei Scoţia, aşa că a călătorit alături de un grup de voluntari care se îndreptau spre armată. Gwynne îşi muşcă buza ca şi cum ar fi preocupat-o ceva. Deşi nu-mi place să recunosc, erau vreo doi sau trei bărbaţi din Glen Rath în acel grup. Eu şi soţul meu am făcut ce ne-a stat în putinţă pentru a curma discuţiile despre revoltă, dar întotdeauna mai sunt câţiva oameni prea îndrăzneţi.

— Îndrăzneţii s-au întors înapoi în vale?

— Din câte ştiu eu, nu. Oftă. Poate că au murit în timpul campaniei. Poate că aşa ar fi mai bine, căci nu ar fi niciun viitor pentru ei aici. Pretendentul nu este popular în Glen Rath, colonele.

— Totuşi, mi s-a spus că a făcut o vizită la castel, nu la mult timp după ce a ajuns în Scoţia.

Ormond era periculos de bine informat.

— În noaptea în care eu şi Ballister ne-am întors acasă din Anglia, a apărut în mijlocul petrecerii de bun venit şi a încercat să obţină sprijinul soţului meu. Am fost uimiţi, dar presupun că aventurierii trebuie să fie cutezători.

— Ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă soţul dumneavoastră l-ar fi luat prizonier pe prinţ, spuse el mucalit.

Gwynne ridică graţios din umeri.

— Ospitalitatea este sacră în Highlands. Este un obicei străvechi, necesar pe un teren atât de sălbatic. Este de neconceput ca Ballister să se poarte lipsit de onoare cu un oaspete, fie el şi neinvitat. Dumneata aşa te-ai purta,

colonele?

Ormond se strâmbă.

— Nu, presupun că nu. Cel puţin nu cu atâtea luni în urmă, înainte să se işte o revoltă adevărată. Dar dacă l-aş vedea pe prinţ acum, l-aş lua prizonier într-o clipită. Merită să plătească preţul pentru dezastrul pe care l-a cauzat.

— Sunt perfect de acord.

Gwynne putea să simtă că scepticismul colonelului scădea. Se uită pe fereastră şi văzu că Duncan oprise ploaia, iar razele de soare se iveau printre nori. Cu puţin noroc, îi va mai servi câteva minciuni, iar el va fi gata să plece la drum.

— Poate că domnişoara Macrae nu a fost o partizană a iacobiţilor când a plecat din Dunrath, spuse Ormond, dar dacă a luptat în bătălie alături de armata rebelă, probabil că a devenit.

Gwynne râse din nou.

— E absurd! Jean e doar o fată. În plus, a fost aici în timpul bătăliei. S-a întors acasă în urmă cu cinci zile, după ce în sfârşit a renunţat să îl mai facă pe logodnicul ei să se răzgândească.

— Spuneţi că se află aici, la Dunrath? întrebă Ormond, contrariat.

— Bineînţeles. Obosită şi foarte tristă, bineînţeles, dar în siguranţă. E greu să fiu supărată pe ea după toate prin câte a trecut. Doreşti să vorbeşti cu ea?

După ce colonelul dădu din cap, Gwynne sună după servitoare şi dădu ordine ca Jean să fie chemată.

În timp ce aşteptau, Ormond spuse:

— Şi Ballister? Au fost, de asemenea, zvonuri că este un simpatizant iacobit.

Gwynne îşi arcui sprâncenele, uşor dispreţuitoare.

— Şi despre el se presupune că a intrat în luptă alături de iacobiţi? Vă asigur, colonele Ormond, că soţul meu nu s-a aflat nici măcar în apropiere de Inverness.

— Atunci, unde a fost, doamnă? Ochii lui Ormond se îngustară. Un bărbat a cărui descriere corespunde cu a sa a fost observat în vecinătatea rebelilor în timpul invaziei lor în

Anglia. S-a sugerat că Ballister a fost iscoadă pentru trupele rebele.

Era vremea pentru o altă minciună imensă.

— Voi fi sinceră cu dumneata, colonele Ormond. Deşi e un servitor loial al Coroanei, pe soţul meu l-a îndurerat foarte mult să îşi vadă pământul natal distrus de revoltă. La insistenţele mele, a călătorit într-adevăr în Anglia, deşi cu siguranţă că nu ca iscoadă pentru iacobiţi. A avut ceva treabă pe-acolo, şi să fie departe de Scoţia era mai puţin dureros pentru el. A luat cu el şi câţiva tineri din vale. Dar nu erau rebeli, ci tineri îndrăzneţi care ar fi putut fi tentaţi să se alăture prostiei iacobite dacă nu ar fi fost distraşi.

— De aceea păreau să fie puţini bărbaţi în timp ce am trecut călare prin vale?

Colonelul era perspicace. Gwynne răspunse:

— Da, am trimis cât mai mulţi dintre ei. Şi câţiva flăcăi din Glen Rath deservesc forţele guvernamentale. (Ceea ce era adevărat.) E mai bine pentru ei să fie ocupaţi şi interesaţi de altceva, decât să stea aici şi să fie vânaţi de scandalagii.

— Ingenios, spuse colonelul îngândurat. Bărbaţii tineri sunt precum iasca, şi e mai bine să nu îi expui la idei înflăcărate. Ballister s-a întors la Dunrath?

— Nu, dar sper să fie acasă în curând. Gwynne zâmbi melancolică. Este greu pentru noi să ne despărţim când suntem proaspăt căsătoriţi, dar oamenii de rang înalt trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru supuşii lor.

Cei mai mulţi dintre membri familiei Macrae din Glen Rath ar fi fost indignaţi că fuseseră numiţi „supuşi”, dar colonelul dădu aprobator din cap. Cu ceva noroc, după ce va vorbi cu Jean va fi gata să îşi continue vânătoarea altundeva.

Gwynne mai adăugă ceai proaspăt în ceşti şi îl zori pe colonel să mănânce mai mult, când se deschise uşa şi Jean intră în salon. Gwynne o felicită în gând. Cu părul pudrat şi purtând o rochie de mătase deschisă la culoare cu mâneci lungi de dantelă, Jean părea delicată ca o adevărată lady şi tânără de aproximativ şaisprezece ani.

Cu privirea în pământ, făcu o reverenţă adâncă în faţa colonelului, în timp ce Gwynne făcu prezentările. Ormond se uita neîncrezător, în mod vădit incapabil să împace descrierea fecioarei luptătoare cu această tânără fragilă şi afectată.

— Jean, aşază-te lângă mine, spuse Gwynne liniştitor în timp ce turna o altă ceaşcă de ceai. Ştiu că va fi dificil, dar colonelul Ormond trebuie să îţi pună câteva întrebări.

Ofiţerul îşi drese vocea, incomodat de sarcina de a pune întrebări grele unei fete care abia ieşise de pe băncile şcolii.

— Domnişoară Macrae, sunteţi acuzată că aţi adunat o trupă de bărbaţi din Dunrath şi că v-aţi alăturat iacobiţilor. Se spune chiar că aţi luptat la Drummossie Moor şi că aţi fugit cu un grup de rebeli, acestea sunt acuzaţii foarte grave.

Jean îşi înălţă capul şi se holbă la el cu ochi mari şi uimiţi.

— Eu, o simplă femeie, să conduc un grup de soldaţi? Ce idee bizară! Am mers cu iacobiţii, dar am făcut asta pentru a mă alătura iubitului meu, Robbie Mackenzie. Am… am sperat să îl conving să se întoarcă acasă şi să se căsătorească cu mine înainte de a fi prea târziu.

— Lady Ballister a spus că v-aţi întors acasă cu aproape o săptămână în urmă. Dacă e aşa, probabil că nu aţi auzit că tânărul a murit în luptă. Ormond îi dădu vestea cu delicateţe, dar privirea îi era iscoditoare pe când se uita la Jean.

— Sfinte Dumnezeule, nu! Jean începu să plângă. Am visat că ar fi fost ucis, dar m-am rugat să mă fi înşelat. O, Gwynne!

Se aruncă în îmbrăţişarea cumnatei ei, corpul tremurându-i din pricina hohotelor de plâns, în timp ce ea îşi aduna durerea autentică în interpretarea ei.

— Fii puternică, draga mea, spuse Gwynne cu o compasiune la fel de adevărată ca şi nefericirea fetei.

Incomodat de faptul că o făcuse pe tânără să plângă, Ormond spuse:

— Căpitanul Mackenzie a luptat cu curaj, domnişoară Macrae. Sper ca asta să vă aducă puţină alinare dumneavoastră şi familiei lui.

Jean îşi înălţă capul, iar lacrimile îi curgeau pe faţa mică.

— Nu e nicio alinare! Şi-a dat viaţa pentru… pentru italianul acela escroc şi abject! Robbie al meu valora cât o mie de Stuarţi. Dacă trebuia să moară, mi-aş fi dorit să aleagă o cauză demnă de curajul lui.

Cuvintele ei furioase erau mai convingătoare decât oricâţi oameni calmi care i-ar fi tăgăduit spusele. Părând afectat, Ormond spuse cu seriozitate:

— Înţeleg… domnişoară Macrae. Condoleanţele mele pentru pierderea suferită. Îmi pare rău dacă v-am supărat cu aceste acuzaţii nefondate.

Jean scoase o batistă din mânecă pentru a-şi şterge lacrimile.

— Trebuie să vă faceţi datoria, colonele, spuse ea într-o încercare sfâşietoare de a zâmbi. Scoţia e în haos acum. Cu toţii trebuie să colaborăm pentru a restaura pacea.

Şi acest lucru suna a adevăr.

Gândindu-se că colonelul era bine şi pe de-a întregul convins de nevinovăţia ei, Gwynne spuse:

— Poftim nişte ceai, draga mea. Te va calma.

În acel moment, uşa se trânti de perete şi apăru un alt ofiţer îmbrăcat în roşu, însoţit de un localnic îmbrăcat dezordonat. Jean scoase un şuierat ce abia putea fi auzit când îi văzu pe nou-sosiţi.

Gwynne era mai preocupată de ofiţer. Dacă Ormond era un bărbat onorabil şi rezonabil, celui abia sosit îi plăcea sângele. Se şi tăvălise recent prin el – putea să simtă miasma morţii şi a durerii din jurul lui. Îi făcuse plăcere să omoare fugari. Mai rău de-atât, avea o mică sclipire de putere ce îl făcea greu de păcălit. Ce bine că el era subordonatul, şi nu conducătorul, pentru că privirea lui alunecă peste Gwynne cu o inconfundabilă insolenţă. Admiraţia lui faţă de ea nu avea nimic onorabil.

Colonelul se ridică.

— Şi-au revenit cât de cât oamenii, maior Huxley? Acum că s-a oprit ploaia, trebuie să o luăm la drum pentru a găsi banda aceea de iacobiţi. Se pare că s-au abătut de la drum înainte să intre în Glen Rath.

— Nu după spusele acestui individ, îl îndemnă Huxley concis. Spune ce ai de zis colonelului, Geddes.

Bărbatul zdrenţuros se târşâi câţiva paşi înainte, cu boneta în mâini:

— Am auzit că plătiţi pentru informaţii.

— Dacă informaţiile sunt bune, răspunse Ormond. Ce ştii?

Gwynne îi şopti lui Jean:

— Cine e?

— Un cârpaci bun de nimic care cutreieră Scoţia vânzând fleacuri şi furând atunci când poate scăpa, spuse Jean cu îndârjire. Trebuia să mă gândesc la Geddes atunci când ai întrebat dacă e cineva care şi-ar trăda semenii. Nu e unul dintre noi, dar vine pe aici suficient de des. Prea des, în acest caz.

Dacă Geddes era „străin”, accentul său spunea că este scoţian. Indiferent de unde ar fi fost originar, răspândea un aer de incorectitudine şi oportunism. Îi spuse colonelului:

— Astă-noapte târziu am văzut o bandă de rebeli intrând în vale pe drumul din nord.

— Astea sunt prostii, spuse Gwynne calmă. Întrebaţi această creatură cât whisky a pus deoparte aseară.

Capul lui Geddes se întoarse spre ea, iar ochii lui înroşiţi purtau o strălucire răutăcioasă.

— Ştiu ce am văzut, şi ea, de colo, îi conducea. O arătă cu degetul lui murdar pe Jean. Am înţeles că este una dintre curvele lui Charlie. I-am urmărit, iar întregul grup s-a îndreptat exact spre acest castel, de unde nu au mai ieşit.

— Înţeleg.

Energia lui Ormond se schimbă de la respectul de gentleman la cea de soldat insensibil.

— Oamenii mei deja caută în vale, iar acum trebuie să verificăm, de asemenea, şi castelul, Lady Ballister.

O studie pe Jean mai îndeaproape, întrebându-se dacă era ceea ce părea să fie. Înăbuşindu-şi teama şi frustrarea, Gwynne spuse cu calm:

— Bineînţeles că trebuie să investigaţi astfel de acuzaţii, colonele. Chiar dacă sunt prostii. Îi aruncă o privire plină de dispreţ lui Geddes: Mi-aş fi dorit ca soţul meu să fie aici să îi dea o lecţie acestei creaturi pentru insulta adusă cumnatei mele. Cum îndrăzneşte să sugereze o... o legătură între Jean şi Pretendent!

— Cum aţi spus mai devreme, zvonurile uneori înfloresc adevărul plictisitor, spuse Ormond, dorindu-şi să fi fost în altă parte.

— Poate că Geddes este confuz în legătură cu unele lucruri, spuse maiorul, dar are o descriere exactă a trupelor de rebeli ce s-au furişat în vale. Mai exactă decât te-ai putea aştepta de la un beţivan de rând.

Geddes păru uşor jignit, dar nu într-atât încât să protesteze când la mijloc erau banii. Părând hărţuit, colonelul spuse:

— Vă mulţumesc pentru cooperare, Lady Ballister. Nu oricine ar accepta această... situaţie dificilă cu atâta graţie.

— Dunrath nu are nimic de ascuns. Gwynne aproape că era ruşinată de cât de bine minţea. Dorinţa de a-şi proteja semenii era un factor motivaţional puternic. Vă voi însoţi în căutarea dumneavoastră, căci ştiu castelul mai bine, deşi încă nu îl cunosc pe tot! Este un loc vechi şi derutant.

Sprâncenele lui Ormond se încruntară.

— Va fi o treabă murdară şi plictisitoare, milady. Nu este locul unei doamne, şi mai ales a uneia îmbrăcate într-o rochie atât de elegantă.

— Niciodată nu se va spune că m-am sustras de la datoria mea, insistă ea cu fermitate.

— Sunteţi un exemplu pentru toate femeile, spuse Huxley cu un ton ce aducea a batjocură.

Aşa cum crezuse şi Gwynne, nu era uşor de păcălit, dar îşi înclină capul într-un gest graţios, ca şi cum ar fi luat lauda lui drept bună. Îi spuse lui Jean:

— Tu întinde-te, dragă, nu trebuie să îţi faci griji pentru nimic.

— Cum doreşti, Gwynne. Deşi privirea lui Jean arăta că ar fi vrut să facă mai multe, acceptă că era mai bine pentru ea să fie cât putea de blândă şi ascultătoare. Făcu o reverenţă ofiţerilor. Domnilor, vă urez o zi bună.

După ce Jean se retrase, Gwynne întrebă:

— Aveţi un loc de unde preferaţi să începem căutarea? O menajeră bună începe de sus şi îşi croieşte drum în jos, căci aceasta este direcţia în care se mişcă praful.

Colonelul zâmbi, fericit că era bine dispusă.

— Să începem din pod.

În timp ce Gwynne îi conduse, examină starea emoţională a colonelului. Voia să creadă că ea, Jean şi Dunrath erau nevinovaţi. Ar fi trebuit să fie în siguranţă dacă trupele guvernamentale nu ar fi găsit nicio urmă a rebelilor.

Dar să-i ferească Dumnezeu dacă maiorul Huxley ar fi găsit ceva suspect.

capitolul 37

Vreo zece celule erau aliniate de-a lungul coridorului vechi şi umed. Duncan pusese stăpânire pe cea aflată cel mai aproape de uşa ce ducea spre restul subsolului. Vecinătatea făcea mai uşor să păstreze iluzia ce masca uşa, în aşa fel încât posibili căutători să vadă doar piatra dură. Deocamdată, iluzia consuma doar o cantitate mică de putere. Urma să întărească vraja dacă se apropia cineva.

În celule era linişte, cei mai mulţi dintre bărbaţi încă dormind epuizaţi, pentru a se întrema după lungul marş, pe terenul accidentat. Jean îi forţase tare, iar ei fuseseră obosiţi şi flămânzi chiar şi înainte de luptă.

Era mândru că sora lui mersese tot drumul alături de bărbaţii ei, folosindu-şi calul pentru cei răniţi mai grav.

Avea sufletul unei luptătoare.

Totuşi, în ciuda liniştii aproape absolute a coridorului, atmosfera fremăta de tensiune. Nu exista nicio persoană care să nu ştie că trupele guvernamentale erau în castel, şi ce se va întâmpla dacă rebelii ar fi fost descoperiţi.

În timp ce aşteptau, Duncan se folosise de puterea lui refăcută şi de sticla de prezis viitorul pentru a vedea bătălia şi efectele ei. Oroarea a ceea ce descoperise îi reînnoise furia împotriva soţiei lui. La naiba cu Gwynne pentru că îl luase prizonier! Ar fi putut să schimbe finalul bătăliei şi să îi scutească pe supravieţuitori de măcelul lipsit de sens. În ciuda loialităţii pentru revoltă, era totuşi suficient de Protector încât să îi fi protejat pe hanoverieni dacă ar fi fost ei cei care ar fi fugit panicaţi. Sute, poate mii, de vieţi ar fi fost salvate. Gwynne va arde în iad pentru ceea ce făcuse.

Deocamdată însă, erau aliaţi în dorinţa lor de a proteja oamenii din vale. Urmări discuţia ei cu colonelul, şi aproape râse cu voce tare când intră Jean, arătând ca o englezoaică fragilă şi neajutorată. Gwynne fusese înţeleaptă să le sugereze că era mai bine ca Jean să apară decât să se ascundă în temniţa subterană. Nicio persoană care ar vedea-o pe sora lui în veşmintele actuale nu ar putea crede ce scorpie era.

Discuţia părea să decurgă bine, iar cu razele de soare pe care le oferise Duncan, colonelul părea gata să plece din nou, mai degrabă decât să petreacă noaptea acolo. Bine. Duncan era încă obosit din cauza încătuşării cu fier, iar combinaţia de magie a vremii, cu prezicerea viitorului şi păstrarea unei iluzii îl storceau rapid de putere. Cu cât plecau mai repede soldaţii, era cu atât mai bine. Şi apoi, Duncan avea să doarmă la fel ca şi rebelii epuizaţi. Dimineaţa următoare va fi suficient de aproape pentru a decide ce naiba să facă cu Gwynne.

Chiar şi pe când fusese groaznic de furios, ştiuse în inima lui că nu se va putea niciodată convinge să îi facă rău. Dar trădarea ei distrusese irevocabil încrederea fragilă care constituia principiul oricărei căsătorii. Chiar şi gândul la modul în care îl atrăsese acasă doar pentru a-l întemniţa

îi făcea furia să crească.

Trebuia să plece din Dunrath cât mai repede posibil. Ce păcat că legăturile legale ale căsătoriei nu puteau fi desfăcute la fel de repede cum fuseseră legăturile emoţionale.

Duncan căsca atunci când imaginea de pe sticla de prezis viitorul se schimbă. Unul – ba nu, doi – bărbaţi intrară în salon.

Unul era maior în armată, iar celălalt... Duncan blestemă când îl recunoscu pe Geddes. Mizerabilul cârpaci apărea numai când era vorba despre bani sau ca să facă necazuri, de preferat amândouă. Probabil că nemernicul îi văzuse pe Jean şi trupa ei în seara precedentă, pentru că scena amiabilă din sticla pentru prezis viitorul se schimbă într-o scenă tensionată. Jean merse în camera ei, Geddes fu dus în sala principală pentru a fi păzit de gardieni, iar Gwynne şi ofiţerii începură să caute prin castel, începând cu podul. Bine, vor fi obosiţi până vor ajunge la lemniţă.

Zeci de rebeli nu pot fi ascunşi într-un dulap, aşadar căutarea nu era foarte amănunţită, dar hanoverienii erau atenţi la orice putea fi suspicios. Ce bine că Duncan reuşise să fi încetinească folosindu-se de ploaia grea. Fără acele ore în plus, Dunrath nu ar fi avut timp să ascundă toate urmele fugarilor.

Din posturile lor, Duncan îşi putea da seama că colonelul o plăcea şi o respecta pe Gwynne. Cu maiorul era însă o cu totul altă poveste. Era un câine de vânătoare pornit după pradă şi nu arăta milă prăzii pe care o încolţea.

Când echipa de căutări se apropie în sfârşit de scări, Duncan îşi adună cu greu puterile rămase. Să invoce furtuni era uşor pentru el. Dar să ştie că tot ceea ce stătea între Dunrath şi dezastru era o iluzie fragilă era cu totul altceva.

*

Deşi Gwynne ştia că percheziţia mergea rapid, fiecare moment părea o eternitate. Să joace rolul unei englezoaice şarmante şi frivole era o muncă grea. Chiar şi când locuise

în Anglia, nu se descurca prea bine la acest lucru, iar astăzi mizele erau înfiorător de mari.

Odată ce ajunseră la subsol, îi conduse prin fiecare cămăruţă prăfuită şi fiecare pasaj şi cameră de depozitare, inclusiv în câteva fundături. Spera ca soldaţii să devină destul de dezorientaţi încât să nu îşi dea seama că au ratat o secţiune a acestui nivel. Când căutarea lor întortocheată îi aduse din nou la capul scărilor, Gwynne îşi scutură praful de pe rochie cu o grimasă de dezgust.

— Nădăjduiesc că sunteţi mulţumit, domnule. Aţi văzut tot Dunrath şi nu aţi găsit niciun picior de iacobit.

Începuse să urce pe scări când maiorul Huxley interveni:

— Cred că nu am văzut încă tot subsolul, Lady Ballister.

Deşi cuvintele lui erau politicoase, felinarul pe care îl ţinea arăta o strălucire diabolică în privirea sa. Spre deosebire de Ormond, el nu accepta interpretarea ei de liberal care voia să pară nevinovat.

— Poate că aveţi dreptate, spuse Gwynne cu indiferenţă. Ce păcat că nu este aici soţul meu să vă ghideze. Nu pretind că ştiu fiecare colţ şi cotitură din acest loc afurisit. Din cauza şobolanilor, cobor aici foarte rar.

Când aduse vorba de şobolani, o mişcare din umbre îi făcu inima să sară din piept. Se linişti când îl recunoscu pe Lionel. Vâna oare animale dăunătoare, sau o păzea precum un prieten apropiat cum pretinsese Duncan în glumă că era? Oricare ar fi fost motivul, era mai liniştită de prezenţa pisicii.

— Pe aici, doamnă.

Maiorul porni spre capătul îndepărtat al subsolului, făcându-şi loc prin labirintul de pasaje cu o siguranţă descurajantă. Când ajunseră la încrucişarea ce ducea la celulele de pe ambele părţi, se duse spre dreapta, în direcţia în care Duncan fusese întemniţat. Gwynne îi urmă încurcată, cu colonelul în urma ei. Celula bine mobilată a lui Duncan va ridica probleme, iar asta nu poate fi bine.

Merseră de-a lungul rândului de celule, iar maiorul

deschise fiecare uşă şi se uita înăuntru să vadă interiorul sumbru şi gol. Pulsul lui Gwynne se acceleră pe măsură ce ajunseră la capătul pasajului. Huxley deschise şi ultima uşă şi se uită înăuntru.

— Interesant.

Se îndreptă spre el pentru a cerceta prin jurul lui, ascunzându-şi suspinul de uşurare. Celula avea în continuare patul de lemn şi era relativ curată, dar celelalte piese de mobilier, cărţile şi covorul fuseseră înlăturate. Maiorul păşi înăuntru şi studie îndeaproape interiorul.

— Semnele arată că a fost ocupată recent.

Gwynne ridică din umeri.

— Uneori mai e nevoie de câte o celulă pentru a închide vreun beţivan nenorocit.

Huxley se încruntă, intuiţia lui spunându-i că probabil era mai mult la această poveste, dar acum nu erau rebeli acolo. Cu o nerăbdare ce i se citea în voce, colonelul Ormond spuse:

— Am cercetat castelul de-a fir a păr şi nu am găsit nimic. E timpul să ne întoarcem înapoi pe drum. Dacă plecăm în curând, putem ieşi din vale înainte de căderea nopţii.

— Nu am văzut încă totul la acest nivel, spuse Huxley încăpăţânat.

— Mi-am făcut o hartă mentală şi o zonă lipseşte. Înapoi pe-aici.

Se reîntoarseră pe drumul până la răscrucea cu pasajul ce ducea înapoi spre scări. Când intraseră prima oară, ofiţerii nu observaseră bucata scurtă de pasaj din faţă pentru că Gwynne aruncase o puternică vrajă care împiedică vederea. Venind din această direcţie şi cu suspiciunea maiorului, vraja îşi pierduse din eficienţă.

— Pe aici ne-a scăpat mai devreme, spuse Huxley, cu ochi strălucitori.

— Ar trebui să mai fie un coridor, imediat după colţ…

— Nu prea cred, remarcă Gwynne. Castelul este construit pe stâncă solidă, ştiţi, iar celule sunt ajustate după stâncă. Zona de celule este mai mică decât etajele

superioare, şi cu formă mai neregulată.

Ignorând-o, Huxley luă colţul şi se opri, lampa pâlpâitoare iluminând o ramificaţie a coridoarelor mai scurtă de trei metri. Gwynne îşi ţinu respiraţia. Mai devreme, când Duncan crease vraja de iluzie, viziunea ei de magician îi arăta simultan atât iluzia, cât şi uşa subterană.

Acum tot ceea ce vedea era un perete de piatră murdar, la fel de nefinisat şi vechi ca şi ceilalţi pereţi de aici. Doar cu eforturi serioase putea să simtă vag uşa din spatele iluziei. Era mai uşor să îl simtă pe Duncan. Stătea de cealaltă parte a uşii şi turna energie în vraja pentru iluzie. Ea se întreba oare cât timp mai putea să ţină iluzia atât de puternică. Nu prea mult, presupuse ea.

Ormond spuse brusc:

— Am ajuns la capătul căutării noastre, domnule maior. E timpul să ne întoarcem la misiunea noastră.

Colonelul se întoarse şi dispăru după colţ, îndreptându-se spre scări, dar Huxley rămase, încruntându-se la zid, cu sclipirea de putere din spiritul său nesatisfăcută.

— Ceva nu e în regulă aici, şopti el. Poate este vreo ascunzătoare.

Se îndreptă spre zid, iar Gwynne îşi dădu seama cu o frică atotcuprinzătoare că dacă va atinge peretele de „piatră”, în căutarea unui mâner ascuns care ar deschide camera ascunsă. Când va simţi lemnul, nu va mai vedea iluzia. Trebuia să îl oprească.

Când ai îndoieli, bazează-te pe cel mai puternic dar, iar pentru Gwynne acesta era puterea de vrăjitoare. Ea îi spuse uşor:

— Maior Huxley?

Când se întoarse spre ea, îl lovi cu fiecare dram de alură sexuală pe care o poseda. Era personificarea dorinţei, Eva şi Cleopatra, Afrodita şi Morgan le Fay. Cu o singură privire, ar fi putut să aprindă cele mai ascunse şi sălbatice dorinţele ale unui bărbat.

Huxley îşi ţinu respiraţia şi îşi simţi pulsul zvâcnindu-i în gât, pe când dorinţa izbucni în el.

— Da… răsuflă el. Am ştiut că nu eşti mironosiţa care pretindeai că eşti. Ai aşteptat doar o şansă să fii singură cu mine. Ai noroc, milady. Este suficient timp să îţi dau o gustare rapidă din ceea ce îţi doreşti.

Aşezându-şi felinarul pe podea, micşoră distanţa dintre ei dintr-un singur pas. Îmbrăţişarea lui o lovi de perete, iar limba lui îi invadă gura, sufocând-o. Ea se panică de rapiditatea violentă a răspunsului, dornică să îl lovească cu o vrajă de apărare, ştiind însă în acelaşi timp că dacă ar face-o şi-ar dezvălui puterea.

Bâjbâi pentru a-şi descheia pantalonii, apoi îi aruncă fustele în sus şi o pipăi între picioare, căutând intrarea cu abilitatea unui om cu experienţă în desfrâuri rapide şi clandestine. Cu groază, îşi dădu seama că era atât de înnebunit, încât nu avea o conştiinţă mai presus de acel moment, şi nici frică de consecinţe. Ar fi putut să o siluiască înainte ca Ormond să observe că nu îl urmau.

Simţi o rază de furie din spatele uşii mascate şi ştiu că Duncan îşi dăduse seama de ceea ce se întâmpla. Pe când furia lui ardea prin pasaj, iluzia fluctua, iar ea îl auzi înghesuind cheia în lacăt pentru a deschide uşa de pe cealaltă parte. Sfinte Dumnezeule, dacă ar fi ieşit să îl atace pe Huxley ar fi fost toţi blestemaţi!

Rugându-se să poată folosi o vrajă de apărare fără să îl alerteze pe Huxley în legătură cu puterea ei, îi strigă în gând lui Duncan: „Nu o face!”, apoi începu să creeze o vrajă care să o poată salva fără a ridica suspiciuni fatale.

Un trosnet de energie pocni în jurul ei şi un ţipăt de felină răsună din pereţii de piatră. Lionel sări pe unul dintre umerii maiorului cu colţii la vedere şi gheare spintecătoare. Pe când îşi afundă dinţii în urechea bărbatului, ghearele pisicii sălbatice îi înjunghiară pielea neprotejată, iar sângele negru ţâşni în sus.

— Iisuse Hristoase!

Huxley se dădu în spate, clătinându-se şi întrerupând sărutul obscen. Gwynne strigă, teroarea din vocea ei fiind cutremurător de autentică. În mica parte sănătoasă a minţii ei, văzu că iluzia zidului de piatră fusese restabilită, deci

Duncan îşi stăpânise furia instinctivă. O clipă mai târziu apăru colonelul. Îngrozit, îl azvârli pe Huxley la podea.

— La naiba cu tine, domnule! Cum îndrăzneşti să ataci o doamnă în propria casă!

Se năpusti cu sabia asupra lui şi îşi puse vârful la gâtul celuilalt bărbat. Huxley se holbă la ofiţerul care îl conducea, şocat şi dezorientat. Ştiu ceea ce făcuse, ştiu că fusese prins în flagrant, dar nu mai putea să înţeleagă de ce se purtase cum o făcuse.

— Nu… nu am vrut! Ahhh!

El ţipă strident când Lionel sări la braţul lui, muşcând simultan şi lovind cu ghearele puternicelor picioare din spate.

— Lionel!

Gwynne luă pisica în braţe, încercând mental să îl liniştească înainte să o sfâşie. Le spuse ofiţerilor:

— Pisica mea… este foarte protectoare. Când maiorul Huxley m-a asaltat, Lionel i-a sărit în spate.

— Un apărător mic, dar de temut, spuse colonelul. Sunteţi rănită, Lady Ballister?

Ea clătină din cap, tremurând cu sinceritate.

— Nu, atacul lui Lionel mi-a oferit şansa de a striga după ajutor. Slavă Domnului că aţi fost aproape, colonele Ormond.

— Nu am atacat-o pe curvă! spuse Huxley furios. Ea m-a vrut.

— Nu mă minţi! Colonelul îşi apăsă sabia, iar sângele apăru pe gâtul maiorului. Voi avea grijă să fii spânzurat pentru asta. Eşti o adevărată ruşine pentru armata Maiestăţii Sale!

Gwynne îşi dădu părul pe spate cu o mână tremurătoare. Distrăsese atenţia de la peretele iluzoriu, dar Duncan nu mai era capabil să menţină iluzia pentru mult timp, la această capacitate. Trebuia să îi scoată pe ofiţeri de acolo. Şi ce va face în legătură cu Huxley? Era un porc mizerabil, dar Gwynne era prea Protectoare ca să îl lase să moară pentru un asalt pe care ea îl provocase în mod intenţionat. Cu vocea tremurătoare, ea continuă:

— Nu cred că maiorul m-ar fi atacat dacă nu aţi fi fost cu toţii atât de încercaţi zile de-a rândul. Poate că, în lumina slabă, a interpretat greşit ceva ce am spus sau am făcut.

Ormond se încruntă, iar ea ştiu că se gândea la soţia lui şi ce ar fi făcut dacă un bărbat ar fi atacat-o.

— Vreţi să spuneţi că nu vreţi să fie pedepsit? întrebă el.

Inspiră cutremurându-se.

— Nu vreau să fie spânzurat. Luaţi-l… luaţi-l doar departe de mine. Şi nu îl lăsaţi singur cu nicio femeie de orice vârstă.

Pentru un moment ce păru lung, expresia colonelului reflecta dorinţa de a-i tăia gâtul lui Huxley. Era însă un bărbat de onoare. Fără tragere de inimă, îşi vârî sabia în teacă.

— Ar trebui să cazi în genunchi şi să fi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru mila doamnei, Huxley.

Ursuz, maiorul se ridică în picioare uitându-se cu precauţie la Gwynne şi la pisica aflată în braţele ei, ce dădea biciuitor din coadă.

— A fost doar o neînţelegere, vă jur, colonele Ormond.

— Mi-aş dori să fiu sigur de asta. Ormond se încruntă. Eşti un ofiţer bun şi am nevoie de tine. Dacă treci prin restul campaniei cu un cazier ireproşabil – şi asta înseamnă cu nu vei ridica mâna la nicio femeie sau vreun copil, chiar dacă poartă îmbrăcăminte din Highlands, voi trece cu vederea această chestiune. Sunteţi mulţumită, Lady Ballister?

Ea dădu din cap.

— Dacă chinul meu cruţă viaţa unor biete femei care nu au un bărbat ca dumneata în apropiere, să le protejeze, suferinţa mea nu va fi fost în van.

Discursul ei era melodramatic, dar colonelului îi plăcu ideea de a fi un protector, la fel de mult cum o admira pe Gwynne pentru mila ei creştinească. Îi spuse lui Huxley:

— Cere-ţi iertare acestei femei bune, iar apoi dispari din faţa ei.

Deşi maiorul simţea că fusese înşelat, nu înţelegea cum. Nu era însă prost, şi ştia că trebuia să profite de indulgenţa lui Gwynne, înainte ca ea sau colonelul să se răzgândească.

— Îmi pare extrem de rău, Lady Ballister, spuse el bâţos. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu este prea multă lumină aici, şi… şi pentru un moment am fost sigur că mă vreţi. Că mă vreţi tare, cu soţul dumneavoastră plecat şi toate cele…

Ormond scuipă pe podea.

— Nu recunoşti virtutea atunci când o vezi, domnule maior.

Însă explicaţia era una pe care o putea înţelege, ceea ce însemna că nu avea să-şi mai pună întrebări în legătură cu incidentul pe viitor.

— Acum, vino.

Gwynne se uită peste umăr cum cei trei plecau. Şi asta se întâmplase tocmai la timp, pentru că iluzia începea să se destrame din cauza oboselii lui Duncan. Îi transmise un mesaj în tăcere: „Suntem în siguranţă. Odihneşte-te acum, soţul meu”.

Pentru o clipă, gândurile lor se uniră, iar ea simţi din partea lui o disperare atât de adâncă, încât îi umbri întreaga lume. Emoţiile lui o făceau să înţeleagă cât de imposibil ar fi să repare rana mortală a căsniciei lor.

Îndurerată, îi atinse gândul pentru ultima oară. „Îmi pare rău, sufletul meu. Foarte, foarte rău”.

Apoi plecă, strângându-şi pisica în braţe, fericită că avea o scuză pentru lacrimile din ochii ei.

capitolul 38

După ce trupele regaliste plecară, Gwynne nu-şi dorea nimic mai mult decât să meargă în camera ei şi să doarmă, dar acest lucru nu mai era posibil după ce atinsese mintea lui Duncan. Cu cât pleca mai repede din Duranth, cu atât era mai bine. Soţul ei dormea în celula lui ascunsă, epuizat

de întemniţarea cu fier şi de toată puterea pe care o folosise pentru a proteja castelul. Trebuia să plece înainte ca el să se trezească.

Merse în camera ei, forţându-şi mintea obosită să decidă ce să ia. Nu avea să ia multe, căci urma să plece călare. Sună după menajeră. Annie apăru, veselă, dar puţin îngrijorată, de parcă n-ar fi ştiut cât de impresionantă va fi stăpâna ei.

— A fost un miracol faptul că acei ofiţeri nu au reuşit să-i găsească pe bărbaţii noştri. I-aţi încurcat bine, stăpână.

Gwynne îşi scoase peruca şi îşi scutură părul.

— Am avut parte de mult ajutor. Vrei să-mi dezlegi rochia aceasta distrusă, apoi să-mi aduci desagile din pod?

Bucuroasă să o aibă înapoi pe stăpâna pe care o cunoştea, fata îi dezlegă şireturile, apoi se grăbi spre pod, atât de încântată de salvarea la limită a văii, încât nici nu se obosi să se întrebe de ce era nevoie de desagi. Gwynne se schimbă în cel mai simplu costum de călărie al ei, apoi merse sus în bibliotecă pentru a recupera proiectele la care lucrase, jumătatea de duzină de note şi eseuri erau singurele lucruri de la Duranth care erau cu adevărat ale ei.

Întoarsă înapoi în cameră, împachetă cărţile în desagii care o aşteptau, adăugând o altă rochie, un set de lenjerie de corp şi obiecte de toaletă esenţiale în spaţiul care rămăsese. Apoi îşi scoase inelul de rubin al lui Isabel de Cortes şi îl puse pe măsuţa de toaletă. Inelul îi aparţinea stăpânei văii, ceea ce Gwynne nu mai era.

Nu dorea să ia nimic din Duranth, în afară de calul care o va duce departe, dar, când ridică sticla de prezis viitorul din buzunarul ascuns, se văzu incapabilă să o pună pe masă. Degetele ei se închiseră pur şi simplu în jurul discului obsidian, refuzând să-i dea drumul. Confuzia ei iniţială se dizolvă într-un sentiment de pace. Sticla era, de asemenea, a ei, şi purta binecuvântarea lui Isabel.

Era pe punctul de a ridica desagii, când intră Jean, fără să se mai obosească să bată la uşă. Deşi încă purta rochia ei stilată şi părul pudrat, nu mai exista nimic fragil şi copilăresc la ea. Expresia ei era la fel de dură precum

granitul dealurilor scoţiene. Privirea ei se opri asupra desagilor, apoi se întoarse la faţa lui Gwynne.

— Felicitări! Ai reuşit să-i salvezi pe toţi rebelii din vale şi probabil şi tot ce se află aici.

— Noi toţi, lucrând împreună, am reuşit asta. Ai făcut o interpretare splendidă a unei fete tinere şi neajutorate, iar iluzia lui Duncan a fost minunată.

— O, da, Duncan. Fratele meu care îşi dorea să salveze trupele noastre la Drummossie Moor, dar a fost întemniţat de iubita lui soţie. Maggie Macrae mi-a spus totul despre asta. Mâinile lui Jean se încleştară în pumni. Dacă nu ai fi intervenit, Robbie ar fi putut să fie în viaţă acum.

Gwynne oftă.

— Poate ar fi fost. E imposibil să ştim.

— De ce ai făcut-o Gwynne? strigă Jean, vocea ei explodând. Ce drept ai avut să îl împiedici pe Duncan să fi ajute pe soldaţii rebeli să fugă?

— Dreptul unui Protector loial care a fost însărcinat să oprească un renegat, spuse calmă Gwynne. Duncan a început cu mici intervenţii pentru a ţine armatele separate. Dar a ajuns treptat la un partizanat făţiş. Întreabă-l, dacă doreşti, ce a făcut pentru a-i ajuta pe iacobiţi să obţină victoria la Falkirk.

Ea găsise o imagine vie a acestui lucru în mintea lui chiar înainte să-l întemniţeze.

— A spus că intenţiona să intervină în bătălia finală doar dacă era necesar să ferească trupele rebele, pentru ca apoi să le uşureze retragerea. În sine, aceasta ar fi fost o acţiune ilegală. Mai rea era posibilitatea ca, în toiul şi în furia bătăliei, să folosească vijelia pentru a-i distruge pe hanoverieni. Ai fi trecut cu vederea dacă el ar fi ucis soldaţii regalişti care îşi făceau doar datoria?

Privirea lui Jean şovăi puţin, dar ea nu se retrase.

— Dacă ar fi procedat aşa, cum ar fi fost acest lucru diferit faţă de Adam Macrae, care a folosit puterile pentru a devasta Armada spaniolă?

— Furtuna lui Sir Adam fusese o acţiune defensivă împotriva unei armate invadatoare. Duncan s-a implicat

într-un război civil, ceea ce este o chestiune total diferită. Gwynne ezită, apoi decise că Jean avea nevoie să audă întreagă poveste.

— Nu era vorba doar de faptul că Duncan şi-a încălcat jurământul de Protector. De multe luni am avut previziuni îngrozitoare care îmi arătau că victoria iacobiţilor ar fi avut rezultate catastrofale pe termen lung asupra întregii Marii Britanii.

Jean se încruntă.

— Ce fel de catastrofă?

— Nu ştiu detaliile. Doar că erau râuri pline cu sânge care afectaseră oamenii din Cornwall până departe în insulele Hebride.

— Deci, conform opiniei tale, l-ai oprit pe Duncan să-i salveze pe oamenii lui!

— El ar fi devenit mai degrabă scoţian decât Protector, iar preţul partizanatului lui ar fi fost incredibil de mare, spuse Gwynne încet. Tu însăţi ţi-ai pierdut credinţa în prinţul Charles Edward. Ca Protector, poţi spune în mod onest că Marii Britanii i-ar fi fost mai bine cu restaurarea Stuarţilor?

Jean ezită, iar ochii ei îşi pierdură concentrarea pe măsură ce căuta un răspuns în sinea ei. Se întoarse în prezent cu ochi plini de durere.

— Dumnezeule, mi-aş dori să pot să-mi spintec încheietura mâinii şi să mi se scurgă fiecare picătură de sânge Protector din vene.

Răsucindu-se pe călcâie, plecă fără să-şi ia rămas-bun. Deci Jean fusese dezamăgită de prinţ, iar acum îşi dăduse seama că urmarea căii Stuarţilor ar fi fost greşită. Însă să ştie acest lucru nu îi făcea lui Gwynne nicio plăcere.

*

Trecându-şi un braţ pe sub desagi, îşi croi drum pe scările din spate, oprindu-se în bucătărie pentru provizii înainte de a merge afară la grajduri. Castelul era cufundat în tăcere din pricina vizitei soldaţilor hanoverieni, iar

Gwynne folosi de asemenea o vrajă care distrage atenţia pentru a nu fi remarcată. Nu credea că ar mai fi suportat să discute cu altcineva în acea zi.

Sheba era plină de energie şi pregătită de cursă. După ce pregăti iapa şi o încărcă cu bagajele, Gwynne scoase calul afară şi-l încălecă. Era aproape pregătită de plecare când auzi:

— Miauuu!

Privi jos şi îl văzu pe Lionel ghemuindu-se în curte lângă cal. Fugise după ce părăsiseră pivniţa, dar acum o găsise din nou.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, Lionel. Îşi şterse ochii, gândindu-se la cât de mult o să-i ducă dorul chiar dacă el nu-i aparţinea.

— Miauuu! răsună în aer, aterizând în poala ei, apoi răsucindu-se pentru a găsi o poziţie confortabilă.

Nu se gândise la asta înainte, dar şaua laterală oferea un loc de odihnă destul de bun pentru o felină. Îi mângâie gâtul cu blană mătăsoasă.

— Voi pleca într-o călătorie foarte lungă, şi tu nu poţi veni cu mine, pisoiule drag.

Încercă să-l ridice. Urechile lui se lăsară în jos şi coada începu să se mişte. Pe măsură ce privirile lor se întâlniră, ea încercă să-i transmită o imagine a unei călătorii lungi spre un loc străin. El sforăi şi îşi lăsă capul jos, acoperindu-şi nasul cu coada.

Se părea că sticla de prezis viitorul nu era singurul lucru de la Duranth care era cu adevărat al ei. Cu un zâmbet vag la gândul acestei absurdităţi, o puse pe Sheba în mişcare. Era plăcut să aibă companie în călătoria ei.

Privi o singură dată înapoi, în vârful crestei de unde se vedea toată valea, acesta era locul unde ea şi Duncan se opriseră în călătoria lor de nuntă. Pe atunci era doar o fată, tocmai îşi descoperise puterile şi era la fel de captivant ca şi pasiunea care o declanşase. Deşi avusese anumite rezerve în legătură cu modul în care îl va echilibra pe Duncan, ea recunoştea vag cât de norocoasă fusese că soarta îi dăduse aşa un soţ.

La Dunrath, găsise un cămin al spiritului într-un loc de o frumuseţe incomparabilă. Era viaţa pe care nici nu ştia că şi-o dorea până nu avusese parte de ea.

Acum era femeie şi o vrăjitoare atât de puternică încât nu-i era teamă de niciun fel de pericol pe care putea să-l întâlnească pe drum. Îşi păstrase jurământul de Protector cât putuse de bine, exact cum o rugase Consiliul să facă.

Cu buzele strânse, îşi începu călătoria. Era o zicală printre Familii, cum că magia are mereu un preţ. Dar ea nici nu visase cât de mare era acest preţ.

*

Duncan dormise o zi şi o noapte, şi nu se trezise decât dimineaţa devreme după ce trupele guvernamentale îşi încheiaseră vizita. Cu muşchii încordaţi, se ridică în picioare şi îşi curăţă kiltul de paie. Îşi opri intenţionat puterile, pentru că nu dorea să ştie nimic din ce se întâmplase dincolo de întinderea celor cinci simţuri normale.

Când ieşi din celulă, o voce strigă:

— Bună dimineaţa şi ţie Macrae! E bine să fii acasă! şi alte întâmpinări prietenoase.

Îşi flutură mâna în semn de răspuns, încercând să pară la fel de prietenos.

— Trebuie să rămâneţi cu toţii aici câteva zile în plus, pentru siguranţă, dar voi veghea ca micul dejun să fie gata imediat.

— Mi-aş vinde sufletul pentru un bol de terci fierbinte, spuse cineva morocănos.

— Presupunând că cineva ar vrea sufletul tău bătrân şi păcătos.

Ironiile erau blânde. Rebelii din Glen Rath erau într-o bună dispoziţie, care provenea din faptul că scăpaseră de moarte. Curând se vor reîntoarce la viaţa din Glen Rath şi va fi de parcă nu ar fi plecat niciodată. Duncan îi invidia.

Cei de la bucătărie erau deja ocupaţi cu prepararea micului dejun pentru rebeli, incluzând un cazan mare cu

terci fierbinte. El fură o bucată de pâine şi urcă spre propriul dormitor, unde se spălă cu apă rece şi se schimbă cu haine curate, în stil englezesc. Acum nu mai era foarte înţelept să călătorească purtând veşmintele de muntean. Încercă să nu se gândească la nevasta lui, care probabil încă dormea somnul virtuoşilor.

Simţea că nu avea niciun scop în acea zi, căci nu era sigur de cum să discute cu Gwynne. Va rezista dorinţei de a pleca? Sau va fi încântată de perspectiva de a se întoarce la viaţa ei în Anglia? De vreme ce divorţul era realmente imposibil, el presupuse că fiecare avea să intre într-o relaţie discretă cu un alt partener, cu care nu se putea niciodată căsători în mod legal, dar care îi va încălzi patul noaptea. Aproape îi veni să verse la acest gând.

În salonul pentru micul dejun, găsi ceai, pâine prăjită şi pe sora lui. Jean se uită în sus, apoi veni direct în braţele lui. O îmbrăţişă cu putere.

— Ah, Jeannie, copila mea, ai avut parte de prea multe aventuri în ultimele luni.

— Suficiente aventuri pentru o viaţă întreagă. Ea întrerupsese îmbrăţişarea lui şi îi turnă ceai într-o ceaşcă. Pe măsură ce o bea cu sete, ea spuse: în această dimineaţă m-am gândit la adunarea din seara de vineri în care am anunţat că îi voi conduce pe oamenii noştri la prinţ, îţi mai aminteşti vraja de protecţie pe care am făcut-o împreună la final?

El încuviinţă, acea noapte părea să fi fost cu eoni în urmă.

— Tocmai mi-am dat seama că toţi cei care au fost prezenţi în aceea noapte au supravieţuit campaniei, şi valea de asemenea. Trase aer în piept, şovăind. Mi-aş fi dorit ca şi Robbie să fi fost acolo.

El închină o rugăciune în tăcere pentru sufletul lui Robbie Mackenzie, care trăise şi murise cu demnitate.

— Îmi pare atât de rău că l-ai pierdut, Jean.

— A murit fără a-şi pierde credinţa în cauză, ceea ce e mai mult decât ce am făcut eu. Mă bucur că a avut cel puţin asta.

Jean se întoarse la ceaiul ei. Îmbărbătându-se, el întrebă:

— Gwynne s-a trezit deja?

Sora lui îl privi surprinsă.

— Nu ştii? A plecat ieri. A încălecat-o pe Sheba şi a pornit spre Anglia. Nu cred că o vom mai vedea vreodată. Jean suspină. Nu ştiu dacă să fiu bucuroasă sau să-mi pară rău. Mi-e greu s-o iert pentru ce ţi-a făcut şi pentru consecinţele acestui fapt, dar, pe de altă parte, ne-a făcut atât de mult bine tuturor.

Şocat, Duncan cercetă castelul. Nici urmă de Gwynne. Plecase deja.

Ar fi trebuit să fie uşurat că evitase o ceartă şi o scenă urâtă. Cu atât de multă furie şi acuze între ei, nu ar fi fost capabili să vorbească fără a se răni unul pe celălalt, chiar şi mai mult. Totuşi, în loc să se simtă uşurat, se simţi… pustiu.

— Vei merge după ea? întrebă Jean, cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Nu. Căsătoria este distrusă dincolo de orice posibilitate de reparare.

Trădată dincolo de iertare. Şi totuşi…

— Dar… a plecat prea repede. Sunt lucruri pe care trebuie să ni le spunem.

Jean nu zise nimic, doar îl privi cu ochii ei mari de parcă se aştepta la mai mult de la el. Nu ştia cât de dureros va fi pentru el să o înfrunte pe soţia care îl trădase. Bineînţeles, era la fel de dureros să nu mai vorbească vreodată cu ea.

Fără voia lui, acceptă că nu avea chiar nicio altă alternativă.

— Presupun că ar trebui să merg după ea. Nu pentru a o aduce înapoi, dar pentru… a-i pune toate întrebările care au nevoie de un răspuns. Pentru a pune capăt în mod oficial căsătoriei.

— Cred că e foarte înţelept din partea ta.

Se întreba dacă sora lui mai mică considera cuvintele lui la fel se jalnice cum i se păreau lui. Probabil, dar ea

învăţase ce înseamnă tactul în ultimele luni şi începutul înţelepciunii. Ceea ce era mai mult decât învăţase el.

*

Gwynne se trezi când razele soarelui acoperit de ceaţă trecură prin uşa deschisă… Căscă somnoroasă şi îşi înfăşură un pled în jurul umerilor, apoi păşi afară. Ceaţa diafană dădea colinelor aspectul unui tărâm magic. Mai târziu, soarele avea să îndepărteze ceaţa şi răcoarea dimineţii. Primăvara în Scoţia era glorioasă, cu viaţă înfloritoare, şi îi alina sufletul frânt.

În prima noapte de călătorie, trăsese la un han mic, dar în seara precedentă trebuise să se mulţumească doar cu această colibă dărăpănată. Oferea mai mult iluzia unui adăpost decât o reală protecţie împotriva intemperiilor, dar era suficient de bună.

Avea nevoie de două pocnituri din degete pentru aprinderea surcelelor de sub mica ei oală de cositor. Cu lumânările era mai uşor. Pe măsură ce apa se încălzea, Lionel apăru ţinând strâns în dinţi un şoarece care încă se zbătea. Ea făcu o grimasă.

— Aş prefera să mănânci în altă parte.

Amabil, se retrase câţiva paşi. Nu atât de departe, încât ea să nu poată auzi cum se sfărâmau oasele micului şoarece. În afară de obiceiurile lui de a mânca, Lionel era un însoţitor bun. Spera că va îndrăgi Anglia.

Gwynne prăjea deasupra focului o bucată de brânză pe un băţ când apăru Duncan, tăcut ca un vânt de apus. Înalt, întunecat şi nemilos, era Stăpânul Tunetelor în cel mai dramatic mod. Gwynne icni şi scăpă brânza în foc. Cum naiba ajunsese atât de aproape fără ca ea să îl audă sau să îl simtă? Blestemat scut a Protectorilor!

Cu inima bătând să-i spargă pieptul sări în picioare şi făcu un pas înapoi, băţul pentru prăjit rupându-se în mâna ei. Se presupunea că mariajul lor se încheiase. De ce nu putea să o lase în pace? Nu i se părea că arăta ucigător, dar dialogul dintre ei se prefigura a fi foarte, foarte neplăcut.

— Nu te obosi să mă împungi cu acel băţ, spusese el sec. Ai arme mai bune.

Avea dreptate. Aruncă băţul.

— De ce eşti aici?

— Nu pentru a te ucide. Îi aruncă o privire lui Lionel, care lăsă şoarecele şi se ghemui în poziţie de vânătoare, cu coada vărgată legănându-se. Poţi să-ţi retragi apărătorul.

— Simte când sunt în pericol. Puse stavilă puterii. Ultimul lucru de care avea nevoie era fascinanta magie, într-o situaţie care era deja mult prea nestatornică. De ce eşti aici?

— Avem… treburi neîncheiate.

— Cred că ne-am spus tot ce trebuia spus, şi probabil încă mai mult. Îmi pare rău pentru durerea pe care ne-am pricinuit-o unul celuilalt, Duncan, dar, având în vedere ce fel de oameni suntem, nu ştiu cum aş fi putut acţiona diferit.

— Presupun că ai dreptate.

Tristeţea din vocea lui era mai vastă decât cerul. Dădu să spună mai multe, apoi se opri, cu ochii îngustaţi.

— Pentru Dumnezeu, eşti însărcinată!

Ar fi trebuit să ştie că acesta nu era un secret pe care să-l poată ascunde de un vrăjitor cu puterile lui.

— Am vrut să-ţi port copilul, dar sunt uluită de cât de repede s-a întâmplat.

Fusese o binecuvântare, de vreme ce noaptea în care îl încătuşase în lanţuri de fier avea cu siguranţă să fie ultima ocazie de acest fel.

O cascadă de emoţii se putea citi pe chipul lui Duncan. Uimire, bucurie, grijă, apoi hotărâre.

— Va trebui să fie crescut la Dunrath.

Ştiuse că el va spune asta. Era unul dintre multele motive pentru care îşi părăsise căminul.

— E imposibil. Eu îmi voi creşte copilul. Este moştenitorul tău şi trebuie cu siguranţă să petreacă timp alături de tine în Scoţia, dar până va creşte mare este al meu.

Gura lui Duncan se strânse până deveni o linie plină

de cruzime.

— Dacă îl vrei doar pentru tine, tot ce trebuie să faci este să mă predai guvernului drept iacobit.

— Am făcut eforturi considerabile pentru a te salva atât de guvern, cât de şi Consiliu, izbucni ea. Nu voi fi pe punctul de a te trăda acum.

— Nu este posibil să mă trădezi mai tare decât ai făcut-o deja, spuse el uşor.

Cuvintele lui îi provocară mai multă durere decât un cuţit.

— M-ai pus într-o situaţie în care trebuia să te trădez fie pe tine, fie jurământul pe care l-am făcut. Trebuia să-ţi fi ales o soţie mai maleabilă.

— Nu cred că eu te-am ales. Soarta şi Consiliul ne-au adus împreună. Acum că sarcina ta a fost îndeplinită, te întorci la viaţa ta saxonă limitată şi sigură.

El aruncă o altă creangă pe foc, care explodă în scântei.

— Având în vedere că mă ameninţai cu moartea mi s-a părut înţelept să plec din Dunrath, spuse ea, încercând să-i egaleze tonul ironic.

— Chiar credeai că voi face asta?

— Nu, recunoscu ea. Dar faptul că ai putut spune aşa ceva dovedea cât de furios erai.

Ea îşi puse în mod inconştient mâna pe pântece, unde exista o licărire slabă de energie în plus.

— De ce naiba m-ai urmărit Duncan? Nu este şi aşa prea greu?

— Aşa cum am spus, sunt nişte treburi neîncheiate între noi, Gwyneth Owens. Ochii lui aveau culoarea palidă a gheţii. Ai ajuns la vreo concluzie în legătură cu motivele pentru care victoria Stuarţilor ar fi fost un lucru atât de devastator încât ai ales să-ţi trădezi propriul soţ? Sau poate nu a fost nicio raţiune, şi doar ai fost arogantă în ignoranţa ta?

Ea suspină.

— Nu. Simt cu fiecare părticică a fiinţei mele că am dreptate, dar nu am fost niciodată în stare să trec peste un

zid de frică şi durere care mă blochează să văd mai multe.

— Există un mod de a afla răspunsul.

Întrucât nu-i plăcea expresia lui, ea întrebă:

— Care?

— Dacă ne-am uni cu scuturile noastre jos, am putea fi capabili să atingem un nivel mai adânc de cunoaştere. Dacă încă există o legătură între noi – dacă putem să ne încredem unul în celălalt, măcar şi pentru o oră – am putea găsi un înţeles mai profund decât am reuşi oricare dintre noi singuri.

— Nu! Ea se retrase până se lovi de peretele colibei. Doamne sfinte, Duncan, nu ne-am rănit suficient de mult unul pe celălalt?

Păşi în jurul focului şi se opri la o distanţă mică de ea.

— Urăşti atingerea mea chiar atât de mult?

— Niciodată nu am urât atingerea ta, ci doar atacul tău! Mi-e teamă însă de ce i-ar putea face inimii mele intimitatea cu tine.

— Şi eu care mă întrebam dacă măcar ai o inimă în acel corp de o răutate provocatoare. El îi cuprinse obrajii cu o blândeţe surprinzătoare. Nu vrei să afli motivul pentru care ne-ai distrus căsătoria? Eu sunt curios. Mai mult decât curios.

Ea începu să plângă în tăcere, dorindu-şi ca el să nu fi venit, dorindu-şi ca el să fi venit să o ierte şi să o ia acasă la Dunrath. Orice în schimbul acestei reci şi sfâşietoare analize a ceea ce îi despărţise.

Buzele lui îi şterseră lacrimile de pe obraji.

— Un armistiţiu, Gwyneth Owens. Şi poate de aici... cine ştie?

Gura lui coborî spre a ei, uşor şi controlată.

Toate motivele pentru care ea trebuia să păstreze distanţa dispărură atunci când dorinţa îi străbătu trupul precum fulgerul. Îi dorea trupul puternic, plin de pasiune, umorul lui ironic, sensibilitatea, tăria care puteau fi atât curaj, cât şi încăpăţânare. Dar mai presus de toate, dorea apropierea înflăcărat de profundă care îi legase odată, chiar dacă doar pentru puţine momente.

— O, Dumnezeule, Gwynne… gemu el când ea îl sărută cu avânt sălbatic.

Braţele li le înlănţuiră de parcă pasiunea ar fi fost singura lor speranţă de a atinge raiul. Într-o învălmăşeală de membre, se împleticiră în colibă şi se întinseră pe păturile ei, rupându-şi veşmintele care îi separau.

Ea se zbătea lipită de el, dorindu-şi teribil să se unească din nou cu el, pentru o ultimă dată, în timp ce conştientiza cu amărăciune că dacă dorea să o pedepsească, găsise modul perfect să o facă. Cum să suporte să nu mai simtă niciodată atingerea lui? Era ca un drog ce îi curgea prin vene, o nevoie la fel de puternică precum aceea de apă şi aer.

Se mai uniseră cu tandreţe şi pasiune înflăcărată în toate nuanţele curcubeului, dar nimic nu putea egala explozia copleşitoare care le străbătu trupurile când el o pătrunse. Ea ţipă de parcă şi spiritul lui se implântase într-al ei, la fel de ameţitor ca şi trupul.

În puritatea pasiunii arzătoare, abia îşi aminti că îi spusese că trebuiau să se unească lăsându-şi scuturile jos dacă doreau să descopere un adevăr mai profund. Gândul acesta o îngrozi, dar îi datora asta. Strat după strat, într-un moment care părea a dura ore întregi, ea se dezgoli de toate barierele care îi protejau tainele, temerile, adâncă ambivalenţă legată de căsătoria lor.

Procesul îi răpi atât de mult din puţina ei concentrare, căci doar atunci când termină îşi dădu seama că şi apărarea lui formidabilă era de asemenea inexistentă, şi să coboare scuturile fusese la fel de greu pentru el cât fusese şi pentru ea. Spiritele lor dezgolite şi vulnerabile plutiră împreună şi, în această intimitate fundamentală, îşi dădu seama cât de profund îl rănise trădarea ei. Fusese mereu mai aventuros decât ea. Riscase să iubească, în timp ce ea ezitase, acceptându-i iubirea, dar temându-se să o recunoască pe a ei din cauza pericolelor cu care el era înconjurat. El îi dăruise tot ceea ce putea un bărbat să dăruiască unei femei – şi ea folosise asta împotriva lui.

Chiar dacă motivele ei fuseseră bune, asta era

irelevant. Ea comisese o crimă împotriva iubirii lui, şi doar iubirea putea să vindece răul pe care îl făcuse. Se revărsă cu totul asupra lui – cu dragostea ei, cu admiraţia ei, cu scuzele şi regretele ei profunde: „Iartă-mă, iubitule, iartă-mă”.

— Ah, Gwynne, inima mea… şopti el.

Deşi el ştia că trebuia să se destăinuiască la fel de mult ca şi ea pentru a găsi răspunsurile pe care le căuta, în mod prosteşte el nu anticipase ce însemna asta. În acest loc fără bariere, doar cu esenţe, furia lui se prăbuşi în fântâna suferinţei ei, amărând dragostea.

El era cel care trebuia să-i ceară iertare pentru că o pusese într-o postură imposibilă. Deşi o iubise în egală măsură pentru puterea pură a spiritului ei, cât şi pentru încăpăţânarea ei uluitoare, nu dorea să accepte consecinţele integrităţii ei.

— Îmi pare rău, inima mea, spusese el, incapabil să rostească aceste cuvinte înainte ca pasiunea să-i inunde mintea. M-am înşelat…

Fulgere străbătură cerul când se eliberară împreună, şi în izbucnirea mistuitoare a energiei magice şi pământene, chipul şi forma coşmarurilor lui Gwynne deveniră şocant de clare. El aproape leşină din cauza combinaţiei intense de pasiune, împlinire şi orori ale viitorului pe care l-ar fi putut crea cu egoismul lui şi cu actele lui de încăpăţânare. Se uită în abis şi se regăsi.

Pe măsură ce şocurile îl furnicară, se rostogoli pe o parte şi o trase mai aproape, având nevoie de consolarea dulce a corpului ei ca să-l ancoreze. Ea tremura, deşi era puternică într-un mod simplu în care niciun bărbat nu o putea întrece.

— Ai… ai văzut asta? întrebă el istovit.

— Dumnezeu să mă ajute, am văzut. Trase aer în piept, înfiorată. O victorie a iacobiţilor ar fi fost urmată în cinci ani de o nouă încercare din partea regelui de a converti naţiunea la catolicism, cu ajutorul sabiei dacă ar fi fost necesar. Ar fi devenit cel mai groaznic război religios din istoria Marii Britanii – mai rău decât arderile pe rug

poruncite de Bloody Mary sau dezlănţuirea puritanilor.

El încuviinţă pe măsură ce cuvintele ei exprimau ceea ce înţelegea singur.

— Când oamenii s-ar fi opus, regele James ar fi invitat trupe franceze, spaniole şi irlandeze în Marea Britanie pentru a forţa convertirea. Încercarea de a readuce Marea Britanie la Biserica Romano-Catolică ar fi eşuat, dar preţul ar fi fost monstruos. Dincolo de orice imaginaţie.

Ochii ei se închiseră strâns de parcă încercau să oprească imaginile.

— Când am visat râuri de sânge, nu era o metaforă, ci o previziune. Sfinte Dumnezeule, Duncan, ai văzut ce s-ar fi întâmplat în Londra…?

— Taci, iubirea mea. El îi mângâie părul mătăsos, impresionat de puterea şi compasiunea de sub acele bucle strălucitoare roşii-aurii. Am văzut totul. Şi acele imagini aveau să apară în coşmarurile lui până în ziua morţii sale. Acele orori ar fi prins viaţă dacă nu erai tu, Gwyneth Owens. Eşti o eroină.

— Dacă sunt o eroină, sunt de asemenea şi o proastă. Se holbă la el uimită. Trebuia să-mi fi dat seama care ar fi cel mai mare pericol. Potenţialul unui conflict religios fusese mereu prezent. Sunt o învăţată, cunosc istoria. Şi totuşi, nu am reuşit să văd. Dacă îmi dădeam seama mai devreme…

El puse un deget pe buzele ei pentru a o opri.

— Niciunul dintre noi nu a văzut. Nici eu, nici tu, nici Simon, nici Consiliul. Războaiele religioase din trecut au lăsat cicatrici adânci în sufletul naţiunii, inima mea. Cred că am vrut să credem cu toţii că ne-am ridicat deasupra violenţelor religioase. Cine ar fi putut crede că un conducător modern ar provoca aşa atrocităţi în numele lui Dumnezeu?

Gura ei se arcui de îngrijorare.

— Noi, Protectorii, credem că suntem înţelepţi. Încercăm să învăţăm din trecut şi să judecăm cu mintea limpede, cu obiectivitate. Nu am avut prea mult succes, nu-i aşa?

— Suntem doar oameni, iubirea mea. Puterile noastre

imense ne dau şansa să facem greşeli mari, cum am făcut şi eu. Făcu o grimasă. Mi-am folosit puterea pentru a-l arunca pe mult doritul Charles Edward spre tronul Scoţiei. Acum că am văzut întregul tablou, am înţeles că dacă nu aş fi intervenit, răscoala s-ar fi terminat mai repede şi cu mai puţine vieţi curmate. Nu e posibil să pot răscumpăra vreodată o eroare de judecată atât de mare.

— Aşa cum ai spus, suntem cu toţii oameni. Dacă doreşti să-ţi răscumperi greşelile, munceşte pentru a reclădi Scoţia, pentru că ea va avea nevoie disperată de tine în anii care vor urma. Ochii lui Gwynne îşi pierdură concentrarea. Rămăşiţele revoltei vor fi distruse cu mare violenţă, şi totuşi din asta se va naşte un parteneriat adevărat între Scoţia şi Anglia. În viitor, scoţienii şi englezii se vor căsători, vor studia şi vor lupta cot la cot, ca egali. Împreună, ei vor construi un imperiu de anvergură în lume.

Cuvintele ei sunară atât de adevărate, încât el îşi găsi alinare în ele. În tăcere, îşi jură să facă tot ce era în puterea lui pentru a aduce la realitate aceea viziune strălucitoare.

— În afară de a munci la vindecarea unei naţiuni rănite, trebuie să ne creştem copiii cât de bine ştim şi să sperăm că ei vor fi puţin mai înţelepţi decât noi.

Îşi aşeză mâna pe curba delicate a pântecului ei. Era mult prea devreme pentru ca vreo schimbare să fie vizibilă, dar strălucirea unui nou suflet oferea speranţa unui viitor mai bun.

— Te iubesc mult, Gwyneth Owens. Vrei să vii acasă cu mine?

Ochii ei se încreţiră de râs.

— Ştii deja răspunsul, de vreme ce sufletele noastre au fost laolaltă, mai aproape decât au fost vreodată trupurile noastre.

— Aveam… aveam nevoie să o aud în cuvinte.

Se simţea ca un neghiob să recunoască acest lucru, dar era adevărat.

— Te iubesc, Duncan Macrae. Ea îşi ridică faţa şi îl sărută cu dulceaţă. O să rămân pentru totdeauna lângă tine, o să-ţi cresc copiii, voi locui în castelul tău… şi nu voi fi

de acord cu tine de fiecare dată când vei fi încăpăţânat ca un catâr iubit.

— Ai vorbit ca o adevărată femeie Protectoare. Independentă, greu de stăpânit şi total irezistibilă. El râse şi se rostogoli pe spate, trăgând-o deasupra lui. Te iubesc, nevastă dragă. Voi încerca să iubesc chiar şi acea pisică diabolică a ta.

— Nu e nevoie să mergi atât de departe. Ea se aplecă pentru un alt sărut care îi fură respiraţia şi inima. Du-mă acasă, Duncan. Du-mă acasă acum.

epilog

Septembrie 1746

Gwynne bătu la uşa camerei destinate celui mai de seamă oaspete.

— Lady Bethany, eşti trează?

Doamna în persoană deschise uşa, părul ei argintiu fiind un ecou al broderiei delicate de pe rochia sa.

— Bineînţeles că da, şi sunt nerăbdătoare să particip la această întâlnire de vineri seara a voastră.

— Nu eşti prea obosită după călătorie? Ai ajuns aici de-abia acum două ore.

— Nu sunt făcută din sticlă, copilă. Da, a fost o călătorie lungă până în nord, dar trăsura a fost confortabilă şi nu ne-am grăbit. Mângâie burtica lui Gwynne. Tu eşti cea care are nevoie să fie răsfăţată, dar nu-ţi voi acorda o atenţie exagerată dacă nici tu nu mă vei cocoloşi.

— Foarte bine.

Gwynne îşi îmbrăţişă cumnata.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici!

— Sentimentul este reciproc. A fost un an dificil pentru întreaga Britanie. Dar acum că ţara începe să se liniştească, am vrut să te văd. Sarcina pe care ţi-ai asumat-o nu a fost deloc uşoară. Femeia mai în vârstă cercetă

chipul lui Gwynne. Eşti cu adevărat fericită?

— O, da, spuse încet Gwynne. Luând-o de braţ pe Lady Bethany, se îndreptară spre scări. Nu mi-aş fi putut imagina că o să iubesc atât de mult Scoţia. Aceasta a fost întotdeauna adevărata mea casă. Doar că n-am ştiut asta până când nu am ajuns aici.

— Şi soţul tău?

Gwynne se trezi roşind. Auzise că unii bărbaţi găseau neatractive femeile însărcinate. Duncan nu se număra printre ei.

— Datorez Consiliului multe mulţumiri pentru faptul că m-a încurajat să fac ceva ce mi-a fost prea teamă să întreprind de una singură.

Lady Bethany zâmbi.

— Mă bucur atât de mult. Am simţit că lucrurile vor ieşi probabil bine pentru tine, dar lucrul acesta nu era în niciun fel garantat.

Una lângă alta, începură să coboare scările. Acum, că se mişca din ce în ce mai greu, Gwynne aprecie balustradele pe care Duncan le instalase pe ambele părţi ale scărilor. Când ajunseră la intrarea în holul mare, amândouă se opriră. Deja zeci de Macrae se plimbau, pălăvrăgeau şi beau, în timp ce aşteptau să înceapă cina.

Pentru o clipă, Gwynne încercă să vadă adunarea aşa cum o vedea Lady Bethany. Niciunul dintre oaspeţi nu era îmbrăcat după cerinţele modei, iar mulţi dintre ei aveau tenul arămiu al celor care petreceau afară o mare parte din timpul lor. Cu rochia sa elegantă şi papucii ei de casă delicaţi, Lady Bethany era din altă lume.

Gwynne nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Femeia mai în vârstă oftă fericită.

— Înţeleg ce vrei să spui, Gwynne. Dunrath radiază de căldură şi bună dispoziţie. S-ar putea să nu mai plec niciodată.

— Nimic nu m-ar putea face mai fericită!

— Cred că propriii mei copii ar avea un cuvânt sau două de spus în legătură cu asta şi mi-ar fi şi mie dor de ei. Dar cu siguranţă voi sta aici până când fiul tău cel voinic se

va naşte.

Privirea lui Bethany o atinse pe Jean.

— Cealaltă cumnată a ta îmi frânge inima. Nici chiar zâmbetul acela încântător nu-i poate ascunde amărăciunea.

Gwynne încuviinţă în tăcere. Odată ce aflase despre grozăviile care ar fi rezultat din intervenţia lui Duncan în revoltă, acceptase acţiunile lui Gwynne. Dar fata cu ochi strălucitori din urmă cu un an era pierdută pentru totdeauna.

— Îşi revine încetul cu încetul.

Lady Bethany îşi îngustă privirea, gânditoare.

— Când e pregătită, trimite-mi-o la Londra. S-ar putea să existe şi în viitorul ei o fărâmă de destin.

Dacă era aşa, Gwynne spera că era un destin mai simplu decât fusese al ei. Nu că s-ar fi putut plânge în legătură cu rezultatul.

— Uite-l pe Duncan şi, priveşte, Simon e cu el!

Cei doi bărbaţi traversară camera spre Gwynne şi Lady Bethany, mersul lor fiind încetinit de saluturi şi prezentări. Părul brunet al lui Duncan ieşise din coadă, iar el era îmbrăcat neoficial, în contrast cu Simon, care arăta ca un curtean de vază chiar şi atunci când purta unul dintre costumele lui cele mai simple.

Bărbaţii lucraseră îndeaproape pentru a îmblânzi câteva dintre efectele tratamentului zdrobitor aplicat de către guvern în teritoriul cucerit. Îndrumaseră greşit trupe prin văile mici şi ascunse, furnizaseră mâncare şi vite arendaşilor ale căror case fuseseră arse şi îi ajutaseră pe rebeli şi pe familiile lor să fugă în coloniile americane. Pentru Duncan, munca reprezenta o misiune care îi uşura sentimentul de vină creat de comportamentul lui de renegat.

Ajungând la doamne, el îşi petrecu un braţ călduros pe după umerii soţiei sale. Pe mână îi strălucea la lumina lumânării safirul din inelul lui Adam Macrae.

— Eşti bine, inima mea?

— Acum da.

Niciodată nu era mai bine decât atunci când soţul său

îi era alături.

— Lady Beth! Simon se aplecă deasupra mâinii ei. Ce surpriză neaşteptată!

Bethany râse.

— Prostii. Nimic nu te surprinde, Falconer.

Gwynne se întrebă dacă Simon îşi dădea seama de amploarea greşelilor lui Duncan. Ea bănuia că da şi că era recunoscător că nu i se ceruse niciodată să ia vreo măsură oficială. Acum bărbaţii erau din nou de aceeaşi parte a baricadei, făcând tot ce puteau pentru a păstra şi a proteja viaţa. Îi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd din nou, Simon.

Ochii lui obosiţi se luminară.

— Străluceşti, milady.

Ea îşi mângâie pântecul.

— Ştii de ce. Finul tău este plin de energie.

— Duncan e un bărbat norocos.

Tonul lui Simon conţinea o fărâmă de melancolie.

— Ştiu prea bine asta! Braţul lui Duncan îşi înteţi strânsoarea în jurul lui Gwynne. Privind în ochii ei, spuse: E timpul să începem, iubirea mea.

Gwynne încuviinţă şi se despărţiră. În timp ce ea aprinse o lumânare subţire, soţul ei lovi gongul chinezesc, tonul său adânc şi muzical umplând holul. Oamenii se îndreptară agale spre mese pentru a găsi locuri. Zâmbind, Jean o îndrumă pe Lady Bethany spre scaunul din dreapta lui Gwynne. Gwynne era mulţumită că cele două femei legaseră o prietenie imediat.

Supărările minore ale vieţii cotidiene dispărură în momentul în care aprinse lumânările din masivul sfeşnic de argint. Odată cu începerea ritualului familiar, pacea se răspândi în întregul hol. Cu lumânările arzând, Gwynne îşi ocupă locul în capul mesei şi făcu gestul obişnuit de întâmpinare.

— Rude şi prieteni, bine aţi venit! Un alt gest. Bun venit tuturor oaspeţilor care vor să ni se alăture în seara aceasta!

Privirea ei se îndreptă spre Lady Bethany, care părea

să se simtă complet ca acasă, în ciuda brocartului care o îmbrăca. Chiar şi Simon, încordat de obicei ca o sabie lustruită, începu să se relaxeze. Gwynne făcu un semn cu mâna pentru a treia oară.

— Acum să oferim mulţumire pentru binecuvântările de a avea familie, mâncare şi prieteni.

Înainte de a-şi acoperi ochii cu mâinile, privi de-a lungul mesei, spre soţul său. În timp ce privirile li se întâlniră, Duncan îi oferi acel zâmbet care era doar pentru ea şi se întinse să-i atingă mintea.

„Te iubesc”.

Căldura se revărsă în fiecare părticică a trupului ei. „Şi eu te iubesc, sufletul meu.” Cum de fusese atât de norocoasă să găsească un tovarăş adevărat pentru trup, minte şi suflet?

„Nu a fost noroc. Ci destin”.

Sfârşit

nota autorului

Cu toate că Protectorii mei sunt fictivi, fundalul în care aceştia se mişcă este real. Grădinile New Spring, unde se întâlnesc Gwynne şi Duncan, sunt cunoscute mai degrabă drept Vauxhall, numele căpătat în 1785. Frederick, prinţ de Wales, moştenitorul lui George al II-lea, a fost numit cu adevărat „bestia dezgustătoare" de către familia sa. Regele a încercat fără succes să-l îndepărteze de la succesiune. Când Frederick a murit în 1751, a fost o uşurare generală. Fiul său a devenit George al III-lea, un om simplu, care a domnit timp de decenii şi a restabilit respectul pentru tron datorită standardelor sale morale înalte.

Revolta iacobiţilor din 1745 este binecunoscută şi adesea romanţată. Un lider mult mai charismatic decât tatăl său, James, prinţul Charles Edward Stuart „Bonnie Prince Charlie" sau Tânărul Pretendent – a ajuns cel mai aproape de succesiune dintre toţi pretendenţii anteriori. E cu siguranţă posibil să imaginezi diferite împrejurări care ar fi dus la succes. E la fel de posibil să imaginezi un scenariu care ar fi putut duce la dezastru.

Un prieten scoţian de-al meu spune că bătălia de la Culloden a lăsat un regret obsedant pentru scoţieni. Tristeţea nu este cauzată în primul rând de bătălia sângeroasă în sine – Scoţia cunoscuse multe bătălii sângeroase. Dar hărţuirea din Highlands care a urmat după aceea a distrus un mod străvechi de a trăi. De aceea mi-am

ţinut povestea departe de bătălii – romanele de dragoste sunt despre speranţă şi vindecare, nu despre tragedii irevocabile.

La fel ca toţi scriitorii, sunt fascinată de întrebările de genul „Cum ar fi dacă?”, iar poveştile mele cu Protectori oferă suficient spaţiu pentru a specula în legătură cu posibilităţile. La urma urmei, iubirea şi magia fac pereche bună…